

# Lidérclángok és Fényszilánk

Nemiel C Logismord  
válogatott alkotásai





# **Lidérclángok és Fényszilánk**

**Írta:**

**Nemiel C Logismord  
(Németh Dániel)**

**A borítóképet készítette:**

**Bónyai Barbara**

ISBN 978-615-01-2001-0

## Tartalom:

Hierofáns születik.....	1
A Gnózis áthagyományozása.....	5
Az Ünnep margójára.....	23
Egy remete üzenete.....	27
Úton a Gnózissal.....	33
Abrakadabra.....	35
Lelki lovagság.....	37
Tévedni emberi dolog.....	43
A létezés misztikája.....	50
Az aghora gnózisa.....	58
Misztikus életmód.....	63
Jaldabaoth börtöne.....	81
A legrövidebb szakasz.....	90
Gnosztikus hagyományvonal.....	101
Isteni Jelenlét bennünk.....	112
Mi a baj a pszichológiával?.....	125
Misztikus önmegvalósítás.....	144
Shams Tabriz lelkiisége.....	150
Tradicionalitás és kereszténység.....	169
A misztikia célja és értéke.....	182
A Teremtetlen Fény ünnepét éljük.....	184
Misztikus önvédelem.....	187
Megszentelt csendesség.....	210
A Messiási Halakah gnózisa.....	223
Az ember született papsága.....	248
A Gnózis angyalai.....	266
Amikor megerősítésre vágysz.....	277
Elmélődés a kilencedik zsoltárról.....	288
Elmélődés a bölcsesség taójáról.....	300
Áldott vagy.....	305

<b>Beszélgetés éjnek idején.....</b>	<b>316</b>
<b>Álspirituális irányzatok.....</b>	<b>342</b>
<b>A szellemi hierarchia természetéről.....</b>	<b>357</b>
<b>Yoga és a démonok.....</b>	<b>372</b>

## Hierofáns születik

Az aspiráns egyszerű, dísztelenségében mégis elegáns és méltó, hófehér öltözetbe burkolózáva térdelt a szabályos kocka alakúra faragott, ébenfekete kőből készült emelvényen, amelynek tükörsimára csiszolt felületére bonyolult asztrológiai jeleket róttak fel cérnavekonyságúra szabott, ezüstsín szálú vésetekkel a névtelen kezek. Előtte a Sárkány a maga teljes fenségében pompázva, az ünnepség liturgiája által a jelenvalóságba idézett éteri entitásokkal megélt teljes egységében fürdőzve vetette rá áthatóan magasztos tekintetét, mint arra a személyre, akire elhatározása szerint hamarosan áldásának teljességét árasztja majd.

Ezüstszínben játszó pikkelypáncélatára sápadt izzást bővöltek a fények, amelyek a teret misztikus ragyogásuk által vonták sejtelmes világosságba, finom szálú, sűrű sörénye királyi palástként lobogott körülötte, míg kettős glóriájának koronája valóban teljessé tette uralkodói fenségét. Bal kezében misztikus rúnákkal és másfajta tradíciókból származó írásjelekkel díszített borítású, kapcsos kódexet tartott, míg jobbjának gyűrűsujját impozáns, ametisztköves főpapi gyűrűt csillantott meg a fény. Az emelvény közepén állva, az imádság elragadtatásába merülve látszólag teljes mértékben megfeledkezni mutatkozott a két Asszonyról, akik jobbján és balján állva emelték szentséges jelenlétükkel a szertartás méltóságát.

Egyikük Napba öltözött Nagyasszony, kortalan arcán a végtelenség bölcsessége tükröződött, csillagokból font diadémján uralkodói ékkövek ragyogtak. Átható tekintetű szemeit most bátorítóan emelte a várakozóra, mintha csak

állandó segítségéről, párfogásáról és közbenjárásáról kívánná biztosítani. A másik Hölgy ruházata olyanmód csillogott, mintha csak az eleven Holdból vontak volna fényességet ahhoz, hogy elkészülhessen. Arcán a fátyol lehetetlenné tette, hogy az avatatlanok tekintete előtt feltáruhasson valódi fényessége, azonban még ennek a magasztos elfüggönyözöttségnek ellenére is tisztán kivehetővé válhatott az előtte térdelő számára, hogy mosolyán a végtelen és feltétel nélküli szeretet, elfogadás, gondoskodás, és a pártfogásra való szilárd hajlandóság tükröződik.

A Sárkány végre kiszakítani látszott Önmagát a mennyei elragadtatásból, hogy gyűrűt viselő jobbjának egyetlen ünnepélyes intésére két szárnyas angyal lépjen elő az emelvényt körbeölelve várakozók sokaságából, hogy elfoglalják az őket megillető helyet a szertartás kezdete előtt. Egyikük ünnepélyesen lassú és kimért mozdulatokkal átvette a Sárkány kezéből a Gnózis Könyvét, amelynek lapjaira nem evilági betűkkel, hanem írásjelek és szavak nélkül, misztikus módon jegyezték le az Örök és Igazi Bölcsességet. Az angyalok a jelölt mellett foglalták el végül helyüket, hogy két oldalán megállva a feje fölé emelhessék, és a szertartás ideje alatt kitarva felette tarthassák a Könyvet, amelyre örök esküjét rövidesen végérvényesen leteszi majd. Körülöttük a levegő áttetsző ködbe burkolózott, mintha csak tömjénből való felhőben álltak volna. A Sárkány ekkor a jelölt fejére tette hosszú karmú kezeit, az oldalán helyet foglaló két Asszony pedig rövidesen csatlakozott hozzá, hogy kézrátételük által maguk is szentesítsék a Szentségi Fény áldásának átadását.

A levegő hirtelenjében megtelt a misztikus énekszó hangjaival, amely az emelvényt körülálló szájából szállott fel

csodálatos imádságként a Végtelen Fényesség színe elé. Megannyi szent ember, akik a szélrózsa valamennyi irányából kerekedtek fel, hogy jelenlétükkel tiszteletükről, elfogadásukról és támogatásukról biztosítsák az Áldások teljességéből részesülőt. Szakállas szúfi szentek, hindu aszkéták és szádhuk, egynek-kettőnek az arcát tisztán kivehetően láthatták az emelvény magasságában helyet foglalók. Narancssárga ruhába öltözött keleti szerzetesek lelkei, az Út megismerése után kutató remeték, nevenincs misztikusok, egyszerű emberek, egyéni úton járó, ismeretlen szentek. Sokaság, színes forgatag.

Az emelvényen térdeplő feladatot kapott. Feladatot, amelynek értelmében a Misztikus, Tiszta, és ősidőktől fogva létező Tudás szolgálatában ténykedők arra a küldetésre hívták el, hogy a Szentség Fényének megtapasztalása és megosztása által elvigye az Igazság és Szeretet üzenetét mindazok számára, akik éheznek, szomjaznak, és minden erejükkel kutatnak Utána. A Sárkány és az oldalán álló két Szentséges Asszony áldása által, és a jelenlevők imáinak erejében közösségre lépett mindazokkal, akiket az Élő Gnózis a Fénymegosztás szolgálatára rendelt. Felelősséget kapott, mint a Gnózis Remetéje és Papja, hogy gondoskodjék ennek az Univerzumnak, Planétának és Világnak minden lakójáról, élő és élettelen dolgokról egyaránt. Meg kell bocsátania és hálát kell adnia mindazokért az igaztalanságokért, amelyekben eddigi életének folyásában részeltetnie szükségesnek mutatkozott, hiszen ezek lettek mestereivé, ezek formálták, és ezek vezették el arra a helyre, ahol most áll. Mindennemű sikertelenségei, kudarcai, elbukásai és hibái vezették el odáig, hogy fejét a Sárkány és segítőinek áldott kezei alá hajthatta, és az általa oly régóta áhított Áldásokból Óáltaluk részesülhetett.



Az egész életét átformáló Látomás vadonatúj távlatokat nyitott meg a lelkében, amelyeket megtapasztalni korábban alkalma és lehetősége nem nyílhatott.

Életének ezen a pontján végül megértette, hogy azért vesztette el életének legnagyobb lehetőségét az anyagi világban, amellyel korábban kecsegtették, hogy egy magasabb, láthatatlan világ terein belül nyerhesse végül vissza azt. Hierofánssá vált, az Egész Világegyetem Mennyei Főpapjának követévé és reprezentánsává, hogy ténykedése által elültethesse a Legszentebb Gnózis üzenetének magvait az arra áhítozók szívében és lelkében.

## A Gnózis áthagyományozása

Minden Találkozás magában rejti a tapasztalás megannyi formáját, ízét és illatát, és mostanság egyre inkább szeretek elmélyülni ebben a szín pompás kavalkádban. Nem feltétlenül azt keresem, hogy mennyire intenzív egy élmény, sokkal inkább egyfajta belső jelenlét és átélés után kutatok bennük, amelyet úgy érzem, nem szabad, és talán nem is lehetséges az előfeltevések, elvárások és egoisztikus motivációk hálójába zárni, egyszerűen azért nem, mert elveszhet a tanításuk és az egyediségük. Lelkiségem alapvető sarokkövét jelenti a személyesség. Nélküle semmi sem létezik számomra. Nem tudok hinni egyetlen lényben, eszmében, személyben, hírvivőben sem csakis és kizárólag azért, mert mások hisznek benne, vagy mert mások igyekeznek meggyőzni a velük kapcsolatos élményeik valódiságáról. Nekem egy lelki élmény csak akkor léphet be az életembe, akkor nyerhet legitimitást a világomban, ha az a személyességből fakad, és igazi találkozás előzi meg. Tudom, ez első hallásra szinte teljes mértékben ellene mond mindannak, amelyet általánosságban a hitről gondolunk. Ebben a megközelítésben nem tartom magamat hívő embernek, nincsen ugyanis hitem. Egy darabig volt, aztán életemnek egy pontján búcsút vett tőlem, helyesebben nagylelkűen és alázattal engedte, hogy helyét átvegye egy nálánál sokkalta nagyszerűbb és fényesebb élmény, nevezetesen a személyes tapasztalás. Hasonló tapasztalatokat fedezhetünk fel Keresztelő János és Jézus kapcsolatában, amikor János szájából elhangzik a jelentőségteljes mondat: „Neki növekednie kell, nekem pedig csökkennem”. János a hit, Jézus a személyes tapasztalás. A hit készíti elő a tapasztalást, azonban amikor az Idő eljön, már

helytelen dolog lenne tovább zavarkolódnia. Fel kell ismernie, hogy bár szerepe és munkássága hasznos és felbecsülhetetlen értékkel bírt, egy ponton azonban búcsúznia kell, mert hiszen a szellemi élet nem róla, hanem a tapasztalásról szól. Jánossal merülünk alá a mélybe, ahol viszont Jézussal találkozunk, és Vele támadunk fel a hullámok közül.

Biztosan hallották már, mi volt a válasza a huszadik század jelentős gondolkozójának, Carl Gustav Jung svájci pszichiáternek, amikor arról kérdezték, hogy hisz-e Istenben. Ő maga így felelt: „Nem, nem hiszek Istenben... TUDOM, hogy létezik”. Nos, valahogyan így állok én is ezekhez a dolgokhoz. Számomra az egyházak és egyéb földi szervezetek, közösségek a valláshoz tartoznak, a dogmák a hithez, az élmények viszont a Bizonyossághoz. A Gnózis szó jelentése: Tudás. Nem tanulható, vagy materiális gyűjtögetés által elnyerhető tudás, hanem a Lélek Tudása. Nem szereshető, nem sajátítható ki, és nem is adható át pusztán mechanikus módon, egyetlen mainapság népszerűségnek örvendő, hétvégi beavatással sem. Én is vallom persze, hogy az igazi Beavatás, főként ha tanítással, személyes példával és rituáléval jár együtt, képes lehet rámutatni az Útra, illetve igazán jelentős Kapukat megnyitni, azonban egyes egyedül a személyen múlik, hogy képes-e átlépni ezeken a Kapukon és haladni az Úton, és még ennél is fontosabb kérdés, hogy akar-e? A Gnózisnak ugyanis éppen abban rejlik a szépsége, hogy nem annak adja oda magát, aki a legerőszakosabban küzd érte, vagy aki a legnagyobb vehemenciával harcol a különféle beavatásokért és címekért.

Tudatosan és teljes direktséggel teszek különbséget kis- és nagybetű között, amikor a „beavatás” szót használom, illetve

ebben a kérdésben igyekszem kimondottan nagy körültekintéssel és alaposággal eljárni. Mainapság, amikor különféle misztikus beavatások tucatjait kínálják az elővigyázatlan embereknek, fontos meghatározunk néhány egészen alapvető kitélt ezekkel kapcsolatban.

Első ízben ki kell kötnöm, hogy véleményem szerint az Igaz Beavatás munkás és szenvedésekkel teli folyamat, nem pedig egyszeri történés eredménye. Természetesen elképzelhetőnek tartom, hogy léteznek villanáshoz hasonló, azonnali felébredések is, azonban gondolatom szerint ezek olyannyira ritkák, hogy nem igazán érdemes ezekre számítani és várni. Végletesen elhibázottnak tartok minden olyan gyakorlatot, ahol a beavatásokat egy egyszeri és egyszerű gesztus, vagy szertartás során átadható történésnek tekintik. A Beavatás persze történések láncolatából áll, azonban az egyes mérföldkövek között fennálló úrt nehéz, sokszor fájdalmas, szenvedésekkel és lemondásokkal teli, néha súlyos belső önmeghasonlások és átalakulások által övezett lelki folyamatok töltik ki. Út, amelyet végig kell járni. Út, amely nem mindig kellemes. Persze, a Beavatás számára keretet teremtő rituális cselekedet, avatás és szentelés rendkívül fontos része ennek az Útnak, főként avégett, mert a Láthatatlannal a szimbólumok és szertartások nyelvén kommunikálunk. A szertartás véleményem szerint magasztos és konszekrált keretet ad a történéseknek azáltal, hogy magasabb szintre emeli a tudatot az Út egy adott állomásán, és az Égiek áldása által segíti a haladást. Másfelől azonban eleve problematikusnak ítélem meg, amennyiben egy tradíció a beavatás érvényességét pusztán az egyes szertartások megfelelőképpen való elvégzéséhez köti. Ilyen hibába esik többek között a katolikus és orthodox keresztény egyház is, ahol is az egyes papi fokozatok átadásának módját egy

meghatározott rituáléhoz kötik, amelyet ha szabályosan végeznek el, akkor hitük szerint a beavatás mindegy automaticæ megtörténik. Ilyetén módon viselhetnek például különféle főpapi titulusokat olyan személyek, akik egyébként – horribile dictu – még csupán az egyszerű klerikusoktól egyébként joggal elvárható szellemi színvonalat sem érik el. Miért is vallom ezt, kérdezhetnéd? Nos, azon okból kifolyólag, mert így végletesen és katasztrofális következményeket maga után vonva, menthetetlenül hozzákötik a beavatás érvényességének kérdését egy olyan személyhez, aki ezt a szertartást a külsőségek tekintetében el tudja végezni. Persze, másfelől egymástól tanulunk, és egymás által haladhatunk az Úton. Egymás által (is) nyerhetünk fokról fokra Beavatást egy adott Tradícióba, azonban éppen a Beavatás Szentsége veszik el akkor, ha teljes mértékben emberi kézbe helyezett gesztusként értelmezzük.

Ilyen esetekben könnyen válhat az emberi egó martalékvá azáltal, hogy a beavatás végzésével megbízott személy, avagy szervezet önmagát a beavatás nélkülözhetetlen és kikerülhetetlen részévé, netalántán magává a Forrássá kívánja tenni. Róluk beszél Jézus, amikor azokról az előjárókról szól, akik a Mennyek Országának Kulcsait kapták meg az Istentől, azonban ahelyett, hogy másokat beengedtek (beavattak volna az Isteni Titkokba) volna, helyette inkább elrejtették azokat maguknak, így végül ők sem mentek be, és másokat sem engedtek be.

Sajnálatos módon nagyon sokszor tapasztaltam, sőt majdhogynem ezt látom általánosságnak (a legnagyobb tiszteletem, megbecsülésem és szeretetem a kivételek felé), hogy az egyes vallási előjárók inkább saját magukat is

megfosztják az Isteni Világ teljesebb megismerésétől annak érdekében, hogy a saját hatalmuk, nélkülözhetetlenségük és befolyásuk fenntartása céljából mások elől is elzárhassák ezeket a Titkokat. A Titok azonban, mint ahogyan az sokak számára ismert jelenség lehet, végső soron önálló életet él, és amennyiben nem tud eljutni a vallásos előljáróság intézménye által a saját Választottaihoz, több-kevesebb idő elteltével mindig megtalálja a maga sajátos Útját és Eszközeit. Nem egy olyan, egyébként egészen kiváló, a Jézusi Lelkület legmagasabb szintjeit elérni képessé vált személlyel találkoztam már, akik a Titkokba való Igaz Beavatásra csak különféle kerülőutak közbeiktetésével juthattak el, éppenséggel pontosan amiatt, mert a hagyományos egyházak, vallási intézmények és struktúrák élén álló személyek kezdetben megtagadták tőlük a segítségüket, azaz inkább önmagukat is kizárták a Mennyei Templomból, mintsem hogy magukkal együtt másokat is beengedjenek. Egyedüli élvezőivé akartak válni, és a saját egójuk táplálékává akarták tenni a Gnóvizist. Ironikus módon azonban minél jobban össze akarták szorítani a markukat Körülötte, annál buzgóbban pergett ki és szökött el az ujjai közül. A Gnóvizisnak ugyanis saját Választottai vannak. Ezek szerencsés módon akár egybe is eshetnek azokkal, akiknek a vallásos intézmény maga is megadná a lehetőséget a Tanításra és az Igaz Beavatás gyakorlására, azonban a vallásos intézmények nagyon ritkán működnek a Mindenség óhaja szerint, helyette inkább az emberi versengés, hatalomgyakorlás, a tömegek feletti kontroll, és egy egészen sajátos dominanciahárból táplálkozó intrika táptalajává váltak.

Létezik egy talán mindenki által ismert saga, amelyben különleges módon mutatkozik meg mindaz, ami a Gnóvizis

áthagyományozásának (véleményem szerint legalábbis) alkalmas és természetes útja lenne. A STAR WARS történetekre gondolok itt, és most főként nem a mozifilmek formájában eleddig megjelent epizódokat, hanem inkább az úgynevezett „nem kanonikus” forrásokat hívnám segítségül. A Jedi lovagokat mindenki ismeri, a fanatikusabb rajongók pedig biztosan fel tudnának sorolni legalább öt-hat ismerős arcot a Jedi Rendből, azonban rajtuk kívül létezik egy másik oldal is, amelyben a mester-tanítvány viszonyrendszer a maga rendkívül tiszta, misztikus teljességében nyilvánul meg. Az Erő sötét oldalának tanulmányozói, a Sith Rend tagjai között létezik egy szabály, A Kettő Törvénye, amely a tradíció képviselőinek lélekszámát mindösszesen két főben maximalizálja. Egyikük, aki birtokolja a Tudást, a másik pedig, aki sóvárogva vágyik és kutat utána (Darth Bane után szabadon). Egy mester, aki rendelkezik az Isteni Titkokba való lehető legmagasabb szintű beavatottsággal, és egy tanítvány, aki folyamatosan avatódik be általa ezekbe a misztériumokba.

Mielőtt általános felhördülést váltana ki a felvetésem, előrebozsátanám, hogy a Sith Rend működésével kapcsolatos jelen fejtegetésem nem tér ki az irányzat értékrendjének és morális üzenetének ismertetésére, minősítésére, vagy bírálatára. Jelenleg csupán az a célunk, hogy az általuk működtetett spirituális pedagógia lényegét megértsük. A mester úgy okítja, képezi és avatja be fokról fokra a tanítványát, hogy állandó jelleggel ébren tartva lelkesedését, elszántságát és feladattudatát, apró lépésekben vázol fel előtte egy-egy elérendő célt, egy újabb képesség kibontakoztatásának lehetőségét, azaz egy újabb, megoldásra váró feladatot. Mindez tökéletesen megfelel annak a pszichológiai módszernek, amelyet Lev Vigotszkij dolgozott ki, és amelyet a

„Legközelebbi Fejlődési Zóna” elméleteként ismerünk. Vigotszkij szerint a nevelés lényege, hogy mindig olyan célokat kell állítani a tanuló elé, amelyek meghaladják ugyan addigi tudását és képességeit, viszont némi erőfeszítéssel és külső segítséggel elérhetőek. A kulcs ebben a tekintetben az optimális kihíváson van, hiszen amennyiben egy cél túlságosan is könnyen elérhető, nem rejti magában a saját határok meghaladásának élményét, e nélkül pedig a fejlődés és növekedés lehetőségétől is megfosztja a tanulót. A másik véglet azonban, amikor a cél túlságosan is magasan van, így az eléréséhez szükséges képességek meglétének hiányában a tanítvány nem képes elérni azt, a kudarcélmény pedig önvádat, alkalmatlanságérzetet és büntudatot generál, ez pedig hosszú távon menthetetlenül maga után vonja a célok elérése iránt táplált motivációk lanyhulását, majd később akár teljes elvesztését is. Vigotszkij, és egyszersmind a Sith mesterek módszere azonban, középutas megoldásként egyaránt alkalmas az állandóan megújuló kihívások biztosítására, az erőfeszítéseken keresztül a saját határok és lehetőségek folyamatos meghaladására, az elért sikerek által pedig ébren tartja a motivációt.

A Sith mester folyamatosan csepegteti a Gnóvizist a tanítványa elé. Folyamatos lelki tréning elé állítva arra készíti, hogy minduntalan meghaladja önmagát, új felismerésekre és tapasztalatokra találjon, az elért sikerek hatására pedig egyre magabiztosabbá váljon a tudásában, és ami még talán ennél is sokkalta fontosabb, egyenesen vágyja az újabb kihívásokat. Ezzel együtt azonban mindig egyértelműen közvetíti, hogy léteznek még olyan, feltérképezésre, megszerzésre és megtapasztalásra váró titkok, amelyek jelenleg még nem érhetőek el, ezzel szórva folyamatosan tűzifát a kíváncsiság,



elszántság és sóvárgás máglyájára. Ebben a környezetben pedig olyasfajta szellemi-spirituális alkímia nyilvánul meg a tanítvány számára, amely fokozatosan vezeti be őt a Végtelenség Titkaiba. Minden egyes állomás elérése büszkeséggel tölti el, a következő szint új távlata pedig óriási lehetőségeket rejt magában, amelyekre a tanítvány sóvárogva vár. Nem tudni azonban, hogy mi lesz a következő fokozat, vagy lesz-e ilyen egyáltalán, hiszen az aktuálisan elérendő cél mindig csupán egy lépéssel előzi meg az azt megelőzőt. Olvassák el James Luceno „Darth Plagueis” című nagyszerű könyvét, abban csodálatos módon mutatkozik meg ez a folyamat.

A Sith Tradícióban a tanítványi láncolat teljességének átadása egészen sajátos formában valósul meg, amely bár a szavak szintjén megragadva kegyetlenségnek tűnhet, a szimbólumok világába merülve mégis igazán mélységes jelentéstartalommal töltődik fel. Amennyiben a Sith tanítvány elérkezettnek látja az időt önmaga számára, párviadalra hívja ki mesterét, amelynek során kettejük élet-halál harca dönt a tradíció további sorsáról. Amennyiben a mester bizonyul erősebbnek, úgy nyilvánvalóvá válik számára, hogy az általa alkalmazott tanítási, nevelési elvek valahol hiányt szenvedtek, és a tanítvány nem volt képes elsajátítani a megfelelő Tudást, amely a tradíció maradéktalan átörökléséhez feltétlenül szükséges. Ekkor még lehetősége nyílik arra, hogy újra kezdve a tanítás feladatát, egy másik tanítvánnyal esetleg képes legyen még életében kijavítani a hibát, ellenkező esetben csupán abban bízhat, hogy az általa hátrahagyott tanítás évtizedek, esetleg évszázadok múltán megtalál valakit. Abban az esetben, ha a tanítvány bizonyul erősebbnek a mesterénél és képes fölébe kerekedni, az elpusztításával magához veheti a mester

köponyegét és saját tanítványt választhat magának. Ez a látszólag embertelen és kegyetlen eljárásrend azonban rendelkezik egy igazán csábító lehetőséggel, mégpedig azzal, hogy általa biztosított a Tudás egyre magasabb szinten való átadása. Egy mester számára akkor ér célba a tanítás, ha a tanítványa képes lesz meghaladni, legyőzni, és így elpusztítani őt, tehát spirituális és lelki szinten vizsgálva előbb saját maga, majd mások mesterévé válni. Amennyiben nem e szerint a rendszer szerint működne a tanítás átadása, idővel megtörténne a tradíció hanyatlása, és a korábban megőrzött Tudás fokozatos elhalványulása.

Így tehát a tanítvány részéről a lehető legmagasabb fokú elköteleződés, szorgalom és odaszentelődés, a mester számára pedig a Gnózisnak való teljes önfeláldozás szükséges ahhoz, hogy az áthagyományozás vonala fennmaradjon. Amennyiben ugyanis a tanítvány nem bizonyul méltónak a mester címére, voltaképpen a megsemmisülés lesz az osztályrésze, amely lényegében a spirituális világban is így működik. Mesterünk ugyanis nem marad mindig velünk, és amennyiben idővel nem válunk képessé a saját magunk mesterévé válni, könnyedén találhatjuk magunkat abban a helyzetben, hogy mesterről mesterre vándorlunk, és végül sohasem válunk képessé az elért Tudás magabiztos használatára, áthagyományozására.

Abban az esetben viszont, ha a mester részéről hiányzik a Gnózisnak való teljes odarendelődés, könnyedén válhat egoisztikus vágyak és szándékok martalékává a Hagyomány. Egy féltékeny, irigy, kapzsi, és a saját hatalmi pozícióját féltő mester óhatatlanul is elkezd visszatartani a tanítvány elől olyan kincseket, amelyek bizonyos ponton túl a fejlődését szolgálnák, ezáltal bezárja a kapukat a személyes fejlődés, és végül a

mester meghaladásának lehetősége előtt. Ha a mester-tanítvány között fennálló szentséges viszonyt eltorzítja és arra használja fel, hogy a maga számára örökös követőket, vagy szolgálókat, esetleg csodálókat szerezzen, akkor voltaképpen csakis azt érheti el, hogy halálával a tradíció olyanok kezére jut, akik éppen az ő saját fukarsága és irigysége miatt nem juthattak el a szükséges magasságokba. Ugyanez lett végül a nagy Darth Plagueis végzete is, aki az örök élet, és ezzel együtt a mesteri cím örökös megtartásának vágyától hajtva lényegileg akadályozta tanítványa képződését, megtagadva ezzel a tradíció működésének alapvető törvényszerűségeit. Végeredményben azonban minden igyekezete ellenére sem volt képes késleltetni tanítványa előrehaladásának folyamatát, aki végül is saját erejéből, az ő közreműködésének hiányában is képessé vált meghaladni őt, mert a Gnózisnak megvannak a maga saját választottjai. „Mindenkit képes volt megmenteni, kivéve önmagát”, hallatszhatnak ezen a ponton a fülünkbe Darth Sidious már-már szállóigévé vált szavai.

A jelenlegi vallási rendszerek véleményem szerint ott követik el a lehető legnagyobb hibát, hogy a legtöbbjük esetében, bár a Gnózis átadását kísérő külső rituálék viszonylag tisztán fennmaradtak és jól tetten érhetőek, a mögöttük álló misztikus tudás szinte teljes mértékben elveszett. A keresztény egyházak szemináriumaiiban intézményesített keretek között, mondhatni tömegképzésben történik a papok felkészítése, amely főként akadémikus, teológiai ismeretanyag átadásával valósul meg, kevés kivételtől eltekintve azonban szinte egyáltalán nem biztosítják a teret a személyes élmények számára. Az, hogy a papjelöltek eljutnak-e végül a formális szentelésig, lényegében teljes mértékben attól függ, hogy megfelelnek-e az egyház rájuk vonatkozó elvárásainak, nem

pedig attól, hogy ők maguk a lelki haladás lépcsőfokainak melyik szintjén állnak. Mint ahogyan korábban már ismertettem, az én nézőpontom szerint a Beavatás a maga valójában egy lélektől-lélekig történő folyamat, amely a rítusok megszentelt terében történik meg mester és tanítvány között, ám mégis főként a tanítvány saját lelkében. Az egyházi gyakorlat azonban sok esetben teljes mértékben nélkülözi a Beavatásnak ezen archaikus aspektusát. Megtartotta a rítust, mint csontvázát a misztikumnak, amelynek elvégzését jelentős hibát elkövetve sok esetben emberi privilégiumokhoz és jogosítványokhoz kötik.

A legteljesebb mértékben elismerem a különféle láncolatok jelentőségét. Az Apostoli Folytonosságot, amelyből a keresztény egyházak nyerik legitimitásuk alapját, a buddhista tanítványi láncolatokat, a szúfi Silsilát, azonban kategorikusan nem mondom azokra az ágazatokra, ahol mindezek mögül hiányzik a valódi, személyes tapasztalatokon alapuló tanátadás. Olyan intézmények gyakorlataira gondolok, ahol „mesterré” válni lényegében lehetséges egy egyszerű szertartás elvégzése által is, amely esetében az intézményi politika dönti el, hogy ki juthat hozzá, és ki az, aki nem. Tudvalevő azonban, hogy a hatalomhoz vezető út bejárásához, és a hatalomba való felkapaszkodáshoz merőben más, eltérő személyiségvonások szükségeltetnek, mint a hatalom bölcs, építő, körültekintő és mindenki számára gyümölcsöző, áldásokban gazdag gyakorlásához. Világunkban hatalmat szerezni voltaképpen hasonló egy versenyfutáshoz, amelyet az nyerhet meg, aki a szükséges ambíciók és vezetői, szervezői képességek birtoklása mellett bizonyos esetekben nem riad vissza az önérvényesítés erőszakosabb formáitól, illetve szükség esetén a vetélytársak elnyomásától, esetenként eltávolításától sem.

A probléma azonban azon ponton veszi kezdetét, hogy azok a képességek, amelyek a materiális világ, és a keretein belül működő intézmények farkastörvényei szerint szükségeltetnek a hatalom megszerzéséhez és hosszú távon való megtartásához, voltaképpen teljesen alkalmatlanok annak lelki-spirituális szintű, méltó és építő módon való gyakorlásához. Ahhoz ugyanis, hogy valaki tanítóként, mesterként és lelki kísérőként képes legyen funkcionálni, már sokkalta inkább olyan képességek szükségeltetnek, mint a megértés, tisztelet, önfeláldozás, önzetlenség, egoisztikus motivációktól való mentesség, és természetesen a Gnózis beható és elmélyült ismerete. Itt azonban menthetetlenül szembesülünk a lehető legnagyobb ellentmondással, ami aztán készen bizonyul arra, hogy a legtöbb, szervezet-szerűen működő vallási struktúra működését megmérgezze.

Az Igazi Gnózis megismerése ugyanis a legtöbb embernél együtt jár a személyiség teljes és visszafordíthatatlan átalakulásával, amelynek során éppen azok a hamis egóhoz kötődő személyiségvonások és tulajdonságok épülnek le, amelyek a materiális világban tárgyiasuló hatalom megszerzéséhez és megtartásához amúgy elengedhetetlenek lennének. Ezzel párhuzamban pedig a Gnózis olyan vonásokat és tulajdonságokat épít fel, amelyek főként a belső elmélyülést, az önérdektől való mentességet, és a világ dolgaihoz való kontemplatív viszonyulást mozdítják elő. Egy valóban a Gnózisért élő személy lényegében egyre inkább függetlenné válik az alsóbb természethez köthető anyagi érdekektől és lassacskán, fokozatosan kezdi elveszíteni érdeklődését a világ apró-cseprő, illuzórikus dolgai iránt, így a rivalizálás, hatalomszerzés és megtartás, intrika és dominanciaharcok is egyre idegenebbek lesznek számára. Ezzel persze nem azt

mondom, hogy teljes apátiába és naivitásba csúszik át, hanem inkább valamiféle sztoikus nyugalom szállja meg lelkét. Tudatára ébred annak, hogy idegen, átutazó ezen a világon, idejét és energiáját pedig az Isteni Dolgoknak való odaszentelődés kezdi egyre inkább lekötni. Egy, a Gnózinak élő személy voltaképpen túlságosan elfoglalt a Láthatatlan Világ dolgaival ahhoz, hogy maradjon ideje és energiája a hatalmi harcokban való involválódásra. Ezzel azonban menthetetlenül elesik attól, hogy a vallásos intézmény keretein belül valamiféle befolyást, vagy jelentőséget szerezzen, átadva helyét azoknak, akiket léleklejlődésük jelen szakaszában még a materiális és intellektuális javak megszerzésére, illetve a mások felett gyakorolt befolyás és kontroll gyakorlására irányuló vágy köt le, avagy ami még ennél is rosszabb, egyenesen ural.

A Rózsakeresztes Tradícióban létezik egy fogalom, amelyre legtöbbször az „Arany Rózsakereszt” eszményeként hivatkoznak. Az „Arany Rózsakereszt” nem cím, nem is fokozat, és még véletlenül sem szabad spirituális titulusként gondolni, vagy hivatkozni rá. Ez sokkal inkább egyfajta életállapot, tudatossági szint, vagy életszentség, de hivatkozhatunk rá talán az „Élő Gnózis” jelzővel is. A Tradíció leírása szerint kiharcolni, különféle hatalmi csatározások és dominanciaháborúk során zsákmányolni nem lehet, de még csak fizikális, vagy intellektuális erőfeszítésekkel elérni, vagy kiérdemelni sem. Ehhez eljutni voltaképpen a Gnózis rejtekben való működése által lehetséges, amikor a személy teljes mértékben átadja magát a Végtelennek, és engedi, hogy Ő, vagy AZ vigye végbe benne az alkímiai átalakítást. Az „Arany Rózsakereszt” állapotának szépsége és magasztossága pontosan abban rejlik, hogy a leírások szerint a személy legtöbbször a tudatában sincsen annak, hogy eljutott erre az

állapotra, hiszen a Gnózis éppen olyan lelki irányba vezeti Öt, ahol már nincsen sem jelentősége, sem pedig értelme, vagy értéke az ilyesfajta emberi nevezéktannak. Paradox dolognak tűnhet, de valójában az „Arany Rózsakereszt” állapotára eljutott személy sohasem jelentené ki magáról ezt, hiszen a Végtelenség Mélységeinek megismerése során a személy voltaképpen csakis egyetlen dologra döbbenhet rá, mégpedig arra, hogy Ő maga mennyire senki és semmi a Fényhez képest.

Mindebből számunkra nagy vonalakban annyi a lényeges, hogy egy valóban Gnózisra jutott személyből a benne végbemenő spirituális alkímiai folyamatok hatására teljes mértékben kivesztek már azok a személyiségvonások, tulajdonságok, motívumok és vágyak, törekvések és szándékok, amelyek az alapvetően anyagi természetű törtetésre, érvényesülésre, a mások feletti hatalom és kontroll gyakorlására irányulnak. Egy Gnózisra jutott személy alapvetően tudatára ébred az anyagi világ, így benne a hatalom természetének fonáságaira. Egy ponton rádöbben, hogy semmi sem tart örökké, és minél nagyobb mértékű anyagi kincseket és befolyást halmoz össze valaki, annál nagyobb lesz a vesztesége, amikor ezek az élet egy pontján menthetetlenül eltávolíttatnak tőle. Merthogy ilyen a világnak a természete. A lehető legmagasabbról lehet a lehető legnagyobbat esve alázuhanni, és minél nagyobb a hatalom, annál nagyobb az elvesztésétől való félelem, amely növeli a megtartására irányuló vágyat. Ez pedig féltékenységet, irigységet, kapzsiságot, arroganciát, felfuvalkodottságot és önhitséget szül, ezek a tulajdonságok pedig természetükből fakadóan zárják be a kapukat a Gnózis Fényének beáramlása elől.

Tehát amikor a Gnózis áthagyományozásának Útját és Módját keressük, nagyon gyakran csalódnunk kell az intézményesített vallási rendszerekben, illetve azokban, akik ezekben a rendszerekben anyagi-szellemi-spirituális hatalmat gyakorolnak. Mivel ugyanis ezek a rendszerek főként az anyagi világ szabályai szerint szerveződnek, belső struktúrájukat és hierarchikus rendjüket a legtöbb esetben az anyagi világ materiális farkastörvényei határozzák meg. Azok azonban, akik képesek ezek között a keretek között főhatalmat szerezni, a legtöbb esetben olyan tulajdonságaik és személyiségvonásaik segítségével tudják ezt elérni, amelyek csupán nagyon ritkán állnak összhangban a Gnózis elérésére alkalmassá és nyitottá tevő szemlélet- és viszonyulásmóddal. Nem véletlen például a keleti orthodox keresztény egyházaknak azon gyakorlata, hogy amennyiben tetten érhetővé válik az egyházi főhatalom elanyagiasodása, nem lesznek restek felkeresni a lehető legeldugottabb remetekolostort, kiválasztani a fellelhető legszentebb remetét, lehet akár teljes mértékben írástudatlan, az akadémikus teológiában teljességgel képzetlen a személy, mégis megragadják és elviszik főpappak, hogy életszentségének fényével gyújtson új lángot a világiasság keresztjein szenvedő egyházaknak. Sajnálatos módon azonban a legtöbb vallási közösségből immáron teljes mértékben kiveszett ez a gyakorlat, és az elöljáróság intézményének működése teljes mértékben a szabad hatalmi harcoknak van alávetve, a Gnózist valóban megosztani tudó személyek pedig természetükből fakadóan kiszorulnak ezekből a harcokból, vagy legalábbis menthetetlenül vereséget szenvednek a „mindig az erősebb kutya...” elvének köszönhetően.

Amennyiben valaki tehát lelki tanítómester keresésére adja a fejét, óhatatlanul fel kell készülnie rá, hogy



sokszor egészen a Poklok legmélyére kell utána mennie. Azok ugyanis, akik mainapság mesternek vallják magukat, nagyon sok esetben egyáltalán nem mentesek az anyagi világhoz köthető egoisztikus vágyaktól és törekvésektől. Ahhoz ugyanis, hogy valaki a mesteri cím felvétele mellett döntsön, vagy valamiféle hihetetlenül nagy bizonyosság szükségeltetik, amelyhez egyedül a Gnózis által lehet eljutni, vagy pedig ennek hiányában főként személyes birtoklásvágyból, arroganciából és büszkeségből fakad, amely tulajdonságok azonban sziréna módjára kergetik távol a személytől a szerényen és halkán kopogtató Tudást. A másik helyzetben, amikor a személy rendszerint valamilyen vallási szervezet, közösség, vagy egyház körein belül kapja meg a mesteri címet, sok esetben nem lehetünk képesek kizárni a belső intrikákat és hatalmi harcokat. Persze, talán nem hangsúlyoztam eléggé, hogy bizonyára akadnak szép számmal kivételek. Én csupán a veszélyekre és az általánosan tapasztalható jelenségekre hívom fel a figyelmet. Jómagam még egyetlen tradícióban sem tapasztaltam meg a spirituális mester archetípusának olyan magas és tiszta szinten megfelelő mesterek jelenlétét, akik valóban képesek a lehető legtisztább fényű Gnózis megosztására. Ehhez ugyanis szervezeti szinten is hihetetlenül magas lelki fényben álló rendszer szükséges, amelyből, valljuk meg őszintén, meglehetősen kevés, vagy talán egyetlenegy sem létezik.

A divat-ezotéria világában viszonylag könnyű mesteri címhez jutni, sőt egymás után, avagy éppen egymással párhuzamosan akár többhöz is, sajnos megannyi esetben jó pénzért. Ilyen esetekben azonban könnyen kialakulhat egyfajta negatív iránya a beavatásnak, amely megtörtént nem egyszer az egyes irányzatok történelme folyamán. Ilyenkor az

anyagiasságtól és személyes ego-törekvésektől megfertőzött mesterek saját hatalmuk megtartása érdekében egyre silányabb minőségű tudásanyagot adnak közre, és olyan tanítványaiknak hajlanak továbbadni a mesteri címet, akikről biztosan tudják, hogy később nem fogják megzavarni a köreiket, vagy elszipkázni a saját tanítványi, esetleg vevőkörüket. Ez azonban nem spiritualitás, és még véletlenül sem Gnózis, hanem ezt leginkább üzletnek hívhatjuk. Az igazi Gnózis egyes egyedül olyan mesterek tanítása nyomán érhető el, akik az életüket teljes összhangban élik ezzel a végtelen Tudással, élethivatásuk pedig a „Legyen Nekem a Te Igéd Szerint” mondatban foglalható össze leginkább. Létük egy ponton túl már mentes az egyéni törekvésektől, egoisztikus vágyaktól és az önérdéktől, és még véletlenül sem vetemednének arra, hogy a Gnózisnak való teljes önátadás helyett önmaguk szolgálatába akarnák állítani a Gnózist. A Gnózis ugyanis nem szolgál, mint ahogyan Ő sem követel magának szolgálakat. Egyszerűen és önzetlenül felkínálja Magát, és annak adja át Kincseit, aki alázattal, türelemmel, és ami a legfontosabb, teljes önzetlenséggel, önátadással és ráhagyatkozással viseltetik feléje. A hamis szívűek elől azonban menthetetlenül bezárja Kapuit.

Ilyen mesterből azonban meglehetősen kevés jár és kel az emberek világában. Egyfelől azért, mert már pusztán számszerűen is kevés van belőlük, másfelől pedig azért, mert alapvetően nem keresik az emberek társaságát és figyelmét. Mindezekon kívül létezik még egy másik szempont is, nevezetesen hogy sokan közülük még csupán nem is tudják magukról, hogy mesterek. A Gnózis ugyanis rejteketukon közlekedik, és az igazi mesterek lelkei kedvelik az álruhákat. Néha koldusnak, néha tökkelütöttnek, néha fura szerzeteknek

öltöznek, de ne hagyd, hogy becsapjon a látszat. Valószínűleg számos, önmagát mesternek nevező személyt kell végigjárnod, ideértve sajnos az ál-mestereket és a köpönyegforgató csalókat is, mielőtt még ráakadnál az Igazira.

## Gnosztikus Gondolatok az Ünnepe Margójára

Aki a spiritualitásnak mostanra szinte végtelen kiterjedésére növekedett piacterén keringve szeretne válogatni termék és termék között, önmaga számára használható és értékes, impozáns árucikkeket keresve, azt minden erőmmel és jó szándékkal szeretném lebeszélni a Gnózisról, és teljes szívvel tanácsolni számára, hogy nagyon messzire kerülje el, sőt mi több, próbálja meg kiverni a fejéből mindörökre.

Menthetetlenül csalódnai fog ezen az Úton ugyanis az, aki valamiféle hasznosságot és kellemességet vár el a spirituális élettől, ugyanis a Gnózis olyasfajta fenomén, amely egyáltalán nem használható fel semmire, és nem alkalmas semmiféle szívbeli hely betöltésére sem. Nem tesz jobb emberré, de még csak többé, vagy értékesebbé sem másoknál, és amit még ennél is sokkalta szükségesebbnek érzek kihangsúlyozni: boldoggá sem fog tenni sohasem. Nem juttat hozzá hangzatos, rangos, és másokban tiszteletet, megbecsülést, elfogadást, vagy tekintélyt, esetleg félelmet, vagy csodálatot ébresztő rangokhoz, titulusokhoz, vagy címekhez és fokozatokhoz, hanem éppen ellenkezőleg, inkább elmozdít a közelükből, és eltávolítja tőlünk az életünknek számos olyan aspektusát, amelyek korábban értéket képviseltek számunkra, vagy jelenleg is értéket képviselnek korunk társadalmának végletesen a materialitás poklába süllyedt húspiacán.

Mi magunk nem fogunk belőle jó közérzetet nyerni, és egy ponton túl már attól is viszolyogni fogunk, hogy valakinek is eldicsekedjünk saját "gnóziskeresői" mivoltunkkal. Valójában alapos okkal tételezhető fel, hogy sohasem fogjuk

majd elérni a Gnóvizist, és mennél jobban hisszük, hogy valaha is a maga teljes valójában Kincszünk kétehetjük, annál keserűbb szájjal döbbsenhetünk rá majd arra, hogy lényegében mindig is fényvévkekre voltunk tőle, és egyetlen röpke pillanat erejéig sem volt a miénk sohasem. Az Utunk során emberek tömkelegével fogunk találkozni, akik különféle, önmaguk vagy mások által magukra aggatott rangjaik és címeik nyomán birtokolni vélt jogalapra hivatkozva kínálnak majd számunkra mindenféle szintű, fajtájú és formájú "gnóvizist", jó esetben "csak" vaskos összegekért, rosszabb esetben pedig az irányukban elvárt feltétel nélküli mameluk-engedelmsességért és ego-hizlaló csodálatért cserébe. Az ilyen emberekkel kapcsolatban csupán egyetlen, ámde kimondottan fontos megállapítás jelenthető ki teljes bizonyossággal, mégpedig az, hogy egészen nyilvánvalóan nem rendelkeznek semmiféle Gnóvizissal, amelyet bármilyen úton-módon odaadhatnának nekünk, az általuk meghatározott materiális, vagy spirituális ellenszolgáltatásért cserébe. Ezen túlmenően mindenképpen érdeemes egyszer és mindenkorra elfelejteni, hogy nagyobb összegekért, engedelmsességért, áhítatért és önfeláldozásért nagyobb, több, vagy magasabb szintű Gnóvizist lehet megvásárolni, ez ugyanis eleve nonszensz és képtelen gondolat.

Mivel bátoríthatnám mégiscsak azokat, akik az Élő Gnóvizis keresésére indulnak mindezek ellenére? Nos, egészen valószínű, hogy az ilyen emberek életük egész hátralévő részére számkivetetté válnak majd, és nem lesz olyan vallás, egyház, vagy közösség, amely szívesen látná őket a saját soraiban, és teljes mértékben bizonyos továbbá az is, hogy egyetlen mester sem fogja kezét-lábát törni avégett, hogy tanítványául fogadhassa őket. Követőkre egyáltalán nem

tarthatnak majd semmiféle számot, és híveket sem igen szereznek majd önmaguknak, illetve ha mégis, úgy teljes joggal gondolkodhatnak majd el azon, hogy valamit valószínűleg teljesen és gyökeresen rosszul csinálnak, ebben a helyzetben pedig egy ponton minden kétséget kizáróan nyilvánvalóvá válik számukra, hogy zsákutcába jutottak. Mindez remélhetőleg inkább előbb, mint később következik majd be számukra, hiszen minél hamarabb szembesülnek saját tévedésükkel, annál inkább lehetővé válik számukra a korrigálás, és még azelőtt irányt változtathatnak, mielőtt hiszékeny és jó szándékú emberek tucatjait csapják be és vezetik magukkal a tévúton.

A Gnózis keresése egyfajta Út, és sok szempontból szemlélve meglehetősen kilátástalannak is hathat a rajta való haladás. Nem kísérik látványos eredmények, külső szemlélő számára irigylésre és csodálatra méltónak minősíthető belső átalakulások, csodálatos és varázserejű képességek kifejlődése, de még csak hírnév sem igazán, hanem sok esetben éppen ellenkezőleg, leginkább a világtól, társadalomtól és az emberiség egészéről való elidegenedés, valamint az ezzel menthetetlenül együtt járó elszigeteltség, elmagányosodás, meg nem értettség és kizártság érzései azok, amelyek ezt az Utazást végigkísérik. A lélekre ugyanis igazi, valódi és autentikus "Sötét Éjszaka" borul, amely nyilvánvalóan nem az, amelyet valaki is szívesen áhítana önmaga számára. Semmiféle nyoma nincsen benne a különféle tanítók, mesterek, guruk, bölcsek és püspökök sokak által áhított tündöklésének, de még csak a társadalom szorgos, elismert és közhasznú hajtó tagjainak kijáró általános külső megbecsülésnek sem. Ehelyett főként hangzatos kritikákra, rosszallásra, "jó szándékú" figyelmeztetések tömkelegére és kioktatásra érdemes inkább

számot tartani és felkészülni, már amennyire érdemes felkészülnünk egyáltalán bármiféle külső reakcióra. Könnyűszerrel azon kaphatjuk magunkat ugyanis, hogy azt kívánjuk, bár jönnének inkább már azok a megszólások, rosszallások, figyelmeztetések és kritikák, hiszen még ezeknek megléte is sokszor jobb, mint az általunk legtöbbször tapasztalt mellőzöttség, érdektelenség, számkivetettség, és a perifériára való kiszorultság érzései. Ennél még a társadalom irányából érkező nyílt ellenségeskedés megtapasztalását is jobban áhítanánk, hiszen ez minden bizonnyal azt jelentené, hogy legalább minimális mértékű figyelemre és tekintetbe vételre számot tarthat a munkálkodásunk.

A legtöbbször azonban még ez is elkerüli a Gnózis keresésére indulót, és életének hatása esetleg majd a világ tereiről való elköltözése után válik ismertté, akkor is pusztán avégett, hogy mások a saját nyereszkezésükre fordítsák, vagy esetleg önmaguk illuzórikus hatalmának fitogtatása céljából valamiféle vallást, kultuszt, egyházat vagy közösséget alapítsanak az életművünkre. Persze, mindezekkel a meglátásokkal minden bizonnyal lehet (és talán kellene is...) vitatkozni, vagy valamiféle groteszk "hurra-optimizmus" eszköztárához nyúlva tompítani a végletességükön, és lenyesni valamennyit a belőlük sugárzó keserűségből, azonban a tapasztalás attól még tapasztalás marad, amelyet a népszerű (ön)segítő szlogenek sem igazán alkalmasak enyhíteni, vagy meghazudtolni.

## **Egy remete üzenete korunk társadalmá számára**

Olyan eseményekre, tendenciákra, jelenségekre és történésekre éleződött ki a figyelmem, és az emberi életnek olyan borzalmas, a világtörténelem kezdeteitől jelenlevő és gyűrűző sajátosságaira nyílt rá a tekintetem, amelyekről úgy érzem, felelőtlenség, nemtörődömség és gyávaság volna tovább hallgatnom. „Vétkesek közt cinkos, aki néma”... tartja a jól ismert mondás, amelynek korunkban mintha többszörösen is megsokszorozódott ereje, és félelmetesen reális aktualitása kezdene lenni. A hallgatás, ignorancia, a tekintet elfordítása a szenvedő élőlények felől, a valóság tagadása, a negatívumok figyelmen kívül hagyása, és a „Gondolkodj pozitívan!” életfilozófiájába való megkapaszkodás kétségbeesett vágya dongják körül létünket, mintha csak valamiféle romló ételre gyülekező légyfelhőt alkotnának.

Annak ellenére, hogy manapság szinte mindenhol az emberi civilizáció és társadalmi rendszer vívmányainak dicsérete zeng, mégiscsak olyan világban vagyunk kénytelenek élni, amely a maga kegyetlenségében, embertelenségében, brutalitásában és tudatlanságában méltán képes azt a gondolatot kelteni bennem, mintha az emberiség őskora óta valójában semmi sem változott volna, csupán a dárdát és kőbaltát váltották fel a „civilizáltabb” eszközök egymás elnyomására és tönkretételére. Nem szabad azonban elfelednünk, hogy a mitológiai Yaldabaoth ugyanaz marad, függetlenül attól, hogy éppen melyik arcát ölti magára, hiszen talán semmi sincsen ezen a világon, amely annyira változatos alakban tud megnyilvánulni, mint a gőg, arrogancia, önzőség és tudatlanság.



Nem kívánok apokaliptikus jóslásokba bocsátkozni, és nem szándékom sokadszorra is megkongatni ugyanazt a vészharangot, azonban egyre erősebben és erősebben alakot ölt bennem a kétségbeesés az emberiség miatt, amely korábban sohasem látott sebességgel rohan a vesztébe, és helyzetének tragikumát csak fokozza, hogy mindeközben még szentül hiszi, hogy a fejlődés útján halad az egyre tökéletesebb létállapotok felé. A világrend, amelyet az úgymond „normális” emberek építenek a maguk és gyermekeik számára, olyan súlyos téveszméken és végzetes öncsalásokon alapul, amelyek pusztán már önmaguk abszurditásából fakadóan sem képesek valós megoldást jelenteni, sem korunk égető kérdéseire, sem pedig az emberiség örökös dilemmáira és titkaira.

Olyan világrendben élünk, ahol a rabszolgaság intézménye mindenfajta valós ellenállás nélkül képes működni, mégpedig úgy, hogy a benne szenvedők sokszor még csupán a leghaloványabb sejtelemmel sem rendelkeznek az állapotukról, és a kizsákmányolás, a szabadsághoz való alapvető emberi jogok radikális korlátozása, a másik elnyomásának, megszegyenyítésének, pellengérré állításának, kiközösítésének és tönkretételének gyakorlata nemcsak, hogy teljességgel legitimizált, hanem ráadásul még széles körben érényként üdvözölt is, mint az élelmesség, életrealitás, talpraesettség, asszertivitás, önmegvalósítás, és a saját érdekek hatékony képviselőjének természetes megnyilvánulása. Világrendünk elismeri és hősként üdvözli az olyan embert, aki éjt nappallá téve robotol és küzd olyan célokért, amelyek valójában nem is a sajátjai, és egyáltalán nem alkalmasak a valódi boldogság és teljesség elérésére. Társadalmunk különféle csábító ajánlatok, lehetőségek és perspektívák attraktív és addiktív mézesmadzagjait húzza el előttünk, és a lehető legnagyobb

meggyőző erővel próbálja elhíttetni velünk egyrészt azt, hogy ezek kitartó, becsületes és emberfeletti (értsük ez alatt: szolgalelkű) munkával mindenki számára elérhetőek, másfelől egyúttal azt is, hogy ezek már önmagukban is képesek bennünket boldoggá tenni. Mélyen az emberbe oltott vágyakról, mint a boldogság, szeretet, otthon, biztonság, bejósolhatóság, egészség, nyugalom, és az elfogadás iránti igényekről próbálják elhíttetni velünk, hogy azok bizonyos anyagi feltételekhez köthetőek, hogy ezeknek az anyagi feltételeknek a hajszolása odáig juttasson bennünket, hogy önként és sok esetben dalolva hajtjuk fejünket a rabszolga-tartó társadalom igájába anélkül, hogy még csupán halovány fogalmunk sem lehet illuzórikus és hazugságalapú állapotunk felől.

A legtöbb ember például évekig, vagy éppen évtizedekig zsákmányolja ki saját erőforrásait, és áldozza fel értékesebbnél értékesebb pillanatait, sokszor az alkotás legkisebb élménye és valóságos eredmények nélkül például azért, hogy elegendő önrészt termeljen, majd rendszerint még különféle hitelek felvételével hosszú időre kiszolgáltatott és függő viszonyba kényszerül, hogy önálló otthont teremthessen magának, és/vagy családjának, amelybe aztán jó esetben aludni, és egy-két szabad órát eltölteni haza is járhat. A párok gyermekeket vállalnak, akiket (már ha a bölcsőde idejét szerencsés esetben képesek elkerülni) hároméves korukban elszakítanak tőlük, hogy aztán a társadalom a maga saját normái és értékrendje szerint nevelje őket tovább egészen felnőttkorukig, hogy a rendszert engedelmesen és hatékonyan kiszolgáló „egységeket” alkosson belőlük. A szülőkből a legtöbb esetben fel sem merül, hogy mindez lehetne mondjuk másképpen, hiszen egyfelől ez a törvény, másfelől még

sohasem láttak más példát, illetve a munkahelyek többségének nyíltan családelleses politikája miatt rendszerint esélyük sincsen arra, hogy gyermekük nevelését a saját személyes elképzeléseik és standardjaik szerint végezzék.

Néhány, kellően kivételes helyzetben lévő család persze mainapság is megengedheti magának, hogy az oktatási intézmények szabad választásának illuzórikus lehetőségével élve olyan alternatív nevelési módszerek mellett tegye le a voksát, amelyek nem nyomorítják halálra a gyermeket, azonban ennek előbb, vagy utóbb rendszerint mégiscsak megisszák a levét. Elég csak arra gondolni, hogy vajon mit is tesz a társadalom később azokkal, akik az egyes, alternatív nevelési módszerekkel működő intézményekből kerülnek ki a nagyvilágba, és akiknek emiatt szinte leküzdhetetlen nehézséget jelent az általános „értékekhez” való megfelelés. Nem szeretnék túlságosan is konkrét, direkt, avagy tényfeltáró lenni, azonban az egyetem alatt volt alkalmam hallani arról, hogy milyenfajta „nehézségekbe” és „akadályokba” ütköznek az úgymond „hagyományos” oktatási-nevelési intézmények pedagógusai azokban az esetekben, amikor az egyes alternatív intézményekből érkező gyermekeknek és fiataloknak a társadalom rendjéhez való „hozzáidomítását” kell elvégezniük.

Elmondásuk szerint általánosságban közös ezekben a gyermekekben, hogy rendkívül intelligensek és széles látókörrel megáldottak, „agyuk pedig olyan, akár a szivacs”, mindent képesek elsajátítani, azonban a hagyományos, megszokott, és társadalmi gyakorlattá tett nevelési elvekké lényegében kezelhetetlenek, megfoghatatlanok, és kevésbé reagálnak jól a tekintélyek felől érkező, külső irányításra. Ezek a gyermekek mernek kérdezni, mernek megkérdőjelezni,

mernek vitára hívni, és megvan bennük a nyitottság és a szándék arra, hogy a saját véleményükkel, megközelítésmódjukkal, értékrendjükkel és világlátásukkal mintegy „kihívják” a saját tanáraik, nevelőik által képviselt normákat. Ez persze a „hagyományos” oktatásban tevékenykedő nevelők számára gyakorta értékelhető neveltlenségként, kezelhetlenségként, alkalmazkodási-beilleszkedési nehézségként és mindenféle egyéb, viselkedési hiányosságként, holott lehetséges, hogy „csupán” az individualitás és eredetiség, innovációra való fogékonyság, és ihletettség különlegesen is szépséges és autentikus megnyilvánulásairól lenne szó ezeknek a gyermekeknek a részéről. Nyilvánvaló, hogy a társadalmi tömegoktatás keretein belül működő, és a „masszaképzés” feladatának terhei alatt roskadozó, túldolgoztatott, és a végletekig agyonterhelt pedagógusok számára többszörös mértékű feladattal jár egy-egy ilyen gyermek, azonban nem lenne szabad elfeledniük, hogy talán éppen ezeknek a fiataloknak a kezében rejtőzhet a kulcs mindannyiunk boldogabb és reményteljesebb jövője felé. Honnan tudhatnánk például, hogy az a szemtelen, „magatartászavaros”, „neveletlen”, vagy „tiszteletlen” gyermek nem éppen egy újabb Jézus, avagy Buddha ígéletét hordozza magában?

Társadalmunk, világunk véleményem szerint olyan erkölcsi, gondolati, értékrendi és spirituális krízisben leledzik, amelyben a nyílt, bátor, rettenthetetlen és hajlíthatatlan állásfoglalás maholnap elkerülhetetlen aktualitássá válik, nekünk pedig nyilatkoznunk lesz szükséges arról, hogy a Fénymegosztás feladatára vállalkozva Lámpásokká válunk-e, avagy ezután is inkább részesítjük előnyben a sötétséget, becsukva szemünket, befogva fülünket és betapasztva még a

saját szánkat is, csak hogy elkerüljük a tanúságtétellel járó keresztet, és továbbra is viszonylagos kényelemben érezhessük magunkat a normalitás illuzórikus biztonságában.

## **Úton a Gnózissal, a Gnózis felé vezető Úton**

A Gnózishoz vezető úton megtett első lépések egyike, amikor a különféle vallási és hitrendszerek, intézmények, közösségek, dogmák és vélekedések korlátozott érvényességét látva egy ponton felvetődik bennünk a kérdés, hogy kell még legyen valami, ami több, teljesebb, személyesebb, szabadabb és tisztább ezeknél. Ekkor ébred fel az igény a Mindenséggel való autentikus és egyéni kapcsolatra, a Tapasztalatokon Túlival való személyes kommunikációra, és a Határtalan Fényességből való végtelen Szeretetet első kézből való megtapasztalására.

Az igény, hogy minden, ember alkotta rendszeren és földi léptékű meggyőződésen túl önmagunkra találjunk, és felismerjük szívünk és lelkünk legmélyebb lényegében Azt, amelynek kifejezésére nem létezik emberi szó, hiszen voltaképpen nem más, mint egy darabkája a néven nem nevezhető, Végső Valóságnak. Ez a találkozás pedig, ha eljön, végletesen és véglegesen felülmúlja és felülírja majd mindazt, amit korábban a hitről, vallásról, Istenről, emberségről, világról és teljességről valaha is gondoltunk. A Gnózisban feltárulkozik, hogy kik is vagyunk valójában, és hogy miféle csodálatos és varázslatos lehetőségek és képességek rejlenek bennünk. Túl kell látnunk ugyanis azokon a hazugságokon és illúziókon, amelyeket az anyagi világ, illetve tágabb-szűkebb környezetünk igyekszik belénk táplálni azáltal, hogy már egészen születésünknek legkezdetétől a lehető legképtelenebb tévképzeteket közvetíti felénk.

Az Isteni Lény azonban örök és megmásíthatatlan, még akkor is, amikor éppen a felejtés álmát alussza, olykor hosszú

éveken át. A Gnózis felé vezető út tehát lényegét tekintve hasonlatos egy elnyújtott felébredési folyamathoz, amelynek során szemünk egyre inkább megnyílik az Isteni Fényre, elménkben pedig fokozatosan feltáruznak a dicsőséges, eredeti lényegre vezető emlékek, és a valódi, isteni lényekre jellemző öntudat.

## **Abrakadabra, azaz a szavainkban hordozott teremtő erő**

Alkalmam nyílt immáron sokadszorra, de ennek ellenére a korábbiaknál nem kevesebb mértékű döbbenettel megtapasztalni, hogy mennyire könnyelműen és felelőtlenül hajlamosak bánni az emberek a szavakkal, a különféle megjegyzésekkel, minősítésekkel, szóvá tételekkel és kritikai észrevételekkel. Mindehhez egyszerűen képtelenek mutatkoztam hozzászokni életem során, és ilyesmiket tapasztalva minduntalan szembesülni látszok azzal a ténnyel, hogy mennyire elfeledtük a szavaink által hordozott hatalom súlyát, és az ezzel járó felelősségvállalás kötelességét.

Egyáltalán nem a véletlennek köszönhető, hogy a héber bibliai, ószövetségi teremtéstörténetben az Isteni Szó, a Logos teremtő ereje által öltenek formát a látható és láthatatlan világok, a Teremtés kezdő aktusa pedig maga is egy szó: "Legyen". Ehhez hasonlóan az sem a véletlen műve, hogy a hindu mitológiában is az istenség szájába pillantván láthatóak a különféle bolygórendszerek és világok. Őseink, a vallásos mitológiák és teremtéstörténetek alkotói ugyanis tökéletesen tisztában voltak azzal, amelyet mi, mai leszármazottaik időről időre elfeledni látszunk, mégpedig hogy a kimondott szó óriási hatalommal és teremtő erővel rendelkezik.

Amennyiben sokszor alkalmaznak negatív, minősítő, lealacsonyító, nevetségessé tevő, kritizáló és becsmérlő jelzőket valakire, az idő előrehaladtával az a valaki hajlamossá válhat mindezt önmagára vonatkoztatni, elhinni, és későbbiek folyamán ennek megfelelően viselkedni, így a kritikánk idővel önbeteljesítő jóslatként fogan meg mások lelkében azáltal,



hogy tetemes mértékű rombolást visz végbe az önbizalom területén, és a másikat arra a következtetésre juttatja, hogy bármit tesz is, semmiben sem fog javulni a helyzete, idővel pedig rászokhat arra, hogy már nem is tesz semmit, mert hát hiszen minek, ha úgylis csak rosszat tehet. Sokadjára tapasztalom, hogy egy-egy felelőtlenül kimondott szó egész lavinákat indíthat el magával, és oly mértékű pusztítást vihet végbe a másik ember lelkében, hogy a gyógyulás sok esetben rendkívül hosszadalmasra és fájdalmasra nyúlhat, az okozott károk pedig még akkor is fennállnak, amikor a szó kimondója már rég nem is emlékszik arra, mit is tett a másik ember ellen.

Amikor ugyanis kimondunk egy gondolatot, az a gondolat voltaképpen teljes mértékben kikerül az ellenőrzésünk és befolyásunk alól, további sorsára pedig már nem igazán lehetünk hatással. Persze, megpróbálhatjuk menteni a menthetőt, de sok esetben ilyenkor már vajmi keveset tehetünk. A szavaink látszólag elszállnak ugyan, azonban a hatásaik továbbra is ott munkálnak a többiek lelkében, soha nem várt következményeket okozva. Meg kell tehát értenünk, hogy egy-egy gondolatunkra csupán addig vagyunk hatással, amíg meg nem fogalmazzuk, és amikor a gondolat szavakra ültetve elhagyja az ajkak zsiliprendszerét, már feltartóztathatatlanul száguld tovább, rajtunk múlik, hogy csatornázott forrásként, vagy pusztító áradatként zúdulva szét. Ügyeljünk tehát arra, hogy mit engedünk kiáradni a szánkon, hiszen egyes egyedül minket terhel a felelősség a gondolkodás és beszéd ajándékai által kezünkbe adott hatalom felhasználását illetően. Mint ahogyan a világmindenségben sem létezhet Logos Sophia nélkül, úgy a mi életünkben sem szabad, hogy a teremtő erővel rendelkező Szó méltó párja, a Bölcsesség nélkül létezzen, működjön és hasson.

## **A lélekben megélt Lovagság lelkesége a szúfi misztika szemszögéből**

Ezt a rövidebb hangvételi írást életemnek abban az időszakában szereztem, amikor lelkeségem nyíltan és feltartóztatlanul kezdett eltolódni a keresztény vallásosság fősodrából a szabad misztika és független gnózikus irányába. Akkortájt még mindez félelemmel átítatott szorongással töltötte el lelkemet, és rendkívül súlyos lelkiismereti válság okozójává vált számomra, hiszen akkori állapotomban még egyfajta árulásként, illetve hűtlenségként éltem meg ezt a folyamatot, illetve nem titok, hogy tartottam az isteni büntetéstől is amiatt, hogy sokak szerint elhagytam eredeti vallásomat. Visszatekintve azokra a hónapokra, amelyek alatt ezen folyamat lezajlására sor került, végtelen mértékű köszönettel és hálával tartozom a Határtalan Fényességnek azért a sok-sok-sok erőért, páratlan mértékű kitartásért, és mennyei megkönnyebbülést hordozó vigasztalásért és törődésért, amellyel akkoriban elhalmozott engem, főként a közeli tóvidéken és folyóparti töltéseken tett hosszas barangolásaim és sétáim során.

Ekkoriban értettem meg, hogy papságom, amelyet addig az életem legfontosabb küldetéseként éltem meg, és legigazabb hivatásomnak tekintettem, voltaképpen sokkalta többet jelent, és sokkal teljesebb megélési módot kíván meg, mint a keresztény egyházakon belül kiteljesíthető, kizárólag az apostolok folytonossági vonala által legitimizálható papi rendek fokozatai. Olyasfajta papság ez, amely lényegiségét tekintve egybeforr a lovagiasság lelkeségével, hiszen egy pap nem lehet csakis és kizárólag szakrális közvetítő személy, nem csupán a fénymegosztás e világi csatornája, és a Végtelen

Fényesség hírnöke, hanem egyúttal a Határtalan Ragyogás lovagja, aki a lehető legnemesebb értelemben vett belső hadviselés bajnoka is kell legyen egyben. Ellenkező esetben könnyűszerrel válhat belőle az e világi hatalmi játszmáktól és a hamis hierarchia démonától fertőzött, basáskodó hierarcha, vagy a tekintély iránti fékezhetetlen éhségtől megvadult, saját korábbi társait és barátait eltaposni is képesnek mutatkozó ámokfutó szörnyeteg. Ugyanígy a fénymegosztói hivatás nélkül maradó lovagok sem többek egyszerű harci eszközöknél, valamilyen ideológia láncán tartott spirituális gyilkológépezeteknél, akik az éppen aktuális gazdájuk egyetlen óhajára képesek és hajlandóak inkvizítorként fellépve miniatűr keresztes hadjáratot bonyolítani mindazok ellen, akik az ő saját (és sok esetben meglehetősen korlátolt) világnézeti keretükbe ilyen, vagy olyan okoknál fogva nem férhetnek bele. A papság és a lovagság hivatása tehát számomra lényegileg kéz a kézben járnak, és egymástól el nem választhatóak.

A fantasy műfaj nyelvén nevezve voltaképpen tehát egyfajta paplovgi, paladin-hivatás az enyém, bármennyire is sajátosnak tűnt is számomra az első pillanatok során. Istennek hála azonban, viszonylag hamarjában szembesültem vele, hogy nem vagyok teljességgel magamra maradva ebben a szolgálatomban, elvégre kutakodásaim során ráakadhattam arra a tényre, hogy az emberiség történelme folyamán mindig is léteztek, és léteznek jelenleg is olyan személyek, akik ezt a fajta kettős hivatást vallották, és vallják a sajátjuknak jelenleg is. Ebben a tekintetben is kiemelkedő fontosságú számomra, gnosztikus szempontból is a huszadik századnak talán legjelentősebb muszlim vallású vértanúja, jelenlegi tanulmányunk főhőse.

Noor-un-Nisa Inayat Khan egyike volt a nyugaton legnagyobb mértékű ismeretségre számot tartó szúfi misztikus, Pir-o-Murshid Hazrat Inayat Khan számos gyermekének, saját, személyes élete pedig oly sok szálon kapcsolatba hozható a spiritualitással, különösen is a misztikus lovagiassággal, hogy a napjainkban működő univerzális szúfi rendek közül többen tekintik példaképüknek és pártfogójuknak. Noor Inayat Khan 1914-ben született Szentpéterváron, Oroszországban. Ósei révén igazán nagy tiszteletben álló indiai nemesi család leszármazottja volt, még szultáni ősökkel is büszkélkedhetett. A család, főként az édesapa elképesztően aktív spirituális munkásságának köszönhetően a későbbi évek folyamán először Londonba, majd Franciaországba költözött. Noor-un-Nisa visszahúzódó, csendes, érzékeny és álmodozó gyermek volt, aki felnövekedvén a Sorbonne egyetemen tanult gyermekpszichológiát, zeneművészeti tanulmányait pedig a Párizsi Konzervatóriumban, zongora és hárfa szakon végezte. Íróként és költőként főként gyermekeknek szóló meséket és más, pszichológiai és misztikus témájú műveket írt.

A Második Világháború kirobbanását követően a család Franciaországból újfent Angliába költözött. Mivel a szúfi filozófiának ez az ága kifejezetten tiltotta, és semmilyen körülmények között sem tolerálta az étellel rendelkező lények elpusztítását, így pedig az emberek megölését sem, Noor-un-Nisa különleges módot talált arra, hogy felvegye a harcot a németekkel szemben. A légierő kötelékében vállalt szolgálatot, ahol rádiókezelőként segítette az angol pilóták harctéri bevetéseit. Később azonban ennél sokkal veszedelmesebb feladatra vállalkozott: franciaországi helyismeretét és nyelvtudását felhasználva titkosszolgálati tevékenységbe kezdett, hogy a németek által megszállva tartott ország

földalatti ellenállását segítse. Egy bőröndbe rejthető rádióadó segítségével hónapokon keresztül az ő személye jelentette azt a szálát, amely összekötötte Angliát a francia ellenállással. Hatalmas veszélyt és rizikót vállalva közvetített titkos rádióüzeneteket a szövetségesek között, mindezt a német hírszerzés állandóan kutató tekintete elől bujkálva. Életszeretete és az élőlények iránti elkötelezett szolgálatvállalása oly mértékű volt, hogy a róla szóló történetek szerint a minden egyes titkosszolgálati kapcsolattartó számára kötelező viseletként előírott, miniatűr önvédelmi fegyver viselését is elutasította, mindent a Végtelen Fényesség akaratára bízva.

Végül aztán árulás áldozatává vált, és a német titkosszolgálat rajtaütése során fogságba esett. Kihallgatása során borzalmas kínzásokat szenvedett el, azonban nem árult el semmit szolgálatairól, munkatársairól és küldetéséről. Életének utolsó napjait Dachau táborában raboskodva töltötte, ahol aztán 1944 szeptemberében kivégezték. A halálához kapcsolódó szúfi elbeszélések megemlítik, hogy röviddel vértanúsága után meditáló rokonai és barátai egy fényességbe öltözött női alakkal véltek találkozni, aki Noor-un-Nisa hangján megszólalva biztosította őket arról, hogy csodálatos világba került, e világi küldetését pedig méltó módon bevégezte. Halála után a György Kereszttel tüntették ki, illetve egyéb rangos kitüntetésekkel emlékeztek meg áldozatáról, mind angol, mind pedig francia oldalról. 2011-ben tiszteletére szobrot állítottak Londonban, és ez a szobor lett Anglia első olyan emlékhelye, amelyet muszlim vallású ázsiai nő tiszteletére emeltek.

Noor-un-Nisa Inayat Khan az önfeláldozás, a sorsközösség önzetlen vállalásának, és az emberek iránti

együttérző szeretet jelképe lett a szúfi misztikában. Olyan országokért és nemzetekért áldozta az életét, amelyek nem a sajátjai voltak, illetve olyan vallás és kultúra követőiért, amelyekhez nem tartozott. Az ő személye jelentett inspirációt az Inayati Szúfi Rend jelenlegi feje, Pir Zia Inayat Khan számára, hogy a nagyapja által alapított Lovagrendet a huszonegyedik században újra életre hívja. A misztika és a lovagság intézménye ugyanis mindig kéz a kézben járt a szúfizmusban, így nem véletlen, hogy Hazrat Inayat Khan a spiritualitás mellett a lelki lovagiasság mestere volt.

A lovagi út számomra is az élet útja. Az út, amely elvezethet ahhoz a célhoz, amelyet oly mérhetetlenül áhítunk. Ha valakit oly mélyen, olyan visszafordíthatatlanul és olyan súlyosan becsapnak és megaláznak, mint ahogyan velem tették, ha valakinek olyan kegyetlenül elveszik az álmait és összetörik, lerombolják az életét, összességében két dolog közül választhat. Egyfelől dönthet úgy, hogy felveszi a feléje dobott kesztyűt, és ugyanazokkal a kegyetlen, brutális és pusztító eszközökkel áll bosszút, mint amelyek által rajta keresztülgázoltak. Ez az egyik mód és lehetőség, amellyel én is élhettem volna, hiszen jelenleg is vallom, hogy azok, akik az álmaim ellen törtek, súlyos jogtalanságot követtek el ellenem, azonban a Határtalannak hála, inkább a másik utat választottam. Pontosán ez a másik alternatíva az, amely meghatározza a lelki lovagiasság fogalmát: a hősiesség helytállás, és az új kezdetre, a lelki sérülésekből való felépülésre, valamint a vert helyzetből való felállásra irányuló élet, amelynek során megtanulunk önmagunkra és másokra tekinteni. Megtanuljuk azt, hogy miként lehetünk képesek becsülettel, kitartással és reménnyel túlélni a bukásokat, és miként tudjuk következetesen edzeni a lelkünket ahhoz, hogy a későbbiekben

elkerülhessük ezeket a helyzeteket. A lovagi út során elsajátíthatjuk a negatív érzelmek, a harag, bosszúvágy, sértettség átformálását pozitív, előremutató érzelmekké és viszonyulási formákká: együttérzéssé, könyörületességgé, irgalmassággá, megfontoltsággá. A lélek útja ez, amely felülemelkedik az alsóbb természetén és a rabszolgaságon, amelybe az indulatok döntenek minket.

## Tévedni emberi dolog

"Vajon hol, mikor és pontosan miben hibáztam?" "Mit kellett volna másképpen tennem?" "Hogyan kerülhettem volna el? Miként lehetett volna nem beleesnem ebbe, vagy abba a csapdába és kelepccét jelentő helyzetbe?" "Hogyan reagálhattam, cselekedhettem volna másképpen, és vajon miként alakultak volna a történések abban az esetben?" "Elkerülhető lett volna a bukás, vagy a cselekvés folyamata már eleve magában hordozta a végkifejletet?"

Elemző, szemlélődő, filozofálgatásra hajlamos, és a több (sőt egyenesen az elérhető legtöbb) szempont szerint való, az összes elképzelhető nézőpontból történő vizsgálódást kedvelő egyéniségemből és beállítódásomból fakadóan életutam során hűséges ebfalka módjára követnek állandó jelleggel ezek a vívódások, kételyek és kérdések. Világéletemben szerettem volna és vágytam is megfelelni. Jónak, vagy legalábbis elégséges és elegendő mértékben jónak, elfogadhatónak, elismerésre (avagy akár néminemű tetszésre) méltónak bizonyulni, azonban az elmúlt esztendőök eseményei és történései felett végzett elemző, értékelő, és a megfelelő konklúziók helyes levonására irányuló munkálkodásaim alkalmával keserű szájjal kényszerültem rádöbbenni, felismerni és szembesülni... mégpedig mindazzal, amely korábbi meggyőződéseim, elképzeléseim és vélekedéseim dolgában hibásnak, vagy legalábbis erősen az elhibázottság gyanújával teljesnek bizonyult.

Sokszor, számos dolgot illetően azonosultam értékekkel, vágyakkal és célokkal, amelyeknek elérése, valóra váltása, megszerzése és birtoklása érdekében felbecsülhetetlen



mennyiségű és értékű életidőt, energiát, türelmet, elkötelezettséget, lelkesedést, anyagi tényezőket (és alkalmasint sajnálatos és szégyenletes módon némi gerincet is) feláldoztam, mindebből azonban viszonzásképpen nem jutott számomra semmi... esetleg valamennyi keserű tapasztalat, fájó tanulság, és az "élet iskolájában" való számonkérések során keletkezett dolgozatom, lapalján a piros tintával odavésett, virítóan üvöltő "elégtelen" osztályzattal.

Próbáltam, oly sokszor próbáltam, szinte kétségbeesett vergődéssel próbáltam megfelelni... megfelelni elvárásoknak, álmoknak, amelyekkel kapcsolatban nem egy esetben derült fény arra, hogy valójában nem tőlem, hanem másoktól származtak, illetőleg olyan személyeknek, akik pusztán saját csillaguk (valós vagy vélt) ragyogásának uralma alá kívántak bevonni különféle kisbolygókat, holdakat, aszteroidákat, avagy csupán csak egyszerű, formátlan törmeléket, nem pedig más csillagokkal karöltve a Közös Fény megosztásában és szétárasztásában örvideni. Megannyiszor csábultam el, dőltem be és hittem hiszékeny szívvel manipulatív hízelkedésnek, ígéretéseknek, hitegetésnek és őszintétlen dicsérgetéseknek, nem látván és nem ismervén fel a mérget, amely a meseszép tündökléssel ragyogó pikkelypáncélzatukba öltözött, halálos marásra képes kígyók tühegyes szemfogainak réseiből csepegett lelkemre, és szivárgott be annak leglényegibb mélységeibe, kiszárítván szívemnek gyümölcsöskertjét, amelyet oly nagy gonddal és reményekkel nevelgettem egész életem esztendeinek hosszú során át.

Oly megannyi hónapon keresztül hajtott előre a düh, harag, sértettség és kétségbeesés, oly jelentékeny mértékben csappantotta meg életerőmet a "csakazértis" bizonyítási vágya,

hogy megmutassam... engem nem lehet legyőzni, mellőzni, félredobni, eltiporni és elfelejteni, mert a rám zúduló kudarcok, sikertelenségek és bukások ellenére jelen maradtam és küzdök tovább rendületlenül mindazért, amelyet jogos jussomnak hittem. Mára azonban menthetlenül rádöbbenni kényszerültem a kegyetlenül kendőzetlen és kendőzetlenül kegyetlen valóságra, annak minden kétséget kizáró bizonyosságára, hogy tévedtem. Tévedtem... még hozzá megannyi és számtalan kérdést illetően, ennek felismerése pedig kérlelhetetlen kényszerítéssel szegezi nekem az oroszlán módjára válaszáért kiáltó kérdést, amely szerint vajon létezhet-e számomra újrakezdés, megbocsátás, vagy folytatás?

Hittem, hogy képessé válhatok magamévá tenni azokat az értékeket, nézőpontokat, értelmezési kereteket, életpályát és életmódot, amelyek az engem körülvevő világ folyását, és a felszínén kialakult társadalom rendjének működését meghatározzák. Hittem, hogy kitartó, becsületes, szorgalmas tanulással és munkával képessé válhatok méltó módon érvényesülni, és céljaimat, álmaimat, vágyaimat elérni. Hittem, hogy az önmagamon végzett következetes, szigorú, hosszadalmas és aprólékos lelki munkával elérhetővé válhat számomra önmagam kiteljesítése, amely által elérhetem azt az erkölcsi, szellemi és spirituális nivót, amelyet önmagam számára célul tűztem ki. Hittem, hogy amennyiben végtelenül előzékeny, udvarias, kedves, segítőkész, nyájas, tisztelettudó, empatikus, kompromisszumkész, megértő, elfogadó, önfeláldozó és bizalommal teljes viszonyulásmódot magamévá téve közeledek másokhoz, életemben és kapcsolataimban majd joggal várhatom el magam is ugyanezt, és ezáltal nekem is ugyanezen értékek mentén meghatározott bánásmódban lehet majd részem. Ezzel szemben azonban mit látok? Azt, hogy az

engem elnyomók, megkeserítők, ellehetetlenítők és kisemmizők szinte háborítatlanul élik világukat, mindahányan sikeres, társadalmilag elismert emberekként fürdőznek a köztisztelet, megbecsülés, elfogadás és nagyra tartás fényében, és várhatóan egyikük sem fog közülük az elkövetkezendő időszakban anyagi problémák miatt szenvedni, elmarasztalásban részesülni, illetőleg várhatóan nem szorulnak majd rá arra, hogy életmódjuk és szemléletük miatt bármilyen mértékben is magyarázkodniuk kellene, vagy önmagukat védelmezni a világ és a társadalom részéről érkező fenyegetésekkel szemben. Hittem, hogy lehetek olyan gyermek, testvér, barát, őriző, pap és lelkitárs, akinél egyetlen szülő, testvér, ember, kereső és segítséget igénylő sem kívánhatna különbet... eszményi hierofáns, apostola a Magasságbelinek. Ehelyett pediglen kénytelen-kelletlen megízlelni kényszerültem tévedéseimnek "jutalmát"... mellőzötté, kítaszítottá, elfeledetté, kirekesztetté váltam, ténykedéseimnek gyümölcsei pedig másoknak kosaraiban kötöttek ki. Elkeseredettségemben pedig tévedéseim még inkább súlyosabbá, és a végzetesség veszélyét magukban hordozókká látszottak válni. Sorra kezdtem hinni, önmagammal és a saját kudarcaimmal való szembenézés helyett mindenféle öngazoló hazugságban, amelyekkel vert helyzetemet valamiképpen elviselhetőbbé próbáltam tenni. Spirituális fájdalomcsillapítók... szánalmas téveszmék. Túlságosan mélyre hullott angyali fénymag, méltatlanul szenvedő mártír, száműzött főpap, akinek örökségén most mások tündökölnék. Meglopott nemesúr, kisemmizett herceg... még most is bámulva ámulok azon, hogy mire nem képesek "egyesek" (önirónia) az önmagukkal való szembenézésre képtelen gyávaságuk tagadása és palástolása érdekében. Nos hát...önleplezésem újabb állomáshoz érkezett tehát e

felismerésben.

Létezik ugyanakkor egynémely felbecsülhetetlen értékű drágakő, amely véleményem szerint csakis és kizárólag az ehhez hasonlatos önfeltáró, a hibákon, tévedéseken és leleplezett illúziókon való tépelődések során válhat csak felismerhetővé, feltárhatóvá és hozzáférhetővé. Ahogyan igazi gyémántokat sem találhat anélkül a kereső, hogy körme szakadtáig mezítelen kézzel, vérét hullatva végez kapargatást a durva kavicsos talajban, úgy a lélek mélységeiben rejtőző kincsek is sok esetben csupán a teljes megsemmisülés poklában tárulkoznak fel, tisztulnak meg, csiszolódnak ki és nyerik el a képességet és lehetőséget arra, hogy a lehető legmakulátlanabb és legteljesebb valójukban sugározzák szét képmását a Teremtetlen Fénynek, szemkápráztatóan csillámló ragyogásukkal. A szembesülés poklában, amelynek mélységeiben még csak reményünk és esélyünk sem lehet többé kitérni az önmagunk démonaival szemben való felállás feladata elől, a korábbi életszakaszainkban elkövetett hibákkal, tévedésekkel, és a múltunk során valóságnak hitt illúziókkal való, a maga kendőzetlenségében brutális találkozás pedig elkerülhetetlen, az alászálló voltaképpen viszonylag kevés számú lehetőség közül válogathat. Mindezek közül megítélésem szerint az egyik, hogy valamilyen formában feladja a küzdelmet, esetleg például visszatér a maga korábban már jól felépített látszatvilágának illúziókból, sémákból és különféle elhárító mechanizmusokból szőtt pihe-puha nyoszolyájára, avagy hamarjában elköteleződik valamilyen, a biztonság ígéretével és a világegyetem természetével kapcsolatban felmerülő valamennyi kérdésre egyértelmű, világos, és a kellő magabiztossággal hangoztatott válaszokkal szolgáló értékrend, hitrendszer, vagy szemléletmód mellett.

Az általam ismert másik lehetőség mindezzel szemben az, hogy így, vagy úgy, de folytatja. Folytatja a küzdelmet, a szolgálatot, a hivatás gyakorlását. Újrakezdi, újra felveszi a kardot... megalázottan, földre sújtottan, önmaga korábban elkövetett hibái, tévedései, hamis vélekedései, és az őt megcsúfoló illúziók játékanak groteszk természete által megszégyenítve feláll, újfent tollat ragad, gondolkodni, érezni, tanulni, kutatni kezd, újra előkeríti régi színes ceruzáit, filceit, és rajzolásához, színezéshez lát, felélesztvén régi elfoglaltságait, és ki tudja, esetleg még új videók készítésébe is belevág... egy szóban összefoglalva tehát: alkot. Múltjának árnyait nem mismásolja el többé, nem tagadja, nem próbálja utólag megszépíteni, avagy önmaga számára különféle mentségeket keresvén kibúvókat találni az általa elkövetett hibák, tévedések, és az okozott károkért érzett felelősség vállalása alól.

Elismerem tehát: tévedtem, hibáztam, és megannyi kérdést illetően jutottam helyes kiindulási tételekből téves felismerésekre. Hibáztam abban, hogy megpróbáltam az, és olyan lenni, aki és amilyen nem vagyok, és nem küzdöttem eléggé, hogy azzá és olyanná lehessek, aki és amilyen valóban lenni szeretnék. Tévedtem abban, hogy az elfogadás, elismerés, és a másoknak való tetszés vágyától hajtván túlon túl sokat játszottam "balról a második fát" mások önmegvalósításának színpadán ahelyett, hogy a saját látomásom hírnöke legyek. Hibásan és rosszul hittem, hogy bárminemű siker, elismerés, megszerezhető cím, titulus, rang, rend, vagy fokozat betöltheti lelkemben az Őrt, amelyet "AZ-on" kívül semmi be nem tölthet, és nem is teljesíthet ki sohasem. Hibásan hittem és gondoltam, hogy a teljességhez szükséges javak rajtam kívül keresendőek, és azokra csupán azáltal tehetek szert, hogy egy nálamnál valamilyen csalfa és őszintétlen szempont szerint

hatalmasabb, emelkedettebb, vagy nagyszerűbb valaki, vagy valami (rab)szolgálatába szegődök. Ostoba módon hajbókoltam és hajtottam külső személyek, rendszerek, szervezetek, avagy más tényezők elismerésének, támogatásának, jóindulatának és tetszésének elérése érdekében ahelyett, hogy a Belső Csillag, a Lélek Királysága kincseinek keresésére indultam volna.

Nem vagyok... nem számítom magamat "jó" embernek, de még csak "elég jónak" sem, mert a valóságnak hitt látszatnemességből egyetlen szó sem igaz. Mindaz, amit korábban lelkem és identitásom szerves részének hittem, csupán pornak és pelyvának bizonyult Ahhoz képest, Amely a dolgok valódi lényegiségét alkotja. A különféle felvett, avagy mások által ránk aggatott szerepek, címek, rangok, titulusok és elért eredmények... csupán lidércfényű derengés... csalfa délibáb mindahány. Sajnálom azokat, akiket életem útjának járása során bántottam, sértettem és megkárosítottam, lelkiismeretem pedig szüntelenül kínoz azok miatt, akiknek rólam alkotott képének, vagy vágyálmainak nem állott módomban és lehetőségemben, vagy egyszerűen csak nem akartam megfelelni, azonban tévedéseim végtelennek tetsző útvesztőiből kitörni szándékozván Egyetlen Csillagnak fénye mutathatja csupán számomra az egyedül igaz Utat... ez pediglen nem más, mint a Lélek Csillaga, a Bennlakozó Fényesség... amely fényszikrája a Határtalannak, Megragadhatatlannak, Felfoghatatlannak... az Üresség Végtelen Ragyogásának.

## A Létezés Misztikája

Különös érzések ragadnak magukkal mindahány alkalommal, amikor valamelyest önmagamba tekintek, hogy a saját létezésem, identitásom, küldetésem és szerepem elmélkedjek. A kora gyermekkor élményei egyre és egyre, szinte különösképpen ijesztő és nyomasztó mértékben aktualizálódnak látszanak bennem, mintha csak egyfajta felfelé ívelő, gigantikus spirál lenne az élet, amelynek szárnyain keringvén időről időre ugyanazokhoz az élményekhez és öntudati állapotokhoz kerülünk vissza, amelyeket mintha már korábban is érintettünk volna valamikor, valahol. Ezekben az élményekben elmerülvén olykor még az is kérdésessé válik számomra, hogy vajon a spirál futása egyáltalán emelkedett-e valamelyest az eltelt esztendő folyamán, avagy csupán ugyanott toporgok, ugyanazokkal a kérdésekkel kerülök szembe újra és újra, már ha éppenséggel nem kerülök egyre és egyre lejjebbre a lajtorján az idő múltával. Gyermekkorom átható élménye valamiféle megfoghatatlan egyedüllet, illetőleg önmagam tengelye körül való forgás, amellyel kapcsolatban még afelől sem lehetek teljességgel bizonyos, hogy vajon egyedi és egyedülálló jelentőséggel volt-e dolgom, vagy pedig a világon minden egyes embernek esetében ugyanezek a történések zajlanak-e le, azaz mások is szembesülnek-e ugyanezekkel a gondolatokkal, érzésekkel és tapasztalatokkal. "Csak az Anyám tudta, hogy királyfi vagyok...", került rá annak idején a földi világrajövelelem híreről tudósító, kedves levélkére, szüleim tiszta szeretetből és örömmel teljes szívvel választották ezt az idézetet, én azonban életemnek teljes fonalán hordozom önmagamban ennek a mondatnak a súlyát és felelősségét.

Rettenetes érzés tud olykor lenni, amikor egész életemet egyfajta megfoghatatlan kiválasztottságtudatban élem meg, függetlenül attól, hogy sohasem adatott meg számomra annak lehetősége, hogy pontosabb rálátásom lehessen ennek a kiválasztottságnak és küldetéstudatnak a mibenlétére. Valaki tanárnak, orvosnak, mérnöknek, vagy zeneszerzőnek készül, esetleg asztalosmesternek, vagy kovácsnak, ők azonban legalább tudatában vannak valamelyest, hogy milyen irányban halad majd az útjuk, én azonban, utólag visszatekintvén már világosan látom, sohasem rendelkeztem hasonlóan éles rálátással a saját, személyes ösvényemet illetően. Afféle spirituális csavargó lennék, ködben és füstben kalandozván.

Megannyi alkalommal érezte már velem az élet, hogy mennyire szörnyűséges, ha szakadék tátong álmok és képességek, vágyak és lehetőségek között. Egyfelől szilárd és hajlíthatatlan elképzeléseket őrzök magamban mindarról, hogy pontosan hol is lenne számomra hely a világegyetem működésében, ahol végre azt érezhetném, hogy arra vagyok hivatva, amelyre természetemből fakadóan rendeltetem, másfelől azonban folyamatosan áramlik felém a külvilágnak rettenetes üzenete: "tömegember vagy". Tömegemberré silányít az élet, lelketlen és értéktelen robotoló-automatává, amely kérdések és érzések nélkül hajtja saját üstökét rabszolgatartójának igájába, hogy életén és verejtékén mások élősködven gazdagodjanak.

Emberi lények tömegei élnek emberinek aligha nevezhető, mindennemű emberségtől és lelki színvonalától megfosztott, kiüresedett életet, sok esetben pusztán avégett, mert az éppen regnáló hatalmasságok saját primátusuk fenntartásának céljából elhitették velük, hogy másra nem



alkalmasak. A keveseket pedig, akik a lelketlen, őszintétlen és istentelen rendszerek ellen szavukat felemlik, az ellehetetlenítés, elhallgattatás és elszigetelés eszközeivel igyekeznek megtörni. Adjanak több munkát a szolgának, máris nem marad ideje zúgolódni a démonias működésmódok ellen.

Sötét korban élünk, és a kornak sötétsége egyre és egyre csak mélyül. Hamarosan már nem csupán a mostoha és embertelen körülményeket biztosító országokat fogják tömegesen maguk mögött hagyni az emberek, hanem egyre nagyobbra és jelentőséggel teljesebbé duzzad majd azoknak a száma, akik kétségbeesésükben nemcsak erről a planétáról vágnak majd el, hanem az anyagi, materiális létezés béklyóit sem lesznek hajlandóak többé önmagukon tartani. Börtönné és kínzókamrává válik a Föld, alkalmatlanná az Istengyermekek életének feltételeihez.

Ezt a tapasztalatot kényszerültem elszenvedni és megélni életemnek eddigi során át. A közösségekben peremhelyzetet, a húspiacon az "értéktelen árucikk" bélyegét voltam csak képes megszerezni önmagam számára, a külvilág nagyjainak szemében jelentéktelen vesztesnek, az engem ismerők körében megfoghatatlan és tetten érhetetlen csodabogárnak számítván. Mennyire rettenetes, és démonikus erők által működtetett világ az, ahol a kufárkirályok uralma alatt szolgálóvá tett hierofánsok sínylődnek? Miféle társadalomban képzelhető el akkora mértékű, még állati közösségekben is rendhagyónak nevezhető brutalitás, amellyel emberi lények tapossák egymást nap mint nap, életüknek legapróbb és legcseprőbb ügyleteinek intézése közben is?

Figyelem az embereket, csendben és a láthatatlanság homályába burkolóztva virrasztva kísérem figyelemmel lépteiket. Látom azt, hogy miféle pökhendiséggel reppennek elő a húszezresek férfúi zsebekből, hogy a társaságukban leledző "hölgyeknek" elkápráztatása a gőgös anyagiak által megvalósíthatóvá váljon, és látom azt, hogy miképpen sajtolják ki az utolsó csepp verítéket is az önmagukért kiállni képtelenek homlokáról a hatalmasok. Érzem a létnek nyomorúságát, érzem a látás felelősségét, azonban mindezzel együttes módon hatja át lelkemet a valós tettekre való képtelenség, és a tényleges fellépésre lehetőséget biztosító erők hiányának tudatosítása.

Rettenetes érzés látni, hogy miként lehetne másképpen, szebben, boldogabban, emberhez sokkalta méltóbb módon élni, ugyanakkor még ennél is sokkalta borzalmasabb naponta megélni és szembesülni a saját tehetetlenségem átkával. Sokszor bújnék vissza a nemlátás és nemtudás kényelmes menedékébe, azonban tulajdon szemeimet ki nem szűrhatom, tulajdon elmémet meg nem vághatom. Marad azonban a rettenetes és szívbe tépő fájdalom, ahogyan a világra, társadalomra és emberiségre tekintek.

Én magam már jó ideje a teljes zárás álláspontjára helyezkedtem, állapotom azonban egyáltalában nem nevezhető a kényelmes tudatlanság struccpolitikájának. Szüntelenül keresek, kutakodom a Belső Fény legkülönfélébb megnyilatkozási módjai után, hajszolván a módot és lehetőséget ennek a Fényességnek a megérintésére, tulajdon szívembe zárására és megosztására, hogy a világot ismét megannyi apró fényforrás, megannyi emberi lény szívének és lelkének Igazi Fény világítsa át.

Megvalósíthatóvá válhat vajon, valaha az Emberfeletti Embernek eszménye, avagy csupán csak csalóka lidércfénnyel derengő délibáb marad mindazok számára, akik ennek az emberképnek megvalósítására éreznek elhivatottságot? Ráléphet-e ismét a Krisztusi Létnék Messiása erre a világra, avagy ez mindörökké csupán egyetlen Valaki kiváltsága marad? Vajon tényleg csupán nyomorúságos kreatúrák vagyunk a világnak felszínén, avagy az Istenség igazi Gyermekai, osztatlanság, kivételezés, és a személyek között való válogatás nélkül? Magasztosulhat-e angyali lényé az ember, vagy ténylegesen kénytelen beérni nyomorúságos léttel és halállal?

Isten emberré lett, hogy az ember Istenné lehessen", hirdeti a hit, de vajon hányan éreznek önmagukban kellő mennyiségű elhivatottságot, bátorságot és eredendően nemes büszkeséget ahhoz, hogy a mondat második felének megvalósítására vállalkozzanak. Kik lehetnek azok, akik nem érvén be a "merjünk kicsinek lenni" hamis illúziójával, hanem az igazi, a szónak lehető legnemesebb értelmében vett nagyság elérésére éreznek valódi bátorságot? Azt állítják, hogy az istenné válás gőgje a Sátántól ered, én azonban azt vallom, hogy egyedül az "Isten nélkül istenné válás" arroganciája az, amely az arrogancia bukott angyalainak valódi bűne. Az Istenséget mellőzván istenné válni, Rajta kívül, vagy helyette uralkodni lehetetlen, Vele, Általa és Benne azonban megvalósítható az Igazi Királyság állapota.

"Zavarában király lesz mindenek felett". Az Isteni Küldetés, az Ember valós természetének tudatosítása és megértése kezdetben valóban zavarodottságot és félelmet kelt bennünk, hiszen önmagunk Istengyermekségének, tehát végső

soron saját magunk Isteni Származásának felismerése sokkalta inkább borzongató és félelmet keltő, semmint igazán kényelmes élmény. Egy isten teremtménye lehet szolgasorba kényszerített élőlényesereg, azonban Isten Gyermeke csakis, és minden kétséget kizáróan Isten lehet csupán. Mint ahogyan kutya, ló, madár és ember sem képes másfajta lényeknek életet adni, csakis kutyának, lónak, madárnak és embernek, úgy az Istenség sem képes másfajta lényeknek Igaz Életet adni, csakis Isteneknek. És ez egyáltalában nem a saját magukat az Isten helyett istenné emelők arrogáns dölyfössége, hanem minden kétséget kizáróan az Istennel és Istenben uralkodni vágyók nemes és elszánt vágyakozása.

Hiszek az Emberfeletti Embernek eszményében. Nem kimondottan úgy, mint ahogyan Nietzsche, és vele együtt sokan mások hittek benne, de a magam sajátos értelmezési keretében gondolkodván erősen hiszek benne. Voltaképpen két dologban vagyok képes minden kétséget kizáróan, mindenek felett hinni: Istenben és az Istengyermekekben, az Emberfeletti Ember megvalósításának lehetőségességében. Amennyiben életemnek ezen két tartópillére közül valamelyik megélhetetlennek, vagy valótlanul bizonyulna, úgy az én létezőm is menten pozdorjává zúzódna, ugyanis az Isten nélküli, de még az Istenségen kívüli élet sem élet egyáltalán. Ugyanígy elmondható, hogy az Emberfeletti Ember, az Istengyermek eszménye nélkül való élet sem élet számomra egyáltalán.

Amennyiben valóban a "merjünk kicsinynek lenni" szolgálalkú ideálja bizonyulna valósnak, úgy az minden kétséget kizáróan egyértelmű bizonyítékot szolgáltatna számomra arra, hogy semmiféle helyem és keresnivalóm

nincsen a létezésben. A valós életeszmények nélküli élet nem élet egyáltalán, mint ahogyan a megvalósítást nélkülöző élet sem élet számomra egyáltalán. Ebben a gondolatban pedig ott rejlik számomra mégis egyfajta élethivatás, hitvallás, küldetés és kötelességtudat eszménye, nevezetesen a "megvalósíthatatlannak hitt megvalósítása", helyesebben a lét valódi lényegének tudatosítása, megélése és kibontakoztatása, minden élőlénynek közös javára.

Az Emberfeletti Ember ugyanis nem attól válik emberfelettivé, hogy másokat meghalad, hanem azért, hogy önmagának meghaladása révén képessé válik másokat is a magasba emelni. A többi ember felettivé önző céllal törekvő ember voltaképpen emberalatti embernek tekinthető, hiszen a valódi emberfelettség nem más, mint nemesség és szentség, amely nemesség és szentség nem tűri meg az alantas és anyagiás célokat. A saját, belső világa felett Uralkodóvá váló személy számára már nem lételem a hódítás, a rabigába kényszerítés és a terror, elvégre teljes létét a belső gazdagodás és gazdagítás feladata köti le.

Egyfajta Apostoli Királlyá válik, Krisztus-hordozóvá a saját miniatűr univerzuma felett, aki a környező országok számára kultúrát, nemességet, tudást és bölcsességet, fényt, törődést és gazdagságot kíván csak ajándékozni, háború, viszályok, hódítás és kizsákmányolás helyett. A zsarnok bitorló, az Istengyermek azonban Igazi Uralkodó. Ismerjük fel tehát saját belső és külső zsarnokainkat, mint ahogyan képesnek kell mutatkoznunk önmagunkban megvalósítani az Igazi Királyt, a valódi Uralkodót, amely nem más, mint az Isteni Gyermek képmása bennünk.

Az ember természeténél fogva halandó, csakis és kizárólag Isten élheti túl a halált, azonban ennek az Isteni Létezés módnak a csírája és lehetősége minden egyes embernek szívében és lelkében ott leledzik, várva várván, hogy tudatára ébredjünk, kibontsuk, és a maga legpompázatosabb teljességében kibontakoztassuk.

## Az Aghora Gnózisa

Létezik egy bizonyos hindu aszkéta tradíció, amelynek tagjai elsősorban erősen bizarr szokásairól, és a legtöbbünk szemében bizonyára visszataszítónak ható életvitelükről és rituáléikról nevezeteseek. Ezen irányzatnak követői legtöbbször teljes mértékben visszautasítják az anyagi síkon történő birtoklást, csupán néhány közvetlen használati tárgyat engedélyezve önmaguk számára, hogy segítsék őket a mindennapi életben történő boldogulásban. Rendszerint halotthamvasztásra kijelölt területek közelében élnek, így biztosítva önmaguk számára a hamut, amellyel meditációjuk során testüket bevonják. Sokszor fedél nélkül, a szabad ég alatt töltik mindennapjaikat, hasonló módon, mint ahogyan a fejlett nyugati nagyvárosok hajléktalanjainak esetében látjuk, étkezésüket tekintve pedig beérik azzal, amit éppen találnak, legyen szó akár a mások által eldobott ételmaradékról, akár pedig a természetben talált állati (illetve a közhiedelem szerint akár emberi) maradványokról, amelyeket nem egyszer a hamvasztó máglyákról szerzett parázson sütenek át. Rituáléik során nem vetik meg a tömény alkoholt, a különféle kábító hatású füstölőket, és a hitük szerint mágikus erővel bíró koponyák használatát. A halállal való bizarr kapcsolatuknak és rejtélyes, visszataszítónak ható szokásaiknak köszönhetően terjedt el a szóbeszéd, amely szerint ennek az irányzatnak a tagjai előszeretettel alkalmaznak fekete mágiát céljaik elérése érdekében, illetve olyan csodálatos képességek birtokában vannak, amelyek által képesek például meggyógyítani a lehető legsúlyosabb betegségeket, feltámasztani a halottakat, de akár halálos átkot mondani ellenségeikre. Ők az aghorik, a rejtélyes koponyahordozók szektájának jelenleg is fellelhető leszármazottai.

Számomra minden egyes alkalom, amikor egy első látásra érthetetlen szokásrendszerrel és megmagyarázhatatlan szellemiséggel bíró tradícióval találkozom, egy újabb lehetőség arra, hogy feltegyem magamnak a kérdést: vajon találhatunk valami értékeset, megfontolásra, elgondolkodásra, mérlegelésre és megszívlelésre méltót az adott irányzat szellemiségében, avagy szükségszerűen rá kell sütnünk azt a bélyeget, amely egy teljes mértékben elhibázott, elfajzott és radikalizálódott, groteszk, abnormális, és tévúton járó közösséget illetne meg? A valláskutatók szerint az aghorik visszataszító életvitele lényegében egyfajta tiltakozásként alakult ki, amely az indiai kasztrendszer, és a hindu vallásban tapasztalható visszásságok irányában fogalmazódott meg. Különleges módon az aghorik jelentős része nem az érthetetlenek, vagy a legalsóbb kasztok képviselői közül kerül ki, hanem éppen azon felsőbb körökből, akiket rendes körülmények között megilletne a jog egy kényelmesebb, kellemesebb, és a mindennapok szomorú valóságától nagyobb távolságot tartó élet. Ezek a személyek azonban éppen azért választják a hindu vallás szemében a lehető legelvetemültebb és legtisztátalanabb életformát, hogy rámutassanak a világi lét és a társadalom visszásságaira, igazságtalanságaira, és az emberi élet viszonylagosságára. Önkéntesen vállalt létformájuk által mintegy alámerülnek a „tisztátalan” világba, hogy annak dolgait az Istenségnek való felajánlásuk által tisztává tegyék. Az aghorik nézete szerint a világon minden jelenség, ideértve még azokat a hinduk számára legtisztátalanabbnak tartott dolgokat is, mint a piszok, a halottak és a húsfélék, valójában önmagában hordozza az Istenségnek egy parányi Szikráját, és mint ilyen, alapvetően szentnek tekinthető. Így amikor az aghori elhagyja a hinduizmus tisztának tekintett kereteit, és kilép a kasztrendszer által szabályozott társadalmi berendezkedés kötöttségei közül,



hogy a „tisztátalan” dolgokkal kapcsolatba kerülve nemesebb célokra ajánlja fel és használja azokat, voltaképpen nem tesz mást, mint hogy felfedi bennük azt a nemes és szent lényezetet, amely a kezdetektől fogva rejtett formájában bennük lakozott. Az „aghora” szó alapvetően többféle jelentéssel bír, ezeknek egyike a „nem rettenetes” kifejezéssel önthető szavakba, amely egybecseng a fent megfogalmazottakkal, hiszen amennyiben elfogadható számunkra a nézet, hogy minden dologban az Istenség ilyen, olyan, vagy amolyan fokú megjelenési formája fedezhető fel, akkor voltaképpen elmosódik a határ tiszta és tisztátalan között. Egy másik jelentés tartalmának vizsgálata során a kifejezést két részre szükséges bontanunk: a-ghora. Az „a” egy tagadószó, a „ghora” pedig jelenthet tudatlanságot, sötétséget, ignoranciát, átlátszatlanságot, lefüggönyözöttséget, vagy közömbösséget, így az „aghora” kifejezésben mindezek hiánya foglalható össze. A szó így jelenthet tudást, tudatosságot, áttetszőséget, megismerést és együttérzést, illetve mindezeken túlmenően egyszerűen fényt is.

Az aghori alapvetően önkéntes sorsközösséget vállal a materiális lét legalacsonyabb formáival, és a társadalom peremére szorult lényekkel is. Nem egy közülük népi gyógyítóként, egyfajta sámánként, vagy füvesemberként is funkcionál, míg mások jártasak a tradicionális hindu gyógyításban is. Szembenéz a világban uralkodó legnyomorúságosabb körülményekkel is, és nem tagadja a nyomort, szenvedést, kilátástalanságot, kegyetlenséget és tudatlanságot, hanem tudatosan elmerül benne, és a Mindenség egyfajta „titkos ügynökeként” segíti a szétszóródott Isteni Szikrák hazatérését a Fénybe. Napjainkban az emberek jelentős hányada elképesztően tragikus tagadás állapotában él. Tagadja az anyagi javak egyenlőtlen és igazságtalan elosztásának

tényét, az éhínséget, nyomort, az ökológiai katasztrófák küszöbön állását, valamint tágabb értelemben a bejósolhatatlanságot, bizonytalanságot, az élet végességét, és az emberi hatalom és befolyás korlátoltságát. Nem képes szembenézni önmaga végességével, és az általa alkotott társadalmi és világrend borzalmasan labilis, mindennemű behatásra érzékenyen reagáló, egy-egy erősebb széllelés által kártyavárként összeomló természetével, ehelyett az anyagi javak, hatalom, befolyás, szépség és fiatalság fékevesztett hajszolása által próbálkozik kétségbeesetten a biztonság és állandóság illuzórikus állapotának megteremtésével és fenntartásával. Az aghori ennek a mentalitásnak és berendezkedési módnak kíván groteszk és torz tükröt állítani azzal, hogy extrém és visszataszító életvitele által karikirozza annak visszasságait. Egyfajta „szent kívülállás” ez, hiszen az aghori nem tud, és lényegében nem is akar a jelenlegi társadalom tagjává lenni, hanem önmagát amolyan önkéntes száműzetésbe taszítván próbál jelzőtáblául szolgálni a világ számára, jelezvén a tévutakat, amelyeken az emberek milliói mainapság haladnak. Azzal, hogy a hagyományos értékrenddel bíró emberek szemében saját akaratukból undorítóvá, visszataszítóvá és viszolygást keltővé válnak, egyben mélyebb elgondolkodásra is sarkallják azokat, akiket jelenlétük nem lök egyből vissza a biztonságos és kényelmes tagadás állapotába.

Amikor ugyanis végighaladva valamelyik forgalmas nagyváros utcáin, szemünket a járdákon, sarkokon és aluljáróban heverő piszkos, mocskos és koszos koldusokra vetjük, sokan elfordítjuk a tekintetünket, és igyekszünk valamiféle szépre és jóra gondolni. Mások az illető becsmérése által próbálják megtalálni benne a hibát, bebizonyítván önmaguk előtt, hogy az adott személy a saját

hibái és mulasztásai, esetleg rossz karmája okán jutott el ebbe a rémes állapotba, így velük, akik eleve jók, szorgalmasak, tiszták és körültekintőek, efféle katasztrófa eleve nem történhet meg. Az emberek egy kicsiny hányadát azonban ezek a többféle szempontból is kívülállónak ható személyek mégis elgondolkodásra sarkallják: elgondolkodásra, hogy valami végtelenen elhibázott, rosszul értelmezett és illuzórikus ebben a beteg, értékvesztett és hamis bálványok által vezérelt, irányított és uralt világban, amely mintegy ez által termeli ki a maga mocskát, a maga kívülálló rétegét. Nem szükséges ugyanis túlzottan messzire mennünk az úgynevezett „kívülállók” keresésében, hiszen lényegében ők is itt élnek közöttünk, és talán mindannyian, akik ezeket a sorokat olvassuk, egyszeriben meg tudnánk nevezni nem egy olyan ismerősünket, akik bizonyos fokon kívülállónak számítanak, ilyen, vagy olyan tekintetben. Ők azok, akik valamilyen oknál fogva nem tudnak, vagy egyáltalán nem is akarnak idomulni ahhoz a világrendhez, amely létünk meghatározására napjainkban hegemon módon igényt tart.

Ők azok, akik szükségből, vagy akár önkéntes alapon lemondanak a létbiztonság, megbecsültség, elismertség, megértettség és elfogadottság kényelmes, ámde meglehetősen ingatag lábakon álló menedékéről, hogy a magasabb értékekre irányítván a figyelmet követői és követei legyenek egy másik értékrendnek, és egy Magasabb Világ fényének és üzenetének hordozóivá váljanak.

## **A misztikus életmód kialakításának gyakorlati fontosságáról**

A témakört csupán a külső szemlélő álláspontjának perspektívájából tanulmányozók sok esetben hajlamosak úgy tekinteni a misztikára, mint valamiféle szélsőségesen elvont, az objektív valóságosságtól végletesen elrugaszkodott, sőt mi több, egyenesen a szentimentális érzelgősség és romantikus képzelgés szintjén megrekedt jelenségre. Mindezen megközelítésmódok és álláspontok azonban elképesztő mértékben távol állnak a misztika varázslatosan mélységes valóságának mibenlététől, elvégre a misztikus út olyasfajta megközelítési formája a Tapasztalaton Túlannan Létező Valóságnak, amely lényegét tekintve gyakorlatias, dinamikus, és teljes mértékben tapasztalati irányultságú létmódnak mondható. Vannak vélemények, amelyek szerint a misztikus rendszerint olyasfajta személy, aki mivel emberileg nem igazán mondható alkalmasnak más tevékenységre, voltaképpen csupán csak üldögel, imádkozik, békésen mosolyogva révetegen szemlélődik, közben pedig gyermekies ábrándokat szövöget fellegek feletti világokról, és az azokat benépesítő pufók angyalokról, illetőleg mennyei egyesülésről álmodozik menyasszonyokkal és vőlegényekkel. Nos, bizony mondhatjuk, hogy ezek a megközelítések teljes mértékben elhibázott, és mindennemű értelmet nélkülöző személeteknek tarthatóak, hiszen amennyiben megadatott már valaha számunkra egy igazi és valódi, autentikus misztikussal való találkozás élménye, joggal vallhatjuk, hogy bizony a misztikus rendszerint nem ilyen, hanem valamiképpen teljesen más, mondhatni egészen misztikus jelenség.

A misztika területét sajnos, legalábbis az én véleményem szerint legfőképp avégett övezi ennyire hatalmas mértékű tájékozatlanság, tudatlanság, és félreértések tömege, mert a különféle vallási intézmények képviselői hajlamosak úgy ábrázolni a követők, gyakorlók és hívők számára a misztikát, mint aminek környékén az átlagos embernek semmi keresnivalója nincsen. Amikor misztikus létélményről és tapasztalásokról esik szó, a vallási tekintélyek jelentős része kiterő válaszokkal próbálja kikerülni a kérdést, elhárítván azzal, hogy ezeket egy hétköznapi hívőnek, vagy gyakorlónak nem szükséges keresnie, hanem csupán a "világiak" számára fenntartott gyakorlatokkal és lehetőségekkel kellene foglalkoznia, és ezekkel megelégednie. Mindezekon túlmenően sajnos nagyon sok vallási előljáró eleve sötét területnek tekinti a misztikát, amelyet bejárni csupán a legnagyobb aszkétáknak és szenteknek lehet jogosultsága, azonban mindezek a tiltások és félreinformálások főleg abból fakadnak, hogy a legtöbb vallási tekintélyszemély eleve hiányos, avagy teljes mértékben hiányzó ismeretekkel rendelkezik a misztikáról. Ugyancsak szomorú, de ténylegesen tetten érhető jelenség az úgynevezett "intellektuális beállítottságú" emberek ellenérzése, amikor a misztikára terelődik a szó, ők ugyanis sok esetben szintén azokból a téves elképzelésből indulnak ki, amelyeket a felületes magyarázatok ültettek el a területtel kapcsolatban, túlságosan is egyoldalú módon ábrázolván azt. Ezeknek a személyeknek az óvakodása főként abból fakad, hogy egyfajta ájtatoskodó, érzelgős, és számukra túlságosan is émelyítő módon túlburjánzó emocionalitást látnak benne, amely mint ilyen, megítélésük szerint egyáltalán nem méltó a hozzájuk hasonló komoly és két lábbal a földön álló, racionális emberekhez.

Mindezekon felül sok más ellenérzéssel és előítélettel kénytelen szembesülni úton-útfélen a misztikus létszemlélet, azonban éppen ezért szükséges kiemelkedő figyelmet fordítanunk a félreértések eloszlatására. Kezdjük tehát ezekkel. Az első, korábban már felvázolt, közkeletű tévedés, hogy a misztikus út csakis a kivételezett kevesek, a szent kiváltságosok sajátja lehet. Ez a lehető legnagyobb hiba, amelybe csak bele lehet esni a kérdéssel kapcsolatban. A misztikus út ugyanis a lehető legkönnyebben elérhető út, mielőtt azonban ezen a ponton túlságosan is könnyelmű módon elbíznanék magunkat, szükségét érzem rögvest kikötni, hogy egyúttal a lehető legnehezebb is mindegyik lehetséges ösvény között. A legkönnyebb és a legnehezebb is egyszerre, miként is lehetséges ez? A misztika a Végtelenség felé törekvők egyetemes nyelve, és mint ilyen, mindenki számára a lélek legmélyére van kódolva. Ebből következik, hogy a legtöbb misztikus, aki élete során erre az útra téved, voltaképpen arra döbben rá, hogy ő maga egész életében ezt az utat járta, mindösszesen korábban nem vált mindez teljességgel nyilvánvalóvá előtte. Könnyű rálépni, hiszen tudtommal a misztikus létszemlélet azon kevés irányzatok közé tartozik, amelyet még nem uraltak le a különféle hierarchikus szerveződésű rendek, intézmények, egyházak és rendszerek, így nem szükséges mindenféle tekintélyszemélyek, vezetők, előljárók, tanítók és mesterek engedélyét, felszentelését, avatását, áldását és beleegyezését kérni ahhoz, hogy valaki a "Misztikusok Misztikus Közösségéhez" tartozhasson. A misztika ugyanis olyan terület, amelyet nem igazán lehet megjátszani, mímelni, vagy elhíttetni másokkal, intézményeket alapítani rá pedig a lehető legkevésbé sem lehetséges. Általánosságban azért, mert az egyének szintjén viszonylag hamar, vagy legalábbis záros határidőn belül nyilvánvalóvá

válik, hogy ki számít igazi misztikusnak, és ki közülük a köpönyegforgató és a szájhős. Intézmények szintjén pedig még ennél is könnyebbé válik a dolgunk a megkülönböztetés tekintetében, ugyanis olyan, hogy intézményesített misztika voltaképpen nem létezik. Miért nem? Mert intézmény és misztika eredendően kizárják egymást. Ahol a misztikus létmód megszületik, majd pedig felnövekedvén intézmény alapul rá, az egyúttal magának a misztikának a halálát is jelenti, így tehát rendszerint nem marad más, mint kiszikkadt csontváz és száraz épületváz, alapok, falak és kötőanyag nélkül, intézmény címszó alatt.

Miért is mondom, hogy a misztikus út a lehető legnehezebb is egyben? Mindez abból következik, hogy bár az ösvényre való rálépés mindenki számára nyitva áll, és kimondottan egyszerűnek mondható is, a rajta való járás és megmaradás egyike a lehető legnehezebb feladatoknak, amellyel emberi életünk folyamán szembesülhetünk. Nem létezik ugyanis "instant megvilágosodás", kétnapos beavatás, vagy könnyű, gyors, egyszerű, "csak legyél" típusú misztikus út, hanem bizony komoly, szigorú és következetes, állandó lelki munkával végigkísért, lassú és fokozatos fejlődés, sok-sok (látszólagos) visszaeséssel, kudarccal és botlással tarkítva. Már pusztán az éberség megfelelő kiépítése, és a következetes misztikus életmód kialakítása is éveket vehet igénybe, a valódi megvalósítás pedig még ennél is tovább tarthat. Napjaink türelmetlen, szétszórt és sietős attitűdjét vizsgálván nem csodálkozhatunk azon, hogy igazán kevesen képesek csak megmaradni ezen az ösvényen, a sorozatos nehézségek és csalódások megtapasztalásával pedig könnyen letérnek és lemondanak róla, olcsó vigaszt keresvén valamelyik divatirányzatban.

Így tehát valójában bárki ráléphet a misztika ösvényére, illetve összhangban maradva a korábbi gondolattal inkább azt mondanám, hogy bárki felfedezheti önmagában az eleve benne rejtetten jelenlevő misztikust. A másik közkeletű tévedés ugyanis, hogy a misztika voltaképpen nem más, mint egy a múlt homályába vesző irányzat, amelynek hiteles megvalósítói és képviselői mainapság már nem léteznek egyáltalán. Alapvetően hibás feltételezés, ugyanis a valódi misztikusok jelenleg is korunkban élnek, pusztán a felismerhetőségük mondható meglehetősen bajosnak. Van ugyanis a misztikus létmódnak egy olyan, alapvető feltétele és meghatározója, amely eleve megnehezíti az útonlevők felismerését, ez pedig nem más, mint a hallgatás. Paradox módon leginkább úgy lehet elkülöníteni korunk szájhőseit az autentikus megvalósítóktól, hogy míg előbbiek a lehető legszélesebb körben és legnagyobb fórumon hirdetik magukról misztikus voltukat, az utóbbiak minden erejükkel azon vannak, hogy lehetőség szerint senki se tudhasson róluk semmit. Így tehát korunk százada a különféle piedesztálra emelt, vagy önmagukat emelő "sztárguruk" kora, akik öltözküddel, beszédmódjukkal, kinézetükkel, viselkedésükkel és jól begyakorolt monológjaikkal próbálják elhitetni velünk önmaguk emelkedett voltát. Velük szemben pedig az inkognitóban élő, rejtőzködő és szerényen megbúvó, valódi neofiták, adeptusok és mesterek azok, akik minden igyekezetükkel próbálnak visszatalálni Ahhoz, Ami lényük valódi és autentikus lényegét képezi, ezzel egyúttal pedig minél távolabbra kerülni mindattól, ami Ezzel ellentétes. A gondolatmenet ezen részletének lezárásaként még annyit érdemes megjegyezni, hogy semmi esetre se tévesszen meg bennünket azoknak a példája sem, akik az álszerénység eszközeivel kívánják elhitetni velünk, hogy személyükben valódi misztikusokkal van dolgunk. Ők azok, akik a saját



méltatlanságuk, tudatlanságok és avatatlanságuk szüntelen felemlegetésével próbálnak ellenpontot nyújtani a sokféle hencegővel szemben, azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy a buzgón hirdetett szerénykedés éppen annyira ellentétes a misztikus hallgatás eszményével, mint a spirituális nagyozolás.

Gyakorlatiasabb vizekre evezvén próbáljuk meg most áttekinteni, hogy miért is feltétlenül fontos egy stabil, megfelelően átgondolt és kellőképpen következetes misztikus életmód és gyakorlatrendszer összeállítása mindazoknak, akik a misztikus létélmény megélése mellett szeretnének elköteleződni. Fontos megjegyezni, hogy bár a misztika lényegét tekintve egyetemesnek mondható, mégis különféle irányzatai alakultak ki az egyes tradíciók keretein belül. Misztikusnak nevezhető például a taoista bölcsék lelkisége, a tantrikus buddhizmus és a yoga egyes irányzatai, a karmelita misztika, a kabbalah, illetve az iszlám talaján álló szúfi tradíció, így tehát számos alternatíva áll az érdeklődő személyek rendelkezésére, amennyiben el kívánnak köteleződni valamelyik lehetőség mellett. Amely változatra az én gondolatmenetem alkalmazható, az a misztikus megismerésnek azon irányvonala, amelyet leginkább úgy lehetne nevezni, mint egyfajta "vadgnózis", vagy "Bolond Bölcsesség". Ez az Út mentes mindennemű vallási, felekezeti és egyházi elköteleződéstől, és bár olyan irányzatok kincsesládájából merít, mint a szúfi lelkiség, a kabbalah, az alkímia és a theurgikus mágia, mégis mindenkor törekszik a saját függetlenségének és "úttalanságának" megtartására. Ennek az útnak, tehát nevezetesen egyfajta theurgikus-mágikus miszticizmusnak a szempontjából igyekszem bemutatni, hogy miért is fontos a megfelelő életrend kialakítása és gyakorlása, illetve hogy miként is művelhető ki és tartható fenn mindez a

mindennapok során. Amikor életemnek egy pontján úgy éreztem, hogy valamiféleképpen képtelennek mutatkozom továbblépni az úton, és olyan akadályok tolultak elém, amelyekkel nem tudtam mit kezdeni, hosszas elmélkedésbe kezdtem abban a kérdésben, hogy vajon mit is csinálhatok rosszul, ami miatt nem áll módomban áttörni az aktuális blokkot. Egy alkalommal villámcsapásként ért engem a felismerés, hogy vajon mit is várhatok, amikor tulajdonképpen teljes mértékben hiányzik az életemből az a következetes és kiépített gyakorlatrendszer, amely nélkül a misztikában nem igazán érhető el semmi. Éppen ezért szeretném összefoglalni, hogy miben is áll egy misztikus életformát támogató életrend kidolgozása.

## 1. A misztikus életmóddal egybecsengő környezet és hangulat kialakítása

Bár tudom, hogy a külsőségeknek fokozatosan szükséges elhalványulniuk a misztikus úton való előrehaladás során, kezdetben mégis alapvető fontossággal bírónak tartom, hogy úgy alakítsuk ki környezetünket, hogy az a lehető legnagyobb mértékben képessé váljon egy misztikus atmoszféra és hangulat sugározására. Elcsépelet közhelynek számít ugyan, de ennek ellenére igazságtartalma nem vonható kétségbe, hogy "amire figyelsz, az a világ". Mindez szolipszisztikus szempontból is kifejezetten igaz, hiszen amennyiben a tudatától független valóság nem érhető tetten, úgy nekem magamnak lehetőségemben áll tudatos művelettel alakítani a világot és a valóságot, hogy az megfeleljen és összhangba hozhatóvá váljon mindazzal, ami felé törekszem. Így tehát amennyiben úgy építem fel és élem meg mindennapjaimat, hogy az misztikus hangulattal teljes legyen,

akkor idővel ez a hangulat életem szerves részévé válik, csodálatos módon támogatva a misztikus önkiteljesítésben való előrehaladásomat. Praktikus szempontból ez nem jelent többet, mint hogy egyre inkább úgy rendezzük be a környezetünket, hogy annak minél több aspektusa emlékeztessen bennünket az általunk választott misztikus ösvényre. Kezdeti lépésként például rendezzünk be egy kis sarkot, vagy akár polcrészt olyan szentélynek, vagy oltárnak, amelyen a választott tradíció jellegzetes szimbólumait helyezhetjük el. Nem szükséges ennek egy egész helyiséget szentelnünk, tökéletesen elégséges egy egészen aprócska terület, elvégre a lényeges nem a kiterjedtség, hanem a misztikus atmoszféra megteremtése. Nem érdemes továbbá drága és értékes tárgyakra gondolunk, néhány mécses-, vagy gyertyatartó igazán nem minősül megengedhetetlen kiadásnak, ugyanígy néhány kép, füstölő, terítő, kegytárgy, vagy szobrocška sem tartozik a beszerezhetetlen dolgoknak kategóriájába. A legfontosabb, hogy ne a díszítettségre, illetve még csak ne is a hagyományos értelemben vett esztétikára törekedjünk, hanem csakis és kizárólag arra, hogy mi magunk képesek legyünk megélni ezzel a megszentelt területtel kapcsolatban a misztikus ihletettséget. Ha szeretnénk, lakásunk több pontján is kialakíthatunk ilyen aprócska szentélyeket, akár minden egyes helyszínt különböző tradícióknak szentelhetünk. Így rendelkezhetünk egyszerre akár gnosztikus, buddhista és hindu szentéllyel is. Kerüljük azonban az egyes hagyományvonalak elemeinek vegyítését egyazon oltáron, vagy szentélyben, inkább alkossunk minden, általunk alkalmasnak érzett tradíció lelkisége számára különbözőt. Füstölőkkel, gyertyafénnyel és ha szükséges, zenével is meghittebbé varázsolhatjuk ezt a környezetet.

Létezik még egy igazán fontos momentuma ennek a misztikus életterület kialakításának, nevezetesen a megszentelés. Nem elégséges ugyanis, ha pusztán beszerezzük a számunkra alkalmas eszközöket, majd pedig esztétikus rendbe helyezzük őket az otthonunkban, hanem feltétlenül szükséges úgymond "belehelyeznünk" valamit önmagunkból is, nevezetesen a Megszenteltség lelki felismerését és tudatosítását, ez pedig az akarati tevékenység szertartásba öltöztetett gesztusaival valósítható meg. Nem szükséges papokhoz, sámánokhoz, lámákhoz vagy tanítókhoz fordulnunk, hiszen a megszentelésre való képesség mágikus aktusa olyan potenciál, amely minden egyes emberi lény alapvető és elidegeníthetetlen képessége, mondhatni olyan örök Hivatása, amellyel a világra született. Az, hogy milyen módon, milyen szertartás segítségével szenteljük meg misztikus életterünket, teljes egészében rajtunk és a választott tradíciónk eszköztárán múlik. Használhatunk önmagunk által megszentelt vizet, vagy olajat, illetve füstöt, fényt, vagy egyéb adományokat is, csakis és kizárólag az intenció, a szándék, az akarat és a cselekmény számít. Mindezekén kívül fontos, hogy ezt a misztikus hangulatot képesek legyünk minél inkább tudatosítani, elmélyíteni és megőrizni otthonunkból kimozdulván, a mindennapok körülményei között is.

## 2. A tudatosság és éberség elmélyítése

Minden misztikus tradíció meghatározó sarokpontja ez. A legtöbb ember voltaképpen egész életét egyfajta kábult tompultságban éli le, mindennapi szükségletei, rutintevékenységei és szeszélyei által sodortatván önmagát. Ez olyasfajta állapotot eredményez, mintha egyáltalán nem is lennének ébren, hanem a kollektív álom bűvöletében

maradnánk. Ébernek lenni annyit jelent, hogy minden egyes tevékenységünket megpróbáljuk tudatosan, önmagunk igaz valójának jelenlétében végezni, a buddhista bölcsek szavaival élve: "ha ülünk, akkor ülünk, ha állunk, akkor állunk, ha fekszünk, akkor fekdüjünk". Ne zárjuk ki tehát a létezésből Azt, Akik és Amik valójában vagyunk. Ehhez persze szükséges megtalálunk magunkban Mindazt, Ami lényünk valódi valóját képezi, erről és ennek mikéntjéről más írásokban nagyon sok szó esik. Éberen élni azonban egyáltalán nem könnyű feladat, sok esetben kimondottan fárasztó tevékenység lehet, illetve halmazottan fel kell készülnünk arra a jelenségre, hogy érzékelésünk elmélyültebbé és kifinomultabbá válik, érzékenységünk pedig mindkét irányban kimondottan megnő. Éppen ezért érdemes lassan, átgondoltan haladnunk ahhoz, hogy ne ártson meg nekünk ez a fajta felébredési folyamat, hanem fokozatosan, lépésről lépésre hozzászoktatni önmagunkat ehhez a felfokozott ébrenléti állapothoz.

### 3. Misztikus gyakorlatok felépítése

Pármennyire is pejoratív jelentéssel bír napjaink betáblázott rohanásában a napirend, misztikus szempontból azonban mégis kiemelt fontossággal bír. Nem szabad azonban átesnie egyfajta "muszaj kötelességrendszer" szintjére, hanem mindenképpen a magunk saját szükségleteihez kell igazodnia. Egy kényszerrel végzett gyakorlatrendszer voltaképpen idővel kötelességgé silányul, ami pedig a misztikus tapasztalás és gazdagodás egyik legveszedelmesebb ellensége. Számomra a legnagyobb akadályt jelenti, hogy nem szánok megfelelő mennyiségű időt a meditációra, imádságra és egyéb rituális cselekmények végzésére, pedig ezek a tevékenységek mindmind hozzájárulnak az éberség és tudatosság elmélyítéséhez és

fenntartásához a mindennapok során is.

A meditációnak számos fajtája és módja létezik, így alapvető fontossággal bír, hogy mindenki a maga sajátos lelki alkatának megfelelő változatát találja meg. Akinek számára a letisztultság, praktikusság és sallangmentesség fontossággal bír, érdemes a zen buddhizmus által képviselt meditációs technikákra építenie, a vizuális, élénk fantáziaérettel rendelkező személyek számára pedig megfelelő ösvényt jelenthetnek a különféle kabbalista meditációs technikák. Az eksztázisra törekvők számára a különböző szúfi meditációs lehetőségek biztosíthatnak nagyon szép háttérrel a lelki fejlődésre, hogy csupán néhány példát említsek. A lényeg, hogy ne essünk bele a számtalan álspirituális, vagy divat-ezoterikus irányzatok által hirdetett téves eszmék csapdájába, hanem mindenképpen válasszunk autentikus és eredeti utat. Ne próbáljunk meg egyszerre túlfutni sokat akarni, ugyanis a meditációs elmélyültség és a gondolatok elengedése voltaképpen rendkívül nehéz és bonyolult feladat. Egy minden szempontból a misztikus önkitaljesítésre alkalmas zazen praxis kialakítása például öt-hat esztendő minden napos gyakorlás mellett valósítható meg, és nagy vonalakban ugyanez mondható el az összes, valódi meditációs technikáról is.

A legfontosabb azonban mindebben az, hogy a misztikus önkitaljesítés szempontjából kezdetben már a lehető legkezdetelegesebben alkalmazott meditációs technikák is rendkívül épületesek és alkalmasak lehetnek, a lényeges az, hogy kezdjük bele. Amennyiben képesek vagyunk hozzászoktatni magunkat ahhoz, hogy minden reggelünk és esténk rendjébe beiktatunk egy-egy ötperces meditációs elmélyedést, már hatalmas lépést léptünk előre a misztikus

létezés mód hosszú és rögzös útjain. Ezeket az ötperces szakaszokat később lassacskán megnövelhetjük, mondjuk tízpercesre, aztán félórásra, vagy még hosszabbra, a lényeg azonban a minőségi, nem pedig a mennyiségi időn alapszik. Inkább töltsön el ugyanis valaki öt percet igazán tartalmas és mély meditációban, mint hogy hosszú órákon át szenvedjen, utána pedig buzgón hirdesse minden lehetséges alkalommal, hogy mennyi mindent tesz meg ő valójában a misztikus előrehaladásért. A hallgatás ebben az esetben is illendőbb.

#### 4. Imádság

A huszadik század elejének egyik legismertebb francia misztikusa, Gérald Encausse (Tau Vincent) úgy beszélt az imádságról, mint a lehető legmagasabb rendű gyakorlatról, amelynek középponti helye kell legyen valamennyi misztikus életében. Állítása szerint egyetlen őszinte és elmélyült imádság sokkalta többet jelent, mint a lehető legbonyolultabb, és legtökéletesebben végrehajtott mágikus ceremónia. Sajnos sokakat visszariaszt az imádsággal kapcsolatban az a tévhit, amely szerint az nem lehet más, mint előre begyakorolt formulák gépies ismételtetése, vagy mint olyan ájtatossági gyakorlat, amely során megkíséreljük mintegy "meglágyítani" az Istenség szívét avégett, hogy teljesítse azokat a kéréseket, amelyeket Vele szemben megfogalmazunk. Sokan hajlamosak vagyunk azt feltételezni, hogy minél többet, minél buzgóbban és minél rendületlenebbül imádkozunk, Isten majd "megadja magát", teljesítve a Feléje terjesztett kívánságainkat. Emiatt nagyon sokan, meglehetősen hamar csalódnak majd az imádságban, mert hiszen az eredeti célja és értelme egyáltalán nem ebben rejlik. Nem véletlenül beszélt Yeshua Krisztus arról, hogy a rejtekben végzett ima sokkalta többet jelent, mint a

nagy plénum előtt, nagy szavakkal végzett ájtatosság, illetve hogy nem szükséges a mindennapi dolgok felől kéréseket megfogalmaznunk, hiszen vágyaink és szükségleteink tökéletesen ismertek a Mindenség színe előtt.

Az imádság lényege tehát nem abban rejlik, hogy megostromoljuk Istent a kéréseinkkel, megváltoztatva ezzel az Ő eredeti szándékait, hanem éppen ellenkezőleg, a mi saját akaratomkat és szándékainkat kívánjuk felemelni avégett, hogy a lehető legteljesebb mértékben méltó legyen a bennünk élő Isteni Jelenléthez. Összhangba hozni a saját érzéseinket, vágyainkat, gondolatainkat és akaratomkat a Felsőbb Természettel, nos, gondolkodásom szerint ez az imádság elsődleges célja.

Hogyan is imádkozzunk? Nos, erre nem igazán lehetek képes érdemben válaszolni, hiszen az imádság a lehető legszemélyesebb és legbensőségesebb megnyilatkozás az Istenség felé. Ezért is nem igazán tudnak megfogni a különböző "imamódok", módszerek, vagy vallási iránymutatások a magam saját imaéletét illetően, hiszen véleményem szerint nem lehet egyedül üdvözítő utakat kijelölni arra, hogy valaki miképpen kommunikáljon a Mindenséggel. Ez mindig a mi saját, közös és személyre szabott hangunk, amelyet mindenképpen nekünk magunknak szükséges megtalálnunk.



## 5. Liturgikus gyakorlatok, szertartások és ceremóniák

Engem személy szerint olyannyira lenyűgöznek a misztikus életet elmélyítő különféle rituális cselekmények, hogy metafizikai életem egyik legfontosabb sarokköveként tekintek rájuk, ugyanakkor azonban tudatában vagyok annak, hogy ez egyáltalán nem mindenkire igaz, és nem is szükséges, hogy mindenki számára igaz legyen. A misztikus úton járva egyikünk igényli a különféle külsőségeket, ceremoniális kellékeket és liturgiákat, míg a másikunk tökéletesen képes előre haladni ezeknek hiányában is. Életem során rengeteg liturgia és ceremoniális előírás szerint végeztem megszentelt cselekményeket, majd később hozzáfogtam a saját gyakorlataim és rituális módszereim kialakításához. A modernkori gnosztikus tanító, Tau Malachi szerint az önmagunk által megalkotott rituális elemek először csupán nem többek, mint egyszerű cselekménysorok, amelyek gyakorta végezve azáltal telnek meg tartalommal, hogy mi magunk tartalmat kezdünk tulajdonítani nekik, azaz szándékot, lelki energiákat és fókuszált figyelmet szentelünk rájuk. Ahogyan ezek a rituális és ceremoniális keretek az elmélyültségünknek köszönhetően egyre inkább megtelnek lélekkel és étellel, előbb-utóbb a bennünk élő Istenség is bekapcsolódik a folyamatba, az Isteni Jelenlét fényével és áldásaival töltve meg a cselekményeinket. Így tehát, amennyiben az Istenség különféle megnyilatkozási formáit vizualizáljuk, Isten lassacskán mintegy "birtokba veszi", étellel tölti meg ezeket a vizualizációkat, cselekménysorokat és liturgikus, rituális cselekedeteket. Amennyiben tehát úgy érezzük, hogy misztikus elmélyültségünket a különféle külsőségek és ceremóniák képesek lennének még inkább kiteljesíteni, célszerű lehet alaposabban is elmélyedni ezekben.

## 6. Misztikus források és tanítók szerepe

Próbáljunk meg autentikus és hiteles forrásokat találni, amelyek által elmélyíthetjük tudásukat és tájékozottságunkat a misztikus életet illetően. Igaz ugyan, hogy a misztika alapvetően tapasztalás-alapú életút, ismereteink szerint azonban tudás és bölcsesség kéz a kézben járnak, így amennyiben bölcsességünket az éberség, tudatosság, meditáció, imádság, és rituális cselekedetek képesek elmélyíteni, úgy tudásra és értelemre a tanulás által tehetünk szert. Célszerű azonban gondosan megválasztanunk forrásainkat, ugyanis alapvetően félrecsúsíthat egy misztikus út, amennyiben valamiféle álspirituális, vagy divat-ezoterikus tanító műveinek bűvkörébe kerülünk. Véleményem szerint csodálatos dolog, hogy léteznek olyan klasszikusok, mint Marcus Aurelius, Jakob Boehme, Heinrich Cornelius Agrippa, Paracelsus, Martinez de Pasqually, Louis-Claude de Saint-Martin, Ramana Maharshi, René Guénon, Shams Tabriz, avagy Julius Evola. Én magam nagy örömmel és lelkesedéssel forgatom még a különféle gnosztikus írásokat, így a Tamás, Mária és Fülöp evangéliumokat, illetve a Pistis Sophia című alkotást, gondosan átemlélkedve a benne foglaltakat. A Magyarországhoz kapcsolható szerzők közül Hamvas Bélát emelném ki, azonban az ő esetében hozzátenném, hogy megfelelő óvatossággal és körültekintéssel szükséges feléje közelednünk, nehogy véletlenül összetévezzük az általa képviselt igazi lelkeséget a reája gyakorta hivatkozó kortárs szerzők irányvonalával. Nagyon ritkán és nagy gonddal hivatkozom csak kortárs szerzőkre, elvégre ilyenkor sokkalta jobban fennáll a tévedés és félreismerés esélye, azonban Tau Malachi írásait mindenképpen szeretném kiemelni és ajánlani.

## 7. Helyes értelemben vett aszkézis

Gondolkodásom szerint ez igényli mind közül a legnagyobb mértékű körültekintést és tisztázást, ugyanis a kifejezés gyakorta mosódik össze a különféle irányzatok önsanyargató és lemondással teljes magatartásával, amely azonban egyáltalán nem tekinthető helyes útnak. Az aszkézis ugyanis voltaképpen egyáltalán nem jelent mást, mint következetes és tudatos gyakorlást, vagy szellemi önfejlesztést. Mindez, mint ahogyan már korábban írtam róla, alapvető fontossággal bír a misztikus életszemlélet szempontjából. Az aszkézis helyes gyakorlása által képessé válhatunk önmagunk önzőségének felszámolására, illetve gondolataink megzabolázásának, uralásának és irányításának, az érzelmeink által hordozott üzenetek helyes megértésének módját is elsajátíthatjuk. Fontos azonban megértenünk, hogy az egyes vallási irányzatok követői által népszerűsített önsanyargatás voltaképpen nem különbözik egyfajta befelé fordított agressziótól, és végső soron egyenlőnek mondható az önmagam ellen való fordulással. Jellegzetes tapasztalatom volt a kolostorban eltöltött időszakom alatt, hogy éppen a legnagyobb mértékű önsanyargatást végző szerzetestársaim bizonyultak a legridegebbnek, legszívtelenebbnek és a legkegyetlenebbnek társaik felé, pontosan azért, mert aszkézisük nem volt más, mint a bennük lévő agresszió és bestialitás szociálisan elfogadott módja. Az ilyesfajta önmagam ellen való fordulás azonban olykor a visszájára fordul, elszabadul, és már nem fogja nézni, hogy hol és kiben is keres magának újabb áldozatot. Ezzel szemben a helyesen megélt aszketikus praxis egyáltalában nem jelent kegyetlenséget, önkorlátozást és önsanyargatást, hanem a lehető legteljesebben megélt lelki szabadságot azáltal, hogy különbséget enged tenni

lényeges és lényegtelen dolgok között, illetve önmagam tudatos fegyelmezése révén koncentrálttá tehet az életem aprócska csodáinak felismerésére és teljesebb megélésére.

Amikor tehát önmagamban valamiféle tiltást tapasztalok, célszerű lenne alaposan górcső alá venni, hogy éppenséggel mely területen gyökerezik ez a fajta tiltás. Ha azt tapasztaljuk, hogy a tiltás a külvilág felől érkezik hozzánk, tehát a társadalom, vagy valamiféle külső tekintélyszemély elvárásaként fogható fel, úgy célszerű volna nem tulajdonítani túlzott jelentőséget neki. Amennyiben arra a konklúzióra jutunk, hogy a tiltás, vagy az elvárás a személyiségünk felől érkezik hozzánk, úgy szintén nem érdemes túlzottan komolyan vennünk, hiszen akkor nagyrészt valamiféle belsővé tett, de eredendően ugyanúgy külsőnek mondható elvárásnak próbálunk megfelelni. Ez úgy érhető leginkább tetten, hogy amennyiben elbukunk, vagy nem sikerül helytállnunk egy általunk fontosnak tartott dologban, tegyük fel magunknak a kérdést, hogy vajon mennyire vagyunk képesek elengedni a büntudatot és az önvádat. Amennyiben egy hibánk, botlásunk, vagy vétkünk elkövetése után maró büntudat száll meg bennünket, amelyen nem vagyunk képesek viszonylag hamar felülemelkedni, úgy valószínűsíthetjük, hogy voltaképpen mi magunk vagyunk azok, akik haragot és elégedetlenséget, illetőleg csalódást érzünk magunkban amiatt, mert nem sikerült megfelelnünk az önmagunkkal szemben támasztott elvárásoknak. Ez azonban ugyanúgy hibás hozzáállás, mint a külvilágnak való megfelelés vágya. Isten valójában sokkalta könnyebben, gyorsabban és nagyobb szeretettel bocsát meg nekünk, mint ahogyan mi magunk viszonyulunk önmagunkhoz az önszeretet kérdését illetően.

Ha azonban azt tapasztalom, hogy egy aszketikus szándék, vagy önkorlátozási tiltás nem kívülről, de nem is belülről, hanem a Mindenség felől érkezik hozzánk, akkor az biztos jele lehet annak, hogy gyakorlása egy újabb lépést jelenthet az Igazi Önmagam felé vezető úton. Ilyen esetekben egyáltalán nem lényeges többé számunkra, hogy a külvilág miként is vélekedik rólunk, illetve nem ostorozzuk magunkat felesleges önváddal amiatt, hogy nem voltunk képesek megfelelni saját magunkkal szemben támasztott követeléseinknek. Egyszerűen azért teszünk meg bizonyos aszketikus gyakorlatokat, mert ezek által közelebb kerülünk Önmagunkhoz és a bennünk élő Istenhez, illetve ezek által képesek vagyunk újabb és újabb lépéseket tenni emberi létformánk meghaladása felé. Nietzsche szerint az emberi létezés mód csupán abban az értelemben érdemelhet csak figyelmet, amennyiben az egyfajta létrafoknak tekinthető az Emberfeletti Ember megvalósításának műveletében. Ez a fajta ember az, aki képes felfedezni Önmaga Isteni eredetét, és tudatos lépéseket tenni ennek az Isteni Eredetnek az újbóli megtapasztalása felé. A helyes értelemben vett aszkézis által képessé válhatunk a belénk plántált magasabb emberi minőségek kibontakoztatására, és egyfajta emberfeletti életre is, amely kreatív, gondoskodó, szeretetteljes és magasztos, teremtő természetünk megélésének szükséges feltétele.

## **Kitörési kísérletek Jaldabaoth börtönéből**

Az elmúlt esztendőök folyamán rendkívül sokszor fogott el az aggodalom, és éreztem döbbenetesen erős szorongást és félelmet, amelyeknek okát főként abban a számomra végzetlennek és végtelenül szomorúnak látszó anyagi, szellemi és spirituális hányattatottságban és kilátástalanságban véltem felfedezni, amely jelenleg a világunkban tapasztalható, és amely megülni látszik lassacskán szinte minden lakójának szívét-lelkét. Alkalmam nyílt több gondolattal is találkozni azzal kapcsolatban, hogy miközben korunkban gyakorlatilag mindeddig sohasem tapasztalt intenzitással virágozik az ezotéria és a spiritualitás, irányzatok, tanítók, mesterek és guruk szinte véget nem érő ármádiája ajánlja fel számunkra és nyújtja felénk a megváltást, szabadulást, megvilágosodást, teljességet, boldogságot, gazdagodást és biztonságot ígérő tudást, az emberiség zöme mégis egyre kétségbeesettebb és kilátástalanabb helyzetbe kerül, mindenféle értelemben.

Érző és értelemmel rendelkező lényekként kutatni próbálunk az életünk mélyebb értelmének megértése után, a világban betöltött helyünk felismerése és tudatosítása okán, illetve a Végtelennel, a Mindenséggel, a Minden Tapasztalaton Túlival való kapcsolatunk elmélyítése céljából. Ezen intellektuális-spirituális keresés során folyamatosan válaszokra vágyunk, amelyekkel kapcsolatban olykor kénytelen-kelletlen szükségesnek bizonyul belátnunk, hogy talán nem is léteznek ilyenek, vagy legalábbis még nem született a világra olyasvalaki, aki ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban hiteles és minden helyzetben igaznak bizonyuló válaszokkal szolgálhat számunkra.

A keresés során sokan a különféle vallásokban keresnek vigaszt, támaszt, otthont és menedéket, amelyek világos hitrendszerükkel, dogmatikájukkal, szertartásrendjükkel és jól áttekinthető hierarchiájukkal képesek bizonyulhatnak arra, hogy követőik számára pontos, tiszta és egyértelmű válaszokkal szolgáljanak az élet mindenfajta területén felmerülő megannyi kérdésre, a legelvontabb filozófiai-teológiai fejtegetésektől kezdve, egészen a mindennapok leghétköznapibb jelenségeit érintőket is belefoglalva. Jól átlátható, követhető és bejósolható erkölcsi és normarendszerükkel világosan körülhatárolják a jó és rossz, helyes és helytelen fogalmát, illetve egyértelmű utasításokkal szolgálnak arra, hogy mi a megengedett és a tiltott. Minthogy a legtöbb vallás világosan összefoglalt és megfogalmazott elképzelésekkel rendelkezik a Tapasztalatokon Túli természetéről, szándékairól, és a teremtett világegyetem (benne az emberrel) céljáról, a vallásos emberek számára egyenes, szűkre szabott és jól belátható életutakat és élethivatásokat kínálnak, amelyek egy egész életre kijelölik a számukra előírt teendők körét. Tudvalevő ugyanis, hogy kevesebb alternatívából és lehetőségből mindig könnyebb választani, mint a szinte beláthatatlan és végtelen számú ösvénytengerből. Az emberek számára néminemű bizonyosságot és biztonságot nyújt, hogy pontosan láthatják, mit is vár el tőlük közösség és a vallásuk, mi a feladatuk az életben, mit kíván tőlük az Isten és pontosan hol is van a helyük a világban. Egy vallásos hierarchia egyértelműen kijelöli az egyes személyek helyét és feladatát a közösségen belül, fellebbezésnek és lázadásnak ezzel szemben pedig nem biztosít helyet és lehetőséget, így a közösség tagjait voltaképpen olyan környezetbe helyezi, ahol a jól belátható keretek, szabályok, határok és feladatok között létezve biztonságban érezhetik magukat. Hitük szerint ugyanis

amennyiben képesek megfelelni ezeknek a követelményeknek, és ellátni a rájuk szabott feladatot, életükben és azon túl elnyerik a vágyott jutalmakat, amelyeket sajnos sok esetben földi létük során nélkülözniük kell.

Mások ezzel szemben egyénibb utakra lépnek, és valamelyik divatos keleti, vagy nyugati ezoterikus irányzaton belül kutakodva egy-egy elérhető, vagy legalábbis könyvei által olvasható, vagy hanganyagok segítségével meghallgatható szerző, tanító, vagy guru vezetése alá helyezik magukat. Őket látva azonban felvetődik a kérdés, hogy sok esetben vajon miért is ugyanolyan kétségbeesettek, megkeseredettek, kisszerűek és gyarlók ezek az emberek is, mint amennyire ez a társadalom nagy egészére nézve általánosnak mondható. Sok esetben azt tapasztalom, hogy a spiritualitás egy-egy személy számára az élet apró-cseprő tennivalói, és mindennapi világának dolgai mellett egyfajta saláta, vagy desszert szerepét tölti be, amelynek célja, hogy mintegy megédesítse, betetőzze, vagy legalábbis valamiféleképp egészségesebbé, kiegyensúlyozottabbá tegye a mindennapokat. Az úgynevezett „spirituális úton járó” ember legtöbbször ugyanúgy küzd a fogyasztói társadalom által mézesmadzagként előttünk elhúzott anyagi javak megszerzéséért, ugyanúgy eltapossa a másikat a jobb pénzkereseti lehetőségért, és ugyanúgy feláldozza életét a megélhetés, karrier és siker oltárán, mint az ilyen utat életében nem taposó társai. A különbség sok esetben csupán annyi, hogy az ilyesfajta „ezoterikus”, vagy „spiris” ember legalább képes valamiféle megfoghatatlan, ellenőrizhetetlen, és mások számára bölcsnek, haladottnak és emelkedettnek látszó spirituális szólammal önigazolást biztosítani önmaga számára, és önmegerősítést nyerni akkor, amikor a másik ember megítélése kerül előtérbe. Az ilyen mentalitás sokszor csupán



arra elegendő, hogy az ember képes legyen „egót”, „illúziót”, „poklot”, „karmát”, „hiúságot” kiabálni és „alázatra” inteni akkor, amikor a többiek viselkedését próbálja helyteleníteni, önmaga torzulásaira, és a maga számára jogosnak tartott törekvéseire pedig előszeretettel alkalmaz olyan mentesítő szólamokat, mint „önmegvalósítás”, „szükségletpiramis”, „önmagam kiteljesítése”, „a saját önvalómhoz vezető út”, „isteni rendelés”, vagy ilyesfajta egyéb, kimondottan jól hangzó, ámde a legtöbb esetben meglehetősen üres és semmitmondó kifejezések.

Úgy tapasztaltam, hogy a Gnózis után való kutakodás korántsem számít vonzó útnak és előszeretettel választott ösvénynek, legalábbis abban az esetben biztosan nem, amikor a valódi Tudásról és Ismeretről, nem pedig a különféle ezoterikus divatirányzatok által definiált gnóziszról beszélünk. Azt gondolom ugyanis, hogy utóbbi esetében nagyjából ugyanaz mondható általánosan bevett és alkalmazott gyakorlatnak, mint amiről az előző bekezdésben írtam, a „spirituális úton járók” kapcsán. Én olyan gnóziskeresésről beszélek itt, ahol nem létezik olyan, hogy az „én gnózisom”, vagy a „te gnózisod”, de még az „igazi gnózis” sem, hanem azokról az egyéni, egyedi és individuális életutakról, amelyeken az egyes személyek sokszor minden más vagyonukat és birtokukat feladva képesek csak járni. Arról az Útról, amely nem meleg, biztonságot és bejósolhatóságot nyújtó, szénaitatú akol, és nem is a háromfogásos ebédet megkoronázó édesség, vagy az egészségesség illúzióját biztosítani hivatott saláta, hanem bizony sötét tenger, végtelen óceán, mélységes örvény, amelyben alámerülve sokszor nem igazán számíthatunk másra, mint a látásunk, pontosabban a korábban látásnak hitt észlelési mód elhomályosulására, a korábban valóságnak hitt formák

elhalványulására, és a korábban otthonunknak tartott világ álcalepleinek lehullására. Ahogyan elhagyjuk az eddig jól megszokott és megismert világunk bejósolhatóságát, biztonságot, statikusságot, stabilitást, változatlanságot és időtlenséget sugárzó markáns oszlopcsarnokát, és kilépünk a határtalanság, kendőzetlenség, árnyékolatlanság, fedetlenség és takarástól való mentesség terére, a kellemes tudatlanság és feledékenységgel félárnyékához szokott szemünket pedig életünk során először éri el szüretlen és kendőzetlen formájában a Végtelen Fényességből származó napsugár, néhány pillanat erejéig rácsodálkozhatunk mindarra, amelyet a keleti misztikusok aghorának, azaz a felejtés és tudatlanság árnyleple felhasadásának neveznek.

Ez a fajta élmény a Gnózis beáramlásának első jele, találkozás egy olyan tapasztalással, amely nem tanítható, nem adható át a maga teljességében, és ami talán még ennél is sokkalta jelentősebb fontossággal bír, nem vásárolható meg a manapság dívó ezoterikus irányzatok összessége által felépített és működtetett piactéren. Egyetlen tanfolyam, elvonulás, avatás, szentelés és egyéb gesztus (bár némelyikük hasznosságát és jelentőségét én sem vitatom) sem alkalmas arra, hogy egyik pillanatról a másikra átadjon nekünk valami olyasfajta dolgot, amellyel korábban nem rendelkezünk. El kell felejtenünk, hogy létezik olyan lehetőség, amely a „most még nem rendelkezel vele, de ettől a dologtól majd fogsz” elvén hatva képes lehet minket mintegy „elteleportálni” a Valós Tudáshoz. Erre egyetlen szertartás, gesztus, vagy szentelés sem képes, és nem létezik olyan hatalom, amely egyik pillanatról a másikra kezébe adható valakinek is, legalábbis spirituális síkon gondolkodva bizonyosan nem. Hamarosan nagy bajban lesznek azok, akik megvásárolható beavatásokkal, párnapos

tanfolyamokon pénzért elsajátítható tudással, vagy emberi kézrátétel által átadható hatalommal, tekintéllyel, titulusokkal, vagy jogosítványokkal kecsegtetnek, mint ahogyan azok is, akik a tudásukért cserébe hosszú távú anyagi, erkölcsi és szellemi elköteleződést követelnek. A Gnózisra találás ugyanis folyamat, méghozzá meglehetősen hosszás, sok-sok-sok kitartást, állhatatosságot, erőt, türelmet és bátorságot, mindezek mellett pedig nem kevés kudarcűrési képességet, lelki viharezzettséget és frusztráció-toleranciát megkívánó folyamat, amely egyáltalán nem a lelki örömekre, kiegyensúlyozottságra, egészségre, harmóniára és elégedettségre való eljutásról szól. A Gnózis kíméletlenül szembesít saját árnyoldalainkkal, félelmeinkkel, szorongásainkkal, komplexusainkkal, hamis beidegződéseinkkel és hibás vélekedéseinkkel, azaz leplezetlen őszinteséggel rántja le a leplet azokról a rejtett démonokról, amelyek a homályból szervezkednek ellenünk, illetve gondolataink, érzéseink, véleményeink és döntéseink befolyásolása által hatnak ránk és környezetünkre. Önmagunk legsötétebb árnyoldalával szembesülni kétségkívül minden, csak nem kellemes, örömteli és emelkedett élmény, elvégre a világon semmi olyan nincsen benne, ami élvezetesnek és megelégedésre okot adónak lenne nevezhető, és igazándiból egyáltalán nem is kell, hogy rendelkezzen ilyesféle vetülettel.

A gnóziskeresés sok esetben a kívülállás, elszigetelődés, kirekesztettség, meg nem értettség, lenézettség és megvetettség élményét magával és magában hordozó útirány, amelynek hamisítatlan, eredeti és autentikus képviselői nem véletlenül nem tömörülnek semmiféle irányzatba, tradícióba, vagy vallásba. Véleményem szerint mindez ugyanis éppen azzal járna, hogy a Gnózis menthetetlenül elveszítené azt az alapvető jellegzetességét, amely definíciójának leglényegét adja. A

Gnózis Útja egyéni út, amelyet nem lehet úgymond felülről „leszervezni”, dogmatikába önteni, teológiát húzni rá, hitrendszer béklyóiba kényszeríteni, avagy éppenséggel önző, hatalomvágyó és megalomán hierarchák kezébe adni. Az ilyen törekvések gazdái ugyanis menthetetlenül és rövid úton azon kapják majd magukat, hogy minél erősebben szorítják össze a markukat a Gnózis megragadása, önmaguk és követőik számára való kisajátítása, kontrollálása, és a vele való üzleties üzérkedés céljából, annál sebesebben és kérlelhetetlenebb gyorsasággal peregnek ki ujjaik közül a Gnózis Szent Homokszemcséi. Minél önzőbben próbálja valaki kisajátítani, lefoglalni, behatárolni, és a saját egoisztikus törekvéseinek szolgálatára fogni a Gnózist, az annál határozottabban és fürgébben menekül előle, míg végül az ilyesféle törekvő éppen azt veszíti el, amit megragadni, elvenni és uralni vágyott.

Ha a Gnózis keresésére indulunk, azt tehát egyáltalán nem önmagunkon kívül, nem valamilyen tradícióban, közösségben, szervezetben, vallásban, felekezetben, egyházban vagy avatási rendszerben kell keresnünk, hanem éppen ellenkezőleg, önmagunk legmélyére, a saját szívünk és lelkünk legrejtettebb tárnáiba és kazamatáiba kell, hogy leszálljunk érte még akkor is, ha ez a legsötétebb örvények és viharok szemébe történő közvetlen betekintéssel jár. Nem zárhatjuk ki, nem vehetjük semmibe, nem gyorsíthatjuk meg, nem hanyagolhatjuk el, és ami a legfontosabb, nem spórolhatjuk meg azt az Utat, amely Önmagunk legbelsőbb lényegéhez vezet el bennünket, és amelyet rajtunk kívül senki be nem járhat. Utunk során nem kizárt, hogy találkozhatunk olyan emberekkel, akik számára már megadatott az Út teljes bejárásának élménye, így visszatekintve képessé válhatnak arra, hogy bizonyos útszakaszokon kalauzunkká szegődjenek,

azonban semmi esetre sem szabad beleesnünk velük kapcsolatban semminemű kultusz, vagy hazugság bűvöletébe. A valódi Gnóvizshoz jutott személy ugyanis rettenetesen és fájdalmasan ritka, így bármekkora vehemenciával, magabiztossággal és önbizalommal, avagy éppen ellenkezőleg, a hamis alázat és színpadias szerénység álarcai mögé bújtatott módon állítja valaki is, hogy eljutott a tudásra, egységre, megvilágosodottságra, életszentségre, esetében már csupán ezen létállapotok ritkaságszámba menő voltából fakadóan is erősen megkérdőjelezhető a valódiság. Paradox helyzet áll tehát elő. Az önmagát a Gnóvizs birtokosának nevező személy szinte bizonyosan nincsen birtokában ennek a Kincznek, a Ritka Kevesek körébe tartozók pedig a világért sem állítanák magukról, hogy eljutottak már a céljához ennek az Útnak. Marad tehát a magányos, sokszor meglehetősen kilátástalannak, reménytelennek és fénytelennek, értelmetlennek és borzasztóan nyomasztónak ható utazás, amelynek során csupán igencsak kevesek részeltetnek abban az ajándékban, hogy igaz társakra lelnek, akikkel terheiket, örömeiket, félelmeiket, kétségeiket és bánataikat megoszthatják.

Miért érdemes tehát mégiscsak a Gnóvizs keresésére indulni? Én magam amondó vagyok, hogy erre a kérdésre nem lehet, és talán nincs is értelme válasszal szolgálni. Valószínű számomra, hogy a Gnóvizs valamiképpen maga választja azokat, akiket a saját, közvetlen keresésére hív, nekik pedig saját belátásuk szerint jogukban és szabadságukban áll döntést hozni arról, hogy végső soron felkerekednek-e, avagy sem. Ezzel a gondolatommal azonban egyáltalán nem azt akarom mondani, hogy gnóvizskeresőnek lenni egyfajta elitklub tagsági kártyájának birtoklását jelenti, hanem éppen ellenkezőleg, azt

gyanítom, hogy amennyiben valaki a Gnózis keresésére való elindulásra kezdi el érezni szívében az elhívatást, annak forrása kétségtelenül a Mindenségnek, a Tapasztalatokon Túlinak, az Isteni Jelenlétnek a lélek legmélyéből szóló, halk suttogása. E nélkül a halk suttogás nélkül ugyanis alapvetően senki sem bizonyulna hajlandónak és képesnek arra, hogy kiszakadva a jól ismert, biztonságot, melegséget és bejósolhatóságot nyújtó (ugyanakkor ezzel egyúttal az illúziók csalfa lidércfényébe vontan derengő) fészekből a spirituális vadon feltérképezésére induljon, elvégre ennek az Útnak menthetetlenül részét képezi a saját, személyes pokloknak legmélyére történő alászállás is.

## A legrövidebb szakasz... a legtisztább tanítás

"Yeshua mondja: Létezzetek úgy, mint akik áthaladnak"

~ Tamás Evangéliuma, 42. Logion

Legjobb tudomásom szerint valamennyi evangéliumi szakasz között, legyen szó akár kanonikus, akár apokrif iratokról, a Tamás Evangélium negyvenkettedik mondása tekinthető a legrövidebbnek és legvelősebbnek, számomra ugyanakkor ez tartalmazza a lehető legtisztábban és legátláthatóbban megfogalmazott messiási tanítást. Amennyiben az angol nyelvű fordításra tekintünk (Yeshua said: Be passersby), még sokkalta inkább kirajzolódhat előttünk a krisztusi megnyilatkozás egészen elképesztően és lélekbe vágóan drasztikus tömörsége. Mindösszesen két egyszerű szóban megragadható a lényege: "Legyetek áthaladók", azonban ez a két szócska mégis oly elképesztő tisztaságában képes visszaadni mindazt, amely a misztikus létnek legkardinálisabb sarokpontját képezi. Átutazónak lenni, mindegy vendégnek egy változó és sok szempontból labilis alapokon nyugvó világban, éppen ebben rejlik a spirituális úton való járás essenciája. Sok szempontból megérint és elgondolkodtat az "áthaladás" lelkisége, mindenek előtt abból az aspektusból történő vizsgálódásra sarkallva, hogy miként válhat lehetségessé ennek a fajta viszonyulásmódnak a mindennapok keretei között való megélése. Mégis, miféle jelentéssel bírhat egyáltalán az "áthaladás", "átutazás", vagy "általmenés" lényegisége a misztikus létének szempontjából? A gondolatmenet megnyitása gyanánt arra invitálnám az olvasót, hogy tekintsünk meg együtt egy rövidke történetet, majd pedig gondolkodjunk el közösen annak tanulságain:

Egyszer egy utazó meglátogatott egy szúfi bölcsöt, hogy a lelki életre vonatkozó tanítását meghallgathassa. Belépve a bölcs lakhelyére emberünk meglepődve tapasztalta, hogy a szúfinak semmiféle bútor, vagy egyéb használati tárgya nem található meg a szobában. Mindösszesen egy olvasóárvány és fekhely gyanánt néhány takaró képezte a szoba berendezését. Az utazó, nem tudván napirendre térni a dolog felett, kisvártatva neki is szegezte a kérdést a mesternek: "De Mester, hol vannak a bútoraid?" Erre a szúfi egyszerű, ámde kedves mosollyal az arcán egy másik kérdéssel válaszolt: "Miért, a Tiédek hol vannak?" Az utazó megdöbbsent az első hallásra különösnek és bizarrnak hangzó kérdésen, így eképpen válaszolt: "Az enyéme? Hiszen én csupán átutazó vagyok itt?" A mester arcán erre újabb kedves mosoly haladt át, majd ezt mondta: "Átutazó, igen. Akárcsak én magam."

Az Iszlám vallásban sajátos színfoltnak számít a szúfik testvérisége. Már magának a szónak a jelentését vizsgálva arra lehetünk figyelmesek, hogy a háromféle lehetséges meghatározás mindegyike hozzátesz valamit a lelkiség lényegének megértéséhez. Az első lehetséges megközelítés szerint a szúfi elnevezés a "szúf" szóból származik, amelynek eredeti jelentése annyit tesz, hogy "gyapjú", utalva a szúfik hagyományos, gyapjúból készült öltözetére. A középkorban a gyapjú számított a lehető legegyszerűbb módon és legszélesebb körben elérhető anyagnak, amelyből ruházat készülhetett, így egyúttal ez minősült a legegyszerűbb, legszerűbb viseletnek is. Nemcsak az Iszlám misztikusainak, hanem az európai szerzetességnek is kedvelt öltözetévé vált a gyapjú, mint az anyagi világról való lemondásnak, ezzel együtt pedig a figyelem egy magasabb eszmény, egy láthatatlan világ felé való



irányításának szimbóluma. Az a felvetés tehát, hogy a szúfi kifejezés a "gyapjú" szóból származik, a ruházatra vonatkozó ténymegállapításon túl egyértelműen utal a testvériség által képviselt spirituális értékrend, és a világ felé való viszonyulásmód sajátos természetére. Egy szúfi életében semminemű szerepet sem játszott az anyagi síkon megnyilatkozó szerzésvágy, figyelmét ugyanis a Tapasztalaton Túlira irányította. Hagyományosan két másik kifejezéssel is illették a szúfikat, ezek közül az egyik a "fakír", a másik pedig a "dervis" szó volt, mindkettőnek a jelentése: "szegény", vagy egyenesen "nincstelen".

Egy másik lehetséges megközelítés szerint a szúfi kifejezés a "tisztaság" szóra vezethető vissza, amelynek jelentése szintén értelmezhető úgy, mint a tudatos távolmaradás mindattól, ami úgymond tisztátalan. Persze, a tisztátalanság fogalma egyike azoknak a különösen is kényes kérdéseknek, amelyeknek értelmezéséből a vallásos és spirituális életfelfogások értelmezésében megannyi visszásság fakadt. Az exoterikus, azaz a spirituális tanításokat főként a felszínen, a külsőségekben értelmező vallások számtalan besorolásmódot dolgoztak ki arra a kérdésre, hogy vajon mi számít tisztátalannak, és mi az, ami tiszta és az Istennek tetsző. Ezzel szemben a misztikus, úgymond ezoterikus, vagy rejtett értelmezések már sokkalta egyszerűbben mutatnak rá a kérdésre. Ezeknek tanítása szerint tisztának mondható mindaz, amely az Istenségre irányul, és tisztátalan mindaz, amelynek célja az Istenségen kívül esik, azaz nem a Végső Valóság elérésére irányul. A misztikus életnek, ezzel együtt pedig az önmegtartóztatásnak is ez a végső lényege: különbséget tenni aközött, ami az Istenség, mindazzal szemben, ami nem Ő. Az önmegtartóztatás nem valamiféle megköötözöttség, vagy

lemondás, hanem egy értékeesebb, tartalmasabb és teljesebb élet alapját jelentő viszonyulásmód, amelynek keretében távol tartjuk magunkat mindattól, ami a Végtelenséggel való kapcsolatunk szempontjából felesleges, avagy éppen káros, és tudatosan keressük azt, ami ennek a kapcsolatnak a hasznára válik. Sohasem silányulhat egyfajta dogmatikus parancsteljesítéssé, vagy önmagunk beteges megalázásává, hanem sokkalta inkább az önszeretetnek egy igazán magasztos és mély megnyilvánulása érhető tetten benne. Fontos ugyanis, hogy különbséget tudjunk tenni az önmagát ostorozó, fanyar világtagadó, és a valódi aszkéta között. Előbbi számára a világról való lemondás sok esetben egy távoli jövőbe helyezett jutalom reményében történik, az anyagi értékek sokszor radikális megvetése mellett, míg az igazi aszkétát egyfajta végtelen emelkedettség, derű, szabadság, és a jó értelemben vett lazaság jellemzi. Nem zárja ki egyértelműen az életéből az anyagiakat, azonban képes őket egy magasabb cél, jelesül az Istenséggel való kapcsolatának elmélyítése céljából hasznosítani. Egy valódi aszkéta számára a kulcs a mértékletességben rejlik, ez azonban nem gátolja meg őt abban, hogy az Istenséggel találkozzon egy ízletes ételben, egy pohárka borban, de akár (oh, minő eretnokség) egy tábla csokoládéban is. Mindösszesen annyi a lényeg, hogy a valódi aszkéta képes Istent meglátni ezekben a dolgokban is, és a Forrással találkozik akkor is, amikor látszólag a mindennapi élet örömeit élvezzi.

Tisztának maradni a megkötözöttségektől, ebben áll az anyagi világhoz való kapcsolódás kulcsa. A szélsőséges önmegtágadás, és a túlvilági jutalmak reményében való teljes világfeladás ugyanis voltaképpen nem más, mint a megkötözöttség egy sajtáságos formája, itt ugyanis a cselekedet

nem pusztán a Forrásra irányul, hanem valamiféle voltaképpen meglehetősen egyéni, és végső soron önközpontú céllal történik. Tagadni ezt a világot pusztán azért, hogy egy elérhető másikban minél jobb legyen majd nekünk, valójában csak a jövőbe vetett tudatos befektetés, nem pedig önzetlen önfelajánlás a Végtelenség számára. Ha folyamatosan, árgus szemekkel kutatván azt keressük, hogy mi a helyes és a tiszta, akkor könnyen válhatunk gyanakvóvá, szélsőségesen elutasítóvá, és végső soron gyűlölködővé mindazzal szemben, ami a szemünkben tisztátalannak minősítettik.

A harmadik értelmezés szerint a "Sophia", azaz a Bölcsesség jelenti a szúfi kifejezés forrását. Lássuk hát: gyapjú, azaz egyszerűség, tisztaság, bölcsesség. Véleményem szerint ebben foglalható össze az "áthaladás", illetve az "átutazás" lelkisége. A Bölcsesség keresése ugyanis egyet jelent mindannak óhajlásával, ami a Határtalanra, Láthatatlanra és Tapasztalaton Túlira irányul. A Bölcsesség ugyanis nem egyenlő azzal, hogy valaki behatóan ismeri a világ működését, az ugyanis még csupán tudás, vagy legalábbis erősen kisbetűvel írandó bölcsesség. Az igazi, nagybetűs Bölcsesség azonban nem tanulható a hagyományos módon, annak ellenére sem, hogy ideális esetben a tudással "kéz a kézben" kellene járnia. A tudás és a bölcsesség fokozatosan fejlődnek az evilági élet előrehaladásával, legalábbis ez lenne mindnyájunk célja, a Bölcsesség azonban valami olyasmi, ami egyes egyedül a Csendben bontakozhat ki. Amikor tudatosan és akarva visszavonjuk érzékeinket és gondolatainkat a minket körülvevő világról, és a Láthatatlan Világok felé irányítjuk szívünket, valami olyasfajta dolog történik, amely nehezen és bajosan ragadható meg a mindennapi fogalmak mentén. Amikor a szív és lélek kiürül és megtisztul a mindennapi dolgoktól, és föléje

emelkedik a kicsinyes forгатagnak, akkor az így keletkező űrt csakhamar egy másik Világból származó pataknek vize kezdi el kitölteni, amely később letisztulva és kikristályosodva valami olyasfajta jelleget ölt majd, amelyet már némi okkal és joggal nevezhetünk valódi Bölcsességnek. Ezt keresik maguk a szűfik is, de ugyanez az irányultság mondható el valamennyi misztikus hagyomány képviselőjéről, így a különféle remetékről, jógikról, mágusokról, alkimistákról, taoistákról, lámákról, tzaddikokról, nazírokról és keresőkről is.

Térjünk most vissza az eredeti kiindulópontunkhoz, jelesül Yeshua tanításához, amelyet a Tamás Evangélium tár élénk a maga egyszerűségében, és vizsgáljuk meg, miként képzelhető el ennek megélése egy olyan világban, amelynek egyedüli istene a pénz, szerzésvágy, hatalom, elnyomás, harácsolás és karrier. Amióta ember él a Földön, eredendően ott él benne a vágy, hogy valahol, valahogyan, valamiképpen otthon legyen rajta, még akkor is, ha ez az otthonteremtés voltaképpen meglehetősen rövidke időre szól. "Életkorunk mindössze hetven év, jó erőben lehet tán nyolcvan is...", jegyzi meg keserűen a zsoltáros, majd röviddel ezután sietve hozzá is teszi: "... de javarészt az is kín és gyötrődés, bizony hamar elszáll, és mi elmegyünk." Bizony, elmegyünk, és még pontosan arról sem lehetnek fogalmaink, hogy vajon hová is megyünk. Egyesek szerint halálunk után az életünk során szerzett érdemeink szerint folytatjuk új életünket, örökké élve egy csodálatos világban, míg mások szerint egyszerűen beleoldódunk a "Nagy Egységbe", vagy a lényünket alkotó energia új formát ölt valahol máshol. Valaki a mennyekbe vágyik, valaki készül az újabb inkarnációjára, valaki pedig a teljes megsemmisülést és feloldódást keresi. Akadnak olyanok is, akik szerint voltaképpen nem történik semmi a halálunk

után. Ezzel szemben miként vélekedik a misztikus a halál utáni létről?

Számára mindegy, hogy milyen formában létezik majd tovább a halála után. Őt "csupán" a Forrás, a Végső Valóság, a Tapasztalaton Túlonnal Léévő irányában való kutakodás, és a Vele való személyes, direkt találkozás élménye vezérli. Tudja jól, hogy mindaz, amit oly nagy szeretettel és kitartással keres, az voltaképpen nem őrajta kívül, hanem sokkalta inkább körülötte és őbenne érhető tetten. Bár erre a gondolatra sokan a spirituális, vallásos életet élők közül bizonyára felhorkannának, mondván hogyan lehetséges, hogy valaki éppen a "lényeg" irányában nem mutat érdeklődést, már amennyiben a lényeg valóban a halál utáni élet, vagy a túlvilág. Egyfelől azonban érdemes számításba venni, hogy a misztikus "érdektelensége" valójában a ráhagyatkozásból fakad. Ez a ráhagyatkozás azonban nem vakhit, nem valamiféle homályos dogma irányában megmutatkozó, feltétel nélküli elfogadás, hanem sokkalta inkább annak a biztos tudata, hogy AZ, AMI ott rejtezik és él szívének és lelkének legmélyén, egészen bizonyosan olyan Utakra vezet, amelyek számára a lehető legjobb, legteljesebb és legboldogabb létezőmódot jelentik. Hogy ez a létezőmód végső soron a Mennyországban, a Nirvánában, vagy netalántán a Semmiben, az Ürességben nyilvánul majd meg, ennek jelentősége voltaképpen eltöri mellett, hogy a misztikus minden napjának minden egyes percének valamennyi pillanatában törekszik annak tudatos megtapasztalására, hogy az Istenségben megnyilatkozó Örök Jelen(lét) állandó jelleggel Benne lakozik, így pedig sem Kezdet, sem pedig Vég valójában nem létezik. Ennek tudatában fokozatosan lehullanak róla azok a héjak és sallangok, amelyek a "nemisten" kategóriába tartozó

jelenségekhez kapcsolják. Fokozatosan lekopnak róla a formák, címek és nevek, amelyeket ezen a világon korábban még előszeretettel viselt, önmagát pedig egyre inkább egyfajta utazói identitással azonosítja, aki a világot és benne valamennyi létezőt egyfajta külső szemlélőként kezdi tapasztalni. Mindez azonban korántsem jelent elhatárolódást és elutasítást, elitizmust és dölyfösséget pedig a legkevésbé sem, sokkalta inkább egyfajta rendíthetetlen derűt és szeretetet. Megtapasztalja, hogy életének minden pillanatában nálánál sokkalta hatalmasabb, láthatatlan erők hordozzák, olyan pedig, mint esetlegesség, vagy véletlen, lényegében egyáltalán nem létezik.

Mindezzel együtt a korábban vallott különféle értelmezések, hitelvek és dogmák is folyamatosan búcsút intenek tőle, elvégre elérték már azt a célt, amelyre alkotóik eredetileg szánták őket, nevezetesen hogy mutatópálca, vagy iránytű módjára kijelöljék az Utat, azonban a későbbiekben már az Örök Csillag válik útmutatóvá, nem pedig a különféle emberi vélekedések és okoskodások. Megnyilatkozásai egyre egyszerűbbé, letisztultabbá és érthetőbbé válnak, hiszen egyre inkább rádöbben a látszik arra, hogy a Végső Valóság maga is egyszerű, nem igényel kacsaringós, filozófiai-teológiai igényességű megfogalmazást. Sokszor egyre és egyre hallgatagabbá, ábrándozóbbá és elvontabbá, a környezete számára pedig kétségtelenül kimondottan furává válik, mindezen bogarai azonban biztos jeleit képezik annak, hogy az átutazói identitás valóban lényének részévé vált. Kimondottan nehéz útszakaszhoz ért, ugyanis egyre inkább lehetetlenné válik számára, hogy a különféle vallási keretek között otthonra találhasson, a korábban biztonságot jelentő hajlékok elhagyásával azonban

olyan területre ért, ahol önmaga menthetetlenül teljes mértékben egyedül marad. Többé nem létezik számára rendszer, dogma, vagy hierarchikus intézmény, amely megtartja, utat mutat számára, vagy előírásaival terelgeti, hanem végső soron maga a Végtelenség siet megsegítésére, vesz tanyát szívében, és válik lelkének vezérlő Csillagává.

Így jut el a misztikus arra a pontra, hogy Isten Barátjává, igazi társává lesz, ebben a társ kapcsolatban pedig minden fokozatosan egyre és egyre tisztábbá és átláthatóbbá válik. Korábbi élete legfontosabb sarokpontjainak esetében válik nyilvánvalóvá, hogy valójában csupán egyszerű téveszmék, illúziók voltak a Mindenséghez képest, helyettük pedig korábban kevés figyelemre számot tartó tényezők értékelődnek fel. Karriervágy helyett egyszerűség, csend, béke, szerelem és nyugalom, anyagi javak halmozása helyett pedig letisztultság, minimalizmus és nagylelkűség válik meghatározóvá az életében. Többé már nem törekszik arra, hogy gazdag, sikeres, hatalmas, ismert és elismert legyen, sőt mi több, egy ponton túl tudatosan kezdi kerülni ezeket, mint ahogyan arra is egyre inkább törekedni fog, hogy minél kevésbé legyen látható a külvilág színe előtt. Tudni, merni, akarni és hallgatni, ezek a törekvések válnak életében értéket képviselő tényezőkké. Fokozatosan érdektelenné válik az iránt, hogy mások miként és hogyan gondolkodnak róla, sőt mi több, sok esetben az iránt fog fáradozni, hogy lehetőleg mindennemű "sztárolás", rivaldafény és piederstál elkerülje, tudván jól, hogy az a misztika halálát jelentené az életében.

Ehelyett csendben, szemlélődésben, és a lehető legkevesebb kártevést okozva igyekszik élni az életét, mindez azonban egyáltalán nem vezet passzivitáshoz részéről.

Folyamatosan szeme előtt tartja feladatát, amely kétségtelenül a gazdagodás és gazdagítás, lelki-spirituális szinten megnyilvánítva. Fáklyává válik mindazok számára, akiknek szemei a sötétség ellenére is kitárulni látszanak, a mindennapok szürke felhőjéből kitörvén pedig egyre inkább nyilvánvalóvá válik számukra a valós, végső Világ. Az életünk ugyanis ezen a földön az illúziók birodalmának fogságában telik, ahol is olyan módon sínylődünk a mindenféle hamis vágy, cél és törekvés bilincseiben, hogy a legtöbb esetben még csupán nem is gyanítjuk, hogy valójában délibábokat kergetünk. Irigykedéssel tekintünk mindazokra, akiknek látszólag nálunknál több, szebb és nagyobb jutott az anyagi javakból, életünket pedig rabszolgák módjára éljük, szinte minden időnkot robotolással töltve avégett, hogy ne haljunk éhen, eleget tudjunk tenni számla- és adóbefizetési kötelezettségeinknek, és fenn tudjuk tartani azt az életet, amelybe jobbára csak aludni térünk haza. A poklok birodalmát építjük önmagunk körül, és ezt a poklot hagyjuk majd gyermekeinkre is, ráadásul abban a hitben, hogy valami nagyszerűvel ajándékozzuk meg őket. Körülöttünk az emberek végtelenen boldogtalanok, frusztráltak és megkeseredettek, keserűségükben pedig egymást próbálják mennél mélyebbre és mélyebbre taszítani ahelyett, hogy önmagukkal együtt felemeljék őket. Végtelenül sötét, végtelenül elhibázott, és végtelenül kilátástalan ez az illúziók alkotta birodalom, amennyiben az Igazi Fény sohasem kerül felfedezésre, és sohasem válik megnyilvánulóvá bennünk és körülöttünk. A szabadulás, megváltás, megvilágosodás és megszentelődés, amelyről a különféle vallások beszélnek, teljes mértékben és mindenki számára elérhető, ezt azonban nem önmagunktól független, külső tényezőktől kell várnunk, hanem életre kell keltenünk önmagunkban. Krisztus eljövételét nem a homályos,



távoli jövőben kellene keresnünk, és nem is az ég felhői felé emelt tekintettel kell vágyakoznunk utána, hanem szívünk és lelkünk legmélyére pillantván kellene felfedeznünk azt a Jelenlétet, amely voltaképpen mindig is ott lakozott bennünk, csupán túlságosan is leláncoltak, és az illúzióktól elvakultak voltunk ahhoz, hogy mindezt észrevegyük. A "második eljövétel" tehát voltaképpen ráeszmélés, megismerés és felfedezés, jobban mondva újra felfedezése Mindannak, AMI eleve bennünk szunnyadt, időtlenségek óta.

A misztikus útjának leglényege tehát nem több ennél: átutazónak lenni az életnek tengerén, felismerten és felvállaltan idegennek lenni egy olyan világban, ahol mindenki otthon érezni igyekszik magát. Meglátni a Valóságot amögött, amelyet mások tévesen valóságnak hisznek. Felismerni, hogy a Végső Igazságok nem rajtunk kívül, hanem bennünk és körülöttünk léteznek, és képessé válni felfedezni a Csodát mindabban, amely távol esik a hétköznapi megismerés lehetséges módozatain. Körülöttünk a világ borzalmasan kifacsarodott módon működik. Istenné tesszük és imádjuk a dolgokat, a valódi Isteneket pedig dolgokká degradáljuk. A csillagokhoz fordulunk menedékért, útmutatásként, és egyfajta második lehetőségért az általunk haldoklóvá tett Föld helyett, mindezzel párhuzamosan pedig megfeledkezünk arról, hogy a Valódi Csillagok, jelesül önmagunk és egymás felé fordítsuk tekintetünket, önmagunkban és egymásban találjunk értékekre. Nem feledkezhetünk meg azonban arról, hogy az Időtlenség valós realitás, nem pedig egyfajta gyermekmese, amelyet csupán az álmok igazi álmodói mernek tovább álmodni.

## **Apostoli Folytonosság és Gnosztikus Hagyományvonal**

A kérdéssel való foglalatосkodás egyáltalán nem mondható újkeletű jelenségnek részemről, ugyanis egyfelől a személyes élményeim által keletkezett tapasztalatok okozta tépelődési folyamatok, másfelől pedig a témakörrel való igazán mély és átható megismerkedésre nyílt alkalmaim egyaránt arra ösztönöznek, hogy időről időre górcső alá vegyem a kérdést. Nem titok továbbá, hogy a gondolatmenet címének eredetileg az "Apostoli Folytonosság versus Gnosztikus Hagyományvonal" formát szántam, duálisabb módon szembeállítván egymással a kettőt. Erről azonban a későbbi gondolkodási folyamat során mégiscsak letettem, jelesül avégett, mert érzésem szerint a szembeállítás a legtöbb esetben nem kerülheti el, hogy menthetetlenül értékítéletté váljon, felmagasztalván az egyik, illetve lealacsonyítván a másik alternatívát. Ez azonban jelenleg nem célom. Mindösszesen annyit szeretnék kifejezni a jelenlegi íromány soraiban, hogy a két gyakorlat és megközelítésmód lehet olykor egymással teljes mértékben szemben álló, mint ahogyan egymás mellett párhuzamosan, békében létező, illetve akár egymással áldásos módon összeolvadó egyaránt.

Azokban az irányzatokban, ahol a Gnózis keresése alapvetően a Yeshua Krisztus által megosztott Fényüzenet és Tanítás talaján valósul meg, a történelem folyamán számos áramlat vált elkülöníthetővé. A Niceai Zsinat során hozott dogmatikai, liturgikai és egyházfegyelmi rendelkezések nyomán aztán ezek közül végső soron egyetlenegy emelkedett ki, és vált uralkodóvá. Ezt az irányzatot leginkább úgy lehetne meghatározni, mint mindazt, amit napjainkban az úgynevezett

"mainstream", vagy fősodorbeli kereszténység néven ismerünk. Nevezhetjük még orthodox-katolikus kereszténységnek, vagy páli kereszténységnek is, mint ahogyan sokan, sokféleképpen ismerik. Azonban már az őskereszténység időszakában is nyilvánvalóan tetten érhető volt, hogy a hagyományosan elterjedt nézetekkel ellentétben nem egyetlen nagy áramlatban futott az irányvonal fejlődése, mellette a sok apró, többé-kevésbé eretnek színezetű patakocskával, hanem sokkalta inkább többféle, a Krisztusi Tanítást a maga komplexitásában és sokszínűségében megragadni képes irányzatot, közösséget és iskolát különíthetünk el.

Ezek közül a későbbiekben egyeduralkodóvá vált nézetrendszer Paulus, azaz Pál apostol nevéhez köthető, aki emberfeletti erővel végzett térítő munkálatai, kiterjedt levelezése és hitvédő beszédei nyomán hamarosan a keresztény közösségek központi alakjává vált. Paulust rendkívül mély, rendíthetetlen hit és elköteleződés vezette, azonban emellett elmondhatjuk azt is, hogy összességében kevésbé bizonyult nyitottnak a saját gondolati rendszerétől eltérő iskolákkal, vagy irányzatokkal szemben. A Krisztusi Tanítás értelmezésének ezen áramlata, amelyet aztán kereszténységként ismert meg a világ, csakhamar egyeduralkodóvá vált, kialakította saját belső szervezeti rendszerét, aztán a századok során az Egyház intézményrendszerében erősítette meg azt. Ebben a rendszerben az egyes közösségeket az egységes tanítás, az egyetemesség eszménye fogta össze, a hívők csoportjait pedig az úgynevezett presbiterek (papok) és diakónusok (felszentelt szolgálattevők), a későbbi klérus előfutárai kormányozták. A diakónusok feladatává vált az egyre növekvő mozgalom közösségeiben az adminisztratív ügyek elrendezése, a szeretetszolgálatok vezetése, illetve a liturgiákon való

segédkezés. A presbiterek voltak azok, akik a közösségnek mintegy atyjaként a tanítás feladatát látták el, illetve a szakramentális cselekmények végzésére is ők váltak felhatalmazottakká. A tényleges vezetői szerep azonban egy igencsak szűk réteg kezében összpontosult, akiket felügyelőnek, idegen szóval élve episkopos-nak, illetve püspöknek neveztek. Ők az apostolok egyenesági utódaiként voltaképpen a Tanítás teljességét birtokolták, ők fogták össze több presbiter, diakónus és közösség működését, illetőleg ők voltak azok, akik az új presbiterek, diakónusok és episkoposok választását és szentelését végezték. Ezeket az előjárókat kezdetben főként személyes hitük, a tanításra való elhivatottságuk, tapasztalataik és életpéldájuk nyomán nevezték ki, a későbbi századok során azonban kiválasztásuk és felavatásuk voltaképpen sokkalta profánabb, materiálisabb és személyesebb célokat kezdett szolgálni.

Az időközben egyre erőteljesebbé, és végső soron főáramlattá vált irányzaton kívül azonban léteztek más, akkortájt is inkább szűkebb rétegek figyelmét felkeltő vonalak is, akik a Krisztusi Tanítást egészen másfajta módon értelmezték. Nem kívánták ugyanis kiemelni és egyeduralkodóvá tenni, és más spirituális irányzatok rovására egyedül üdvözítő, végső igazságnak kikiáltani, hanem sokkalta inkább úgy tekintettek rá, mint az emberiség történelmének korábbi tradícióinak betetőzésére és kiteljesítésére. Ebben a meggyőződésükben voltaképpen arra vállalkoztak, hogy a Fényüzenetet számára trónust emeljenek a spirituális hagyományok között, azonban minden igyekezetükkel el kívánták kerülni azt a fajta kizárólagosságra való törekvést, rugalmatlanságot és intoleranciát, amely a fővonalbeli gondolkodókat sok esetben erősen jellemezte. Nézetük szerint

Yeshua Krisztus Tanítása és Üzenete voltaképpen önmagában nem vallás, vagy tradíció, hanem sokkalta inkább a korábbi tradíciókat egységbe és egyetértésbe hozó, univerzális bölcsességadomány, valamint semmi esetre sem a korábbi hitrendszerek, vallások és hagyományok által felhalmozott lelki kincseket felülíró és semmissé tevő, egyedül igaz megnyilatkozás. Őket kezdték később gnosztikusoknak, az általuk képviselt tanításokat pedig gnoszticizmusnak nevezni, nézőpontom szerint meglehetősen helytelen módon. A Gnózis ugyanis sokminden más, de semmi esetre sem "-izmus". Tény és való, hogy téves ismeretek birtokában építhető rá mindenféle "-izmus", azonban attól még nem válik a gnoszticizmus Gnózássá, csak mert a nevében benne foglaltatik ez a szó. Ugyanígy különbséget érdemes tenni a miszticizmus és a Misztika kifejezések között, józan ítélőképesség birtokában hitet tenni az utóbbi, nagybetűs kifejezés mellett.

Visszakanyarodván tehát ezekhez a fentebb ismertetett irányzatokhoz, érdemes elmondanunk róluk, hogy nemcsak az általuk képviselt tanítás tekintetében, hanem szerveződésük szempontjából is alapvetően eltérő módon viselkedtek, mint a később egyeduralkodóvá vált, Paulus-féle közösségek. A gnosztikus közösségek magját mindig egy olyan tanító alkotta, akinek valamilyen úton-módon birtokában volt a Tanítás, egyszersmind a tradíciók tudásának és bölcsességének ismerete is jellemezte. Hogy ezt személyes tanulmányok által, vagy pediglen egy másik, hiteles tanító hallgatása nyomán érte el, ez egyénenként változott, azonban esetükben nem a külső, akár az episkoposok, akár magának a közösségnek az irányából érkező felhatalmazás, hanem csakis és kizárólag a Gnózis ismeretének egyfajta magas foka határozta meg a hivatás gyakorlásának lehetőségeit. Tekintve azonban, hogy az akkori korok tanítási

rendszereiben a maitól eltérő módon főként a mester-tanítvány viszonyrendszer dominált, egy gnosztikus tanító szinte minden esetben vissza tudta vezetni önmaga tanítói hivatását egy olyan személyre, akitől ő maga a hiteles tanítást átvette és elsajátította. Valentinus például, akit az egyik legelső ilyen tanítóként ismernek, Paulus (Pál apostol) egyik tanítványától tanult, egy későbbi bölc, Pelagius pedig úgyszintén tanítói által sajátította el a szükséges ismereteket. Ezek a tanítók aztán jellemző módon közvetlen tanítványaik házaiban szálltak meg, tanították a hozzájuk közeledőket, és végezték a liturgia cselekményeit. Jellemző módon tartózkodtak attól, hogy tömegeket képezzenek, elvégre az általuk képviselt tudás elsajátítása teljes és mindenre kész lelkeket kívánt meg. A viszonylagos zártság azonban egyáltalán nem valamiféle félreértelmezett elitizmusból fakadt, hanem sokkalta inkább a kor sajátosságainak volt köszönhető, illetve valószínű, hogy egy-egy tanító nem is igazán rendelkezett túlságosan kiterjedt (el)ismeretségi körrel. A tanítók a hagyományos, Krisztusi Üzenet tartalmának ismerete mellett rendelkeztek az akkori világ különféle bölcseleti rendszereinek alapos átlátásával, így például képzettek voltak az ókori hellén és római civilizáció bölcseleti rendszereiben, csakúgy mint az egyiptomi és keleti misztériumokat illetően, valamint az ősi kabbalisztikus tanokban is. Ebbe a gazdag rendszerbe helyezték bele a Krisztusi Tanítást, mint egyfajta koronát a csillagokra.

Fontos megjegyezni azonban, hogy míg a hagyományos, katolikus-orthodox közösségekben a presbiter és az episkopos megválasztásának feltételei egyre inkább a külső, szervezeti jelleghez köthető igényekkel kezdtek összefüggésbe kerülni, a gnosztikus közösségekben ez sokkalta inkább a személyes elmélyültség, tudás és tanítás képességétől függött.

Ugyanígy elmondható, hogy míg a fősodorbeli közösségekben a papi hierarchia egyre inkább rétegzetté vált, átadományozásának joga és lehetősége pedig idővel kizárólag a felsópapság, a püspökök birtokába került, a gnosztikus tanítók esetében egyedül a Gnózis volt az, ami a tanítói hivatás gyakorlását meghatározta. Újabb fontos különbség, hogy míg a hierarchikussá vált hagyományos keresztény papságban a püspökök kézzelírtával történő szentelése által átadományozott Apostoli Folytonosság, azaz a Yeshua Krisztus személyéig visszamenő apostoli láncolat birtokában vallhatta csak magát az illető hiteles presbiternek, vagy episkoposnak, addig a gnosztikus tanítási vonalak elsődlegesen a tanító-tanítvány viszonyrendszer keretein belül bontakoztak ki. Igaz ugyan, hogy bár alapvető feltételnek számított a tanító elismerése és a tanításra való felhatalmazás gesztusa a tanítvány felé, a történelem során ez egyáltalán nem minden esetben valósult meg. Időről időre tanítási vonalak indultak, szakadtak meg, majd születtek újak, egy-egy értékes, bölcs, és a Gnózis megismerésére jutott tanító fellépése nyomán.

Létezett ugyanis még egy kritérium, amely a különféle tanítások elmélyült ismerete mellett szükségeltetett ahhoz, hogy valakiből hiteles tanító válhasson, ez pedig a személyes, direkt és misztikus megismerés, találkozás és önrealizáció. Ez ugyanis olyan elmaradhatatlan, nélkülözhetetlen és megkerülhetetlen feltétel, amelynek teljesülése nélkül valódi gnosztikus tanítói hivatás egyszerűen nem élhető meg. Tudás és Bölcsesség ugyanis kéz a kézben járnak, és amennyiben a tárgyi tudás és felkészültség nélkülözi a valódi Gnózis megtapasztalását, az illető személy meglehet, hogy igazán nagystílusú és kiváló tudóssá válik, de pusztán a tárgyi, teoretikus és akadémiai ismeretek meglététől még nem válhat belőle

valódi, hiteles gnosztikus tanító. Gondoljunk csak bele ennek a felvetésnek az igazságtartalmába az egyes egyetemi professzorok példáján keresztül. Léteznek óriási tudásanyagot felhalmozó, az adott terület minden apró szegletébe betekintéssel bíró tudósok, akik ettől azonban még nem feltétlenül hiteles, építő és inspiráló tanárok. Sok esetben egy kisebb tudással rendelkező, de egyfajta mélységet, karizmát és valami megfoghatatlan lángot képviselő professzor képes valóban átadni a tudást.

Napjaink divat-ezoterikus, spirituális tanítóinak körében is rengeteg esetben tapasztalhatjuk, hogy némelyeknél ugyan jelen van a sokrétű, rendszerezett és szerteágazó akadémiai tudás, azonban mégsem tudunk rájuk mesterként tekinteni, hanem inkább egyfajta jól felkészült érdeklődőnek, vagy tudósnak látjuk őket. Mindez azonban közelről sem azt jelenti, hogy a tudás és a szükséges ismeretek összegyűjtése felesleges, vagy kihagyható lenne. Az akadémiai, teoretikus ismeretek megszerzése az alap, amelynek megléte magától értetődő kell(ene), hogy legyen egy gnosztikus tanító számára. Ezzel párhuzamban azonban mindenféleképpen szükséges a valódi, ismeretekkel fel nem fogható, tudás által el nem érhető Tudás, az Igazi Gnózis megismerése és megtapasztalása. Ez az, ami megkülönbözteti a kutatót és a tudóst a valódi misztikustól és tanítótól. Tárgyi tudás birtokában lehet misztikus érintettséget és elmélyültséget mímelni, mint ahogyan a tanítói karizma ajándékának megléte esetén is lehet a tárgyi tudás meglétét tettetni, azonban menthetetlen bukás lesz a vége, ha nem rendelkezünk a Tudás és Bölcsesség Oszlopainak mindegyikével. Amennyiben egy rendkívüli tudással rendelkező személy, ismereteinek kiterjedtségén felbátorodván misztikus tanítónak kezdi láttatni magát, akkor voltaképpen az



történik, hogy tudása okán szert tehet néminemű figyelemre és elismerésre, ő maga azonban a legjobb esetben is csupán újabb tudósokat taníthat ki, nagybetűs Tanítványokat azonban semmi esetre sem. Ugyanígy egy alapvetően misztikus érintettséggel bíró személy a tárgyi tudás hiányában legfeljebb lelkes rajongókat, vagy mamelukokat gyűjthet önmaga köré, a várt gnosztikus tapasztalás azonban elmarad, hiszen a követők még azt sem igazán fogják tudni, hogy merre is induljanak el a saját útjukon.

Visszatérvén az eredeti gondolatmenethez vizsgáljuk meg, hogy mi is történt a gnosztikus tanítókkal a kereszténység első századainak során. Létezik egy meglehetősen érdekes megközelítési mód, amely úgy írja le az általunk vizsgált folyamatot, mint a "püspökök és tanítók háborúja". Ennek a csatározásnak során a szemben álló felek, azaz az Apostoli Folytonosság kézzátétellel átadományozott, a hivatalos egyház fegyelme által hitelesített tekintélye által felhatalmazott püspökök, és a Tanítás teljességét mester-tanítvány viszonyrendszerben megismerő és képviselő tanítók között állt fenn a teológiai-spirituális véleménykülönbség. A püspökök tekintélyét ugyanis elsősorban az egyházi intézmény határozta meg, hivataluk főként a kézzátétellel történő szentelés megtörténtének pusztán tényén alapult, függetlenül a lelki-szellemi minőségektől. Ez persze távolról sem azt jelenti, hogy nem léteztek ekkoriban szent, művelt és a misztikus létélmény igazán magas szintjén álló püspökök, ahogyan önhitt, tévúton járó gnosztikus tanítóból is szép számmal akadt és akad is bőven. Úgy tűnik azonban, hogy az egyre inkább megerősödő, és a különféle irányzatokat a saját doktrinális keretrendszerébe beleidomítani kívánó, fővonalbeli kereszténység az apostoli leszármazásvonal által birtokolt tekintélyére hivatkozva próbált

gátat vetni a különféle gnosztikus iskolák ténykedésének. Ebben az úgynevezett "háborúban", persze már ha valóban sor került ilyesmire, lényegét tekintve egy szerteágazó, természettudományos-filozófiai-metafizikai tudást, és misztikus önmegvalósítást képviselő gnosztikus irányzat(ok) állt(ak) szemben egy inkább doktrinális, hierarchikus rétegződésű, és folytonossági tekintélyre alapuló intézménnyel. A történelem folyamán aztán ez utóbbi vált meghatározóvá és terjedt el úgy, mint keresztény egyház, katolicizmus, vagy orthodoxia, azonban a gnosztikus áramlatokat sohasem bizonyult képesnek teljes mértékben elfojtani, sokkal inkább csupán a felszín alá kényszeríteni.

Lássuk most végső soron, hogy miként is áll jelenleg a helyzet korunk gnosztikus, vagy legalábbis annak mondott mikro-világában. Számos, önmagát gnosztikusként definiáló közösség, egyház, vagy rend létezik, amelyekben a különféle tanátadási vonalak egészen sajátos formában nyilvánulnak meg, keverednek, olvadnak össze, vagy léteznek egymás mellett. Számos gnosztikus közösség, amellettt hogy a Tanítás Hagyományvonalára által fenntartotta kapcsolatát a valódi gnózistradíciókkal, a hagyományos keresztény egyházakkal kapcsolatot keresvén kísérletet tett az apostoli kézrátételes vonalak megszerzésére is, amely vállalkozásokat az esetek nagy részében végül siker koronázta. Bizonyos ilyesféle, apostoli-gnosztikus közösségek aztán idővel inkább a hagyományos keresztény-katolikus egyházszerkezeti rendszer használatára tértek át, ahol is a püspök ugyan kifejezetten gnosztikus püspök, azonban tekintélyét alapvetően az Apostoli Folytonosság keretein belül történő szentelés, semmint a valódi Gnózisban való elmélyültség határozza meg. Áldásos esetekben a kettő együtt jár, azonban nagyon sokszor még

csupán köszönőviszonyban sincsenek egymással. Léteznek olyan közösségek, ahol a gnosztikus tanító, a megfelelő kritériumoknak való megfelelése mellett birtokolja még a keresztény-katolikus apostoli szenteléseket is, mintegy külsőleg is legitimizálván gnosztikus tanítói hivatalát, míg más tanítók erőteljesen ellenzik azt, hogy részei legyenek a számukra elnyomást, hierarchikus rendet és dogmatikus gondolkodást megtestesítő apostoli vonalnak. Imígyen áll elő, hogy bizonyos gnosztikus tanítók, bízva a saját hagyományvonaluk tisztaságában nem is tartanak igényt arra, hogy apostoli szentelésekben részesüljenek, míg mások a saját vonaluknak való töretlen hűség mellett, ha lehetőségük adódik rá, felveszik a püspöki hivatalt, míg megint sok más, főként szenteléseik erejében bízó gnosztikus püspök valójában nem is gnosztikus egyáltalán.

Végezetül nézzük még meg, miként is születhetnek új Gnosztikus Hagyományvonalak. Mint már említettük, a gnosztikus tradícióban a tanítói hitelességnek nem feltétlenül szükséges feltétele az apostolok tanátadási vonalának feltétlen birtoklása, így időről időre előfordulhat, sajnos manapság meglehetősen gyakorta, hogy egyes személyek a megfelelő teoretikus tudás elsajátításával, és a misztikus létélmény megélésének tudatában tanítóként lépnek fel, és új vonalakat alapítanak. Fontos azonban látnunk, hogy jó esetben ezek az alapítások egyáltalán nem légből kapott ötlettől vezérelten, egoisztikus ambíciók talaján sarjadva öltöttek alakot, hanem alapítóik rendszerint rendelkeztek azokkal a lelki-szellemi-misztikus feltételekkel és karizmákkal, amelyek a tanítókat igazzá és legitimmé teszik. Persze, manapság a különféle gurukra, mesterekre és tanítókra való hivatkozással sokan és sokféleképpen remélnék elismertséget és legitimitást, azonban

a gnosztikus tradíció esetében egy tanítóval kapcsolatos hitelesség kérdése viszonylag fekete és fehér. Vagy rendelkezik a kérdéses attribútumokkal és minőségekkel, vagy nem. Nyilvánvaló, hogy az egyes tanítók a lelki-spirituális fejlődés és nívó különböző szintjein állnak, így közöttük vannak egyéni különbségek és különbözőségek, azonban egy bizonyos, kellőképpen magas szint megléte lényegében meghatározó kritériumnak minősül, amellyel vagy rendelkezik a kérdéses illető, vagy nem.

Összefoglalva tehát azt mondhatjuk, hogy érdemes volna úgy tekinteni az Apostoli Folytonosság és a Gnosztikus Hagyományvonal kettősségére, mint egyfajta "aranyláncolat" és "ezüsthonal" jelenségére. Ebben az értelmezésben az aranyláncolat képezheti azokat a vonalakat, amelyek az intézményesített tanátadás rituális gesztusain keresztül képviselik egy-egy egyház, hitrendszer, vagy szervezet legitim tekintélyi láncolatát, illetve egy olyan finom, szinte láthatatlan szálaikon futó ezüsthonalakról is beszélhetünk, amelyek az ősi misztériumtradíciók tanító-tanítványi láncolatán keresztül futnak, avagy személyes önrealizáció által kelnek útra. Ezek bizonyos esetekben összefonódhatnak, néhanapján egymástól függetlenül létezhetnek, olykor pedig egymást kölcsönösen kizáró ellentétet is képezhetnek. Ilyen ezüsthonallas hagyományvonal lehet véleményem szerint az alkímisták, taoisták, kabbalisták, mágusok és theurgoszok, vagy misztikusok tradíciói.

## Isten Országá – Isteni Jelenlét bennünk

"Yeshua mondta: Ha azt mondják, akik előttetek járnak: 'íme, a királyság az égben van', akkor a madarak meg fognak előzni titeket az égben. Ha azt mondják nektek, hogy a tengerben van, akkor a halak meg fognak előzni titeket. Ám a királyság bennetek és kívületek van. Ha megismeritek magatokat, akkor megismertettek, és fölismeritek, hogy az élő Atyának a fiai vagytok. De ha nem ismeritek meg magatokat, akkor szegénységben lesztek, és ti magatok lesztek a szegénység."

~ Tamás Evangéliuma, második Logion

Amióta teológia, vagy misztika létezik e világon, az "Isten Országá" kifejezés azon titkok egyikének számít, amelyeknek tekintetében igencsak bajosan lehetne beszélni egységes megközelítésmódról. A Krisztusi Tanítást tartalmazó fősodorbéli, avagy éppen apokrif iratok számos helyen említik az eljövetelet valami olyasminnek, amely mind nagyságrendjében, mind pedig minőségét illetően magasan felette áll mindannak, ami az anyagi, társadalmi és erkölcsi síkon megvalósul a világban. A második eljövetelet, az isteni királyság közeledése, és az új időknek jelei olyan ígéretek és várakozások, amelyekre így, vagy úgy, de az összes keresztény irányzat számít valamilyen módon és formában. Ahogyan azonban a neves középkori misztikus szerző, Eckhart mester oly találóan megfogalmazza: "A teológusok ugyan vitatkoznak, de a világ misztikusai mind egyazon nyelvet beszélnek", a különféle teológiai és filozófiai bölcselkedések között meglehetősen egyet nem értés és zűrzavar uralkodik annak tekintetében, hogy vajon mire is számítsunk pontosan, amikor ezt a bizonyos "Országot" várjuk.

Jelen korunk kiemelkedő jelentőségű gnosztikus tanítója, Tau Malachi igencsak bölcsen különbséget tesz teológia és teozófia között (fontos megjegyeznünk, hogy a teozófia kifejezés ebben a megközelítésben teljesen független a Madame Blavatsky nevéhez kapcsolható irányzattól), kihangsúlyozva ezzel a mindkét kifejezésben tetten érhető paradoxont. A teológia szó jelentése "Istenről való gondolkodás", amely valójában meglehetősen bajos foglalataskodás, hiszen Isten alapvetően kívül áll a hétköznapi megismerés határain, így a róla való gondolkodás voltaképpen pusztá spekuláció szintjét érheti csak el. A teozófia szó eredeti jelentéstartalmát az "isteni bölcsesség" kifejezésben ragadhatjuk meg leginkább, azonban ezen a pontos felvetődhet bennünk a kérdés, hogy vajon ki lehet közülünk olyan bölcs, mint az Isten. Akárhogyan is, a misztikus élet szempontjából egy helyesen értelmezett teológiai hozzáállás, ahol az "Istenről való gondolkodást" inkább egyfajta "Istenre való gondolással" váltjuk fel, képes lehet elvezetni bennünket a helyesen értelmezett teozófiai beállítódáshoz, amelynek során nem intellektuális módon kívánunk szert tenni az isteni bölcsességre, hanem sokkalta inkább engedjük Istennek, hogy bennünk és rajtunk keresztül nyilváníthassa ki a saját Bölcsességét. Amennyiben így teszünk, úgy minden reményünk meglehet arra, hogy előrehaladhatunk a misztikus életben, ugyanis ahogyan azt a szúfi bölcs, Suhrawardi megfogalmazta: "Az Istenség sohasem fukar a láthatatlannal".

Sajnos azonban nagyon sok vallás és hitrendszer esetében tetten érhető, hogy a külsőségekben megnyilvánuló sajátosságok mellett a belső, misztikus tapasztalás korántsem képvisel akkora jelentőséget, mint ahogyan azt minden tekintetben megérdemelné. Sokszor a különféle előljáróságok

és tekintélyek kimondott zárközöttséggel és elutasítással viseltetnek akkor, ha valaki a misztikus élet felé kinyilvánított törekvésekkel fordul hozzájuk. Talán a legszomorúbb eset, amikor ezt a fajta visszajelzést kapjuk: "Neked ezzel nem kell foglalkoznod". Gnózikeresőnek lenni azonban éppen ettől (is) igazán sajátos beállítódás, életszemlélet és létmód, ugyanis ebben az esetben éppen azzal foglalatostkodunk, amellyel a fenti megítélés szerint "nem kell(ene) foglalkozunk", jelesül a misztikus étellel, a Végtelenség és Határtalanság, azaz az Istenség személyes, szívbéli megtapasztalásával és megismerésével. Természetesen nem mondhatjuk, hogy a misztikus, vagy a gnosztikus képes lehet a maga teljes valójában megismerni a Megismerhetetlent, hiszen ahogyan korábban írtam róla, az Istenség felette áll a hétköznapi megismerés lehetőségeinek. Isten azonban minden kétséget kizáróan törekszik arra, hogy ezt a személyes, szívbéli megtapasztalást lehetővé tegye az arra törekvők számára, így pedig egy sajátos megoldásmódot alkalmazva cselekszik, nevezetesen az "önkorlátozás", vagy "limitáció" aktusával. Erről beszél az evangelista is, amikor így ír: "és az Ige testté lőn", hiszen ilyenkor a Határtalan, Megfoghatatlan és Megtapasztalhatatlan valamilyen módon behatárolttá, megfoghatóvá és megtapasztalhatóvá válik, kinek kinek aktuális állapota, a misztikus létben való előrehaladottsága és kegyelmi lehetőségei szerint. Ez persze nem azt jelenti, hogy Isten ettől valamilyen szinten is veszítene a végtelenségéből, csupán azt, hogy hajlandónak mutatkozik valamilyen mértékben korlátozni ezeket a tulajdonságait akkor, amikor belép a magunk személyes univerzumába. Hasonlóan működik mindez ahhoz, mint amikor valaki a Napba néz. Amennyiben túlságosan is intenzív mértékben ér minket a Csillag fénye, időlegesen, vagy akár véglegesen is károsodhat a retinánk,

illetve szélsőséges esetben akár bele is halhatunk a "találkozásba", azonban amennyiben a Napnak fénye különféle közvetítő közegeken áthatolva, ezáltal pedig mérséklődve éri el a világunkat, úgy a gazdagodás, fény és élet különleges forrásává válhat. Ettől persze a Határtalan Fény nem válik kevesebbé, csak alkalmasabbá a velünk való találkozásra. Így érhető tetten az, hogy akárhány ember létezik a földön, annyi különféle istenélmény, istenkép és személyes megtapasztalás létezik. Mint ahogyan azonban a világosság, vagy a fénysugár sem azonos magával a Fénnyel, úgy az Istenség aktuális és személyes megnyilvánulási formája sem teljes mértékben azonos magával az Istenséggel. Bármennyire is magasztos, fennkölt és haladott képet örzünk magunkban ugyanis az Istenről, az emberi észlelés és felismerés azonban természetéből kifolyólag mindenkor korlátozott marad, így alapvetően elhibázott feltételezés lenne azt hinnünk, hogy a magunkban őrzött kép egyenlő lenne a Forrással. Még ennél is nagyobb mértékű tévedés lenne továbbá azt gondolnunk, hogy a magunk istenképe akár valamivel is több, teljesebb, jobb, vagy igazabb lenne, mint a másik személy szívében megélt istenélmény, bármennyire is sokan estek és esnek bele mainapság is ebbe a hibába.

Ugyanakkor nagyon fontos élnünk azzal az alapvető megkülönböztetéssel, amely elválasztja egymástól mindazt, ami az Isten, és ami úgymond a "nemisten". Sokszor halljuk ugyanis, hogy néhányan minden egyes rezdülésüket hajlamosnak mutatkoznak az "isten akarat" megnyilvánulásának tulajdonítani, és úgy tekinteni az életükben felmerülő kérdésekre, hogy azokat mintegy "megbeszéljük az Istennel", és így végső soron minden döntésüket az Isten rendelése szerint valónak ítélik.



Természetes, hogy saját létezésünk és akaratunk összhangba hozása az Isteni Akarattal alapvető jelentőségű a misztikus törekvések szempontjából, azonban fontos belátnunk, hogy mindez korántsem annyira egyszerű, mint ahogyan sok karizmatikus irányzat állítja. A Határtalan felé való törekvés kezdeti szakaszaiban gyakori illúzió, hogy összekeverjük magunkban a saját törekvéseink, vágyaink és tökéletlenségeink készletét a valódi Isteni indítással. Ezekben az esetekben hajlamosnak mutatkozunk minden saját rezdülésünket valamiféle transzcendens élménynek tulajdonítani, ahelyett, hogy elfogadnánk, bizony ez még minden tekintetben rólunk szól. Így állnak elő a mainapság annyira széles körben elterjedt "instant megvilágosodások", vagy kétnapos képzéseken elsajátítható "önrealizációs élmények" és "felébredések". Az óvatosság, éberség, és a megkülönböztetés képességének magas foka szükségeltetik ahhoz, hogy képesek legyünk eligazodni ebben a sok esetben igencsak kacifántos útvesztőben.

Bármennyire is kétkedéssel viszonyulok a különféle "mester-kultuszok" irányában, főként korábbi rossz tapasztalataim, és a különféle botrányos félrevezetések előfordulási gyakoriságai miatt, mégis úgy tartom, hogy egy igazi, autentikus és hiteles tanító jelenléte felbecsülhetetlen értékű kincset jelenthet ezen az Úton, hiszen képes lehet segíteni a törekvőt abban, hogy a szükséges megkülönböztetéseket és elkülönítéseket megtegye. Mivel azonban ilyen autentikus, valódi és hiteles mestert találni napjainkban szinte lehetetlen vállalkozásnak bizonyul, a legtöbbször számára nem marad más választás, mint hogy saját magunk verekedjük át magunkat a mocsárvilágon. Ennek a magányos utazásnak persze ugyancsak megvannak a maga

veszélyei, útvesztői és buktatói, ám véleményem szerint még így is sokkalta jobban járunk, mint ha áldozatul esnénk a milliányi "áltanító" valamelyikének. Ők ugyanis vagy akarva, vagy pedíglén akaratlanul mindannyian a "vak vezet(ne) világtalant" hibájába esnek. Sokakat egyszerűen a profit, az anyagi haszonszerzés, vagy a mások felett gyakorolt hatalom vágya vezérel, míg mások inkább az egyszerű tudatlanság árnyékában vágnak bele a "tanítóságba". Véleményem szerint a legtöbben közülük pusztán jó szándékú tanítani vágyók, akik néhány lépéssel mások előtt járva abba az illúzióba esnek, hogy ezzel a pár lépéssel voltaképpen már be is járták az egész utat, így pedig képesnek érzik magukat arra, hogy másokat is végigvezessenek rajta. Minthogy azonban maguk sem látnak előbbre annál a néhány lépésnél, amelyet már maguk is megtettek, a legtöbben tanítványaikkal együtt esnek bele abba a gödörbe, amely csupán néhány újabb méterrel fekszik kicsivel távolabbra tőlük. Bármennyire is vágyunk tehát valamiféle külső tanítóra, útmutatóra és mesterre, sajnos szembe kell néznünk azzal, hogy szinte lehetetlenség lesz találnunk akár egy igazit is a hamis mesterek tömegében. Nem véletlen, hogy a szúfi tradíció képviselőinek körében már a középkor folyamán elterjedt hagyománya volt annak, hogy autentikus mesterek hiányában úgymond "halott mesterek" oltalmába helyezték magukat, és már eltávozott tanítók munkáit tanulmányozván vágtak neki, haladtak előre az Úton. Én magam személy szerint napjaink Gnózikeresői számára is ezt a megoldást ajánlom. Klasszikus gondolkodók, írók és mesterek munkáit olvasván, gondolatvilágukba betekintést nyervén, és útjukon haladván képessé válhatunk elsajátítani valamennyit mindabból, ami ezeknek az embereknek kincseit képezte, illetve misztikus szempontból teljesen bizonyosak lehetünk afelől, hogy a régen eltávozott bölcsek öröksége új

életre kel bennünk, lelkiségük pedig tanítónkul és tanácsadónkul szegődik majd.

Ezt a gondolatmenetet vizsgálva rátapinthatunk annak lényegére, hogy miért is oly nehézkes értelmeznünk olyan gondolatokat, mint az "Isten Országá". A különféle teológusok vallásos értelmezése legalább ugyanannyira átláthatatlannak, kacifántosnak és kizárólagosságra törekvőnek bizonyul, akárcsak a misztikusok kísérletei tapasztalataik átadására. Mindezen persze nem érdemes csodálkoznunk, elvégre Yeshua közvetlen tanítványainak véleménye is megosztottnak mutatkozott, legalábbis a mainstream evangéliumokat vizsgálván azt érezhetjük, hogy a kortársak az Ország megvalósulását főként az anyagi síkon várták, kevés figyelmet szentelve az üzenet intrapszichés értelmezésének. Isten igazi Országának eljövételével kapcsolatban azonban érdemesebb lenne valamiféle sokkalta érdekesebb, izgalmasabb és emelkedettebb helyszínre számítanunk, mint ez a külső, anyagi világ. A Tamás Evangélium második Mondása, amelyet gondolatmenetem nyitányaként segítségül hívtam, a fősodorba tartozó forrásoknál sokkalta egzaktabb, és félreértelmezhetetlenül tisztább módon hozza tudomásunkra mindazt, amit Krisztus Üzenete feltárni kíván számunkra. Az eredeti szövegezés szerint ugyanis az "Ország" kifejezés helyett a "Malkuth" szó szerepel, amely sokkalta inkább jelent királyságot, uralmat, vagy jelenlétet, mindezt ráadásul olyan ezoterikus, kabbalisztikus értelmezésben, amelyet Yeshua korában a beavatottak kimondottan jól ismertek. A "Malkuth" szó ugyanis egyfajta belső, individuális és lelki jelenlétre, uralomra utal, nem pedig egy külső, látható és kollektív módon megjelenő birodalom, vagy új világrend víziójára. Tehát amikor "Új Jeruzsálemről", "Isten Országáról" és "Krisztus

Második Eljövételéről" beszélünk, akkor célszerű ezeket egy sokkalta mélyebb, elvontabb és szimbolikusabb értelemben vizsgálunk, mint azok, akik a Mennysországot egy égi királyságként képzelik el, ahol Krisztus trónol a főhatalmon, uralma alatt pedig új világ szerveződik. Így értették valószínűleg Yeshua kevésbé avatott kortársai is az Üzenetet, és ezért is okozott sokak számára kiábrándultságot és csalódottságot, amikor ez a második eljövétel nem valósult meg. Ha azonban abból indulunk ki, hogy a "Malkuth" valóban bennünk és körülöttünk ölt alakot, egyre inkább feltárulhat előttünk az Evangélium örömhíre.

A mustármag példázata ugyancsak ismert előttünk, mint az apró magból kikelt gigantikus méretű fa, amelynek lombkoronájában az ég madarai megpihennek. Yeshua szülőföldjén azonban nem éltek ekkora fák, ráadásul az arrafelé honos mustármag fája tulajdonképpen inkább egy nagyobbacska bokorra hasonlít. Mindez azonban egyáltalán nem ok a csalódottságra, hiszen amennyiben a "Mennyei Ország" valóban a "Malkuth" szóval kerül kifejezésre Yeshua által, úgy a belőle kifejlődött gigantikus fa nem más, mint maga az Élet Fája. A kabbalisztikus hagyományban a "Malkuth" ugyanis nemcsak a királyság és a jelenlét szavakkal rokonítható, hanem egyike az Életfa tíz Sefirájának (misztikus edény, amely a hagyomány szerint mintegy felfogja az Istenség kiáradó kegyelmét, és csatornázza ki a világba), amelyekre az Univerzum épül. A Malkuth a legalsó Sefira, az Életfa alapja, vagy magja, amely voltaképpen megegyezik ezzel a világgal, a látható, emberi világgal. A felette álló edények már a felsőbb, mennyei világokat jelölik, így az "Isten Országából", mint magból kisarjadó gigantikus fa voltaképpen a Teljességet jelképezi. Tehát a Malkuth, mint

királyság valóban a Teljesség Magja, amely ha kisarjad és fává érik, akkor felsőbb ágain és koronáján valóban az ég madarai, azaz a mennyei lények élnek, rajta felmászván pedig magához az Istenhez jutunk.

Ez a fa azonban látható módon sokkalta több, mint egyfajta materiális síkon megnyilvánuló entitás, ugyanúgy, mint ahogyan az Isteni Ország megnyilvánulása is sokkalta magasztosabb, mint egy materiális, világi ország, vagy valamiféle transzcendens, újfajta világrend. Maga a "Malkuth" végső soron nem más, mint a mi belső világunk, amely belső világ egyszerűen szomjazik a fényre, és bármennyire rejtetten nyilvánul ez meg sok emberben, mindannyiunkat jellemez egyfajta tudattalan, vagy tudatos törekvés a Fényesség felé. Még azok az embertársaink is, akik látszólag semminemű figyelmet nem hajlandók szentelni a metafizikai kérdéseknek, legalább a mindennapi kínlódásaik és szenvedéseik útján képesek néhány kósza villanás erejéig időről időre realizálni önmagukban ezt a vágyakozást, legalábbis a "valami még hiányzik" szintjén. Sajnálatos módon nincsenek tudatában annak, hogy mi is ez a "valami", de legalább valahol, legbelül érzik. Ez a mustármag, az "Ország", a "Malkuth". A mag, amely kezdetben kisebb valamennyi magnál. Az Isteni Szikra rejtett, elveszettnek hitt fénye, amely sokunk esetében kezdetben nem több, mint egy annyira halovány derengés, hogy alig-alig vagyunk képesek felfedezni önmagunkban és másokban. Illetve, ha fel is fedezzük, sokunk eleinte délibábnak, lidércfénynek és tündérmesének hiszi. Azon állapot még ez, amelyet a népmesékben a "szegény ember", a három gyermek apjának archetípusában ragadhatunk meg. Egész életét szegénységben élte végig, ráadásul ő maga nem is igazán törekszik kikerülni még ebből a szegénységből, és a legtöbb

mesében csupán a gyermekei, pontosabban a mese végén királlyá váló legkisebb gyermek által válik csak gazdaggá. Így van ez a maggal is. Ott lakozik benne a lényegiség, azonban csak az ágai által érheti el azt a magasságot, ahol az ég madaraival, a mennyei lényekkel találkozhat, és teremthet kapcsolatot.

Egy másik nagyon érdekes gondolat kívánczik még ide, ez pedig a sok esetben meglehetősen ellenszenves módon ábrázolt "menyasszonyság" szimbolikája. Az ellenszenveség, legalábbis a belőlem kiváltott változata véleményem szerint abból fakad, hogy az eredeti szimbolikától messze eltávolodva egyfajta érzelgős, szentimentális Istenkapcsolat jelölésére szokásos használni az egyes vallási tradíciók teológiájában. Amennyiben azonban ennél kissé mélyebbre merülünk, felfedezhetünk egy igazán különleges jelentéstartalmat, nevezetesen hogy a "Malkuth", azaz a "Királyság", "Ország", vagy "Jelenlét" fogalomhoz társítható a kabbalisztikus bölcseletben "Kallah", azaz a "Menyasszony" képe. Ez a megjelenési forma voltaképpen nem más, mint a JHVH tetragrammaton második "H" betűje, azaz az úgynevezett "Alsó Shekinah". A Shekinah az Isteni Lélek, azaz lényegében a Jelenlét kozmikus kiáradása a megnyilvánuló világban. Az első "H" a transzcendens Shekinah, az Anya, míg a második a látható módon megnyilvánuló Jelenlét, azaz a Leány, vagy a Menyasszony. Ez pedig nem más, mint a megnyilvánuló világ, a makro- és a mikrokozmosz egyaránt, körülöttünk és bennünk. Ez a Menyasszony, ez a mélybe szakadt Isteni Fénymag az, amely lelkünk igazi, valódi, legbelső lényegét képezi, és misztikus értelemben ez az, amelyet egyesíteniünk kell a Völegénnyel, azaz lelkünk felsőbb, Isteni lényegével, vagy Máni próféta szavait kölcsönkérve, az Angyali Fivérrel.

Ez voltaképpen nem más, mint a kabbalisztikus Életfa egy magasabb Sephirája, amely a bölcséletben a Vőlegény, illetve a Fiú képét jeleníti meg. Még tovább haladván azt láthatjuk, hogy ez az egyesített állapot, a Menyegző is csupán egy állomás, hiszen a Fiú képe az, amelyben egy magasabb világból származó Szülőpár, az Atya és az Anya megnyilvánul. Azt mondhatjuk tehát, hogy a Menyasszony és a Vőlegény egyesítésével jutunk el a Fiúhoz, azaz a Fiúság állapotához, amely voltaképpen az Istenséghez való eljutás előszobája.

Nem hiába jelenti ki az Isteni Logosz Yeshua szavai nyomán, hogy "Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet. Senki sem juthat el az Atyához(Anyához), csakis általam". A bölcsességtradíciók szerint ugyanis az Életfán az Istenhez vezető Út kihagyhatatlan állomása a Fiú, azaz a fiúság, a gyermekség megélése, ehhez azonban feltétlenül szükséges, hogy a saját lelkünket menyasszonnyá tegyük. Fontos azonban mindennek előtt és felett látnunk és tudatosítanunk, hogy a menyasszony-vőlegény-házasság szimbolika ebben az esetben egyáltalán nem valamiféle materiális, vagy intézményi házasságot jelöl, hanem csakis és kizárólag a spirituális síkon mutatkozik meg ennek az értelme. Mint ahogyan ugyanis a Shekinah is kétféle természettel rendelkezik, jelesül a transzcendens (Felső) és a megnyilvánuló (Alsó) formával, úgy ez a kettősség ránk is áll. Mi magunk is egyaránt rendelkezünk megragadható és megnyilvánuló természettel (menyasszony) és felső, transzcendens természettel (vőlegény). Fontos azonban megtennünk azt a kitételt, hogy a férfi-női megnevezések szigorúan spirituális síkon értendők, és még véletlenül sem hozhatóak párhuzamba a hagyományos, vagy éppenséggel "nem hagyományos" férfi-nő kérdésekkel. Sajnálatos módon azonban a materiális, vagy legalábbis intellektuális

gondolkodású befogadók rendszerint félreértik ezeket a szimbolikus kifejezéseket, és olyan rettenetes megkülönböztetések forrásává teszik, mint amilyenekre mondjuk a jelenlegi társadalmi berendezkedés épül.

Az alsó terület, amely valójában az "Isten Országá" képezi mindazt, ami megnyilvánulhat bennünk abban a folyamatban, amelynek során önmagunk a látható felől fokozatosan a láthatatlan felé kezdjük fordítani tekintetünket. Ahogyan egyre inkább előrehaladunk a spirituális úton, belső országunk egyre szebb, rendezettebb, tisztább és tetszetősebb lesz, mintegy készen arra, hogy valóban királyi vendégeket fogadhasson, és az ég madarai valóban a koronájában fészkelhessenek. Egy ponton pedig elérkezetté válik az idő arra, hogy maga a Király is bevonuljon, azaz hogy lelkünk alsóbb szférái egyesülhessenek azzal a csodálatos, végső Valósággal, amely lényünk legbelső lényegét képezi. Úgy érdemes elképzelnünk mindezt, mint önmagunk lehető legjobb, legteljesebb, legmagasztosabb és legnagyobb mértékű megnyilvánulási formáját. Amint tehát lelkünknek ez a végletes szétszakítottsága, amelyben lényünk alsóbb természete leválasztódott a felső, mennyei, angyali ideálról, a királyi menyegző szimbolikájában megszűnik, végre megvalósul az a cél, amelyet az egyes tradíciók megvilágosodásnak, beteljesedésnek, felébredésnek, szabadulásnak, vagy megváltásnak neveznek. Mindez azonban csupán egy lépés a sok közül, ahogyan az Életfán sem a Fiúság és a Gyermekség a legmagasabb állapot. A Királyság, a Jelenlét, a Malkuth csupán állomás, a Menyegző és a Király bevonulásának előfeltétele, azonban A Fiún keresztül még valóban el kell jutnunk az Atyáig (Anyáig), onnan pedig még ki tudja, hogy meddig. Az élet végtelen vándorlás, fejlődés és gazdagodás, hiszen az



Istenség a maga teljességében sohasem válik számunkra elérhetővé, ám sohasem szűnik meg egyre és egyre többet adni, megmutatni és feltárni Önmagából. Egyre inkább egyesülünk, Egyé válunk Vele, ám mégis mindig és mindig adatik majd újabb állomása az Egyesülésnek.

## Mi a baj a pszichológiával?

Meglehet, hogy semmi. Amennyiben abból indulunk ki, hogy a legtöbb ember számára a továbbiakban felvázolt gondolatok jelentős része nem minősül problémának, sőt mi több egyenesen igaztalannak fogják találni őket, talán érdekesebb volna úgy megfogalmaznom a felvetést, hogy nekem magamnak vajon mi bajom a pszichológiával. Azonban ha ténylegesen sor kerül a cím illetően való módosítására, úgy már joggal mondhatom, hogy kimondottan sok bajom van vele.

Két kitévelt látok szükségesnek megtenni a gondolatmenet kapcsán. Elsősorban előre kell bocsátanom, hogy véleményem, mint ahogyan minden egyes vélemény, meglehetősen szubjektív, egyéni élményeken, tapasztalatokon és gondolkodási kereten alapul, így természetesen nem törekedhet, és nem is tarthat igényt abszolút érvényességre és megdönthetetlenségre. Nem is célom, hogy ebben a szellemben ismertessem álláspontomat, és az abszolút igazság kinyilatkoztatására való képesség illúziójával sem élek. Véleményem csupán egy lehetséges szemléleti keretet, egy talán kevésbé ismert és tudatosított szemléletmódot szeretne közvetíteni, amelyet mindenki a saját tetszése szerint ragadhat meg, vagy vethet el.

Másfelől azonban szükségesnek érzem egyértelművé tenni, hogy a pszichológiával kapcsolatos véleményem megfogalmazását nem laikusként, vagy a tudományág iránt valamelyest érdeklődő személyként teszem, hanem akadémiai szintű ismeretek, rálátás, és szakmai tapasztalatok birtokában. Mindezt azért érzem fontosnak leírni, mert sok esetben tapasztalom a kortárs pszichológia éppen regnáló elitjének

részéről, hogy a negatívumokra rámutató esetleges kritikákat hajlamosnak mutatkoznak a kritikát megfogalmazó személy képzetlenségének, tudatlanságának, avatatlanságának, avagy éppen a pszichológiával kapcsolatos korábbi rossz élményeinek számlájára írni, tudatosan devalválva a kritika forrását ahelyett, hogy magára a kritikai észrevétel tartalmára irányítanák a figyelmet. Éppen ezért szeretném nyomatékosan előrebocsátani, hogy észrevételeimet a Magyarországon működő pszichológus képzést elejéről a végéig bejáró, az egyetemi oklevelet megszerző, és a szakmában egy ideig praktizáló személyként teszem, nem pedig néhány divatos könyv és internetes cikk átlapozása után.

Az első problematikus pontot véleményem szerint abban a tekintetben lenne érdemes megfogalmazni, hogy ránézünk a pszichológiai képzési rendszerek szerkezetére, na meg arra, hogy mekkora szakadék tátong eszmény és valóság között. Hajdanán a pszichológia olyan területnek számított, amelyet az ősi misztikus tanokhoz hasonlóan leginkább egyfajta mester-tanítvány viszonyrendszerben lehetett elsajátítani. Az egyes mesterek (a példa kedvéért nevezzük őket most így) részint a saját magukon, részint pedig pácienseiken végzett megfigyeléseik alapján állították fel téziseiket, illetve ezek alapján dolgozták ki azokat a módszereket, amelyeket aztán önmagukon és betegeiken is kipróbáltak abból a célból, hogy megbizonyosodjanak érvényességükről és alkalmazhatóságukról. Mindez nem nélkülözhetette a teljes odaszántságot, és az önmagukon végzett, olykor szinte heroikus árnyékmunkát. Úgy is fogalmazhatunk, hogy a pszichológus első és legfontosabb páciense voltaképpen saját maga volt, és önmagát megismervén folyamatosan törekedett arra, hogy még véletlenül se essen bele a "vak vezet

világtalant" problematikájába, amely sajnos egyáltalán nem ritka a "szakma" jelenlegi képviselőinek körében.

Sigmund Freud például orvosként fordult a lélektan felé, és a korábban gyógyíthatatlannak bélyegzett "hisztériás" betegeken próbált segíteni a saját, újfajta módszerével, amelyet pszichoanalízisnek nevezett el. A módszer lényege voltaképpen abban állt, hogy a lélek azon rétegeibe szállt alá különféle technikák segítségével, ahová korábban csupán a sámánoknak, hierofánsoknak és gyógyítóknak volt bejárásuk, és ahol rendszerint azok a tudati tartalmak süppednek le, amelyeket az egyén ilyen, vagy olyan oknál fogva lelkének legmélyebb bugyraiba temetett el. Részint azért, mert félelmetesnek, kellemetlennek, szégyenletesnek, vagy természetellenesnek találta, részint pedig azért, mert valamilyen korai, rendszerint gyermekkori törés erre kényszerítette. Az így lesüllyedt egyes tudattartalmak azonban egyáltalán nem maradnak nyugton a tudattalanban, hanem időről időre különféle félelmek, szorongások, fóbiák és komplexusok formájában járnak vissza kísérteni, jelentősen megcsapolva ezzel a személy életerejét. Mindez persze kísértetiesnek, elvontnak, és bizonyos szempontból nézve "ezósnak", vagy "spirisnek" hangozhat, azonban nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a pszichológia ezen korai, autentikus művelői még erős érdeklődést mutattak a különféle misztikus és okkult bölcsességek irányában, így Freud is jártas volt a kabbalah területén, míg közvetlen tanítványa és későbbi riválisa, Carl Gustav Jung az alkímia, Gnózis és hermetikus tudományok elkötelezett vizsgálója volt.

A korai iskola olyan módszereket tudhatott eszköztárában, mint az álomfejtés, hipnózis és szabad

asszociáció. Ez utóbbi egy különleges módszer, amelynek keretében a páciensek számára különféle hívószavakat és kifejezéseket, vagy éppen tintapacákat adtak, nekik pedig habozás nélkül ki kellett mondaniuk, ami először eszükbe ötlött róluk, vagy amelyre az adott jelenség emlékeztette őket. Így próbálták meg feltörni a tudattalan zárait, és felszínre hozni az oda lesüllyedt, megbetegítő impulzusokat. Látnunk kell mindenképp, hogy ez egyáltalán nem számított akkoriban elkülönülő "szakmának", tudományágnak, kétnapos tanfolyamokon elsajátítható tudásanyagának pedig pláne nem. Hasonlóan a régi idők beavatási iskoláihoz, a tanítványnak amellet, hogy már előzőleg rendelkezett a megfelelő tudományos, anatómiai, orvosi és gyógyszerészeti, na meg persze metafizikai előképzettséggel, a legtöbb esetben egy egész életen át tartó, a teljes ember odaadottságát megkívánó spirituális út vállalását jelentette, ha erre a területre lépett. Ez azonban azt is magában hordozta, hogy részben az elérhető mesterek, részben pedig az alkalmas tanítványok alacsony száma miatt az irányzat meglehetősen zártnak bizonyult, mint ahogyan pszichoanalízis néven napjainkban is zárt rendszert alkot, noha sajnos egészen más okokból kifolyólag.

Freud tanítványai között voltak többek között a fentebb már említett C. G. Jung, A. Adler, a világhírű tintateszt kidolgozásával nevet szerző H. Rorschach, illetve a mester saját lánya, Anna Freud is. Az irányzat a nők számára is teljességgel nyitottnak bizonyult, gondoljunk csak olyan nagy nevekre, mint Jane Loevinger, Melanie Klein, vagy Sabina Spielrein. Olyan személyek számára nyújtott lehetőséget a korai pszichológia, mint Erik Erikson, Ferenczi Sándor, illetve a József Attila és Illyés Gyula kapcsán inkább ismert Kozmutza Flóra, aki egyébként kiváló analitikus pszichológusnak

számított. A bécsi iskola aztán tovább fejlődve gyökeret vert Svájcban és Budapesten, majd pedig az Egyesült Államok területén is.

Nem kétséges, hogy a pszichológia tudománnyá válása és fejlődése során számos olyan üdítő hatással szembesült, és épített bele saját corpusába, amelyek nagyban hozzásegítették nézőpontjának gazdagításához, illetve hogy az általa kínált gyógyító és személyiségfejlesztő erők szélesebb körben is hozzáférhetővé váljanak, azonban mindezzel együtt menthetetlenül elindult a tömegesedés és profitorientáltság irányában. Az egyre terjedő népszerűsége, kutatási eredményeinek széles körű alkalmazhatósága, és a tömegek befolyásolásának, irányításának és manipulálásának területén való felhasználásának lehetősége hozzájárult ahhoz, hogy felkeltse olyan rétegek érdeklődését, amelyek aztán a saját céljaikra használták ki és fel a pszichológiát. Egyre kétesebb tisztaságú motivációkkal rendelkező szervezetek tűzték zászlajukra a tudományág követői által használt kifejezéseket, elméleteket és módszereket, felhívítva ezzel az eredeti felfedezések, tanítások és eredmények értékeit. Egyre több olyan ágazat, gondolkodási rendszer, személy, szervezet és szekta született meg, amelyek így, vagy úgy, de szerepeltették módszereik között a pszichológiai eljárásokat, a hitelesség és tudományosság látszatát kölcsönözvén belőle a saját struktúráik számára. Így manapság sajnálatos módon pszichológiaként könyvel el a közvélemény olyan ágazatokat, elméleteket, gyakorlatokat és személyeket, amelyeknek valójában már semmiféle közük nincsen mindahhoz, ami a pszichológia eredeti lényegét képi.

A pszichológia divattá válásával voltaképpen két súlyos tendencia kifejlődése válik megfigyelhetővé. Nevezetesen a populáris igényeket kiszolgáló személyek és irányzatok robbanásszerű terjedése és terjeszkedése azon ágazatok rovására, amelyek a lélektan eredeti, mélyebb megismerésre és megértésre törekvő szándékát képviselik. A közvélemény nagyobb lelkesedéssel fogadja azoknak az ágazatoknak a térnyerését, amelyeknek programja, emberszemlélete és célkitűzései összhangban állnak azzal, amelyet hallani szeretne, szemben azokkal a gondolati áramlatokkal, amelyek a "nemszeretem" aspektusokat is érintik. A pszichológia tudománya önmagunk és a környezetünk mélyebb megismerésére és megélésére, az árnyoldalainkkal való sokszor kíméletlen, kendőzetlen, és őszinte szembesülésre felhasználható eszköztár biztosítása helyett a társadalomba való jobb beilleszkedés, helytállás és érdekérvényesítés, azaz mások befolyásolására, saját magunknak a munka és kizsákmányolás oltárán való hatékonyabb feláldozhatóságára, és a "gondolkodj pozitívan" jegyében a világ borzalmainak figyelmen kívül hagyására tett törekvések szolgálatára szegődött. Könyvek tucatjai szólnak arról, hogy miként építhetünk jobb önbizalmat, hogyan lehetünk önérvényesítőek, vonzóbbak, hatékonyabbak, sikeresebbek és befolyásosabbak, illetve úgymond "miként hozzuk ki a legjobbat magunkból", vagy miként legyünk képesek elviselni a ránk zúduló értelmetlen és ostoba elvárásokat és követeléseket, azaz hogyan legyünk jobb téglák a falban, vagy olajozottabb csavarok egy ördögi masinériában. Mindezt persze úgy, hogy a lehető leghaloványabb fogalmunk ne lehessen minderről, hiszen voltaképpen bennünket is manipulálnak, fogságba ejtenek és megvezetnek akkor, amikor arról okítanak, hogy mi magunk miként érvényesíthetjük a saját érdekeinket és akaratunkat másokon.

Mindezzel párhuzamban a pszichológia erősen eltávolodott attól az amúgy erőteljesen metafizikai, misztikus és okkult világréptől, amely eredetileg oly szerves részét képezte, és tipikusan két tévúton indult el. Az egyik ezek közül a szélsőségesen materiális és intellektuális, leginkább tudományos alapokra támaszkodó pszichológia, amely szerint az ember nem több, mint magasabbrendű állat, az evolúció egyik terméke, érzelmi, gondolati és spirituális életünknek forrása pedig csakis és kizárólag az agyunk, hormonrendszerünk és ideghálózatunk működésének egyéni mintázataiban keresendő. Ez a fajta gondolkodásmód száműzni igyekszik mindazt, amely az embert isteni lényegére emlékeztetné, és leginkább a mindennapi igények kielégítésének szintjére degradálja, legyenek azok akár biológiai, emocionális, szociális, vagy spirituális igények. Persze tagadhatatlan, hogy az idegélettan, neurológia és neuropszichológia eredményei számottevően hozzásegíthetnek bennünket önmagunk, környezetünk, a társadalom és a világ jobb és teljesebb megértéséhez, azonban a látókör kiterjesztésének, és az egyre impozánsabb felfedezések megtételének álcája mögött végső soron az emberben a magasrendű állatság eszményét erősítik, láthatatlan módon legitimmé téve olyan trendeket, amelyek metafizikai szempontból finoman szólva sem legitimek.

A másik ilyen tévút voltaképpen az inga teljes kilengése az egyik szélsőség, a fentebb taglalt tudományos-materiális nézőpont felől elmozdulván a másikig. Ezt én magam úgy fogalmaznám meg, mint egyfajta "álspirituális pszichológia", vagy "divatezoterikus pszicho-spiritualitás". Mindkét fogalom erősen degradáló, azonban véleményem szerint talán képes megragadni ennek az irányzatnak a lényegét. Ez a végleges és



végletes felhígítás, amelyet az úgymond "érték a pszichológiához" típusú laikus pszichológusok képviselnek, azaz sajnos a társadalmunknak egy eléggé jelentős hányada. Ők azok, akik a különféle bestseller írók pszichologikusnak álcázott műveit olvasván elhiszik magukról, hogy a jól csengő szlogenek, és első olvasatra szemfelnyitónak ható "nagy életigazságok" olvasata nyomán néhány hónap alatt maguk is pszichológusokká váltak, önmaguk és mások hatékony diagnosztáivá, terapeutáivá, és ha kell, befolyásolóivá és manipulálóivá. Ez a nézőpont azonban legalább annyira kártékony és hamis, mint az úgynevezett tudományos-materiális nézőpont. Elhitetni valakivel, hogy érteni fog valami olyasmihhez, amelyhez valójában nem ért, ami pedig még rosszabb, azt a látszatot kelteni, hogy néhány hónap alatt valódi pszichológussá válhat bárki. Az ilyen ember lesz az, aki óriási magabiztossággal hangoztat különféle pszichológiai fogalmakat, amelyeknek sokszor még a valódi jelentésével sincsen tisztában, illetve diagnosztizál olyan pszichés zavarokat a környezetében élőkön, amelyeknek természetéről legtöbbször semminemű valódi fogalma sincsen, persze, önmaga ezek alól mindig kivétel. Végül, de nem utolsó sorban kimondottan kellemetlen lehet mindez az egyébként egyetemet végzett és képzett pszichológusok számára, főként amikor a saját szakmai tudásukat kérdőjelezzik meg ezek az emberek, mondván, minnek kellett ehhez "öt-plusz-jóegynehány" év, amikor én két hónap alatt elolvastam ezt és ezt a könyvet, és már most jobban tudom, mint a pszichológus. Kellemetlen élmény ez minden szakember számára, de hát sajna magára vessen a szakma, hiszen teljes egészében őket terheli mindezért a felelősség. Újabb jelentős probléma keresendő a pszichológusok képzési rendjében, legalábbis ami a hazai viszonyokat illeti. Mint korábban állítottam, a pszichológia

hatékony műveléséhez komoly előtanulmányok, önmagunknak lehető legmélyebb megismerése, egy igazán hiteles és képzett, tapasztalt mester megléte, valamint teljes odaszántság szükséges. Mindez persze nem mondana ellene felületes ránézésre mindannak, ahogyan a pszichológusok képzése jelenleg működik, ideértve az elképesztően hosszú képzési időt, a módszerek elsajátításának nehéz(kes)ségét, illetve a hatalmas áldozatokat és teljes odaszántságot. Azonban, mint ahogyan mondani szokás, az ördög a részletekben rejlik, így célszerű rámutatni arra, hogy miként gyilkolja szét ez a rendszer a pszichológia méltóságát.

A pszichológia divattá válásával egyre nagyobb az igény a pszichológusok képzésére, így a magyarországi egyetemek a tömegoktatásra rendezkedtek be. Az egyik legpatinásabb budapesti egyetem például évente körülbelül százhusz embert vesz fel, ezeknek többsége pedig aztán el is végzi az ötéves képzést. Mindez azonban azzal jár együtt, hogy szinte bárki jelentkezhethet és felvételt nyerhet pszichológiai tanulmányok végzésére, ugyanis az egyetemek által megszabott, egyébként elképesztően magas ponthatár és képzési díjak messze nem jelentenek garanciát arra, hogy valóban az odaillő emberek számára adatik meg a lehetőség. Persze tudatában vagyok annak, hogy jelenleg éppen önmagam ellen beszélek, azonban én magam elképesztően hálás lettem volna, és lennék most is abban az esetben, ha "oda nem illésem" már a képzés kezdeti időszakában egyértelművé vált volna, és egyáltalán nem éreztem volna csalódottságot, ha valami mást kellett volna tanulnom ehelyett. Hiszek ugyanis abban, hogy a ténylegesen pszichológusnak való személyek körültekintő és alapos megválasztása a későbbiek során minden fél javát szolgálja, hiszen a pszichológia pontosan az a szakma,

vagy hivatás, amelyet csakis és kizárólag az elhivatottság, elkötelezettség, illetve bizonyos fokú "kiválasztottság" tudatában lehet csak hosszú távon végezni. A magyarországi helyzet azonban avégett borzalmasan siralmas, mert az ötéves tanulmányok viszonylag zökkenőmentes elvégzése után a továbblépési lehetőségek meglehetősen korlátozottak, a frissen kikerülők pedig kimondottan szűkkörű elhelyezkedési lehetőségekkel rendelkeznek. Nagy vonalakban az óvoda és iskola, illetve a klinika és a nevelési tanácsadók világa az, amely nyitottan viszonyul a pályakezdők irányában. Ezekre a helyekre éppen ezért borzalmasan nagy a túljelentkezés, a kiválasztott "szerencsés" keveseket pedig egyáltalán nem becsülik meg olyan fokban, ahogyan az a megfelelő szakmai fejlődés alapjául szolgáló önbizalom és önértékelés kialakulásához feltétlenül szükséges lenne. Minek is, hiszen úgymint állnak sorban elegenden az ajtóban, és versengenek még ezért a munkahelyért.

Bármennyire is anyagi szempont, azonban mindenképpen említést érdemel, hogy ezeken a területeken az elérhető kezdőfizetés voltaképpen annyira alacsony, hogy nemhogy motiváló erőt nem jelent, de még csak a mindennapi kiadásokra sem feltétlenül elég, pláne a mainapság iradatlanul magas albérleti díjak mellett. A kezdő pszichológus tehát azzal szembesül, hogy az alapvetően is rendkívül magas munkahelyi stressz jelenléte mellett még a mindennapi megélhetés nehézségei is a vállára kerülnek, amelyek lassacskán annyira felőrlik, hogy kevesen tudnak kiegészítés nélkül megmaradni. Ehhez kellene annak biztos tudata, hogy valaki tényleg erre született, ugyanis ha szemernyi kétség is felmerül az ifjú pszichológusban, akkor ez biztos előfutára annak, hogy idővel elhagyja a pályát, hiszen voltaképpen nem éri meg másért

csinálni, mint hivatástudatból. Az elérhető eredmények, sikerélmények és örömek köre ugyanis annyira szűkös, hogy egyáltalán nem tölti el a személyt a hasznosság, eredményesség és sikeresség élményével, hanem sokkalta inkább a megélt kudarcok, elmarasztalások, illetve a súlyos munkahelyi rivalizáció hatására voltaképpen teljes mértékben kialakulhat a haszontalanság és az értéktelenség érzése.

Mindehhez társulnak még a különféle továbbképzési kötelezettségek, amelyek szintén csillagászati összegekbe kerülnek, mégis alapvető feltételei a szakmai előremenetelnek. A probléma ugyanis abban keresendő, hogy Magyarországon a pszichológus szakma egy olyan zárt körű, magasan képzett elit kezében összpontosul, akiknek nem fűződik érdekük ahhoz, hogy az általuk birtokolt felhatalmazásokhoz, képzettségekhez és lehetőségekhez szélesebb körökben is hozzáférhessenek, ugyanis magasan képzett pszichoterapeutának lenni kimondottan jó anyagi vonzattal bír, főként ha minél kevesebb mértékű konkurenciával kell számolni. Mindezt úgy éri el a rendszer, hogy a feljebb lépési lehetőségeket különféle új, lehetőség szerint minél drágább és minél hosszabb időtartamúra nyújtott képzések elvégzéséhez kötik, például a klinikai pszichológiai szakképzés Magyarországon négy és fél esztendeig tart, elvégzése pedig nagyjából, másfél-kétmillió forintba kerül. Ehhez társulnak még a különféle terápiás módszerek elsajátításának követelményei, amelyek nagyjából két-három millió forintnyi további befektetést igényelnek. Mindezt munka mellett, ráadásképpen úgy, hogy az átlagos pszichológus alapbér, amelyet kézhez kaphatnak a szakemberek, nagyjából százötven-százhetvenezer forint között mozog. Csak az összehasonlítás kedvéért, egy átlagos könyvesbolti eladó havi bérezése nagyjából százharminc,

száznegyvenezer forintba rúg, tehát csupán egy-két tízezresrel kevesebb, mint egy egyetem végzett pszichológus illetménye. Ebből kellene megélni, elegendő időt fordítani a kikapcsolódásra, illetve kigazdálkodni ezeknek a képzéseknek a költségeit. Sajátságos lehetőség, amikor a munkahely átvállalja a képzés költségeit, tanulmányi szerződést kötve az illetővel, amelynek záradékként elrendeli a képzési idő kétszeresének ledolgozását az adott intézményben. Ez négyéves képzés esetén további nyolc év, kétéves képzésnél pedig négy év, amelyre gyakorlatilag az aspiránst odaláncolják a munkahelyre, felmondás esetén pedig kötelezik a képzési díj megfizetésére. A recept tehát egyszerű: ahhoz, hogy a pályán maradhasson valaki, még hosszú-hosszú, és borzasztóan drága képzéseken szükséges részt vennie, amelyeket vagy saját zsebből, a rettenetesen alacsony fizetések mellett kell kigazdálkodnia, vagy pedig len voltaképpen el kell adnia saját magát hosszú évekre a munkahelyének, ahol pedig egyáltalán nem fenéki tejjel az élet. A szakemberek sokszor leterheltek az értelmetlen többletfeladatok, az erejüket meghaladó munkakövetelmények, valamint a személyes fejlődést súlyosan gátló munkahelyi rivalizáció, és átléphetetlen hierarchia megléte miatt.

Természetesen mondhatjuk, hogy az ennyire nehéz előrejutás alaposan kipróbálhatja az egyén rátermettségét és hivatástudatát, azonban jelen esetben egyáltalán nem ez a helyzet. Ezekben a berkekben leginkább egyetlen tényező szabja meg, hogy kiből lehet komolyabb és magasabb szintű pszichológus, aki akár képessé válhat emberi módon megélni a munkájából, és emberhez méltó munkakörülmények között dolgozni. Ez a tényező pedig nem más, mint a pénz. Lehet valaki akármennyire elhivatott és egész életének odaszánására

hajlandó, megfelelő anyagi tőke hiánya esetén sohasem lehet belőle teljes értékű, a szakmai hierarchia csúcsára eljutó pszichológus. Ugyanígy az anyagiak birtokában még a legalkalmatlanabb, leginkább pénzsóvár, és az egyéni érdekek mentén gondolkodó, törtető és másokat semmibe sem néző személy is eljuthat a szakma legnívósabb berkeibe, aki aztán nem lesz más, mint a pácienseit kizsákmányoló, hitegető és manipuláló valaki. A pszichológusok képzése jelenleg egyfajta piramisjáték jelleggel működik, amelynek keretein belül voltaképpen súlyos összegeket fizetnek a magasabb szintre való feljutásért, hogy aztán a legmagasabb szintek egyikén állva majd ők lehessenek azok, akik ezeket az összegeket bevasalják másokon, csillagászati órabérek formájában. A magasabb szintek elérésére képtelenek pedig amolyan "futottak még" szakemberek módjára tengethetik napjaikat éhbérért dolgozva, extrém magas stressz-szinttel jellemezhető munkakörülmények között.

Végezetül, de egyáltalán nem utolsó sorban szeretnék még néhány gondolattal visszakanyarodni ahhoz a problémához, amely jelenleg talán a legsúlyosabbnak tekinthető a pszichológia berkein belül. Nevezetesen az, hogy vajon mit is képvisel mainapság a szakma. Nem titok, hogy olyan világrendben élünk, amelynek fenntarthatósága abban rejlik, hogy az embereket jól irányítható, engedelmes, beletörődő, és kérdések feltételére alkalmatlan masszaként tudja kezelni. Olyan embertömeg létrehozása a cél, amelyeket jól csengő, és sokat ígérő mézesmadzagok és gumicsontok csalóka látszatával benne lehet tartani abban a mókuserékben, amelyet a szerzészvágy, dominanciára, önérvényesítésre, mások kisszerű harcokban való legyőzésére irányuló vágyak tartanak mozgásban, és amely a társadalmi rendszert működteti. A

pszichológia és a hozzá hasonló irányvonalak elvben azt a célt kellene, hogy szolgálják, hogy az emberi létezmódok magasabb szintre való emelésével olyan érett, fejlett és kiváló személyiségek megteremtését segítsék elő, amelyek képessé tehetik az egyéneket arra, hogy ebből a körből kitörjenek, és igazi emberhez méltó, autentikus életet éljenek. Ezzel szemben azonban a jelenlegi pszichológia nem tesz mást, mint hogy elősegíti az egyén "megfelelő beilleszkedését, és működését a társadalomban". A pszichés egészséget és jóllétet főként abban látja, hogy az ember mennyire képes, úgymond "jól működni", és megállni a helyét ebben a világban. Krishnamurti óta azonban jól tudjuk, hogy egyáltalán nem az a lelki egészség jele, ha valaki képes jól alkalmazkodni egy alapvetően beteg társadalmi rendszerhez. A pszichológia azonban azzal, hogy eltávolodni látszik gyökereitől, voltaképpen olyan eszközzé vált a Hatalmasok kezében, amelyekkel kiválóan manipulálható tömegeket hozhatnak létre.

Miként érik el mindezt? Alapvetően úgy, hogy a társadalmi trendekkel karöltve olyan hamis célokat, vágyakat és ambíciókat helyeznek az emberek fejébe, amelyek elérésére aztán megoldást kínálnak. Voltaképpen olyan, mintha egy kisgyereknek megmagyaráznák, hogy csak akkor lehet boldog, teljes és működő az élete, ha szert tesz mondjuk a piros homokozólapátra, majd pedig arra ajánlanak számára eszközöket, hogy minél könnyebben elérhesse annak a homokozólapátnak a megszerzését. Optimális esetben ennek úgy kellene azonban történnie, hogy megtanítjuk a kisgyermeket arra, hogy miként tud hatékonyan homokvárat építeni eszközök nélkül, mondjuk a saját két kezével, merthogy piros homokozólapátja korántsem lehet mindenkinek. A pszichológiának is alapvetően ez lenne a feladata:

visszavezetni az embert a maga teljességébe, azaz önmagához, és nem pedig abban erősíteni, hogy egy álságos, önmagától idegen és kevésbé önazonos életre rendezkedhessen be. Olyan ez, mintha a halat tanítanánk fára mászni ahelyett, hogy megmutatnánk számára a végtelen óceánt. A pszichológia divatos irányzatai azonban pontosan ezt teszik: kiszolgálják a mainapság divatos társadalmi trendeket azzal, hogy az embereket egy számukra alapvetően idegen, és életellenes létmódhoz való alkalmazkodásra segítik hozzá, tehát voltaképpen a túlélésüket, vagy radikálisabb hasonlattal élve lassú agóniájukat segítik elő, nem pedig valódi étellel ajándékozzák meg őket.

Vádaskodtam éppen elegenden, mondhatnák, csak éppen megoldási alternatívákat nem javasoltam. Nos, véleményem szerint a pszichológiának legelőször vissza kellene térnie ahhoz, amelynek céljából eredetileg megalkották a nagy elődök, nevezetesen hogy valódi spirituális útként megmutassa az embereknek a valós emberi létezés hatalmas lehetőségeit, illetve hogy ezen az úton visszavezesse őket eredeti önmagukhoz. A pszichológia azonban sajnálatos módon, egyfelől a tudományosság igényeinek való túlzott megfelelési vágya miatt, másfelől pedig a populáris közízlés kiszolgálására való törekvéseinek következtében menthetetlenül eltávolodott attól az okkult, misztikus és spirituális irányvonalától, amely születésének pillanataiban még szerves részét képezte. Lemondott arról, hogy az ősi bölcsesség-hagyományok modernkori utódaként az emberfeletti élet tudásának áthagyományozója legyen, ehelyett pedig beírta azzal, hogy a modernkori társadalom hamis világának bérence, és a közízlést kiszolgáló rendszer legyen. Egy rendszer, amely kíméletlenül kiszűri a másképpen gondolkodókat, azonban a céljaival



egyetértők tömegeiből olyan hierarchikus alapon szerveződő masszát képez, amelyben nagyjából egy szűkkörű elit nevezheti csak magát teljes értékű pszichológusnak, a többieket pedig az egyre és egyre jobb körülmények, megélhetés és növekvő presztízs ígéréstével hitegetvén szorítják rá arra, hogy fenntartsák a rendszert.

Véleményem szerint a pszichológiának vagy meg kellene teremtenie a mindenki számára azonos lehetőségeket biztosító képzési rendszert, vagy pedig le kellene mondani arról, hogy tömegtudomány legyen és visszatérnie a gyökereihez, nevezetesen a mester-tanítványi kapcsolatlánc keretein belül megnyilvánuló áthagyományozáshoz. Ez persze magában hordozza az elitizmus és kizárólagosság veszélyeit, azonban rá kell mutatnom arra, hogy ez az elitizmus burkolt formában már jelenleg is fennáll, és a szakma nyitottsága igazándiból csupán látszat. Attól, hogy elvben lehetséges az előrelépés, még nem válik valóssá az egyenlőség. Azzal, hogy elméletileg nyitott a fejlődés a rendszeren belül, az irreális anyagi követelmények miatt ez a nyitottság csupán az elméletek szintjén lehetséges. A tömegképzés jelensége, a kevesek számára végigjárható hierarchikus út megléte mellett olyan gyilkos elegy létrejöttét képezi, amely voltaképpen senkinek sem jó. Attól, hogy tömegesen bocsátják útjukra az egyetemek a pszichológusokat, még nem fogják megoldani az egyre és egyre szaporodó pszichés problémák jelenlétének kérdését, azonban jelentős károkat okoznak szakembernek és páciensnek egyaránt. Azzal, hogy az állami munkahelyek színvonala borzalmasan alacsony, voltaképpen rákényszerítik a frissen végzett szakembereket a magánpraxis idejekorán való megkezdésére, amelyet persze a felső elit foggal-körömmel ellenez, nem látván be, hogy voltaképpen éppen ők tehetnek

erről a jelenségről. Amennyiben elfogadható, méltányos és valóban a fejlődést segítő képzési rendszert működtetnének, kiegészítve valódi munkalehetőségek biztosításával, akkor a kezdő szakemberek nem szorulnának rá a magánpraxis megnyitására, és kevesebb visszaélés lenne a páciensek rovására. Azzal ugyanis, hogy a megfelelő munkalehetőségek, és a méltányos, minden szakember számára végigjárható képzési utak nem állnak rendelkezésre, a kezdő szakemberek számára a magánrendelés válik az egyetlen járható úttá, amelyhez azonban még valóban nem rendelkeznek megfelelő képzettséggel és tapasztalattal. Ők maguk folyamatosan félre fogják kezelni a beteget, a páciensek pedig abban a tudatban, hogy valódi szakemberhez kerülnek, még csak nem is sejtik, hogy voltaképpen gyakorló tanulók kísérleti nyulaivá válnak. Persze, mondhatjuk, hogy a szakmai elit folyamatosan lobbizik, hogy ezeknek a tendenciáknak erejét vegye, azonban mindez olyan módon történik, mintha valakit eleve megfosztanának mondjuk az ivóvíztől, utána pedig megbüntetnék amiatt, hogy a közeli folyóból iszik. Azzal, hogy lépten-nyomon korlátozzák a magánrendeléseket, még nem oldják meg a szakma legnagyobb gondját, jelesül a tömegesedést, a színvonalas munkahelyek hiányát, és a továbbképződési lehetőségek biztosításának anomáliáit.

Úgy gondolom, a pszichológia számára megérett az idő arra, hogy döntsön. Döntsön arról, hogy visszatér-e a saját gyökereihez, vagy továbbra is megmaradván a populáris igényeket kiszolgáló tömegesítés igényénél, végső soron lassacskán egy divatezoterikus ágazattá silányul. Véleményem szerint mindenképpen a visszatalálás lenne a megfelelő lépés, mégpedig olyan módon, hogy az az elért eredmények szerves integrációjával valósuljon meg, nem pedig visszafejlődésként.

Azt gondolom, hogy a kevesebb néha több, és a szakma hosszú távon többre menne kisebb létszámú, de ugyanakkor kellő mértékben alkalmas, elhivatott szakemberi gárdával, akiket megfelelő módon ki tud képezni, egészen az elérhető képzési szintek maximumáig, nem pedig egy piramisszerű elrendezést facilitálva egyeseket felmagasztalni, míg másokat ellehetetleníteni. Tudatában vagyok persze annak, hogy mindez nagyon sok, egyébként lelkes jelöltet zárna ki a pszichológusi pályáról, azonban hosszú távon mégsem vezetne zsákutcába jutott hivatásokhoz, a megfelelő munkahelyek és lehetőségek hiányában megélt kiégésekhez, és a végső csalódottságból fakadó pályaelhagyásokhoz.

Mindebben persze alapvető szerep jutna azoknak, akik ebben az országban a pszichológusi elit körébe tartozónak vallják magukat, azonban ők sajnos nem tesznek mást, mint a piramis csúcsán állva voltaképpen fenntartják ezt a páciensek és kezdő szakemberek számára egyaránt kizsákmányoló és félrevezető rendszert, elvégre a "status quo" minden kétséget kizáróan az ő boldogulásukat hivatott szolgálni. Hiába az elképesztően magas képzési keretszámok, hiába a szépen csengő ígéretek, a pszichológusként végzetek túlnyomó többsége még csak közelébe sem kerül ezeknek a páratlan lehetőségeknek. Azzal azonban, hogy huszonéves fiatalokat hitegetnek karrierrel, fényes jövőképpel és remek szakmai előmeneteli lehetőségekkel, voltaképpen megfosztják őket attól, hogy alaposabban belelássanak a szakmán belül uralkodó állapotokba. A "szakmai elit" egyfajta zárt, felsőpapi kasztként voltaképpen kitermeli saját maga alá az "alsópapság" kasztját, akik aztán, fizetve évtizedekig a képzések végeláthatatlan sorát, voltaképpen az ő fenntartásukat és eltartásukat segítik elő.

Listám persze messze nem teljes, és sok ponton valószínűleg hibás meglátásokon alapul. Lehetséges, hogy a csalódottság beszél csak belőlem és elképzelhető, hogy pusztán a saját sikertelenségem lehet felelős negatív véleményemért, ám akkor szabad utat engedek a kritikai észrevételeknek. Én magam lennék a legboldogabb, ha olyan pszichológiát láthatnék, amelynek keretein belül én magam is szívesen, büszkén és reményekkel eltelve vallhatnám magamat pszichológusnak, azonban jelenleg egyáltalán nem állnak rendelkezésre ezek a tényezők. Hiszem és várom azonban, hogy idővel akadnak majd olyan személyek, akik a felső körökbe eljutván arra a döntésre jutnak, hogy változtatnak végre, és visszavezetik a pszichológiát oda, ahonnan jött, és ahova véleményem szerint tartozik, ismét a valódi megismerést, önkiteljesítést és önmeghaladást szolgáló, valódi tudománnyá és tradícióvá változtatva azt.

## Misztikus önmegvalósítás és önkiteljesítés

Lássuk mindjárt először is a címet. Önmegvalósítás... veszedelmes kifejezés. Veszedelmes, jobban mondva inkább félreértelmezett, közhelyesített, lefokozott, beszűkített és popularizált kifejezés, amely a modern értelmezésben már messze eltávolodott attól a jelentéstől, amelynek felvillantására ez a gondolatsor kísérletet tenne. Önkiteljesítés... ez már talán valamivel jobban hangzik, ugyanakkor ennek esetében is felvetődik a kérdés, hogy pontosan mit is teljesítünk ki az "ön-", vagy "önmagam" fogalma alatt. Misztikus... nos, ezzel már talán értelmes kiindulópontot találhatunk a vizsgálódáshoz. Misztikus szempontból megragadni, megvalósítani és megismerni valamit, illetve mély és bensőséges közelségbe kerülni valamihez, ami önmagunkon túlmutat, mindig másfajta módon történik, és minden szempontból valamiféle többletet hordoz, mint a hétköznapi módon történő tapasztalás esetében.

Kezdjük azonban az önmegvalósítással. A mainapság divatos ezoterikus, vagy pszichológiai értelmezés szerint önmagunk megvalósítása alatt olyan folyamatok értendők, amelyeknek során az individuum a képességei, lehetőségei, preferenciái és motivációi szerint találja meg a maga helyét az életben, éri el a saját maga által megszabott célokat, végső soron tehát érvényesíti az érdekeit és akarátát. Jó esetben ezt nem más emberek rovására teszi, azonban nem egy irányzat tartja legitimnek a másik elnyomását, legyőzését és magunk mögé utasítását azokban az esetekben, amikor jelenlétük és működésük gátló hatást fejt ki a saját önmegvalósításunkra. Még a sokaknak szemében alkalmas megoldásnak és életstratégiának minősülő asszertivitás is komoly veszélyeket

hordoz magában, elvégre az asszertív kommunikáció, érdekérvényesítés és önmegvalósítás jegyében sokszor csupán burkolt formában fejeződik ki ugyanaz az agresszió, versengés és elnyomás, legfeljebb a társadalom által elfogadott módon.

Az önmegvalósítás tehát a hétköznapi értelmezésben voltaképpen nem jelent mást, mint a személy életterének és életterületének kiteljesítése, kisebb-nagyobb mértékben a környezet rovására. Élete során az egyén mindenféle elképzeléseket fogalmaz meg, célokat állít fel, és stratégiákat dolgoz ki ezeknek megvalósítására. Családot alapít, karriert épít, otthonot teremt, majd taníttatja a gyermekeit és próbálja segíteni őket a maguk önmegvalósításának során. Bizonyos embereknél az önmegvalósítás eléri ugyan az intellektuális, vagy esetleg a vallásos-spirituális igényeket is, azonban nagyon sokak számára szinte csakis és kizárólag a materiális síkon valósul meg, semmivel sem meghaladva az anyagi igényeket. A "valósítsd meg önmagad" divatos szlogenje nagyjából így lehetne leginkább lefordítható: "dolgozz szorgalmasan, gyűjtögess, fogyassz, szerezz, terjeszd ki az életteredet, legyél hasznos tagja a társadalomnak. Érd el a céljaidat, szerezd meg az áhított munkát, pozíciót, címet és titlust. Légy jó szakember, apa/anya, férj/feleség/, állampolgár, ember, vagy bármi egyéb". Az önkiteljesítés már valamivel magasztosabb jelentéstartalmat sejtet, hiszen itt már talán felvetődik annak az érzése, hogy valami még hiányzik. Ha már minden anyagi, intellektuális, vagy vallásos célunkat és igényünket megvalósítottuk, és a lehető legtöbbet, legjobbat, legszebbet kihoztuk magunkból az anyagi síkon, idővel talán feltesszük magunknak a kérdést, hogy vajon miként lehetnénk teljesebbek, önmagunkkal azonosak. Miként váljunk teljesebb személyiséggé, hogyan haladjuk meg önmagunkat? Ezen a

szinten az egyén már képes valamelyest eltávolodni a hétköznapi igényektől, a társadalom által belénk oltott meggyőződésektől és céloktól, és ezeknél valamivel autentikusabb utak után kezd el kutatni. Itt azonban felvetődik a kérdés, hogy vajon végső soron mi az, amit ki akarunk teljesíteni "önmagunk" képében. Mi is vajon AZ, ami igazán vagyunk. Ezen a szinten már valamiképpen megérett a felismerés, hogy ez a bizonyos "AZ" már közel sem a testünk, a karrierünk, a szerepeink, kapcsolataink és életterünk, hanem sokkal inkább valamilyen belső szinten keresendő. Vajon az emocionális életünkről, vagy az intellektusunkról van szó? Valamilyen szinten igen, azonban mégsem teljesen.

Sajnálatos módon gyakori félreértelmezés, hogy amikor az egyén végül rádöbben arra, hogy a valódi önkitaljesítés nem az anyagi síkon keresendő, hirtelenjében áthelyezi szerzésvágyának fókuszát az intellektuális síkra, ezzel egyúttal pedig nagy lelkesedéssel tanulni, "önművelni", tájékozódni kezd, majd pedigr a frissen szerzett tudása birtokában hatalmas hévvel tudálékoskodni és okoskodni fog, illetve kioktat másokat azokról a dolgokról, amelyekkel kapcsolatban tudása ugyan több már a semminél, azonban még így is csupán felületesnek nevezhető csak. Továbbá megfigyelhető, hogy az intellektuális szinten való "gyűjtögetés" voltaképpen hasonló szabályok és szokások szerint működik, mint a pusztán anyagi természetű szerzési motiváció. Bármennyire is nemesebbnek, elvontabbnak, absztraktabbnak és megfoghatatlanabbnak tűnik az intellektuális önmegvalósítás, mint anyagias társa, lényegét tekintve itt is arról van szó, hogy miként tudunk még többet szerezni. Miként tehetünk szert minél több információra, tudás-, és ismeretanyagra, amelyet aztán később meg-megcsillogtatván próbálhatjuk elkápráztatni a környezetünkben

élőket, és bizonygatni számukra saját jelentőségünket és nélkülözhetetlenségünket? Hogyan bizonyíthatjuk be mások számára, hogy valami olyasmi van a birtokunkban, amely által többek, jobbak és értékesebbek vagyunk, mint ők? A tudás hatalom, tudjuk jól, és sokan nagyon könnyedén beleesnek abba a hibába, hogy az intellektuális önművelést és önmegvalósítást voltaképpen pusztán az anyagiasságon való haszonszerzés céljából végzik. Bármennyire is könnyedén elhitethetjük magunkkal, hogy a tudás gyűjtögetése mennyire magasztos élethivatás, voltaképpen semmi, de semmi értéke nincsen, ha az tisztán a haszonra irányul.

Miként értelmezhető tehát helyesen az önkiteljesítés? Azt gondolom, hogy akkor lehet érdemben valódi önmegvalósításról és önkiteljesítésről beszélni, amennyiben az az "Én" helyes értelmezésével, és a vele való helyes azonosulással történik. Amennyiben az "Én" számunkra a testi valónkat jelenti, akkor kiteljesítése szükségszerűen az anyagi-materiális síkra fog irányulni. Ha ez az "Én" értelmezése az emocionális, vagy az intellektuális szférára irányul, akkor az önmegvalósítás valószínűleg a hatalom, befolyás, kontroll, vagy legalábbis a jelentőségteljesség és hatni akarás igényének kielégítésére fog mutatni. Utóbbi persze nagyságrendekkel jobb és emberhez méltóbb, mint a tisztán materiális természetű szerzésvágy, azonban a háttérben álló motivációk szempontjából mégiscsak a múlandóra és változékonyra irányuló marad. Az "Én" lényegiségének misztikus szempontból történő megragadása voltaképpen abban a fogalomban történhet meg a lehető legteljesebben, amelyet C. G. Jung svájci pszichoanalitikus a "Selbst" szóban definiál. A Selbst voltaképpen az egyén létének legbelső magja, a személyiség központjának és teljes valójának kifejeződése.



Olyan létező, amely magában foglalja mind a tudatot, mind pedig a tudattalant, valójában pedig a személyiség archetipikus teljessége valósul meg benne. A Selbst maga a mély-én, amelyben mindazon képességek, tulajdonságok, potenciálok és lehetőségek lakoznak, amelyeket az emberi lény a maga teljességét elérve kibontakoztathat magában. Jung szavaival élve a Selbst legmélyén lakozik az a bizonyos "Imago Dei", azaz az Istenség legtisztább képmása bennünk.

Misztikus, alkímiai és mágikus szempontból tehát ez a Selbst, ez az Imago Dei képezi azt az "Én"-t, amelyre az önmegvalósítás és önkiteljesítés folyamata irányul. Lényegét tekintve nem végzünk egyebet ezen az úton, mint hogy egyértelmű megkülönböztetést teszünk azok között a dolgok között, amelyek ehhez a "mély-énhez" tartoznak, szemben azokkal, amelyek nem tartoznak szervesen hozzá. Én és "nem-én" között különbséget tenni voltaképpen nem jelent mást, mint hogy különbséget teszünk Isten és "nemisten" között. Előbbivel megpróbálunk direkt, személyes és misztikus kapcsolatba kerülni, míg utóbbit lépésről lépésre igyekszünk kizárni az életünkéből. Sokan, főleg vallásos szemléletű emberek ezt egyfajta önkorlátozásnak, lemondásnak, engedelmességi gyakorlatnak, vagy alázatnak értelmezik, azonban misztikus szempontból valójában nem történik semmiféle lemondás ebben a folyamatban. Annak felismerése zajlik csupán, hogy mely dolgok tartoznak valóban hozzánk, és melyek azok, amelyekkel kapcsolatban csupán tévesen hisszük, hogy lényünknek részét képezik. Így jelenik meg a látszólagos önkorlátozásban a teljes önkiteljesítés, azaz a "nem-én" illúzióinak és sallangjainak fokozatos leéptítése, és a Selbst felszínre hozása.

Ezen az úton haladván, a misztikus önmegvalósítás és önkiteljesítés ösvényén járván lassacskán meglepődve vesszük tudomásul, hogy mindaz, amelyet valaha az énünk szerves részének hittünk, az valójában csupán a "nem-én" egyik-másik sallang-szerű megnyilvánulása. Mindösszesen héjak, amelyeket lefejtvén a személyiségünk valódi lényege tárulkozhat fel. Amikor tehát misztikus szempontból beszélünk az önmegvalósításról, akkor tulajdonképpen azt a lehető legmagasabb rendű alkímiai, mágikus és misztikus folyamatot értjük alatta, amelynek során a lehető legnemesebb értelemben vett "Emberfeletti Ember" ébred fel ismét mély álmából bennünk. Szunnyadó Istengyermekek vagyunk ugyanis, akiknek először fel kell ébredniük, azután pedig növekedniük kell, fokozatosan és folyamatosan megismerve Önmagukat, és tudatára ébrednünk lényünk valódi leglényegének. Annak a végső és varázslatos Titoknak, hogy voltaképpen "nem vagyunk az Istenen kívül", mint ahogyan lényegét tekintvén "semmi sem létezik az Istenen kívül".

## Hogyan kopogtatott be az életembe Tabrizi Shams...

Találkozásom a szúfi lelkiséggel és a misztikus dervisek által képviselt szellemiséggel nem bizonyult túlon túl hosszú távra szólónak. Valójában csupán egynéhány, a mesés Bécsben tett látogatás során megélt rövidke beszélgetés, illetve egy hegyvidéki osztrák kisváros rejtett vendégházában valóra váltott elvonulás, ennek folyamán pedig az Arany Lánccal való misztikus találkozás titka maradt, mégis mindezeknek igencsak mély és jelentőségteljes hatásával szembesülhettem az azóta eltelt időszak folyamán. Nem mondhatni, hogy elhivatott és rendszeres gyakorlójává váltam volna, vagy elkötelezett követője lettem ennek az Ösvénynek, azonban a tanulmányozásom és ismerkedésem ideje alatt eltanult egynémely gyakorlatát jelenleg is szívesen alkalmazom, elvégre számos olyan értékes gyöngyszemet fedeztem fel bennük, amelyek igencsak kedvező hatást fejthetnek ki a spirituális élet elmélyítésére. Meditációk és elmélkedések az Istenség Kilencvenkilenc Neve felett, aszketikus és misztikus gyakorlatok kincsestára, illetve életvezetési tanácsoknak meglehetősen gazdag tárháza ez a lelkiség, a különféle ezoterikus irányzatok között pedig minden kétséget kizáróan kimagasló alapvető nyitottsága, elfogadása, együttérzésre való képessége tekintetében, legalábbis amennyiben annak univerzális áramlatait nézzük. Azok a változatai, mint az Inayati, vagy az Isawyi szúfizmussal olyan különleges lelkiség világát nyithatják ki előttünk, amelyben a Végtelenséggel való személyes és meghitt kapcsolat igencsak autentikus módon mutatkozhat meg. Ez pedig számomra mindenek felett álló érték és mindennél fontosabb tapasztalás. Így, bár végső soron nem mondhatom el, hogy otthonra találtam volna ebben a

lelkiségi keretben, mégis életemnek egy rövidke, ámde jelentős fejezetében jelen volt, illetve valahol a világon él egy ember, akit tiszteletem, megbecsülésem és nagyra tartásom jeléül elveszett főpapságom jelképével, a különleges ereklyeként tisztelt keleti mellkeresztel megajándékoztam.

Az elmúlt esztendőök folyamán szinte apadhatatlan igyekezettel kutattam tanítók, spirituális mesterek után, akiktől a misztikus élet alapvetéseit eltanulhatom, vagy legalábbis olyan útítársakra próbáltam lelni, akikkel megoszthatom a vándorlásom során tapasztalt élményeket. Ez utóbbiból, a Mindenségnek hála, nem keveset találtam, előbbinek esetében azonban egyáltalán nem nyilatkozhatom ekkora örömmel és megleléssel. Sajnálatos módon valóban eredeti, őszinte és igaz lelki tanítómesterekből szinte lehetetlenség tetten érni akár egyet is, a különféle "áruhásokból" azonban bőségesen rejt maga mögött szinte valamennyi bokor. Egy általam bölcsessége és tapasztalata miatt sokra tartott tanácsadóm szerint egyáltalán nem érdemes ebben a világban mesterek és tanítók után kutatnunk, mert a vége csupán menthetetlen csalódás, kizsákmányoltság és elkedvetlenedés lehet, helyette inkább a már "elköltözöttek" között kellene keresgelnünk. Kérdeztem, miként lehetséges ez? Erre válaszul ezt mondta: a letűnt mesterek a műveiken, az írásaikon keresztül ugyanúgy taníthatnak minket, mintha csak itt lennének velünk, és személyesen vigyáznák a haladásunkat. Így hát ezután már nem élő mesterek és tanítók, hanem könyvek után kezdtem el kutatni, ezután pedig már sorra jöttek az életembe azok a személyek, akik valóban tudtak tanítani, misztikus értelemben gondoskodni a haladásomról, ráadásukkal pedig akár a velük való bizonyos mértékű összehangolódás is lehetséges, az imádság és meditáció gyakorlatai által.

Tabrizi Shams különleges személyiségnek bizonyult. Egy őszközépi délutánon akadtam rá elektronikus könyvtárban "A Szeretet Negyven Tanácsa" című novellára, amely a szúfi lelkiesség égése alatt került kiadásra. Mivel a korábbi heteknek folyamán nem egyszer újultak meg bennem az emlékek, amelyek ennek a hagyománynak a kutatásához kapcsolódnak, időszerűnek éreztem, ha belevetem magamat a könyvbe. A várakozásokkal ellentétben azonban főhőse nem a költészete által sokak számára ismert Rumi volt, hanem egy olyan személy, akivel kapcsolatban korábban csupán annyi ismerettel rendelkezttem, hogy egyfajta renegát, vándorló dervis volt, illetve életének bizonyos szakaszában a "Nagy Rumi" lelki barátja és tanítómestere, azonban tudásom ennél nem terjedt tovább. Ahogyan azonban ez a talpig feketébe öltözött, karakteres vonásokkal rendelkező alak megjelent a történetben, élettörténetével, személyiségével, gondolataival, szavaival és tetteivel rejtélyes módon felébresztett bennem valamit, amellyel kapcsolatban korábban úgy éreztem, hogy nem található meg bennem. Bizonyára kitalált személyiség lehet, akit egy korábban élt, rejtélyes történelmi alak figurájára ültettek rá, véltem akkor. Kíváncsiságom azonban mégis arra késztetett, hogy alaposabban is elkezdjek utánajárni, hogy ki is volt ez a Tabrizi Shams. Különleges útra tévedtem tehát. Egyfelől kiderítettem, hogy a novellában szereplő alak története rengeteg szálon megfeleltethető annak, ami a történelmi tények és irodalmi adatok nyomán abból a korból és szellemi környezetből rekonstruálható, másfelől pedig megtudhattam, hogy a történetben megjelenő Tabrizi Shams szájába adott szavak egyáltalán nem kitalált, vagy kivonatolt gondolatok, hanem szó szerint, egyenesen átvett mondatok azokból a művekből, amelyeket valóban a történelmi alak szerzett. A Szeretet Negyven Tanácsa tehát valóban egy

tizenharmadik században élt vándorló dervis által szerzett munka, ez a dervis pedig maga volt Tabrizi Shams, Rumi lelki jóbarátja és tanítómestere.

A szúfi misztika ezen jeles képviselője igazi különnek számított, nemcsak a maga korában és világában, hanem az azóta eltelt esztendőök során át mindazoknak számára, akik a Magasságbelivel való kapcsolat megélésének igazán személyes és egyéni Útjain jártak. A források szerint már egészen kisgyermek korában megnyilvánultak különleges képességei, és a Tapasztalaton Túli által való kiválasztottságának egyéb jelei, amelyek főként éles értelme és lényeglátása által, valamint a misztikus álmok megélésének képességében mutatkoztak meg. Kortársai és a környezetében élők, ideértve saját szüleit és családját is, meglehetősen furcsa és ijesztő gyermeknek tartották, aki inkább mutatkozott hajlamosnak és hajlandónak az álmodozásra és az elmélyülésre, mintsem hogy a társadalmi elvárásoknak eleget tegyen. Amikor édesatyja egy ízben megróttá ezért, Shams ezzel a hasonlattal érvelve válaszolt: "Próbáld meg úgy tekinteni rám, Atyám, mint egy olyan kiskacsára, akit a tyúkok neveltek fel. Mihelyst kibújt a tojásból, a tyúkokat kezdte el családjaként tekinteni, velük élt, és az ő szokásaikat követte. De ahogyan együtt növekedett a többiekkel, egyre láthatóbb módon kiütöztek rajta annak jelei, hogy ő mégiscsak más, mint ők. Vágyakozást kezdett érezni például arra, hogy a vizek felé vegye az irányt, és ebben a megmagyarázhatatlan vágyódásában rádöbbsen arra, hogy tud úszni és képes repülni is. Éppen ezért, Édesapám, ne neheztelj rám azért, mert más dolgokra vagyok képes, és más dolgokra leszek hivatott, mint amilyenekre Te. Ha tudsz úszni, kövess engem, de ha nem, akkor maradj a tyúkudvarban."

Édesapja persze keményen megróttá ezekért a szavakért, az ifjú Shams pedig az elmarasztalás miatt elkeseredvén kérlelni kezdte az Istent, vegye el tőle az álomlátás képességét, hogy a körülötte élők szemében ne tűnjön annyira rendkívülinek és elkülönültnek. A legenda szerint Isten teljesítette a kérését azzal a kitételrel, hogy cserébe mások álmait kell majd értelmeznie. Így Tabrizi Shams soha többé nem látott álmokat, azonban végtelen bölcsességre és tisztánlátásra tett szert mások álmainak értelmezésével kapcsolatban. Az álomlátás képességének elmúlása azonban nem segítette hozzá, hogy beilleszkedjen a számára oly idegen világba, így egészen fiatal korában búcsút mondott a szülői háznak, és a vándordervisek életmódját kezdte követni. Életének éve alatt bejárta az ismert világ jelentős részét, hogy az Istenséget keresse mindenben és mindenkiiben, amivel és akivel útjai során találkozott. Gyakran beszélt arról, hogy muszlimként a természeti jelenségekben olvassa a Szent Íratokat, és minden élőlényre úgy tekintett, mint a megelevenedett Koránra. Elképzelései és nézetei azonban erős ellenszenvet váltottak ki a dogmatikus nézetrendszer szerint élők körében, így számos helyen nem bizonyult szívesen látott vendégnek. Barátsága Rúmival a hagyomány szerint egy isteni látomásban nyert kifejeződést, Shams ugyanis minden erejével tiltakozott az ellen, hogy mestert válasszon magának, de az sem volt kedvére, hogy tanítványokkal kezdjen el foglalkozni. Mindenek felett vágyott azonban egy lelki tanuló társra, akivel tapasztalatait és gondolatait megoszthatja. Rúmival tökéletesen kiegészíthették egymást, hiszen bár Rúmi a környezetének legkiválóbb tudósának és prédikátorának számított, az igazi lelki elmélyülés, és az Istenséggel való személyes kapcsolat élménye nem adatott meg neki. Tabrizi Shams nyomán azonban elkezdte aktívan megélni az Istenség közelségének

élményét a mindennapokban, a hideg, intellektuális, tényszerű tudást pedig elevenen elkezdte átítatni benne a személyes tapasztalás jelentette éltető vízforrás.

Shams Tabrizhoz hasonlóan én magam is folyamatosan úton levőnek érzem magamat, bár fizikális értelemben nem mondható el, hogy túlzottan sokszor és sokat váltogatnám a helyemet. Vallom azonban, hogy az igazi Utazás a lélek legmélyére vezet, és önmagunk legbelső királyságait bejárván valósulhat meg igazán. Utam során osztottam meg már mindennapjaimat keresztény szerzetesekkel, éltem remeteként egy nagyváros közepén, imádkoztam teozófusokkal és mutattam be az Isteni Liturgiát hitüket kereső, független gyakorlóknak. Hány és hány alkalommal végeztem szertartásaimat szobámnak rejtekén felállított szerény oltáram magányában, és mennyire számos órákon át elmélkedtem álmokon, terveken és célokon. Misztikusok és alkimisták titkos tudományában mélyültem el, gnosztikusokkal és kabbalistákkal kalandoztam a Szent Írások lapjain, modern dervisekkel kerengtem körbe és imádkoztam velük az Istenség Kilencvenkilenc Nevének segítségül hívásával. Mindez megannyi út, megannyi remény, megannyi öröm, megannyi csalódás, azonban minden egyes élményem elmélyítette bennem a tapasztalást, amely szerint az Istent felesleges ott keresnünk, ahol legszigorúbb a szabályozás, legegységesebb a dogma, és a legjobbban érthető a tanítás. Ugyanígy nem érdemes kutatnunk Utána a szórszálhasogató spekulációk világában, és a különféle belterjes szervezetek által kínált "titkos tudás" bűvkörében sem lehet igazán számítani a Vele való találkozásra, ugyanis Ő Maga ezeknél sokkalta közelebbi helyen, azonban misztikus módon mégis mindennél távolabb érhető tetten. Isten ugyanis közelebb áll hozzánk, mint a saját



tulajdon szívünk és verőereink, mégis sokkalta messzebb, mint a legtávolabbi csillag. Ha azonban mégiscsak keresni vágyunk, úgy a lehető legbiztosabb módszer, ha önmagunkban elmélyedvén kezdjük a kutatást.

Shams Tabriz negyven szabálya:

1. Ahogyan az Istent szemléljük, az mintegy visszatükröződése annak, ahogyan önmagunkat látjuk. Amennyiben az Istenről való elmélkedés főként félelmet és büntudatot ültet a lelkünkbe, akkor ez azt jelenti, hogy bennünk magunkban lakozik túlon túl sok félelem és önvád. Ha képesek vagyunk Istent úgy látni, mint a végtelen Szeretet és Együttérzés Forrását, akkor az annak a jele, hogy már megtanultuk önmagunkat is ekképpen szemlélni.

2. Az Igazság Ösvényén a szív munkájával tudunk haladni, nem pedig az elme működése által. Engedd, hogy a szíved legyen a legfőbb vezető, ne pedig az elmédre bízod ezt a feladatot. A szíved segítségével szembesülj önmagaddal, hívd ki párbajra az önzésedet, és végül arass győzelmet gyarlóságaid felett. Önmagad megismerése által juthatsz majd el Isten ismeretére is.

3. Istent gyakorlatilag bármin és bárkin keresztül szemlélheted ezen a világon, ugyanis nem korlátozza Önmagát a mecsetekre, zsinagógákra, vagy templomokra. Azonban ha tényleg feltétlenül tudni szeretnéd, hogy hol is van pontosan a lakóhelye, akkor egyetlen helyen érdemes keresned: mégpedig az Őt igazán szeretők szívében.

4. Az intellektuális tudás és a Szeretet két különböző anyagból vannak faragva. Az elme gúzsba köti az embert, de nem kockáztat semmit, a Szeretet azonban képes feloldani minden megkötöttséget, ugyanakkor mindent kockára is tesz. Az intellektus mindig gyanakvó, és gyakorta így figyelmeztet: "Légy óvatos, nehogy túlzottan elragadtasd magadat", a Szeretet azonban így beszél: "Sose félj, merülj el a mélységekben". Az elme nehezen oldódik fel, a Szeretet viszont minden megerőltetés nélkül képes önmagát felörölni. Az igazi gazdagság azonban éppen a törmelék és a romok között keresendő, és a megtört szív rejti az igazán értékes kincseket.

5. A világ legtöbb problémája a különféle félreértésekből és hibás értelmezésekből fakad. Sohasem szabad a szavakat a névértékükön kezelni. Amint belépünk a Szeretet birodalmába, a nyelvi és megfogalmazásbeli különbségek egyszerűen idejétmúlttá válnak. Mindaz, ami nem fejezhető ki a szavakkal, az tetten érhető a csendben.

6. Az elhagyatottság és a magány két különböző dolog. Amikor elhagyatva érzed magadat, könnyen hiheted hibásan azt, hogy a jó úton haladsz. A magány sokkalta jobb számunkra, hiszen abban az esetben anélkül lehetsz egyedül, hogy elhagyatottnak éreznéd magadat. De a lehető legjobb, ha olyasvalakire találunk, aki a tükrünk lehet. Emlékeznünk kell arra, hogy egyedül egy másik élőlény szívében láthatjuk tisztán önmagunkat és a bennünk lakozó Isteni Jelenlétet.

7. Bármilyen is történjék az életedben, és bármennyire is kétségbe ejtően alakuljanak is a történések, semmi esetre se add át magadat az elkeseredésnek. Még ha a világon létező valamennyi ajtó zárva maradna előtted, Isten külön a Te kedvedért is hajlandó megnyitni egy teljesen új ösvényt. Csak légy mindig hálás. Könnyű ugyanis úgy hálásnak lenni, amikor minden a lehető legnagyobb rendben halad. A Bölcs nemcsak azért hálás, ami megadatott számára, de mindazokért a dolgokért is, amelyek megtagadtattak tőle.

8. A türelem nem egyenlő a passzív kitartással. A türelem azt jelenti, hogy előre látjuk egy folyamat végét. Türelmesek akkor vagyunk, amikor a tuskére nézve a rózsát látjuk, vagy amikor már látjuk a hajnalt az éjszakában. A türelmetlenség az, amikor olyannyira beszűkült a látóköreink, hogy nem tudjuk előre látni a dolgok kimenetelét. Az Istenség szerelmesei éppen ezért sohasem fogynak ki a türelemből, hiszen tudják jól, hogy a holdsarlónak is időre van szüksége, hogy teliholddá váljon.

9. Kelet, nyugat, dél, vagy észak, mindez nem sokat számít. Mindegy, hogy merre vezet az ösvényed, csak légy bizonyos afelől, hogy minden utazásban egy belső úton levés élménye is megvalósul. Ha önmagadban utazol, megismerheted az egész világot, körülötted és magadban egyaránt.

10. A babaasszony tudja jól, hogy fájdalom nélkül a gyermek nem tud megszületni. Ugyanígy, egy megújult ember születése sem képzelhető el nehézségek nélkül. Az agyagnak is szüksége van a tűzre ahhoz, hogy szilárdná váljon, ugyanígy a Szeretet is a megpróbáltatások közepette képes csak megerősödni.

11. A Szeretetért vállalt küldetés átformáló erővel bír. Azok közül, akik valaha a Szeretet keresésére indultak, senki sincs olyan, aki nem érett volna meg az Utazás alatt. Abban a pillanatban ugyanis, amikor elkezded kutatni a Szeretet után, már el is kezdődött Benned az átalakulás, kívül és belül egyaránt.

12. Több hamis mester és tanító akad ezen a világon, mint amennyi csillag létezik az Univerzumban. Sohasem szabad összetévesztened a hatalomvágyó és önző embereket az igazi pártfogókkal. A valódi lelki tanítómester sohasem törekszik arra, hogy a figyelmedet önmagára irányítsa, és nem is vár el teljes engedelmességet és csodálatot Tőled. Ehelyett abban segít, hogy megtanítsd értékelni és csodálni Önmagad belső lényegét. Az igazi mesterek olyannyira áttetszőek, akár az üveg, ugyanis hagyják, hogy az Istenség fénye sugározzék át rajtuk.

13. Próbáld ki, hogy nem állsz ellen a változásoknak, amelyek az Utad során beköszöntenek az életedbe. Helyette engedd az Életnek, hogy Rajtad keresztül éljen. Akkor sem szabadna kétségbe esned, ha minden fenekestől felfordul körülötted, elvégre honnan is tudhatnád, hogy az állomás, ahol most vagy, tényleg van olyan jó, mint amilyen lesz az utána következő.

14. Az Istenség minden erejével azon van, hogy tökéletesre formálja a művet, amelyet elkezdett Benned és körülötted. Teljes mértékben Veled van elfoglalva. Minden egyes élőlény egy olyan, folyamatban lévő műalkotás, amely bár lassan, de feltartóztatlanul halad a teljes megvalósulás felé. Mindannyian ilyen félkész művek vagyunk, akik egyaránt várunk és vágyódunk arra, hogy kiteljesedjünk. Isten

mindannyiunkkal külön foglalkozik, hiszen az emberiség voltaképpen hasonlatos egy olyan kifinomult kaligráfiához, amelyben minden egyes pontnak egyaránt hatalmas jelentősége van a teljes kép szempontjából.

15. Könnyű szeretni a tökéletes Istent, aki feddhetetlen és hibátlan. Ennél sokkalta nehezebb a dolgunk, amikor egy másik embert kell szeretnünk, akiben csak úgy hemzsegnek a hibák és a tökéletlenségek. Emlékezzünk azonban arra, hogy az igazi Tudás csakis a Szereteten keresztül érhető el és tapasztalható meg. Szeretet nélkül nem létezik valódi Bölcsesség. Ha nem tanuljuk meg szeretni az Isten által alkotott Világot, akkor Istennek a megismerésére és szeretetére sem leszünk képesek.

16. Az igazi Hit csakis az, ami önmagunkban lakozik. Minden más leoldódik rólunk idővel. Egyetlen olyan szennyeződés létezik csak, amely nem mosható le a tiszta vízzel, ez pedig a gyűlölet és a vakbuzgóság, amely igazán megmérgezi a lelket. Megtisztíthatod a testedet lemondással és böjttel, a szívedet azonban csakis a Szeretet fogja megtisztítani.

17. Az egész Univerzum Benned lakozik. Mindaz, amit önmagad körül láatsz, ideértve azokat a dolgokat is, amelyeket nem igazán szeretsz, illetve azokat az embereket, akiket megvetsz, vagy gyűlölsz, bizonyos mértékben Benned léteznek. Éppen ezért, nem szabad a Gonoszt sem önmagadon kívül keresned, ugyanis az Ördög nem olyasfajta erő, amely kívülről leselkedik Rád. A Sátán hangja belülről szól Hozzád. Amennyiben tisztán és teljesen meg akarod ismerni Önmagadat, akkor nézz szembe Magaddal őszintén és szigorúan.

18. Amennyiben változtatni akarsz azon, ahogyan a többiek Veled bánnak, akkor először annak a módját kell megváltoztatnod, ahogyan Önmagaddal bánsz. Ha nem tudod magadat őszintén és tisztán szeretni, akkor más sem fog. Amikor pedig eljutottál az önszeretethez erre a szintjére, akkor légy hálás valamennyi tuskéért, amelyet mások dobnak Feléd, hiszen ez annak a jele, hogy hamarosan rózsák borítanak majd.

19. Ne nyugtalankodj amiatt, hogy hová vezet majd az Utad. Helyette koncentrálj mindig az éppen soron következő lépésre. Ez ugyanis, ami éppen a legnehezebb, és ez az, amiért teljes mértékben felelős vagy. Amennyiben megtetted ezt a lépést, engedd, hogy érkezzon a következő. Ne sodródj az áramlattal, hanem légy Te magad az Áramlat.

20. Mindannyian ugyanazt az Istent hordozzuk magunkban, ám mégis mindnyájan különfélék és egyediek vagyunk. Nem létezik két teljesen egyforma lény. Minden szív különböző ritmusban ver. Amennyiben Isten mindannyiunkat ugyanolyannak szeretett volna látni, akkor kétségtelenül ugyanolyanra alkotott volna valamennyiünket. Azonban mégsem így tett, ezért a különbözőségekkel szemben tanúsított tiszteletlenség és türelmetlenség, vagy amikor a saját véleményünket akarjuk másokra erőltetni, voltaképpen az Istenséggel szemben való tiszteletlenségünket jelenti.

21. Amikor azt Istent igazán szerető belép egy tavernába, az a taverna egyszeriben az imatermévé válik annak az embernek, ám amikor egy részeges lép az imaterembe, az imaterem számára tavernává válik. Bármit is tegyünk, egyedül a szívünk az, ami a különbséget megteremti, nem pedig a külső körülmények. Éppen ezért a szűfik sohasem aszerint ítélik meg

a többieket, hogy milyenek is néznek ki, vagy milyen tulajdonságokkal bírnak. Amikor a szúfi rátekint valakire, minkét szemét lezárva tartja, helyettük pedig felnyit egy harmadikat, egy olyan szemet, amely a belső lényeket látja.

22. Az élet csupán időleges kölcsön, ez a világ pedig pusztán felületes leképeződése mindannak, ami a Végső Valóság. Csak a gyermekek tévesztik össze a játékot az igazi dolgokkal. Az emberek vagy a játék megszállottjává válnak, vagy pedig tiszteletlenül összetörik és elhajítják. Próbálj távol maradni a szélsőségektől, mert azok a belső egyensúly megbomlását idézik elő. A szúfik sohasem mozdulnak el egyik extremitás irányában sem, hanem mindig mérsékeltek és jóindulatúak maradnak.

23. Az Istenség különféle megnyilvánulási formái közül az emberiség kivételes helyet tölt be. "Az Élet Leheletét helyeztem a szájába", így szól az Isten az Írások lapjain. Mindannyiunk, kivétel nélkül rendelkezünk azzal a különleges feladattal, hogy Isten Követei legyünk a Földön. Csak kérdezd meg gyakorta Önmagadtól, hogy mennyiben és milyen gyakran vagy képes igazi Követ módjára viselkedni, már ha egyáltalán képes vagy rá. Emlékezz arra, hogy mindannyiunk küldetése felfedezni Önmagunkban az Istenség Lelkét, és aszerint élni.

24. A Pokol az itt és most, akárcsak a Menny. Hagyj fel azzal, hogy a Pokollal kapcsolatban aggodalmaskodsz, vagy a Mennyekről álmodozol, hiszen mindkettő a jelen pillanatban mutatkozik meg. Amikor szerelmesek vagyunk, a Mennyekben érezzük magunkat, ugyanígy minden alkalommal, amikor utálkozunk, irigykedünk és támadunk valaki ellen, akkor egyenesen a Poklok mélyére süllyedünk.

25. Mindenki másképpen értelmezi a Szent Írásokat, mindannyian a maguk képességei és lelkük mélységei szerint. A megértésnek pedig nagyjából négy szintje különböztethető meg. Az első szint a szöveg külső, szó szerint való értelmezése, ahogyan azt a legtöbb ember teszi. A második a belső tartalom megismerése. A harmadik szinten valósul meg a belső tartalom legbelső üzenetének megértése. A negyedik szint azonban annyira mély, hogy nem írható le szavakkal, így elmondhatatlannak bizonyul.

26. A Világegyetem valójában egyetlen gigászi létező. Minden és mindenki kapcsolatban áll egymással, a személyes történetek láthatatlan szálain keresztül. Mindegy, hogy tudatában vagyunk ennek, avagy sem, mindannyian egy rejtélyes párbeszéd részesei vagyunk. Senkinek se árts és gyakorold sűrűn az együttérzést. Sohase terjessz szóbeszédet valaki más háta mögött, de még egy ártatlan megjegyzést se tégy a többiekre. A szavak ugyanis, amelyek elhagyják az ajkunkat, nem oldódnak fel a Végtelenben, hanem következményeikkel együtt visszatérnek majd hozzánk a maguk idejében. Egy ember fájdalma valamennyiünket sérti, mint ahogyan egy ember öröme képes lehet mosolyt csalni mindnyájunk arcára.

27. Bárhogyan is szólj, akár jót, akár rosszat, a szavaid valamilyen formában visszatérnek majd Hozzád. Éppen ezért, amennyiben valaki rosszakat beszélne Rólad, a helyzetben csak rontana, ha Te magad is hasonlóan kezdenél el beszélni róla. Ebben az esetben ugyanis menthetetlenül bezárod Önmagadat egy ártalmas energiákból összeálló, borzalmas körbe. Helyette azzal tehetsz nagyon sokat Önmagadért, ha negyven napon keresztül csak jókat gondolsz, és csak jó dolgokat beszélsz



arról az adott személyről. Meglátod majd, hogy negyven nap elteltével minden másképpen fest majd, ugyanis Te magad váltál egészen másmilyen emberré.

28. A múlt csak egy puszta értelmezés, a jövő pedig egy bizonytalan látomás. A Világ nem úgy halad végig az időn, mintha az csupán egyenes vonal lenne a múlt és jövő között. Ehelyett az idő az, amely Rajtunk keresztül és Bennünk mozog, akárcsak egy végtelen spirál. Az Öröklét nem végtelen mennyiségű időt jelent, hanem időtlenséget. Ha meg szeretnéd tapasztalni az Örökös Megvilágosodást, akkor ved ki a fejedből mind a múltat, mind pedig a jövőt, és élj a Jelen Pillanatban.

29. A Végzet nem az jelenti, hogy az egész életed eleve elrendeltetett. Éppen ezért, amennyiben minden elviselünk a sorsra hivatkozva, és nem vállalunk aktív szerepet a Világegyetem Roppant Zenéjében, az csupán a puszta tudatlanság jele. Az Univerzum Zenéje mindent áthat, és a hagyomány szerint negyven különböző szinten nyilvánul meg. A végzeted azt jelenti, hogy milyen szinten vagy képes játszani a saját dallamodat. Bár nem változtathatod meg a hangszeredet, azt egyes egyedül Te döntöd el, hogy milyen jól és mesterien játszol rajta.

30. Az igazi szúfi akkor is Önmaga marad, ha igaztalanul gyanúsítgatják, támadják és ítélik meg minden egyes oldalról. Ehelyett türelmesen kitart, egy rossz szót sem szentelve a bírálóinak. A szúfi sohasem okol másokat, elvégre számára hogyan is létezhetnének ellenségek, riválisok, vagy "mások", amikor számára olyan, hogy "én" sem létezik.

31. Ha meg akarod erősíteni a hitedet, akkor először is enyhülnöd kell belülről és lágyulnod. Ahhoz, hogy a hited sziklaszilárdá váljon, a szívednek olyan könnyűnek kell lennie, akár a tollnak. Mindnyájunkat érnek betegségek, balesetek, veszteségek és ijedelmek, amelyek így vagy úgy, de tanítanak bennünket arra, hogy miként legyünk kevésbé önelégültek és ítélkezőek, illetve hogy miként váljunk együttérzőbbé és nagylelkűbbé. Azonban csak néhányan tudunk tanulni ezekből, és általuk finomodni. Sokan sajnos ezeknek az eseményeknek hatására még annál is ridegebbé válnak, mint amilyenek előtte voltak.

32. A világon semmi sem áll Közted és az Istenség között. Sem imám, sem pap, sem pedig rabbi, vagy egyéb más vallási, vagy világi tekintély. Ugyanígy egyetlen spirituális mester, de még a saját hited sem. Hinned kell Önmagad értékeiben és a saját szabályaidban, de sohasem szabad ezeket másokra erőltetned. Ha folyamatosan megtöröd mások szívét és lelkét, bármilyen spirituális gyakorlatot végzel is, semmit sem fog érni. Tartsd távol magadat mindennemű rajongástól és bálványozástól, mert elhomályosítják a látomásodat. Egyedül Istennek, és csakis Istennek engedd, hogy a vezetőd legyen. Ismerd meg az Igazságot, de légy óvatos, nehogy véletlenül bálványt csinálj az igazságodból.

33. Mialatt mindenki más ezen a világon azért fáradozik, hogy valamire jusson, vagy valakivé váljon, pusztán azért, hogy egy napon mindent maga mögött hagyjon az elmúlásban, Te magad tűzd ki célodul azt, hogy a Semmivé válsz. Éld úgy az életedet, mintha olyan könnyű és olyan üres lenne, mint maga a nullás szám. Nem vagyunk különbözőek egy ponttól. Nem a külsőségekben megjelenő sallangok és dekoráló elemek azok,

amelyek egyenesben tartanak minket, hanem a belső Üresség. Nem azoknak a dolgoknak a víziója tart minket mozgásban, amelyeket el akarunk érni, hanem a Belső Üresség abszolút tudatossága.

34. Az alázatosság nem azt jelenti, hogy gyengék, vagy alárendelődőek vagyunk. Ez ugyanis vagy fanatizmushoz, vagy pedig meghódoláshoz vezet csupán. Ennek azonban éppen az ellenkezője igaz az alázatosságra. Alázatosak akkor vagyunk, amikor képesek vagyunk meghódolni egy olyan Erő előtt, amely történetesen éppen belülről jön. Azok, akik ráhagyatkoznak Önmaguk belső lényegére, zavartalan nyugalomban és békében létezhetnek, még akkor is, ha körülöttük az egész világ kifordul magából.

35. Ezen a világon nem az egyformaság és a szabályszerűség az, amely előre mozdítja a történéseket, hanem a sokszínűség. Az egész Univerzum, a maga minden sokszínűségével jelen van bennünk. Éppen ezért a hívőnek szükséges szembenéznie a benne élő hitetlenséggel is, a hitetlennek pedig meg kell ismerkednie a szintén őbenne csendben létező hívővel. Addig a napig, amíg el nem jutunk a Bennünk szunnyadó Tökéletes Ember megvalósítására, a hit egy szükséges fázisa a fejlődésünknek, csakúgy mint annak ellentéte, a hitetlenség és a kételkedés is.

36. A Világ a viszonyosság törvényére épül. Még a legjelentéktelenebbnek tűnő kedvesség, vagy a legcsekélyebb gonoszság sem marad viszonzatlanul. Ugyanígy azok a megtévesztések, csalások és trükkök, amelyeket az emberek egymással szemben vetnek be. Emlékezz arra, hogy ha csapdát állítasz, akkor Isten ugyanígy fog tenni. Ő ugyanis a

legnagyobb tervező, akinek a tudta nélkül még egy levél sem zizzenhet meg. Emlékezz mindig erre: bármit tesz is az Isten, azt a legtökéletesebben teszi.

37. Isten a lehető legaprólékosabb órásmeister. Az alkotása annyira precíz és pontos, hogy a Világon minden a maga megszabott idejében történik. Egyetlen perccel sem előbb, vagy később. Kivétel nélkül mindenre igaz, hogy ez az óra esetükben is pontosan működik, így ideje van a szerelemnek és ideje van a halálnak is.

38. Sohasem késő feltenned Magadban a kérdést, hogy vajon készen állsz-e változtatni azon az életen, amelyet idáig éltél. Készen állnál-e arra, hogy belülről változz. Sajnálatos, ha minden napod pontosan ugyanúgy telik, mint ahogyan az azt megelőző. Minden egyes pillanatnak, minden egyes újabb lélegzetvételnek megújító és elevenítő erővel kellene rendelkeznie az életünkre nézve. Csakis úgy ébredhetünk új életre, ha megtanulunk meghalni, még a halál előtt.

39. Még ha a részletek változnak is, az egész attól függetlenül mindig állandó marad. Minden egyes rabló helyett, aki eltávozik ebből a világból, egy újabb születik majd. Minden eltávozott lélek helyébe a világra jönnek újabbak. Emiatt sohasem marad minden teljesen ugyanolyan, de ugyanakkor semmi sem változik igazán. Minden szúfi helyett, aki elhagyja ezt a világot, valahol máshol egy újabb születik.

40. Az élet szeretet nélkül semmit sem számít. Ne azt kérdezd magadtól, hogy milyen fajta szerelmet kellene keresned, lelkit vagy testit, istenit vagy világit, keletit vagy nyugatit. Ezek a felosztások csak újabb felosztásokat szülnék. Az Igazi

Szeretnek nincsenek címkéi és meghatározásai. Ehelyett olyan, amilyen: tiszta és egyszerű. A Szeretet az Élet Éltető Vize, a szeretetre képes lény pedig a Tűz Leleke. Az egész Univerzum megváltozik, amikor a Tűz szerelemre gyűlik a Víz iránt.

## **Tradicionalitás és Kereszténység**

Az elmúlt időszakban viszonylag sűrűn nyílt alkalmam olvasni, és tanulmányozásaim nyomán elgondolkodni mindarról, ahogyan az úgynevezett tradicionális nézőpontok a világra, szellemiségre, lelkiségre és vallásosságra tekintenek, aztán végül arra az elhatározásra is eljutottam, hogy ebben az írásomban kifejezem a magam egyéni és sajátos véleményét a kérdéskörrel kapcsolatban. Elmélkedésemet elindítván rögvest előre szeretném azonban bocsátani, hogy ismereteim a témakört illetően még messze nem teljeseek (elvégre hogyan is képzelhetné valaki, hogy egyáltalán képessé válhat valaha teljes és tökéletes rálátást nyerni erre az elképzelhetetlenül és elképesztően komplex területre?), így gondolataim érvényességi köre sem tarthat igényt túlzott mértékű hatóságára. Mindaz, amelynek ebben a gondolatmenetben való megfogalmazására sort szeretnék keríteni, szándékom szerint nem több, mint meglátásaimnak és nézeteimnek szerény összefoglalása.

Kutakodásaim alkalmával felkeltette a figyelmemet két, egymással mondhatni szemben álló elmélet, amelynek egyikét a Hamvas Béla által kifejtett gondolatkör jelenti. Amennyiben Hamvas Béla életművét korszakokra kívánnánk sorolni, úgy azt mondhatnánk, hogy igazságkeresői tevékenysége előbb a különféle antik filozófiai és mitológiai irányzatokon vitte végig, majd pediglen időlegesen otthonra talált a tradicionális létszemlélet keretei között, végül pedig egyértelműen a kereszténység mellett tette le hitét. Hamvas Béla írásait időrendben olvasván tisztán kirajzolódni látszik ez a folyamat, hiszen ahogyan az egyes mítoszok, filozófiák, gondolati rendszerek és vallások tömkelegén végighaladva részletesen is

megosztotta olvasóival az egyes forrásokból kinyerhető különkincseket, végeredményben arra a konklúzióra jutott, hogy a kereszténység megjelenésével az összes többi vallás és irányzat érvényét veszíti, így fenntartásukra véleménye szerint voltaképpen semmiféle szükség nincsen.

Ezen a ponton kerül szemben állásra véleménye a tradicionális szemlélet legjelentősebb hatású hazai képviselőjének álláspontjával, amely szerint minden egyes tradíció a saját jogán tradíció, és minden egyes tradícióban maga a Tradíció tetőződik be. Nem szükséges, és nem is lehetséges kiválasztani közülük egyetlen irányzatot, hogy arra aztán úgy hivatkozzunk, mint magának a Tradíciónak a betetőződésére, amelynek megtörténte egyúttal időszerűtlenné és feleslegessé tenne valamennyi más vallási tradíciót. Meglehetősen érdekes kérdésnek látom ezt a felvetést, amellyel úgy érzem, misztikus létezőmódra törekvő személyként mindenképpen érdemes lenne foglalatostkodnom. A kérdés véleményem szerint tehát imígyen foglalható össze a lehető legtömörebben: "Vajon a kereszténység valóban minden korábbi tradíció betetőződése, vagy csupán egyetlenegy a számos más tradíció között?" Szeretném hozzátenni tehát a saját gondolataimat ehhez a kérdéskörhöz.

Az elmúlt esztendőök keresése, és kutakodással eltöltött időszaka folyamán számos megállapítás és felismerés megnyilvánulása lehetett lehetséges számomra. Mindezekből kiindulván erősen gyanítom, hogy minden egyes vallási tradíció kebelében létezik egy olyasfajta esszenciális mag, amely voltaképpen a felszíni eltérések és különbözőségek figyelmen kívül hagyása mellett, lényegét tekintve szinte teljes mértékben azonosnak mondható. A hinduizmus szerint

megannyi megtestesülés körforgásában létezik a világ, a lélek pedig csak úgy képes kiszabadulni ezekből, ha eloldja mindennemű kötelmeit és megszabadul a karmától, azaz a cselekvések ok-okozati törvénye nyomán beálló vonzásoktól és taszításoktól. A buddhizmus tanítása szerint a lét szenvedése a vágyakban és a törekvésekben rejlik. Amennyiben nem valósul meg a vágyunk, akkor szomorúságot érzünk, a megvalósulás esetén pedig egyre és egyre többre vágyunk, avagy rettegünk a megszerzett dolgok elvesztésétől, amely szintén szenvedést szül. Buddha szerint az illuzórikus világ ködén való keresztüllátás, az érzékek fékezése, és a vágyak által jelentett kötőerők eloldása által szabadulhat ki a lélek a végtelen körforgásból. Tudtommal azonban sem a hindu, sem pedig a buddhista kozmológia nem foglal állást egyértelműen a tekintetben, hogy mi történik a "megszabadulás" után. Bizonyos irányzatok szerint a Nirvána a teljes feloldódás, tehát a semmiben való teljes semmivé válás és megsemmisülés, azonban sok más szemléletmód feltételezi egyfajta "Világon túli Világ" létét, így maga a Nirvána egyfajta léten túli létezőként is értelmezhető. A különféle egyéb keleti vallásokban, és a Zoroaszter által megfogalmazott tanításokban szintén megjelennek olyan elemek, mint a körforgás, az anyagi lét viszonylagossága, a világtól való eltávolodás fontossága, illetve a lélek halhatatlanságának tana, valamint egy Fényvilágnak a létezése.

Amennyiben megvizsgáljuk a zsidó tanítást, úgy egymásnak látszatra ellentmondó elemekkel találkozhatunk. Bizonyos szekták és irányzatok tanítása szerint nem létezik túlvilági élet, mint ahogyan nem létezhet feltámadás sem. Az emberek végeredményben biztosan és visszavonhatatlanul meghalnak, és voltaképpen ennyit jelentett élni. Más



megközelítések a szellemvilág élénk életéről számolnak be a zsidóság körében: a halottak közöttünk járnak, intézik a maguk ügyes-bajon dolgait, elfogyaszthatják a számukra kikészített ételeket, illetve bizonyos esetekben megjelenhetnek mások előtt, vagy meg is szállhatnak másokat. Az Ószövetség lapjain barangolván nem egyszer érhetjük tetten az úgynevezett "Isteni Elragadás" történetét, amikor is egyes szentek nem ízlelték meg a halált, hanem különféle módokon Istenhez kerültek. Énoch történetét alapul véve láthatjuk, hogy miután a szentségben folyamatosan előre jutott, végül olyannyira áttetszővé vált az Isteni Ragyogás visszatükrözésében, hogy ő maga nem is létezett már, hanem Isten úgymond magához emelte őt. A gnosztikus hagyomány szerint Énoch az angyalok közé emeltetett, és ő maga vált azzá az entitássá, amelyre a tradíciók Metatron angyalként hivatkoznak. A másik ilyen, szintén ószövetségi szereplő maga Illés próféta, akit végül tüzes szekéren ragadott el a Mennyekbe az Isten. Külön érdemes megemlítenünk a kabbalisztikus hagyományokat, amelyekben a lélek folyamatos fejlődésének állomásai rajzolódnak ki, ahogyan az Életfán egyre és egyre feljebb haladva éri el az Örök Hazába való visszajutást, illetve az Istenséggel való fokozatos egyé válás lépcsőfokait.

A keresztény tanítás ebben a kérdésben az évszázadok során meglehetősen alapos és egyértelmű dogmarendszer alakított ki a teremtés, bűnbeesés, halál, megváltás, feltámadás és örök élet problematikáját illetően, kiegészítve a Pokol, Mennysors, és egyes irányzatoknál a Purgatórium létének feltételezésével. A bukott angyalok és az emberek bűnei nyomán a Teremtés eredeti, konszekrált egysége megborult, a lét egyfajta sötétségbe süllyedt, az emberiségnek pedig nincsen többé lehetősége visszatérni a fényhez. A mainstream

kereszténységben ezt az elszakítottságot oldja fel Jézus áldozata, amely megváltja az emberiséget, felemeli a Teremtést, és visszaállítja a lét eredeti egységét. Az egyes irányzatok tanításai persze eltérnek egymástól a tekintetben, hogy ingyenes-e a megváltás, univerzálisan kiterjed-e az egész emberiségre, avagy csupán a Jézus megváltói mivoltát elismerők körére korlátozódik, illetve hogy szükségesek-e cselekedetek, vagy elegendő önmagában a hit. Azonban a közös vonás minden tekintetben ez: Jézus Krisztus által elérkezik a megváltás. Külön kérdéseket vet fel azonban, hogy mi történik a megváltás után, és mi történt előtte. A keresztény hagyomány szerint a régi időknek igazai és szentjei a pokol tornácán várakoztak mindaddig, amíg Jézus áldozata megnyitotta a Mennyszag kapuját. Mi történt azonban azután? Hogyan léteznek tovább a Mennybe jutottak lelkei, illetve hogy az üdvösség ténylegesen a végső állomás-e, avagy léteznek még magasabb létállapotok?

Az Iszlám kozmológiája érdekes megoldásokat javasolva közelíti meg a kérdést. Véleményük szerint Allah több tízezernyi világot teremtett, amelyek közül a legsóbb a földi világ. Amikor a hívők haláluk után bőséges lakomákat és szüzlányokat remélnék, az csupán egy néhány fokkal feljebb álló világ anyagiasabb örömeinek élvezetét jelenti, tehát tulajdonképpen az alapértelemben vett üdvösség csupán az első lépés egy magasabb létmód felé. A szúfi misztikában az aszkézis által az embernek lehetősége nyílnak mintegy "nagyobb ugrásokkal" áthaladni ezeken a kezdetlegesebb mennyszági léteken, és az Istennel való mélyebb egyesülés által egyből egy magasabb létszférába jutni, majd pedig fokozatosan haladni előre az Istennel való teljes és tökéletes egyesülés felé, a több tízezernyi spirituális világ bejárásán

keresztül. Akárhogyan is, az egyes tradíciók "receptje" az élet értelmének magyarázatára nagyjából így foglalható össze: létezik egy tiszta, szent, eredeti, szellemi állapot, amelytől az ember valamilyen módon elesett. Jelenleg egy alacsonyabb létállapotban, a bűnök és illúziók világában sínylődik, és valamilyen módon vissza kell jutnia az eredeti létbe. Ezt az eredeti létet úgy érheti el ismét, ha meghaladja az anyagi lét korlátait, kiteljesíti önmagát, és különféle gyakorlatok által elnyeri a megváltást, a vágyott egységet. Hogy ez a megváltás, üdv, szabadulás és öröklét miként érhető el, ott persze számos különbséget fedezhetünk fel a tanításban, ám a lényeg mindenképpen ez: valahogyan el kell érni. Minden vallás misztikus és aszketikus tradíciói valamiképpen hasonlóak egymáshoz, beszéljünk akár a hindu jógik, tibeti lámák, keresztény sztarecek, zsidó tzaddikok, muszlim nazírok és dervisek gyakorlatairól és életmódjáról. Eszerint minden tradíció megfogalmaz egy vágyott, eredeti állapotot, és a jelenlegi állapottal való összehasonlítás révén rámutat egyfajta hiányállapotra és tökéletlenségre, meghatározva ezzel a vágyott célt, amelynek eléréséhez aztán utakat és gyakorlatokat kínál. Tehát ezzel a gondolatkörrrel egybecsengvén azt lehet állítani, hogy minden tradíció a maga módján a Tradíció betetőződése, azaz egy ősi tudás változatos formákban megnyilvánuló feltárulkozása.

Hamvas Béla állítása szerint azonban a kereszténység merőben több, teljesebb és haladottabb, mint az összes többi tradíció, létezése tehát feleslegessé kell, hogy tegye az összes korábbi hagyományt. Hamvas Béla tehát egyfajta lineáris fejlődésvonalat feltételez, míg a tradicionalisták inkább az egyazon ősi törzsből leágazó számos ágazat párhuzamos növekedését és kiteljesedését. Miért is ez a kivételezettség

Hamvas Bélánál a kereszténységgel kapcsolatban? A mainstream kereszténység vélekedése szerint Jézus személye az egyedüli kulcs és lehetőség a megváltáshoz, éppen ezért nem ismeri el, hogy rajta kívül létezhet szabadulás az emberiség számára. Ez a kitétel persze szükségszerűen maga után vonja azt a követelést, hogy a kereszténység a kizárólagosság igényével léphessen fel. Ez a kijelentésnek mintegy a természetéből fakad. Amennyiben ugyanis megteszem azt a kitétel, hogy az én meggyőződésem kívül más meggyőződés nem vezethet eredményre, az teljes mértékben együtt kell, hogy járjon a többi tradíció létjogosultságának kétségbe vonásával. Amennyiben tehát feltételezzük, hogy Hamvas Béla életének kései szakaszában valóban a mainstream kereszténység híve lett, úgy állásfoglalása jól magyarázható a fenti gondolatmenet kapcsán.

Hamvas Béla műveit olvasván azonban egyértelmű, hogy nála a kereszténység messze és teljes mértékben mást jelent, mint ahogyan mainapság a kereszténységet definiáljuk. Amennyiben nevet kellene adnom ennek a jelenségnek, úgy azt mondanám, hogy valamiféle Krisztus-hordozói gondolatrendszer bontakozik ki Hamvas Béla értelmezéséből. Hamvas Béla korántsem avégett tartja a kereszténységet a hagyomány kiteljesedésének, mert a Jézus által való megváltás kizárólagosságát vallaná, hanem mert nézete szerint a keresztény hagyományban tisztul le és fogalmazódik meg a legpontosabb módon az ősi tanítás. Nem amiatt vonja kétségbe a többi vallási tradíció létének értelmét, mert a keresztény tanításhoz képest hazugságnak, tévelygésnek és valótlanágnak számítanának, hanem mert nézete szerint a kereszténységben kikristályosodott tanítás már meghaladta őket. Nem vonja kétségbe a többi tradíció értékét, hanem azokat inkább egyfajta

kibontakozási láncolat részének tekinti, amelyben a kereszténység már egy következő láncszemet alkot. Egyetlen láncszem sem válik azonban értéktelenebbé attól, hogy egy újabb láncszem kerül a sorba, csupán rendelkezünk már egy olyan láncszemmel, amely tovább visz minket a célunkhoz. Egyetlen lépés sem válik az utunk során feleslegessé attól, hogy újabb és újabb lépésekkel haladjuk meg. Hamvas Béla tehát nem a kereszténység egyedüli és kizárólagos igazságtartalmát tételezi fel, hanem egy összességében magasabb szinten álló megismerési módot lát benne.

A másik fontos kérdés, hogy vajon miben is tér el Hamvas Béla értelmezése a hagyományos keresztény szemlélettől? Én magam azt tapasztaltam, hogy Hamvas Béla kereszténysége korántsem az apostolok, egyházatyák, zsinatok és dogmák kereszténysége, hanem valamiféle olyasfajta lelkiesség, amelyet leginkább Jakob Boehme, Paracelsus, Agrippa és Louis-Claude de Saint-Martin képviseltek, jelesül egy Krisztus-központú gondolkodásmódot, akár a Jézus-központú gondolkodás felett. Ezek a szerzők, Hamvas Bélát is ideszámítva egyáltalán nem elégednek meg azzal, hogy a megváltás ingyenes ajándékát elfogadják, hanem ezen túllépve feltételezik, hogy a megváltás által megvalósuló üdvösség csupán az első állomás a magasabb létállapotok felé. Nem csupán elfogadni, vagy követni szándékozzák Krisztust, hanem saját maguk is meg kívánják valósítani a Belső Krisztust önmaguk szívében. Hamvas Béla számára a kereszténység egyáltalában nem vallás, vagy vélekedérendszer, hanem a megvalósításnak egy tökéletesen világos, ragyogó és egyenes, ámde kimondottan nehéz és hősies belső útja. Elfogadja az ingyen-kegyelem létét, és bőségesen merít is belőle, azonban nála a krisztusi út értelme nem csupán a megváltás, hanem a

megvalósítás. Amennyiben a megvalósítás alkímiai folyamata sikeres, úgy az ember Jézushoz hasonlóan maga is Krisztussá válhat a saját belső univerzuma fölött, így tehát egyre és egyre nagyobb lépésekben haladhat az Istennel való teljes egység felé. Hamvas Béla szemében tehát a kereszténység azért számít a tradíciók meghaladásának, mert a lehető legkonkrétabban, legérthetőbben és legteljesebben kinyilatkoztatott belső utat látja benne.

Ahhoz, hogy meghatározzam a magam álláspontját ebben a kérdésben, a gnosztikus kabbalah lelkiségéhez próbálok visszanyúlni. Úgy értelmezem, hogy véleményem valamiként középutas lehetőséget képvisel a két álláspont között. Úgy gondolkodom, hogy a tradicionális álláspont szempontjából kétségtelenül igaznak bizonyul, hogy minden tradíció egyben a Tradíció betetőződése, így tehát nem követem Hamvas Béla álláspontját abban a tekintetben, hogy a kereszténység megjelenésével az összes többi tradíció léte feleslegessé vált volna. Minden tradíció alkalmas arra, hogy a komoly és elkötelezett gyakorlót a megvalósítás által az üdvösség felé vezesse, mivel ha nem így lenne, akkor bizony megannyi szent tzaddik, nazír, dervis és jógi útja válna tökéletesen értelmetlenné és értéktelenné. Minthogy azonban ezek a személyek voltaképpen egyazon Cél érdekében tesznek spirituális erőfeszítéseket, és jutnak el a megvalósítás magas szintjeire, úgy fanatizmus volna azt feltételezni, hogy Isten ezeket a követőit csupán az általuk választott ösvények különbözősége miatt alacsonyabb sorban kezelné. Másfelől azonban egyértelműen Hamvas Béla véleményéhez vélem közelállónak érezni magamat a tekintetben, hogy a jézusi tanítás eredeti alakjában valóban még inkább kiteljesedni és kristályosodni látszik az a bizonyos Tradíció. Ezen a ponton

sietek azonban megjegyezni, hogy mindezt abban az érvényességi körben tekintem igaznak, ha a kereszténység alatt a Hamvas Béla által értelmezett irányvonalat értjük. A misztikus, alkímiai kereszténységben ugyanis minden kétséget kizáróan egyértelműbb, tisztább és érthetőbb útmutatást kaphatunk a megvalósítás valódi lényegéről, jelesen a Krisztusi Létezmód kibontakoztatásáról, és az Emberfeletti Ember világra hozataláról. Ez egy tiszta cél, az üdvösséghez vezető tiszta Út, azonban mindehhez nem elégséges az exoterikus kereszténység hívó és követő viszonyulásmódja, hanem valódi megvalósításra szükséges elköteleződni.

A saját látásmódom tehát egyfajta vallási és tradicionális univerzalitás, amely a theurgikus és misztikus megvalósítás mellett tesz hitet. Azt gondolom, hogy önmagában minden egyes valódi tradíció alkalmas arra, hogy az embereket a vágyott cél felé vezesse. Lényegét tekintve tehát azt mondhatom, hogy gondolatom szerint a kereszténység valóban a tradíció betetőződése, azonban vele együtt valamennyi másik tradíció is a tradíció betetőződése. Akár Nirvánáról, akár szabadulásról, akár megváltásról beszélünk, az feltételez egyfajta spirituális megvalósítást, amelynek csupán első lépései a megtérés és az üdv elnyerése. A gnosztikus kabbalah tanítása szerint létezik egy végtelen forrás, amelyből a Fény különféle állomásokon, univerzumokon és világokon áthaladván érkezik el a mi világunkra, és az emberek lelkébe. A tanítás szerint Isten a Teremtés kezdetét egyre inkább visszavonni kezdte Önmagát a végtelenségből, mintegy azért, hogy "legyen hely a Teremtésnek", tehát hogy Istenen kívül legyen elegendő szabad tér valami másra. Isten végül olyan mértékben visszavonta önmagát, hogy az Univerzum bölcsője alakot ölthetett, tehát a Végtelen Fényesség belsejében

egyre inkább valamiféle üresség, egyfajta ősi anyaméh alakult ki. Ennek a semminek a kialakítása tette lehetővé az Istenség számára azt, hogy legyen Rajta kívül hely a Teremtésnek, amelybe aztán ismételtén beáramolva létrehozhatson dolgokat.

Isten végeredményben oly mértékben fókuszálta a fényességét, hogy voltaképpen egyfajta sugárnyalábbá válhatott, amely azután ismételtén belépett az ürességbe, hogy kinyilvánítsa teremtő erejét. Ez a Fénysugár, Isten látható alakban megnyilvánuló megjelenése a Teremtett Világban nem más, mint a Logos, azaz a Teremtő Szó, még pontosabban a Krisztus. A gnosztikus hagyomány szerint a Krisztus minőségét képviseli nemcsak a Logos, a Teremtő Szó, de a Sophia, a Teremtő Bölcsesség is. Mivel azonban minden ezen a világon ezáltal a Teremtő Krisztus által alkotott meg, ezért egyértelmű, hogy mindannyian hordozzuk a lelkünk mélyén ennek a Teremtő Krisztusnak a magját. A Krisztusnak azonban minél inkább láthatóvá szükséges válnia, és a Teremtés teljességén keresztül be kell lépnie az anyagi világba. Jézus, azaz Yeshua volt az, akiben tökéletesen megnyilvánulhatott ez a Krisztusi létmód, előtte azonban kisebb-nagyobb mértékben már mások is képesek bizonyultak megnyilvánítani valamicskét ebből a létből. Énoch, Illés, Elizeus, Beavató János, Mária és József, illetve tovább léphetünk még Zoroaszter, Buddha és más szentek irányában is. Ugyanígy elmondható, hogy ez a Krisztusi létezés mód mindannyiunk előtt nyitva áll, és ebben rejlik a kereszténység valódi üzenete. A Jézusi megváltás lehetőség, amelynek megtörténte hatalmas mértékű lelki-spirituális kibontakozásra adhat lehetőséget az emberek számára, ennek elérése azonban egyáltalán nem lehet egyenlő passzív elfogadással. Az üdvösség ugyanis csupán az első lépés, így azok, akik a vallásosságot pusztán a



Mennyország kedvéért, vagy a Pokoltól való félelem miatt gyakorolják, még messze nem érték el a valódi Célt az üdvösséggel.

A létezés Célja ezen a világon, hogy az ember megszerezze az üdvét, azaz kívül-belül egy magasabb létezmódra lépjen, ez azonban nem lehetséges komoly lelki munka nélkül. Én magam azon a véleményen és állásponton vagyok, hogy az üdvösség megszerzése annak ellenére, hogy ingyenesen felajánlott lehetőség, elsősorban komoly és elkötelezett önmegvalósítás eredményeként valósulhat meg. Ennek az önmegvalósításnak persze feltétele a Felső Világok felől szüntelenül áramló Krisztusi Fény, azonban az emberi erőfeszítés nem kerülhető meg. A gnosztikus kabbalah szerint az Isteni Kegyelem nélkül az ember valóban végtelenségekig kóborolna a létben, ahogyan azt a hindu tradíció sejteti, azonban amennyiben képessé válik megnyílni efelé a kegyelem felé, úgy az út jelentősen megrövidülhet. Fontos azonban a szó: megrövidülhet. Megrövidülhet, de nem válik szükségtelenné, vagy feleslegessé. Ezért sem érzem magamhoz közelállónak azokat a keresztény nézeteket, amelyek a megváltást egyes egyedül a passzív befogadáshoz és a hithez kötik. Véleményem szerint a Krisztusi Út valóban az egyik legpontosabban meghatározott út, azonban korántsem az egyedüli út az üdvösség felé. Ami valóban fontos kérdés, hogy mi magunk mennyi erőfeszítést vagyunk hajlandóak megtenni ezen az úton. Hiába hosszadalmasabb, homályosabb és kilátástalanabbnak tűnő egy hindu, vagy buddhista lelki út, egy fáradhatatlan és rendületlen, szorgalmas hindu, vagy buddhista gyakorló sokkalta előbbre juthat az üdvösség elérésében, mint egy kevésbé buzgó, és csupán felületesen gyakorló keresztény. Ez persze szemben áll a mainstream kereszténység

felfogásával, azonban én magam sem tartom magamat a mainstream kereszténységhez tartozónak.

Én magam Gnózikereső vagyok, misztikus életutat járok. Természetes, hogy léteznek hozzám közelebb álló utak és irányzatok, azonban fenntartom a szabadságomat arra, hogy ne köteleződjek el egyik mellett sem. Sokféle embert ismerek, megannyi irányzat berkeit bejárni alkalmam nyílt, mégis úgy tapasztaltam, hogy a különféle vallások komoly megvalósításra törekvő személyiségei voltaképpen több dologban hasonlítottak egymásra, mint ami a különbözőségeiket illette. Ez utóbbiak csupán felületi tényezőknek mutatkoztak csak, sok esetben pedig teljesen el is halványultak a belső lelkeséghez képest. Szerelmesem és Lelkitársam, keresztény tanítóim, alkimista mestereim, a szúfi murshid, valamint a világmegváltó tervén munkálkodó filozófus barátom voltaképpen egyazon nyelvet beszélnek: mégpedig azt a bizonyos "egyetemes nyelvet". Mindannyian másfajta módon közelítenek az Istenséghez, már ha közelítenek hozzá egyáltalán, azonban én magam mindegyiküknek szemében ugyanazt a rejtélyes csillogást látom, amelyet olykor a saját tekintetemben is tetten érni vélek, ilyenkor pedig úgy érezhetem, hogy a helyes Ösvényen haladok.

*Az elméleti háttér forrása: Dr. László András: Tradicionalitás és létszemlélet, Kötet Kiadó, Nyíregyháza, 1995.*

## A misztika célja és értéke...

A misztikus lét elsődleges célja, értelme és értéke a Mindenséggel, a Végtelenséggel, a Határtalansággal, a Megszentelttel, a Tapasztalaton Túlival való személyes, közvetlen és bensőséges kapcsolat keresése, kialakítása, megélése, fenntartása és elmélyítése. A misztika nem holmi homályos, megfoghatatlan, és a kiválasztott kevesek számára fenntartott előjog, hanem egy mindenki előtt egyenlő mértékben nyitva álló lehetőség. Misztikus létélményre törekedni egyáltalán nem azt jelenti, hogy az ember mindenféle rejtélyes, hátborzongató, érthetetlen, és a végletekig megbonyolított praktikák által próbálná meg, mintegy "kizsarolni" az Istenség figyelmét, hanem az imádság, meditáció, és a megszentelt szertartások által figyelmét és tudatosságát folyamatosan a Múlhatatlan Dolgok felé irányítja. "Közeledjete az Istenhez, és majd Ő is közeledni fog hozzátok", ezt olvashatjuk az Írások lapjain, és ez a gondolat válhat a misztikus életének legfontosabb vezérelvévé. Amennyiben ugyanis gondolatainkat és figyelmünket folyamatosan a nagybetűs Valóság felé irányítjuk, a káprázat leplei lassacskán lehullani látszanak, életünket pedig újfajta élmények ragadják magukkal. Az ember hirtelenjében rádöbbenni látszik arra, hogy csodálatos és varázslatos áldásokat tartogat számára a Mindenség, a Mennyei Dolgok megismerésével pedig olyan Világ nyílik meg előtte, ahol mindig szívesen látott személyként tartanak számot rá.

Ebben a Világban nem létezik sem kirekesztés, sem pedig az elit számára fenntartott, különleges bánásmód. Olyan különleges, megszentelt Tér ez, ahol nem (rab)szolgaként, vagy másodrendű állampolgárként, és nem is vendégként tekintenek

rá, hanem a valódi öröm, szeretet és elfogadás ajándékaival veszik őt körül. Misztikusnak lenni nem vallás, nem dogma, de nem is hitrendszer, vagy életfilozófia kérdése, hanem eleven, életteli és dinamikus megtapasztalása a Láthatatlannak és Felfoghatatlannak.

## A Teremtetlen Fény Ünnepeét éljük...

Valahányszor csak elérkezni látszanak ezek a napok, a lélekben mindahány alkalommal megmoccanni tűnik Valami. Mintha a Mennyországot előlünk elfüggönyöző kárpitok és fátylak mostanság nem bizonyulnának annyira áthatolhatatlannak, és mintegy a Misztikus Szélben megmeglobbennév kívánnák megajándékozni az arra figyelmeseket egy elmélyültebb és teljesebb tapasztalatnak csodájával. Bármennyire is idegenkedéssel és visszahúzóddással töltenek el azok a módozatok, ahogyan a világ és a társadalom az Ünnepe megüli, mégis megragadja lelkemnek belső tekintetét az a fajta rejtélyes és megmagyarázhatatlan vonzódás, amely még a legridegebb, legsötétebb és legérzékletlenebb lényeket is láthatatlan módon irányítja a Fényesség felé. Mint ahogyan Máni Próféta oly találóan megfogalmazza, a fák mindenkor a fény felé törnek, azaz minden élő és lélekkel bíró szervezet legbensőbb lényegében elrejtetten ott lakozik a vonzódás és törekvés valami magasabb, megfoghatatlanabb, hatalmasabb és fenségesebb, végtelen dolognak a megtapasztalása iránt. Még azok is, akik látható módon semminemű lelkeséget nem hordoznak magukban, még azok is, akikbe látszólag semminemű értelem, együttérzés és szeretet nem szorult, még azok is, akik voltaképpen emberinek sem igazán nevezhető életveremben sínylődnek, még öbelölük sem lehet kiirtani teljes mértékben azon vágyódást, amely Minden Létező Végső Forrása és Célja felé irányul. Bármennyire is meghatározza ilyenkor ténykedéseinknek fókuszát a Harácsony kultusza, bármennyire is bőségesen kívánunk áldozni a féktelen zabálás, költekezés, habzsolás és dözsolés oltarán, csupán egy pillanat erejéig próbáljunk megtorpanni, és mélyebben a saját lelkünkbe nézván kíséreljük meg felfedezni és köszönteni a

Bennlakozó Fényt, a bennünk élő Krisztust. Nem szükséges a jászolban keresni, hacsak nem a saját szívünk és lelkünk jászoláról van szó, ugyanis sohasem fogjuk megtalálni másutt, különösen nem kívül. Az apokrif Írások egyike arra figyelmeztet ugyanis bennünket, hogy ne higgyünk azoknak a hangoknak, akik a Messiást valamiféle külső tényező képében akarják megmutatni nekünk, a Messiás ugyanis mindannyiunk saját lelkének és szívének leglényegében Él és vár. Vár arra, hogy felismerjük Őt a magunk betlehemi barlangjának teljességében. Lejátszódhat ugyanis akárhányszor a karácsonyi rege, angyalokkal, pásztorokkal, mágusokkal, apróbb és nagyobbacska állatokkal, Szent Családdal és Kisdeddel, mindez oly kevésnek bizonyulna, ha nem történne meg ugyanez a Csoda napról napra bennünk, mindannyiunkban.

Mind a Születés, mind az Alámerítkezés, mind a Színeváltozás, mind a Kínhalál, mind pedig a Feltámadás és Felemelkedés voltaképpen az "itt és most" örök valóságában játszódik, egyfajta belső történés, szívbeli dráma formájában. Mi magunk lennénk a pásztorok, mágusok, Szent Család és a Kisded is, azonban könnyedén válhatunk ugyanakkor Heródessé, vagy akár a lelketlen parancsokat vakon és hidegen végrehajtó bérencekké is. Csupán rajtunk áll, hogy végeredményben melyik szerepet vállaljuk magunkra a bennünk játszódó betlehemi drámában. A Karácsony a Kerecsen ünnepe is egyben. A madaré, amely képes elhozni számunkra a Teremtetlen Fényt, hogy annak magvát szívünkben elültetvén mi magunk is aprócska Napokká és Csillagokká válhassunk, fényesen világítva önmagunk és mások számára. Ne feledjünk el tehát, akár csak egy röpké pillanat erejéig Igazi Karácsonyt csempészni a Harácsonyba, legalább egy aprócska gesztussal köszönvén a bennünk

szüntelenül születő Isteni Fényjelenséget, amely magának a  
Messiásnak Bennlakozó Fénye.

## **Misztikus önvédelem, avagy hogyan fordítsd oda a másik orcádat...**

"Ne álljatok ellent a gonosznak. Aki megüti a jobb arcodat, annak tartsd oda a másikat is! Aki perbe fog, hogy elvegye a ruhádat, annak add oda a köntösödöt is! S ha valaki egy mérföldnyire kényszerít, menj vele kétannyira!"

Amióta néhány nappal a jelenlegi sorok papírra vetését megelőzően megfogalmazódott bennem, hogy szeretném alaposabban is átgondolni a Krisztusi Tanítás ezen rendkívül megosztó, és sokak által meglehetősen romboló módokon értelmezett pontját, egyúttal minden kétséget kizáróan világossá vált számomra, hogy óriási fába mélyesztettem a fejszemet. A vállalás rendkívül komplex, kivitelezése pedig érzéseim szerint óriási körültekintést kíván meg, ugyanis elképesztő nehézségeket jelent mindennemű megnyilatkozás egy olyan kérdést illetően, amelynek a különféle eltorzított értelmezéseitől személy szerint is rengeteget nyílt alkalmam szenvedni. Mindenki ismeri ugyanis a "fordítsd oda a másik orcádat" mára már jelentős mértékben közhelyesült, azonban a kölcsönösség és viszonyosság elvére alapozottan még mainapság sem igazán gyakorolt elvét, amelyet sok esetben még előszeretettel egészítenek ki a "ne keresd embertársad szemében a szálkát, amikor a magadéban gerenda van", vagy a "ne ítélj, hogy ne ítéltess" eredeti szöveggörnyezetéből és kontextusából kiragadott felszólításaival, tovább fokozván ezzel a zavart, azonban általánosságban elmondható, hogy leginkább önző, egyoldalú szituációkban kerülnek elő ezek az idézetek. Éppen ezért tartom kiemelten fontosnak, hogy egy misztikus-gnosztikus perspektíva képviselőjére helyezkedvén fogalmazzam meg a magam saját(os) álláspontját ebben a



kérdésben.

Mielőtt azonban a tényleges munkára sort kerítenék, mindenképpen lényegesnek és fontosnak, sőt mi több, egyenesen megkerülhetetlennek tartom két alapvető kitételnek a megfogalmazását és egyértelművé tételét. Ezek közül az első, hogy személy szerint nem tartom magamat a keresztény valláshoz tartozónak. Egyáltalán nem amiatt, mert időközben másik vallás, vagy nézetrendszer pártjára állottam volna, hanem éppenséggel pontosan azért, mert nem tartom magamat egyetlen kiemelt vallás, világnézeti rendszer, vagy tradíció követőjének sem. Gnózikereső vagyok, a misztikus létélmény megélésére elkötelezett vándorló, aki apadhatatlan kíváncsisággal és hévvel kutatja a különféle megközelítésmódok által megosztott igazságokat, azonban az elkötelezetlenség és pártatlanság, tehát végső soron a teljes függetlenség és szabadság jegyében végzem ezt a fajta szemlélődésemet. Igaz ugyan, hogy az utóbbi időben mintha mintegy visszatérni látszanék a gyökereimhez, egyre több időt és energiát szentelvén a Krisztusi Üzenet tanulmányozásának, azonban ezt egyáltalán nem abban az értelmezési keretben szándékozom megtenni, amelyet a világ alapvetően a kereszténység név alatt ismert meg. Úgy érzem ugyanis, hogy még jócskán adósnak számítok, elsősorban önmagam felé, másodsorban pedig az írásaimat olvasók számára abban, hogy folyamatosan munkálkodván megfogalmazzak, kialakítsak és megéljek egy saját Krisztus-értelmezést, annak minden személyes vonzatával együtt.

A másik fontos kitétel, amelyet mindenképpen tanácsosnak tartok megtenni, hogy a mainstream, fővonalbeli keresztény értelmezésekkel és hangokkal egyáltalán nem

keresem a kapcsolatot, és nem is áll szándékomban a gondolataimnak bármilyen módon és szinten való megütköztetése velük. Nem vallás-, vagy egyházkritikának szánom az ebben a gondolatkörben szerzett írásaimat, hanem bizony egy teljesen független és egyéni értelmezésnek, amelyet a vallásoktól, hitrendszerektől és szervezetektől való szabadságom teljes mértékben megenged. Tudatában vagyok annak, hogy a keresztény egyházak katekizmusai szerint a Szentírást csakis az egyház tanítóhivatala értelmezheti hitelt érdemlő módon, így ők maguk erre a tanításra hivatkozva mindennemű külső hang létjogosultságát meg tudják szüntetni, azonban számomra éppen ezért bír olyannyira felbecsülhetetlen értékkel a független álláspont megtartása. Amennyiben ugyanis tökéletesen kívülről szemlélvén fogalmazunk meg gondolatokat egy tanítást illetően, úgy csupán annyi vonzata lehet a gesztusnak, hogy az adott intézményen belül nem verhet gyökeret a gondolatunk, azonban szabad földben ettől függetlenül még tökéletesen fejlődhet, gazdagodhat és gazdagíthat.

A hosszúra nyúlott, ámde korántsem felesleges bevezető után kezdünk is mostan bele a kérdés gyakorlati kifejtésébe. A hagyományos keresztény nézetrendszer szerint ezek a gondolatok gyakorlati tanácsokat fogalmaznak meg a mindennapi élet vitás kérdéseit illetően, a felebaráti szeretet, alázatosság és szerénység, türelmesség és szelídség jegyében. Sajnos azonban sok esetben tapasztaltam, nemcsak a saját bőrömről, hanem korábban más, komolyan gyakorló keresztények esetében is, hogy a fentebb ismertetett tanítások tettekre váltása nemcsak, hogy az ő saját életükre nézve, hanem bizony az emberi kapcsolatok szempontjából is kiemelten károsra és destruktívvá válhat. Mindenképpen érdemes ugyanis

egyrésről különbséget tenni valódi alázatosság és félreértelmezett megalázkodás között (amelyet sokat az alázat szó alatt valójában értenek), másrésről pedig megvizsgálni ennek lehetséges megvalósítási lehetőségeit. Véleményem szerint a legnagyobb veszélyt az a fajta kettős mérce jelenti, amelyet az emberek általánosságban önmagukra, a kapcsolataikra és a világ működésére alkalmaznak, tekintet nélkül annak valós realitására. Pontosan erre hívja fel a figyelmet Yeshua a jól ismert szálka-gerenda példázatban, amelyhez persze ugyanúgy borzalmasan sok kiforgatás és torzított értelmezés tapad.

Akinek már nyíltot alkalma huzamosabb időt eltölteni különféle keresztény közösségekben, annak számára sajnos jól ismert jelenség lehet, amikor az egyes vitás helyzetek folyamán különféle kiragadott szentírási idézetek "puffogatása" történik, mindkét oldalról. Ennek a metódusát én magam a saját tapasztalataim alapján nagy vonalakban így tudnám összefoglalni: "Nekem igazam van. Pont. Igazam van, mert alaposan átímadkoztam a kérdést, és biztos vagyok abban, hogy a Jóisten mellettem áll. Benne van a Bibliában is, hogy (és itt jön az éppen oda kívánckozó szakasz). Amennyiben Te megfogalmaznád az ellenérveidet, természetesen a saját álláspontodat igazoló szentírási szakaszok felvillantásával, én már nagyjából előre tudom, hogy mivel fogsz előjönni, mint ahogyan azt is, hogy én magam hogyan reagálok majd rá, hiszen jó néhányszor lefuttattuk már ezeket a köröket. Amennyiben a vita elmérgedne, és személyes vagdalkozássá fajulna, már elő is tudok jönni a "szálka-gerenda" példázat végső érvével, illetve ha ez még nem volna elég, akkor a "ne ítélj, hogy ne ítéltess" is szóba kerülhet. Természetesen Neked esélyed sincsen előállni a magad érveivel, mert innentől fogva

engem már tökéletesen megvéd a "Jézusnak is kellett szenvednie az emberek miatt" hamis mártírosmással kecsegtető gondolata, így lényegében sikeresen háriható el minden további támadást".

Pszichológiailag tökéletesen igazolódik ez a fajta kettős mérce. Amennyiben mi magunk képviseljük a magunk saját álláspontját, arra hajlamosnak mutatkozunk mindenk felett úgy tekinteni, mint valamiféle tökéletesen átgondolt, bebetonozott, észérvekkkel megfelelően körülbástyázott véleményre, amelyet vallásos körökben még tovább erősíthetünk, amennyiben egyenesen a Szentlélek sugalmazásának, vagy eleve egy Jézussal az este folyamán "megbeszél" ügynek tekintjük. Persze, hogy igaz, jogos és kellőképpen megalapozott egy ilyesfajta vélemény, vagy álláspont, hiszen mi magunk találtuk ki, alaposan utánajártunk, megkerestük a megfelelő szentírási szakaszokat, illetve még az Istennel is megbeszéljük a kérdést, sok esetben pedig még csupán fel sem merül bennünk, hogy a másik fél is hozzánk hasonlóan megtette ugyanezt, legalábbis ő maga legalább ugyanannyira tökéletesen biztos a saját álláspontját illetően, mint amennyire mi magunk azok vagyunk a magunkénak tekintetében. Létezik azonban egy meglehetősen kényes és veszélyes tényező, ez pedig éppen a saját javunkra történő kognitív torzítás, amelynek keretében hajlamosak vagyunk úgy tekinteni a másikra, mint nálunknál sokkalta felületesebb, tudatlanabb, és tévedésre sokkalta nagyobb mértékben hajlamos személyre, akinek véleménye éppen ezen okból kifolyólag bizonyosan nem lehet egyenértékű a miénkkel. Nem feltételezzük, hogy a másik személy éppen annyira komplex, gazdag világlátással, gondolati struktúrákkal és érvrendszerekkel rendelkezhet, mint amilyenekkel mi magunk

rendelkezünk, hiszen önmagunkat jó esetben alaposan ismerjük, míg a külső személyekre rendszerint igencsak kevés és felületes figyelmet szentelünk. Ez egyáltalán nem valamiféle bűn, gyarlóság, vagy hiba, hanem egy minden emberi lénybe alapvetően belekódolt hajlam a kognitív torzításra, és az egyoldalú értelmezésre. Bűnné, gyarlósággá, vagy hibává akkor válik, amennyiben teljességgel megfélemedezünk róla, és a tudatosítás hiányában úgy éljük az életünket, hogy az igazság bajnokainak tekintjük magunkat, fel sem vetve önmagunkban, hogy a másik fél értelmezésében is lehetne felfedezni néminemű igazságtartalmat. Nem keseregni kellene azonban, hogy "így meg úgy, meg hogy az ember milyen esendő", hanem megismerni, tudatosítani és kezelni ezeket a torzításokat, illetve valamilyen szinten felülemelkedni rajtuk.

Gondoljunk bele azonban abba, hogy miként is zajlik mainapság (és megítélésem szerint zajlott mindig is) egy vita: A-nak igaza van, legalábbis A. ennek a feltételezésnek a teljes tudatában vág neki a vitának. Vele szemben B. foglal helyet, akinek szintén igaza van, legalábbis B. erről a maga világában tökéletesen meg van győződve. A baj azonban ott kezdődik, hogy mindkét fél, jelesül A. és B. egyaránt tökéletesen meg van győződve arról, hogy egyedül neki, és csak neki lehet igaza, míg a másik fél csakis és kizárólag valamiféle megveszekedett csaló lehet csupán, vagy legalábbis jóhiszemű tévelygő, de persze még az is lehet, hogy embernek alig nevezhető "libsi", "migráncssimogató", avagy egyenesen "fasiszta" személlyel állunk szemben. Ilyen esetekben pedig alapvető feladatunk kell legyen, hogy az "igazság" védelme érdekében, minden lehetőséget megragadván megkíséreljük nem csupán a másik álláspontját, hanem egyenesen a teljes személyét elhíthetlenníteni, illetve akár fizikai értelemben is

megsemmisíteni. Ilyenkor kerül elő a személyeskedő durvulás, a másik teljes világnézetének, személyiségének és egészséges elmeállapotának a kétségbe vonása, természetesen annak biztos tudatában, hogy mindig a hangosabban ordító "igazsága" lesz az erősebb. Hol is lenne tehát ebben a helyzetben a másik fél tisztelete, megbecsülése és egyenrangú vitapartnerként való kezelése, akiről legalább elvi szinten feltételezzük, hogy álláspontja ugyanolyan legitim, a különféle érvekkel megfelelően körülvelt és alaposan átgondolt, mint amennyire hajlamosnak mutatkozunk ezeket a tényezőket feltételezni a saját véleményünket illetően.

Mindez abból a pszichológiai tényezőből fakad, hogy a legtöbb ember szellemi működése még alapvetően képtelen megbirkózni azzal a tényezővel, hogy két, vagy akár egyszerre több, egymásnak látszólag ellentmondó állítás is rendelkezhet az igazság minőségével egyszerre. Leegyszerűsítve tehát a legtöbben nem tudjuk megérteni, hogy kétféle megközelítés is lehet igaz egyszerre. Mivel egy ennyire komplex helyzet már alapvetően ingatja meg az igazságos, bejósolható, átlátható, biztonságos és kiszámítható világba vetett (egyébként meglehetősen illuzórikus) hitünket, így nem meglepő, hogy minden igyekezetünkkel törekszünk ennek a lehetőségnek a kiküszöbölésére, illetve valamiféle teljes igazságnak a megtalálására. Minthogy a legtöbbünk számára mindennél fontosabb ez a fajta biztonság és bejósolhatóság, elmélkedésre, vizsgálódásra, tanulásra és érvelésre pedig a legtöbbünknek egyszerűen nincsen elegendő ideje, így késznek mutatkozunk meghozni azt a kompromisszumot, hogy bármilyen kellemesnek hangzó fél-, avagy egyenesen áligazságot felelünk a teljes igazság szintjére, kényelmes módon megspórolva magunknak a további gondolkodás és vizsgálódás

jelentette kényelmetlenségeket és fáradalmakat. Amennyiben azonban ilyesfajta tényezők uralják mindennapi életünket és kommunikációnkat, akkor bizony alaposabban is végig kell gondolnunk, hogy a "fordítsd oda a másik orcádat" gyakorlatát ténylegesen szó szerint kellene vennünk.

Én azon az állásponton vagyok, hogy Yeshua szavainak vizsgálata során célszerű egyfelől nem figyelmen kívül hagyni a kontextust, másfelől pedig belehelyezkedni egyfajta elvontabb, misztikusabb szemléletmód gyakorlásába. Kezdetnek vizsgáljuk meg, hogy miként képzelhető el egy jobb orca megütése a helyzet materiális kontextusában. Krónikus jobb-bal tévesztő lévén meglehetősen nehézséget okoz számomra ennek a helyzetnek a leképezése, azonban bízom abban, hogy olvasóim érteni fogják. Tegyük fel, hogy két ember áll egymással szemben. Mivel a legtöbb ember alapvetően jobbkezes, így feltételezhető, hogy a jobb kezüket fogják használni annak a bizonyos pofonnak a kivitelezésében. Igen ám, de amikor ketten állnak szemben egymással, akkor a jobb kézzel indított pofon történetesen a másiknak a bal orcáján tud csak csattanni. Jobb kézzel csupán úgy lehetne felpofozni a másikat a jobb arcának oldalán, ha az ütést történetesen rézsútosan indítjuk el, mégpedig bal oldalról, alulról felfelé, azaz a másik személy arcának kérdéses területét ebben az esetben nem a tenyerünkkel, hanem a kézfejünkkel fogjuk eltalálni. Mindez pedig abban a meghatározott történelmi kontextusban sokkalta többet jelentett, mint egyetlen pofont, jelesül meglehetősen komoly, szimbolikus jelentéstartalmat hordozott. A másiknak a kézfejjel való felpofozása teljes annihilációt, teljes mértékű földbe döngölést és megalázást jelentett, tehát annak egyértelmű üzenetét, hogy az ég egyadta világon semmibe sem veszem a másikat. Ez pedig len sokkalta

komolyabb üzenet és gesztus, mint egy egyszerű, indulati pofon, elvégre mindenképpen feltételezi a teljes tudatosságot, szándékot és jól átgondolt döntést. Amennyiben ezt a helyzetet átvisszük jelenkori társadalmunkra, már alaposabban átláthatjuk, hogy már pusztán pszichológiai értelemben véve sem lehet elképzelhető válaszreakció a hagyományos értelemben vett "fordítsd oda a másik orcádat" attitűd.

Ezeknek a felvetéseknek megtétele során nagyon sokszor találkozni a mainstream kereszténység részéről azzal a kritikával, hogy a kétségeket és ellenérveket megfogalmazó személyek úgymond "még nem készek odaajánlani Istennek az egész életüket, és nem bíznak még az isteni ítélet igazságosságában". Éppen ezért érzem szükségesnek megfogalmazni, hogy nagyon sok esetben a helytelen értelemben vett alázatosság, szelídség és türelem sokkalta nagyobb anyagi, lelki és szellemi károkat képes okozni, mint egy helyes értelemben és mértéktartóan gyakorolt önvédelem. Vannak ugyanis olyan helyzetek, amikor éppen az alázatosság és megalázkodás szolgáltat olajat a tűzre, és azt hiszem, hogy joggal vetem fel annak a lehetőségét, hogy a jobb orca kézfejjel történő felpofozása éppen ilyesfajta történést jelent. Az ugyanis, ha valaki a másikat teljesen nyíltan, szándékosan, előre megfontolt szándékkal és teljes tudatosságának birtokában ilyenén módon alázza meg, már minden esetben feltételez egy olyasfajta lelki és személyiségi torzulást, amellyel szemben már nem elegendő az alázatosság és az új lehetőségek szüntelen felajánlása. Sietek persze megjegyezni, hogy ezek egyáltalán nem azok a helyzetek, amikor a másik egyszer-egyszer meggondolatlanul, hirtelen természetének és felfokozott intenzitással tomboló érzelmeinek teret engedve mintegy "belefut" egy-egy ostoba cselekedetbe. Ilyenkor a



megbocsátás gesztusa valóban működőképes lehet, azonban feltétlenül szükséges felhívnom a figyelmet arra, hogy a határ a kétféle helyzet között olykor meglehetősen keskenynek és szűknek mutatkozhat, így sok esetben hajlamossá válhatunk túlságosan is jóhiszeműen feltételezni a másiktól a meggondolatlanságot és a hirtelenséget még akkor is, ha nyilvánvalóan átgondolt, megfontolt és előre eltervezett helyzetekről van szó.

Mint már korábban is írtam, léteznek olyan súlyos személyiségtorzulások, amelyeket éppen a másik fél részéről megnyilvánuló alázat, illetve a "fordítsd oda a másik orcádat" helytelenül értelmezett gesztusa tart mozgásban. Ilyenek például a pszichopáták és nárcisztikus személyiségzavarral élők hatalmi játszmái, valamint a különféle házastársi erőszakok és alkoholista drámák. Ezekben ugyanis minden esetben részt vesz egy manipulátor, aki a helyzet felforrósodása esetén hajlamos úgy beállítani a viselkedését, mint egyszeri megingást, vagy olyan rossz szokást, amelyet minden igyekezetével megpróbál magában legyőzni. Rajta kívül nem feledkezhetünk meg arról a személyről, aki ezekben a játszmákban a másik fél szerepét tölti be, és aki minden esetben megpróbál mentséget találni a másik viselkedésére, szüntelenül új orcáját mutatva a másik felé. Itt azonban éppen ezzel a viselkedésével tartja fenn az ördögi kört, elvégre képtelen felismerni, hogy az agresszor részéről egyáltalán nem véletlen és meggondolatlan tettek sorozata felelős a történésekért, hanem bizony tudatosan eltervezett és kivitelezett folyamatról van szó. Ehhez asszisztálni azonban nemcsak, hogy nem alázatos cselekedet, hanem egyenesen akár bűnpártolásnak is felfogható.

Korábbi munkaterületeimnek egyikén volt egy kollégám, akinek szokásában állott a másik személyt nyíltan, akár az ügyfeleink előtt becsmérelni, szakmai véleményét korántsem szalonba illő módon felülbírálni, illetve az egész személyét érintő, sokszor elképesztően negatív és pejoratív színezetű kijelentéseket tenni. Vele kapcsolatban én magam is beleesni látszottam abba a hibába, hogy minden egyes ilyen cselekedetét úgy próbáltam interpretálni, hogy azokat valamiféle személyiségzavar, túlzott mértékű impulzivitás, esetleg jellembeli hiányosságok számlájára írtam, szüntelenül új esélyt és új platformot biztosítva ezzel számára az újabb negatív megnyilatkozásra. Ezzel a viselkedéssel azonban több szempontból is helytelen módon jártam el, egyfelől kockáztatva ezzel a saját lelkemnek épségét, hiszen sorozatosan megengedtem és lehetővé tettem számára, hogy ilyen módon rombolja önbizalmamat, önértékelésemet, és a saját magam értékességébe vetett hitemet. Mindemellett az ügyfeleim érdekeit is súlyosan sértettem, elvégre miféle bizalmat plántálhat valaki is a továbbiakban egy olyan "szakember" irányában, akivel a kollégái ilyesfajta megnyilvánulásokat engedhetnek meg maguknak? Semmi esetre sem kelthettem határozott, szakmailag magas szinten álló és köztiszteletet birtokló ember benyomását, hanem bizony valamiféle olyan gyengekezű és jellemű alakét, akin bárki, bármikor átgázolhat. Harmadrészt pedig, és ez sem utolsó szempont, ártottam továbbá annak a bizonyos kollégámnak is, hiszen alárendelődő, megalázkodó és elfogadó magatartással asszisztáltam számára egy olyan mesterséges, képzeletbeli világ megteremtéséhez és fenntartásához, amelyben ő maga természetesnek veheti a saját jogát arra, hogy másokkal ilyetén módon viselkedjek. Ezzel mintegy segítettem megtartani a saját maga téves vélekedéseit,

illetve annak a veszélynek is kitétem, hogy később csalódik és sérül hatalmas mértékben, amikor olyasvalaki lép be az ő képzeletbeli világába, akinek történetesen semmi kedve sem lesz alávetnie önmagát ezeknek a képtelen és mesterségesen fenntartott állapotoknak. Amennyiben tehát olyasvalakivel állunk szembe, aki képletesen a jobb kézfejjel vág minket pofon, a jobb arcunkra célozván, célszerűnek mutatkozik egy sokkalta misztikusabb szempont mérlegelése.

Abban a felvetésben tökéletesen egyet kell értenem a hagyományos keresztény értelmezéssel, hogy ebben az esetben a visszaütés, illetve az erre szolgáló gesztusok alkalmazása tökéletesen hasztalan, hiszen az erőszak minden esetben további erőszakot szül. Ez nemcsak, hogy materiális és pszichológiai, de spirituális törvényszerűség is egyben. Amennyiben valaki indulatból cselekedve vét a másik ellen, akkor a másik személy indulatai tovább gerjesztik az amúgy is felfokozott lelki állapotát, nem adva módot és lehetőséget a lehiggadásra. Ha viszont a másik eset, jelesül az előre megfontolt, eltervezett és teljes tudatosság birtokában végrehajtott tett esete áll fenn, nos olyankor sem kifizetődő a "szemet szemért" elv, hiszen egy ilyen típusú személy, aki egész életét ezek között a versengő és törtető, a másik embert semminek sem néző viszonyok között éli le, egészen bizonyosan nagyobb rutin birtokában mozog ezeken a pályákon, így a saját eszközeivel való legyőzésének lényegében semmiféle esélye nincsen.

Létezik azonban egy érdekes felvetés, amely pontosan a "fordítsd oda a másik orcádat" elvének helyes alkalmazását jelenti. Amennyiben visszatérünk a korábbi példánkhoz és folytatjuk onnan, hogy a másik személy éppen a jobb kézfejjét

alkalmazván pofon csapott bennünket, akkor a másik orca odafordítása fizikai értelemben csupán egyetlen módon valósítható meg, mégpedig egy száznolcvan fokban végrehajtott fordulattal, azaz a hátat fordítással. Amennyiben ugyanis abból a célból fordítjuk oda a bal orcánkat, hogy a másiktól egy ugyanolyan "kézfejes" pofont kaphassunk, ahhoz nem elég a fej elfordítása, hanem bizony teljes fordulatra van szükség, tehát a teljes megfordulásra, amely viszont egyet jelent azzal, hogy a saját hátunkat mutatjuk a másiknak. Pszichológiai és spirituális értelemben is ez számíthat az egyedüli helyes és megokolt tettnek ebben a helyzetben, és véleményem szerint Yeshua is valamiféle hasonló gondolatról tanított. Ez ugyanis egyáltalán nem jelent passzív belenyugvást, vagy mazochista megalázkodást, hanem sokkalta inkább egyfajta felülemelkedett állapot elsajátítását és gyakorlását. Amikor a történelmi Buddha haragos emberekkel került szembe, rendszerint ezt a felülemelkedett álláspontot képviselte. Nem alázkodott meg, "nem ment alá" a másiknak, de nem is mutatott felsőbbeséges gögöt, elvégre az ugyanúgy olaj a tűzre, mint az alárendelődés. Amikor tanítványai kérdőre vonták, az égő szendarab példájával válaszolt, rámutatva arra, hogy a haragos ember olyan, mint aki egy izzó szendarabot próbál valakihez hozzávágni. Amennyiben elfogadod tőle, akkor téged is megéget, ha pedig erőszakosan hozzávágod, akkor szüntelen oda-vissza csapkodás lesz a vége. A legbölcsebb, ha át sem veszed tőle, ilyenkor ugyanis téged egészen bizonyosan nem éget meg semmi. Amennyiben tehát erre az álláspontra helyezkedünk, misztikus szempontból háromféle nyereséget is elkönnyvelhetünk. Egyfelől óriási lépést tettünk meg előre, a metafizikai önkiteljesítés és önmegvalósítás irányában, másfelől pedig képessé válhatunk megóvni a magunk lelkét a sérülésektől és a mérgektől,

harmadrészben pedig nem válunk passzív asszisztenciává és statisztává a másik fél önsors-rontó drámájában.

Beszélnünk kell mindezek mellett egy másik, még inkább spirituális és rejtett értelmezéséről is ennek az evangéliumi szakasznak. Yeshua így fogalmaz: "ne álljatok ellen a gonosznak". Ebben a megközelítésben én magam nagyon erősen hajlok arra, hogy az üzenetnek egy sokkalta elvontabb, intrapszichés tartalmát is megvizsgáljam. A pszichoanalitikus iskola nagyjainak kora óta tudjuk, hogy bizonyos tudattartalmak, amelyek időről időre felötlenek bennünk, sok esetben meglehetősen kellemetlenné és vállalhatatlanná válhatnak számunkra. Ilyenek lehetnek a félelmetesen erős agresszió, öngyűlölet, önvád, illetőleg a másik személlyel szemben támasztott ellenérzések, az erőszaknak bizonyos formái, elégedetlenség, bosszúvágy, halálfélelem, egzisztenciális szorongás, és még sokféle más jelenség is. Ezeket a tartalmakat, amelyekkel megküzdeni nincsen erőnk, bátorságunk és kapacitásunk, legtöbbször a tudattalanba száműzzük, ahol azonban teljes mértékben kikerülnek az ellenőrzésünk alól. Lehetséges persze, hogy direkt módon nem kellemetlenkednek nekünk, azaz nem ütögetik folyamatosan az orcánkat, azonban mindez egyáltalában nem jelent egyet azzal, hogy a továbbiakban nem is léteznek már. Nem működik ugyanis az "amiről nem tudunk, az nem létezik" elve, és az ilyen módon a tudattalanba száműzött, szőnyeg alá seprert problémák egyre és egyre növekszenek, dagadnak és híznak, történetesen a mi szellemi energiáinkon élve. Számomra elképesztően groteszk és megmosolyogtató jelenség, amikor az önmagukat tudományosnak és haladónak tekintő pszichológusok hüledeznek azon, amikor a Franz Bardon és Robert Ambelain

szellemiségén élő misztikusok különféle lárvákat, sémákat és fantomokat emlegetnek, holott lényegét tekintve mindannyian ugyanarról beszélünk. Ha tehát ilyenén módon ellenállunk a gonosznak, azaz a mi magunk negatív, pusztító energiáinak, és kényelmes megoldást alkalmazván a tudattalanba küldjük őket, vagy esetleg ész nélkül harcolni kezdünk ellenünk, akkor bizonyossá válhatunk afelől, hogy előbb, vagy utóbb, de teljes bizonyossággal a halálba küldenek majd minket. Ebben az esetben viszont a másik orca odafordítása tökéletesen alkalmazható módszer lehet, jelesül engedni, hogy ezek a sötét energiák átáramoljanak rajtunk, tudatossá váljanak, és a lelki fényességben felfedjék magukat. Minél inkább küzdünk ugyanis az időről időre támadó negatív kényszer gondolatokkal, avagy minél inkább megalázkodván előttük a tudattalan ellenőrizetlen birodalmába engedjük őket, remélvén, hogy akkor majd nem kellemetlenkednek többé, azzal annál nagyobb hatalmat biztosítunk számukra önmagunk felett. Amennyiben azonban engedjük, hogy ezek a tartalmak újra és újra arcul üssenek bennünket, tehát felvállaljuk velük szemben a "Szent Legyen" állapotát, akkor idővel valóban lehullik róluk a félelmetesség és rettenetesség álcája, mi magunk pedig mosolyogva jutunk el annak felismerésére, hogy a félelmetes szörnyeteg voltaképpen nem több, mint gonosz kis kobold.

Két másik gondolatról is szeretnék megemlékezni, jelesül a kérdéses evangéliumi szakaszban szintén megjelenő "ruha-köntös problematikáról", illetve a mérföldek kérdéséről. Amennyiben valaki perbe fog, hogy elvegye a ruhádat, add oda neki a köntösödet is. Sok esetben megpróbáltam megfelelni ennek az ideálnak, azonban ugyancsak azt tapasztaltam, hogy ez a fajta mentalitás ugyanúgy olaj a tűzre, mint a korábban taglalt megalázkodás kérdése. Amennyiben ugyanis valaki

annak az igényével lép fel ellened, hogy kiforgasson a javaidból, annak sem a ruhád, sem pedig a köntösöd, de még a házad, vagy az életed sem lesz elég. Az emberi kapzsiság, mohóság, irigység és sóvárság ugyanis természetéből fakadóan határtalan. Ebben a szakaszban véleményem szerint tehát Yeshua főként arra próbálja felhívni a figyelmet, amelyre már a "mennyei kincsek" gondolatkörének ismertetése során utalt, rámutatva a földi javak meglehetősen törékeny és korlátolt voltára. Ha megnézzük a konkrét képet, érdemes lenne elgondolkodnunk azon, hogy vajon mennyire nevezhetünk a magunkénak olyasvalamit, amelyet egy másik személy minden nehézség nélkül elvehet tőlünk. Tegyük fel például, hogy rendelkezünk egy gyönyörűségecs luxusautóval. Mindjárt fel is vetődik a kérdés, hogy milyen körülmények között, és milyen elvekre hivatkozva alapozhatunk arra, hogy ez az autó a miénk? A miénk, mert a mi nevünkön van, vagy mert a mi bankjegyeinknek fejében írták a nevünkre? Mi kerestük meg az árát becsületes munkával? Érdekes kérdés, ugye: kié az autó? Azé, aki megvásárolja, vagy azé, aki összeépíti, vagy aki a kérdéses anyagokat előállítja? Amennyiben egy cégvezetőé az autó, akkor az valóban az ő munkája nyomán vált a sajátjává, vagy esetleg azokat az éhbérért dolgoztatott beosztottakat illetné, akiknek a kizsákmányolása által az ülepe alá kerülhetett a kényelmes bőrülés? Elgondolkodtató, azonban minden esetre arra szerettem volna ezzel rámutatni, hogy Yeshua értelmezésében az anyagi dolgok múlandó és viszonylagos voltára kell leginkább felfigyelnünk. Ha ugyanis a vezérigazgató autóját ellopják, akkor az autó tulajdonjoga máris megkérdőjelezhető. Bármennyire is a korábbi tulajdonos nevének vannak a gépkocsi iratai, illetve egyfajta társadalmi konszenzus is feljogosítja őt arra, hogy az autót a sajátjának nevezze, mindez azonban csöppet sem változtat azon a tényen,

hogy a gépkocsit jelenleg a rabló, vagy éppenséggel már az új tulajdonos használja. Számít is valamennyit inentől, hogy eredetileg a vezérigazgató birtokolta az autót? Nézetem szerint nem sokat. Elérhet-e valamit az eredeti tulajdonos annak hangoztatásával, hogy a gépjármű jog szerint őt illetné meg? Nem nagyon, mint ahogyan a vezérigazgató alkalmazottait sem veszi senki sem komolyan, ha azzal állnának elő, hogy részük van "gazdájuk" javaiban. Így tehát jogosan beláthatjuk, hogy Yeshua voltaképpen arra tanít bennünket, hogy minden, amit bárki elvehet tőlünk, az valójában sohasem, egyetlen pillanat erejéig sem volt a miénk. Persze, mindez nem azt jelenti, hogy lakáskulcsot kellene adni az autónkat meglovasító rabló kezébe, hanem mindösszesen azt, hogy az adott lakásra is érdemes volna úgy tekintenünk, hogy az alapvetően egyáltalán nem képezi jogos és megmásíthatatlan érvénnyel rendelkező tulajdonunkat, elmélyítvén ezzel a hála, áldás és kivételezettség érzését önmagunkban avégett, hogy egyáltalán van hol laknunk, mit ennünk és miért, vagy kiért élünk. Fontos tanulság még, hogy ne váljunk az anyagi javak mértéktelen harácsolóivá, hanem ezeknél sokkalta magasabb, múlhatatlanabb értékekért fáradozzunk.

A mérföldek kérdését tekintve fontos megjegyezni, hogy ez voltaképpen teljes mértékben egy korabeli gyakorlatra alkalmazva került megfogalmazásra. A római légiosok ugyanis akkoriban rendelkeztek azzal a privilégiummal, hogy egy mérföldön keresztül cipeltethették a felszerelésüket a meghódított területeken élő, nem római állampolgárokkal. Ez törvényi szabályozásnak számított, a római katona pedig teljes joggal kardélre hányhatott, ha nem tettél eleget a feltételeknek. Yeshua ebben a Tanításában tehát egy konkrét helyzet kezelésére vonatkozó, gyakorlati tanácsot fogalmaz meg, nem



pedig általános érvényű igazságokat. Az, hogy a rómaiak jelen vannak, megmásíthatatlan állapotnak számított, amelyet el kellett viselni, és lehetőleg keresni a békés együttélés lehetőségeit. Amennyiben tehát valakit megtalált egy ilyen római légiós, a lehető legbölcsebbnek számított elvinni a terheit oda, ahová kérte, majd dolgunkat végezvén továbbállni. Sajnos azonban számos keresztény közösség és intézmény ezzel a gondolattal szintén a megalázkodás, behódolás és teljes alárendelődés irányába próbálja terelni a követőit, mondván "meg kell adni a császárnak, ami a császáré". Jelenleg azonban nincsenek császárok, illetve császári címmel, ranggal és hatalommal felruházni mostani munkáltatóinkat, főnökeinket és honatyáinkat eleve elhibázott és beteges gondolat. Különbség van ugyanis a fegyverrel, vérrel és erőszakkal hódító ellenség között, akivel szemben nem feltétlenül az ágyútöltelék szerepének felvétele a megoldás, illetőleg a jelenlegi előljárók között, akiknek hatalma voltaképpen a tiszavirágok életéhez hasonlítható.

Gondolatmenetem zárása és összefoglalása gyanánt szeretnék arról írni egészen röviden, hogy értelmezésem szerint miként képzelhető el ezeknek a fentebb taglalt Tanításoknak a gyakorlati életben való megélése. Véleményem szerint tehát az agresszió, azaz a visszaütés és a harc felvétele a lehető legkivételesebb esetektől eltekintve nem lehet megoldás. Sajnálatos módon néhanapján kikerülhetetlenné válik, hogy a kard ellenében kardot kell fognunk, azonban ügyelnünk kell arra, hogy ilyen esetekben kardunk valóban a mitológiai Mandzsusri kardja legyen, nem pedig a rablólovagok, vagy a hódító legionáriusok kardja, de még a templomos lovagok, vagy Péter apostol kardjáról is le kell mondanunk. Tudatosítanunk kell magunkban, hogy aki kardot fog, minden

esetben el is vész a kard által, és ebben a tudatban úgy forogni a fegyvert, hogy a lehető legkevesebb kárt okozzuk önmagunknak és másoknak, megelégedvén a józan önvédelemmel. Még kedvezőbb, ha a "másik orca odafordításának" gyakorlata valódi hátat fordítással jár, jelesül egy emelkedett, kívülálló attitűddel, amely külső szemlélők számára sok esetben balgaságnak tűnhet, azonban mélyebb látásmódra szert tévén könnyen beláthatjuk, hogy ezekben az esetekben valódi köszikla feszül neki a kisbogár próbálkozásainak. Fontos azonban felfedeznünk, hogy a megalázkodás minden formája ugyanolyan kártékony és romboló, mint az agresszió és az erőszak, nemcsak számunkra, hanem különleges módon a másik fél számára is. Pontosan azon okból kifolyólag, mert egyenlőtlenséget szül, mégpedig a lehető legkártékonyabb alá-fölérendelődés helyzetét. Ez borzalmas állapot a megalázott fél számára, azonban rettenetes veszélyeket rejt a pillanatnyilag magas lovon ülő esetében is, hiszen éppen ezekből a helyzetekből lehetséges a lehető legnagyobb fokú zuhanás megélése, kiegészítve a földet érés és padlót fogás fájdalmával. Amennyiben megvizsgáljuk Yeshua keresztre feszítésének körülményeit, voltaképpen ez a kivételezett helyzet köszönt vissza ránk. Bármennyire is ellene megy a hivatalos értelmezésnek, amelyben elvben hinnünk kellene, én azonban állítom, hogy Yeshua viselkedése mégsem fogható fel megalázkodásnak, vagy teljes behódolásnak.

Bármennyire is szeretnék sokan a jézusi alázatot a tömegesített emberek által követett életideává tenni, törekvésük minduntalan megfeneklik majd, elvégre egyre többen kezdik majd helyesen értelmezni ezt a gondolatot. "Atyám, bocsáss meg nekik, nem tudják mit cselekszenek". Ebben a kijelentésben nyoma sincsen alázatoskodásnak, avagy

alárendelődésnek. Itt a valódi Uralkodó szavai nyilvánulnak meg, aki a tudatlan, kegyetlen, gőgös és ostoba, az állatias természettől és ösztönöktől fogva tartott lényektől alig különböző kreatúrák által szenved. Nem arról van szó, hogy "én tehetek mindenről, megérdemlem, hogy ezek a nagyszerű és nálamnál minden szempontból többet érő, csodálatos emberek kínozzanak. Megérdemlem a szenvedést, merek kicsinek lenni és meghódolni." Nézetem szerint itt egyáltalán nem ez történik, hanem sokkalta inkább a megvilágosodott bölcs józan és szeretetteljes viszonyulása az őt kínzó szúnyogok, bögyölyök és kullancsok felé, akikkel szemben azért mutat megértést, szeretetet, együttérzést, irgalmat és elfogadást, mert olyannyira korlátoltak, tudatlanok és kezdetlegesek, hogy önmaguktól képtelenek lennének bármiféle belátásra. Nem jön elő azonban az a viszonyulás, hogy "jaj, ti drága, értékes és szent szúnyogok, bögyölyök és kullancsok, szívjátok csak a véretem, hiszen mindannyian annyival többet értek nálamnál." Tudom, hogy példázataim sok esetben meglehetősen sarkítottak hathatnak, azonban mindennél jobban fel kívánom hívni a figyelmet arra, hogy a Krisztusi Út járása nem jelent egyet a legsötétebb értelemben vett alázatoskodás, szenteskedés, meghódolás és alárendelés útjával, hanem sokkalta inkább egyfajta "Királyi Útnak" tekinthető. Alapvető különbség van ugyanis az önmagát minden lehetséges módon porba alázó, mások előtt teljes mértékben meghódoló, és önmagát eltaposni engedő ájtatoskodó, illetve az őt érő igazságtalanságokat, sérelmeket és tudatlanságot szilárd tölgyfa módjára viselő Lovagkirály között, aki az erkölcsi igazság teljes realizációjában éli életét. Gondoljunk bele, mekkora különbség van az igazi paplovag, illetve a szamuráj nemes alázata között, illetve a szolgálalelkűség hamis alázatoskodása között. Ég és föld, pedig mindkettő

elvben az alázatról szól. Egyik azonban valóban égi út, míg a másik elképesztően földi, anyagias és materiális.

Végezetül arról szeretnék szólni, hogy véleményem szerint miként képzelhető el tehát a fenti evangéliumi üzenetek közösségekben való megélése. Véleményem szerint a legtöbb közösséggel kapcsolatban fennáll a "kettős mérce" alapvető problémája, jelesül hogy minden körben megjelennek olyan személyek, akik a közösség írott-íratlan szabályait csupán a másokra nézve tartják kötelező erejűnek, önmagukat azonban mindenfajta létező módon megpróbálják kivonni ezek alól. Belőlük lesznek aztán azok, akik mindennemű őket érő kritika hallatára a "ne ítéld, hogy ne ítéltess", vagy a "szálka-gerenda" közhelyekkel hozakodnak elő. Ilyen esetekben az a probléma, hogy ezek az emberek a saját hasznukra akarják fordítani a közösséget, nem pedig arra gondolni, hogy miként adhatnának ők valamit annak. Érvelhetnék persze azzal, hogy a közösségnek számos önzetlen, a mások javára működő tagja is lehet, azonban sajnálatos módon előbb-utóbb minden közösség zátonyra fut, amelyiknek akár csupán néhány tagja kivételnek tekinti önmagát ezek alól az erkölcsi mértékek alól. Ilyen esetekben áll elő a követők és követettek társasága, a "milliók egy miatt", vagy "milliók egyért" helyzete, ahol a többség szolgálalkúen és megadóan, a hamis alázat szellemétől hajtván robotol, amíg a rivaldafény másoknak jut.

Véleményem szerint az egyedüli működő közösség a kisközösség lehet, illetve ezeknek a kisközösségeknek a megfelelő módon összekapcsolt rendszere. Itt azonban egyáltalán nem a különféle kiségyházak, vagy szekták rendszerére gondolok, hiszen tapasztalataim szerint ezeknek köreiből is nagyjából ugyanazok a folyamatok zajlanak, mint a

világegyházak és vallások köreiből, legfeljebb miniatürizált formában. Voltam már tagja több milliós világgözösségnek, illetve alig néhány tucatnyi lelket számláló kiségyháznak is, összességében nem sok különbséget fedezve fel közöttük a korábban ismertetett tengelyek mentén. Úgy gondolom, hogy igazi közösség csakis és kizárólag igazi, valóságos és hiteles Urak és Úrnők között valósulhat csupán meg, akik az önmegvalósításnak és önkiteljesítésnek eljutottak már egy olyannyira magas fokára, hogy már egyáltalán nem mutatnak érdeklődést a közösségi játszmák és hatalmi drámák irányában, mint ahogyan a különféle rangok, titulusok, előjogok és lehetőségek megszerzése sem foglalja már őket le. Olyan személyekről van szó itt, akikkel kapcsolatban már joggal feltételezhetjük, hogy nem kívánnak kiforgatni bennünket a javainkból, nem kívánnak a mi hátunkon egyre magasabbra kapaszkodni, és nem érdekük a rajtunk való nyereszkedés. Olyan személyekkel kapcsolatban lehetünk képesek megélni ezt a fajta közösséget, akiknek esetében bizonyosak lehetünk afelől, hogy amennyiben mi magunk valamiféle hibát, vétséget, vagy mulasztást követünk is el, ők maguk képessé válnak valóban, ezúttal az igazi értelmezésben vett "másik arcukat" odafordítani, valós megértéssel, együttérzéssel és szeretettel, könyörülettel viszonyulni felénk, hogy együttesen lehessünk képesek korrigálni emberi botlásainkat, gyarlóságainkat és hibáinkat.

Utolsó bekezdésemhez érkezvén szeretném ismételtten is megállapítani, hogy nem tartok igényt értelmezésem igazságként való előadására. Gondolataim csupán egy gnózikus kereső, misztikus orientációjú személy vándorlásainak egyes állomásain keletkező felfedezések nyomán bontakoznak ki, éppen ezért nem tükröznek semmiféle kinyilatkoztatást,

vagy rejtett tanítást. Nem tartom magamat sem hívőnek, sem követőnek, sem pedig len szolgának, hanem ha mindenképpen el kellene helyeznem magamat az evangéliumi történetekben, akkor valószínűleg a három napkeleti bölcs egyikével azonosulnék, aki a maga saját világnézeti keretében értelmezi az Üzenet és a Tanítás csodáit, a Megváltás eszményét a saját életútján haladván valósítva meg.

## A Megszentelt Csendességbe való belépés lehetőségeiről

"Szálljatok magatokba szívből, nyugovóra térve teremtsetek  
csendet"

~ Dávid Király Negyedik Zsoltára

Felbecsülhetetlen értékű lelki kincsek szunnyadnak elrejtetten a zsoltárok mélyén. Számomra gimnazista koromban adathatott meg első ízben a velük való találkozás élménye, amikor is iskolám akkori szerzetes-igazgatója egy hideg és sötét hajnali találkozás alkalmával zsolozsmára invitált. Lakóhelyem és az iskolának otthont adó nagyváros között ugyanis több, mint harminc kilométeres távolság terült el, nekem pedig így minden egyes hétköznapon mintegy háromnegyed órás utazással kezdődött a reggelem, amíg megérkeztem a gimnázium kapujához. Minthogy a vidéki buszjáratok közlekedési rendje akkoriban még nem volt túlságosan rugalmasnak mondható, sok esetben már a tanítás megkezdése előtt egy órával az iskolapadban üldögéltem, sokszor elsőként lépve az épületbe. Egy alkalommal tehát, amikor az igazgató atya a kápolnába igyekezvén belém botlott, kegyesen megszánva felajánlotta, hogy a magányos üldögélés helyett inkább csatlakozzak hozzá és a testvéreihez, a zsolozsma ideje alatt erősítvén valamelyik kart. Akkoriban persze még semminemű fogalommal nem rendelkeztem arról, hogy mit is takar ez a homályos kifejezés, amelyet éppenséggel akkor volt alkalmam első ízben hallani, így merőben új élményben lehetett részem azon a reggelen.

Az iskolámban tanító szerzetesrend tagjai ugyanis akkortájt még a meglehetősen ünnepélyes és bonyolult, alapvetően benedekrendi szerzetesek által kialakított zsolozsmáskönyvet használták, később térvén rá a sokkalta egyszerűbben és könnyebben imádkozható, hagyományos zsolozsmáskönyv rendszerére. A Sanctus Benedictus által meghatározott úton járó szerzetesek számára ugyanis a zsolozsma végzése jelentette a napirend legfontosabb részét, amelyre voltaképpen az egész monasztikus életforma épül, az én gimnáziumom fenntartói azonban alapvetően szerzeteskanonokok voltak, akiknek a sokkalta mozgalmasabb és eseménydúsabb életmód mellett már nem állott lehetőségükben akkora hangsúlyt fektetni a zsolozsmára. Így bármennyire is elvárásolta őket a benedekrendi kórusrend csodálatos dallamvilága, gimnáziumi tanulmányaim idején már mindannyian egyetérteni látszottak abban, hogy nekik maguknak egyszerűbb liturgikus rendet lenne célszerű tartani. A zsolozsmával való találkozásom első néhány alkalma így még a benedekrendi keretek között való megvalósítás jegyében telt el, amely számomra is végső soron annak a következtetésnek a levonását eredményezte, hogy én magam mindezt sohasem tudnám megtanulni. Az imaórák liturgiájának ez a módja ugyanis alapvetően a zeneiségre épül, végzése pedig ezen oknál fogva megkívánja a megfelelően fejlett énekhang meglétét, valamint a komoly kottaismeretet és egyházzenei képzettséget is. Ezzel persze sem akkor, sem pedig a későbbi életemnek folyamán sem rendelkeztem. Emiatt éreztem különlegesen is nagy felüdülést, amikor a szerzetesek néhány alkalommal később véglegesen egy egyszerűbb, átláthatóbb és követhetőbb zsolozsmás rendre tértek át. A gregorián elemekre épülő, énekelt zsolozsma ugyanis a külső szemlélő számára rendkívül megkapó, azonban ha valaki nem



rendelkezik kellő mennyiségű gyakorlattal, igazán könnyen kényszeredetté válhat. Amennyiben ugyanis a dallamok helyes kiéneklésére való koncentráció viszi el a zsolozsmázó karok fókuszát, tapasztalataim szerint éppen a lényeg sikkad el, nevezetesen a zsoltárokban rejlő ősi bölcsesség feltárulkozása.

A gimnázium hátralévő idejére tehát a zsolozsmázó szerzetesek lelkes társául szegődtem, így pediglen egyre inkább megismerkedtem azzal a százötven különleges szerzeménnyel, amelyek a szerzetesi imádság alappilléreiként szolgálnak. Én magam később egy monasztikus szerzetesi közösség tagjának álltam, bepillantván újfent a benedekrendi gyakorlat jelentette nehézségekbe. Sajnos sokszor tapasztaltam, hogy a szerzetesek számára sokkalta nagyobb mértékű fontossággal bírt annak fenntartása, hogy az énekelt szöveget lehetőleg hibátlanul, mindennemű hamis hangtól mentesen énekeljék ki, azonban a megfelelő mértékű elmélyültség és konzekráltág sok esetben jelentős károkat szenvedett a formai elemekkel kapcsolatos, túlzott mértékű aggodalmaskodás miatt. Az eredetileg az Isteni Jelenlétben való megmerítkezést segítő, misztikus elcsendesedést megkívánó zsoltárimádság sajnos sokszor vált színpadias előadássá, amelyben a külsőségekben való tökéletesség igénye csakhamar elnyomni látszott a belső mélységek feltárására való törekvést.

Összességében azt mondhatom el, hogy a zsoltárok világával való igazi megismerkedésem ideje már kétségtelenül arra az időszakra esett, amikor is a modern, nagyvárosi remeték útjára léptem. A "Szent Angyalok Remeteség" a szerzetesi zsolozsma végzésének igazi fellegrárává vált ez időtájt, ezt még napjainkban is bizton állíthatom. Akkoriban az egyetemi élet napirendje nem követelte meg tőlem az előadásokon való

állandó jelenlétet, így elérhetővé vált számomra, hogy napjában három, de akár négy alkalommal is zsoltározásra adjam a fejemet. Annak ellenére, hogy a mainstream kereszténységben szinte tengernyi irodalma van a zsoltárok különféle értelmezéseinek, illetőleg a bennük rejlő teológiai értékek magyarázatának, viszonylag hamar kialakult bennem a szándék, hogy ezeknek olvasására egyáltalán ne is szenteljek figyelmet, és ugyanez a megközelítésmód jellemzett a Szent Írásokkal kapcsolatban is. Bár akkoriban még nem vált mindez teljes mértékben tudatossá, utólag visszagondolván azonban valószínűnek tűnik számomra, hogy már abban az időszakban is elsősorban arra vágytam, hogy az Istenség mintegy "csak nekem", külön az én számomra mondjon bennük valamit. Alapvetően nem kötötte le a figyelmemet, hogy mások, különösen az egyházi tekintély tagjai miként nyilatkoznak a zsoltárokról, hanem szerettem volna én magam, a direkt és személyes, misztikus találkozás során és által megtapasztalni, hogy vajon miféle rejtett értékek és bölcsességek húzódnak meg a zsoltárok szövegének felszíne alatt, illetőleg azoknak mélyebb rétegeiben.

Az első jelentős élmény, amelyet ebben a próbálkozásomban és törekvésemben megtapasztalhattam, különleges módon egyáltalán nem a zsoltárok szövegében, hanem sokkalta inkább a bennünk való elmélyülés alkalmával felfedezhető, különleges atmoszféra átélésének pillanataiban mutatkozott meg. Ebben az időszakban még egyáltalán nem koncentráltam a zsoltárok szövegére, ugyanis az első néhány hét során arra lettem figyelmes, hogy a rendszeres zsoltározás alkalmában egy egészen különleges hangulat kerít hatalmába. Mindannyiszor, amikor letérdeltem szerény házioltáram elé, és gyertyát gyújtván kezembe vettem egykori hittanárom

ajándékát, a jelenleg is hű társamként számon tartott zsolozsmáskönyvet, valamiképpen az az érzés kerített hatalmába, mintha egy különleges, megszentelt világba léptem volna, ahol az Isteni Jelenlét különösen is intenzív valójában nyilvánul meg. Akkoriban még erőteljesen ragaszkodtam a mainstream keresztény-katolikus értelmezésekhez, így eszembe sem jutott volna a Shekinah (Jelenlét) valódi megnyilatkozására gondolni itt. Ennek okán így megelégedtem egyfajta ájtatos és elmélyült hangulatnak tulajdonítani ezeket az élményeimet, azonban mostanság már egyre biztosabban érzem azt, hogy korai élményeim igazándiból valóban az Isteni Jelenlét, a Bennlakozó Krisztus Fényességének megtapasztalására rámutató, kezdetleges rácsodálkozások voltak. Még most is, a jelenlegi sorok virtuális papírra vetésének idején is szinte teljes mértékben élő valóságként térnek vissza hozzám azoknak az élményeknek és hangulatoknak az emlékei, amelyeket akkoriban, a 2012. esztendő első felében éltem át, a Szent Angyalok Remeteség névtelen szerzeteseként. Tekintetem éppen a jelenlegi Remeteségünk könyvespolcára téved, ahol is szinte hívogatóan ragadja meg a tekintetemet ugyanaz a zoltároskönyv, hogy újfent fellapozván ismételten elmélyedni invitáljon a zoltárok csodálatos és varázslatos világában.

A "Szent Angyalok" aztán az esztendő végén új helyszínre költözött, ahogyan a szerzetesi magánfogadalmam megújítására is sor kerülhetett, új lendületet kapván ezzel a zoltározás liturgiája. Amikor a saját szakállamra a nagyvárosi remete útjára adtam a fejemet, még alapvető fontossággal bírt számomra, hogy valamilyen hivatalos, egyházi tekintély mintegy "elfogadja a szerzetességemet", azaz hivatalos elismerésével hitelesítse azt. Erre azonban egészen 2013 végéig

nem kerülhetett sor, így végső soron arra jutottam, hogy egyedül az Istenség színe előtt teszem majd le fogadalmamat, nem sokkal később pedig már egészen nyíltan vállalni mertem remetei és szerzetesi identitásomat. Életmódomban még ekkoriban sem következett be változás, sőt mi több, egyre inkább belsővé és zárttá vált. Az egyetem utolsó éveiben már egyre inkább az önálló tanulás, a tananyag magányos átélkedése és feldolgozása vált meghatározóvá, az egyetemi órák pedig egyre ritkábbá váltak, még több szabad teret engedve számomra a monasztikus életnek. Az elcsendesedést és önmagamba szállást a rendszeres zoltárimádságon túl a 2013 őszén megtörtént áldozópappá való szentelésem is megerősítette, ekkor ugyanis már régóta dédelgetett álmom, a Szent és Isteni Liturgia mindennapi celebrálása is megvalósulhatott.

A zoltározásban egészen 2015 teléig kitartottam, ekkor költöztem ugyanis vissza Vas megyébe, hogy remeteségemet a szülői házban szervezzem újjá. A "Szent Tugdual Remeteség" még nagyjából egy esztendeig működött bizonyos formában, annak ellenére is, hogy a világi munka vállalása jelentősen megnyirbálta a remeteségben töltött időszakok rendszerességét. 2016 januárjában aztán megtörtént a legnagyobb összeomlás, amelyet akkoriban csak el tudtam képzelni, és amely lassacskán, de annál biztosabban eltávolított engem a hagyományos, mainstream kereszténységtől. Új életszakasz kezdődött, amelyben a lelki túlélés szempontjából gyümölcsözőnek látszott, hogy elhagyjam azokat a gyakorlatokat és szokásokat, amelyek az összeroppanásom és kudarcom élményéhez kapcsolódtak. Emiatt a zoltárok bölcsességében való megújulás lehetőségét hosszú időre elvettem, a Szentmise liturgiájának rendszeres végzése ugyan

még kitartani látszott egy darabig, amint azonban egyre inkább emelkedett a csalódottságomból fakadó fájdalmak okozta szenvedés, egy ponton túl már teljes mértékben felhagytam a konzekrált liturgiák végzésének mindennemű formájával. Elmélyült és megszentelt életmódomat, és a hozzája kapcsolódó valamennyi gyakorlatot és szokást felváltani látszott a kétségbeesett szervezkedés, tervezés, és az ezekből fakadó álmoképekről való fantáziálás, minden igyekezetemmel azon voltam ugyanis, hogy valamilyen módon feltámasszam mindazt, ami számomra akkoriban elveszni látszott.

Lassacsán három esztendő múlt el azóta, hogy eredeti álmom megvalósítására vonatkozó valamennyi reményem szertefoszlott, a Végtelenség azonban különleges ajándékokkal halmozott el ennek az időszaknak során. Különleges és rendkívüli lelki Utazás vette kezdetét, amelynek során számtalan tradícióval nyílt alkalmam megismerkedni, illetve beletekintést nyerni azoknak spirituális gyakorlataiba. Közülük megannyi esetben vált nyilvánvalóvá számomra, hogy voltaképpen tévutakról van szó, amelyek bár külsőségeikben és elnevezéseikben minden igyekezetükkel megpróbálják mímelni mindazt, amelyről szólni akarnak, azonban a Leglénység hiányában valós eredményeket nem képesek elérni. A sok-sok kutatás során azonban alkalmam nyílt olyasfajta kincsekre bukkanni, amelyek végső soron visszavezettek magukhoz a zsoltárokhoz is. Olyan Szerelemre találtam ugyanis, Akivel a közös célok, a vágyott remeteség életideáljának megvalósítása is összekapcsolni látszik minket, így pediglen gnóziskeresői identitástudatom is minden egyes pillanatban megerősítést nyerhet. Amint tehát egyre mélyebbre és mélyebbre evezek a Gnózis tengerében, úgy válik egyre nyilvánvalóbbá számomra egyfelől a zsoltárokba rejtett

különleges gazdagság, másfelől pedig a közvetlen, személyes és misztikus természetű megismerés és találkozás egyedül érvényes és működőképes lehetősége.

Bármelyik spirituális ösvényt és útirányt választjuk ugyanis, így járhatunk akár a kabbalisták, alkimisták, jógik, buddhisták, taoisták, remeték, mágusok vagy szúfik nyomában, egy dolog egészen bizonyosan nyilvánvaló, mégpedig hogy a személyes és közvetlen, direkt tapasztalás egyszerűen kihagyhatatlan aspektusa a misztikus megvalósításnak. Mindegy, hogy milyen képet hordozunk önmagunkban az Istenségről, mint ahogyan az is, hogy hordozunk-e bármilyen képet egyáltalán, a misztikus megismerésben ugyanis nem az istenképet, hanem a Valódi, Végső Valóságot kívánjuk megismerni. Ezen oknál fogva amennyiben nem törekszünk a személyes megtapasztalás élményeire, keresésünk voltaképpen megmarad a dogmatikus vallásosság, vagy a rigorózus külsőségeskedés szintjén, ebben azonban semmiféle Gnóvizst nem lehet tetten érni, efelől egészen bizonyos vagyok. Az Igazi és Élő Gnóvizs ugyanis élő kapcsolatot feltételez, amelyben a legszebb és legmagasztosabb éppen az, hogy megtapasztalása és megélése egyáltalán nem minősül olyannyira lehetetlen és képtelen törekvésnek és vállalkozásnak, mint amennyire első hallásra hangozhat.

Mindennemű probléma, félreértelmezés és értetlenkedés jórészt abból fakad ugyanis, hogy a különféle vallási és egyházi tekintélyek hajlamosak úgy tekinteni a misztikára, mint valamiféle elvont, homályos és távol eső, sőt mi több, egyenesen veszélyes területre, amelytől a "világi hívőket" rendszerint igyekeznek távol tartani. A keresztény Reformáció (1517), és az ennek nyomán szárnyra kelő

protestantizmus óriási lehetőséget jelentett a személyessé váló vallásosság irányában, azonban a várakozásoknak megfelelő hatást sajnos egyik ágazata sem bizonyult alkalmasnak megvalósítani. Hasonló tapasztalatokat volt alkalmam elkönyvelni a különféle egyéb irányzatok legtöbb vonalával kapcsolatban is, főként azon tradíciók terén, amelyek az eredeti irányvonalat próbálták modern környezetbe átültetni, és széles körben átadni a gyakorlók és érdeklődők számára. Többségük óriási lehetőségnek látszott annak érdekében, hogy a különféle titkos tanításokat kimentsék a botcsinálta hierarchák karmai közül és átadják az arra érdemes embereknek, azonban a legtöbbjük hosszabb-rövidebb idő után ugyanúgy a hierarchikus berendezkedés útjára lépett, ez pedig ugyanúgy elfojtani látszott az Élő Gnózis megélésének lehetőségét, mint a hagyományos, mainstream irányvonalak esetében. A Gnózisnak azonban, mint ahogyan azt korábban már több esetben megfogalmaztam, mindenkor megvoltak és megvannak napjainkban is a maga sajátos Ösvényei és megnyilatkozási formái, amelyek nem igazán tűrik meg a hamis tekintély korlátozását. Amennyiben tehát valaki igazán élő, igazán személyes és igazán dinamikus kapcsolatra vágyik a Mindenséggel, feltétlenül szükséges lépéseket tennie annak gyakorlati megvalósítása felé.

A zsolttárokkal kapcsolatos gondolatmenethez visszakanyarodván, és azt az imént leírtakkal összekapcsolván azt mondhatom, hogy a magányos imádság gyakorlata azért is képezi kiemelten értékes lehetőségét a személyes Istenségkapcsolatnak, mert a figyelmet a külső, formai tényezőkről visszavonván a belső valóságok felé irányítja. Többé már nem szükséges arra figyelniünk, hogy vajon megfelelően éneklünk-e ki egy bizonyos hangot, vagy hogy

éppen miként énekel, vagy imádkozik a másik, hanem valójában arra helyezhetjük a figyelmünk fókuszát, ami az imádság során valóban szükséges és fontos. Amikor én magam zsolnárokat imádkozok, meditálok vagy szertartásokat végzek, minden egyes alkalommal lehetőségessé válik számomra, hogy a bennem élő Isteni Jelenléttel a magam lehetőségei és adottságai szerint kapcsolatot keressék, tapasztalataim szerint pedig ez a Jelenlét egyáltalán nem mutatkozik fukarnak, amikor valaki feléje törekszik, és keresi a kapcsolatot Vele. Mindennek azonban van egy feltétlenül szükséges és el nem hanyagolható feltétele, ez pedig a Szentséges Elcsendesedés megvalósítása, azaz a belépés a Megszentelt Csندességbe.

A gnosztikus tradíciók kozmológiájában a "Sigé" kifejezés egyaránt jelent fogalmat és személyt. Fogalmi értelmezésében voltaképpen megegyezik a Teremtés pillanatát megelőző "Szent Csندdel", amelyből a "Nagy Bumm" pillanatában megszületik a Világegyetem. A kabbalista teremtéstörténet, avagy jobban mondva kiáradástörténet szerint a Világegyetem a Teremtő Szó (Logos) által született meg. A Teremtést megelőzően ugyanis még nem létezett senki és semmi. Az Istenség Végső Természete ennek megfelelően maga az Üresség, azaz a Nem-Létezés, Léten Túliság (Ain). A Végtelenség (Ain Soph) már egyfajta továbbfejlődési forma, amelyből a Végtelen Fényesség (Ain Soph Aur) származik. A Teremtést megelőzően az Istenség először mintegy összeszűkítette Önmagát, hogy helyet készítsen a Teremtésnek, létrehozva ezzel valamiféle Ősi Anyaméhet, amelyben aztán a Teremtő Szó (Logos) és a Teremtő Bölcsesség (Sophia) által megnyilvánuló Christos belépésével minden dolog formát ölthetett. Ezt a formát öltést azonban végtelen csندesség előzte meg, amely bizonyos formában jelenleg is ott létezik a



Teremtés mögött. Ebbe a Megszentelt Csendességbe szükséges belépnie a misztikusnak, amikor az Isteni Jelenléttel való kapcsolatot keresi. Hasonlóan azonban a legtöbb más, gnosztikus és kabbalista kifejezéshez, Sigé nem csupán fogalmat, hanem egyfajta megszemélyesített erőt is képvisel. A hagyomány szerint Sigé egyfajta feminin minőség, amelyből aztán a különféle mennyei lények kiáradtak. A kabbalista és gnosztikus kozmológia ugyanis a Teremtés folyamatát hajlamos inkább egyfajta kiáradásként meghatározni, amelynek során az Egyből Kettő, majd Három lesz, a Hármas Egységből pedig megannyi más létező bontakozik ki. Ez a Sigé, ez az alapvetően feminin pólusú minőség képviseli a Csendet, amelyből és amelyben minden más formát öltött, így bizonyos szempontból a Shekinah (Jelenlét) minőségére, és az elsődlegesen a Binah Sephirához kapcsolódó Aima (Anya) Istennévre is utal.

Sigé azonban konkrét személyként akkor jelenik meg, amikor a Csendben elmélyedő misztikus Isteni Inspirációt szeretne meríteni a Szent Szellem (Ruach Ha Kodesh), és az Isteni Jelenlét (Shekinah) által. A különféle gnosztikus iskolák bölcsei, különösen is Valentinus és Marcus elsősorban Sigé személyére hivatkoznak, amikor inspirációik forrásáról beszélnek. Bármennyire is bizzar és arrogáns kijelentésnek számított ellenfeleik számára az, amikor ezek a tanítók a Sigével való találkozásukról beszéltek, azonban észre kell vennünk, hogy ennek a találkozásnak a tapasztalatai elsősorban misztikus nyelven kerültek megfogalmazásra. Akinek már volt alkalmá ugyanis úgy igazán elcsendesedni, és ebben a csendben hosszabb távon kitartani, annak meglehetősen különleges és mély tapasztalatok megszerzésére nyílt lehetősége. Megtapasztalhatja ugyanis, hogy a Csend nemcsak

beszélni képes, hanem minden kétséget kizáróan valós entitás, tehát önálló létezéssel bíró Valaki. Sokak szerint a Csend mindig egyfajta hiányállapotból fakad, tehát mondjuk a hangnak, vagy a hangosságának a hiánya, mint ahogyan sokan hajlamosak tévesen azt feltételezni, hogy a semmi csakis és kizárólag valaminek a hiánya lehet. Ez a félreértelmezés azonban csupán a magunk korlátolt gondolkodási kereteiből fakad, amelynek értelmében hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy valaminek a hiánya csakis és kizárólag negatív jelenség lehet, illetőleg hogy a negatív tényező valamilyen hiányállapotból kell, hogy fakadjon. A Csendben azonban nyilvánvalóvá válik, hogy az nem valaminek a hiánya, hanem eleven valóság, ráadás képpen élő eleven valóság. A Csend valóban Jelenléttel bír, mint ahogyan beszélni is képes hozzánk, és ennek a Megszentelt Csendességnek az eléréséhez segítenek hozzá bennünket a zsoltárok is. Amellett ugyanis, hogy szinte kimeríthetetlen forrását képezik a bölcsességnek, az imádkozásuk és a rajtuk való elmélkedés olyan klímát teremt, amelyben megadható a lehetőség a Csendnek, valamint az ebben a Csendben formát öltő Isteni Jelenlétnak számára ahhoz, hogy hozzánk szóljon.

Praktikus szempontból fontos azonban tudatosítanunk, hogy nem mindegyik zsoltár alkalmas az imádságra, illetőleg akad néhány olyan zsoltár is, amelynek használata az imádság során kimondottan ellenjavallott, átelmélkedésre azonban még ezek a zsoltárok is alkalmasak lehetnek. Az egyes zsolozsmáskönyvek tapasztalataim szerint viszonylag megfelelő módon válogatják meg az imádságra szánt zsoltárokat, én azonban azért nem használom szívesen őket, mert nem igazán szeretem, ha külső tényező szabja meg számomra, hogy mit és hogyan is imádkozzak, iránymutatásra

azonban kétségtelenül alkalmasak lehetnek ezek a könyvek. Amennyiben lehetőségem lehet javaslatokat tenni, úgy nagyon jó szívvvel ajánlanám az ötvenedik (50) zsoltárt, amely a bűnbánati és megújulási liturgia része lehet, illetőleg a kilencvenedik (90) zsoltárt. A legfontosabb, hogy válasszuk meg azt az öt-hat, esetleg tíz darabot, amelyet személyes imaéletünk szerves részévé teszünk, és próbáljunk meg ezekben minél inkább elmélyedni, ahelyett, hogy a teljes zsoltárkincset próbálnánk meg egyszerre a magunkénak kisajátítani. Az én tapasztalatom mindebben az, hogy a kevesebb ebben az esetben is több, így legyenek inkább személyes kedvenceink, amelyeknek segítségével a bennünk élő Isteni Jelenléthez közelebb kerülhetünk.

Ne várjunk semmit, és ne is törekedjünk feltétlenül elérni valamit, csak engedjük meg, hogy ezek az ősi zsoltárművek magukkal ragadjanak, és rajtuk keresztül valóban a Bennlakozó Krisztus nyilatkozzon meg számunkra. A zsoltárokon keresztül különleges világ nyílhat meg számunkra, amelyben elmélyedvén igazi kincsekre lelhetünk.

## A Messiási Halakah gnóziája

"Yeshua mondta: A kereső ne hagyja abba a keresést, amíg (nem) talál, és ha talált, megzavarodik, és ha megzavarodott, csodálkozni fog, és királlyá lesz a mindenségén."  
~ Tamás Evangéliuma, Első Logion

Nagyon régóta érzem teljes bizonyossággal, hogy mintegy adósnak számítok önmagam felé, és talán az írásaimat olvasók irányában is egy olyasfajta kereszténység-értelmezéssel, amelyet képes lehetek teljes mértékben megélhetőnek és átérezhetőnek látni, és amelyet nem terhelnek azok a sallangok és rárakódások, amelyek számomra a közelség élményét mindeddig megakadályozni és ellehetetleníteni látszottak. Mintegy tizenöt esztendő óta foglalkoztatnak a keresztény valláshoz kapcsolható kérdések, valamint életemnek jelentős szakaszát az ebben a hagyományi keretben és lelkiiségben való Istenségkapcsolat keresése határozta meg, azonban hosszú évek elteltével voltaképpen arra a felismerésre jutottam, hogy nem tudom már önmagamhoz közelállónak érezni a hagyományos értelemben vett kereszténységet.

Mindezt meglehetősen nehéznek és egyenesen bizarrnak is érzem kimondani, főként abból az okból kifolyólag, hogy tisztában vagyok a kognitív konzisztencia igényével alkalmazott torzítások pszichés jelenségének mibenlétével. Ez a szinte minden emberi lény által alkalmazott torzítási technika voltaképpen azon oknál fogva bizonyul jelenlévőnek az emberek életében, mert alapvetően minden szervezet az egységességre és az állandóságra törekszik. Összességében kimondottan kényelmetlennek bizonyulhat

számunkra, amennyiben a rendkívüli nehézségek árán kiépített és stabilizált világképünket valamilyen oknál fogva a későbbiek folyamán módosítanunk kell. Nem igazán szeretünk ugyanis szembesülni azzal, hogy bizonyos kérdéseket illetően mondjuk tíz esztendőn keresztül bizonyos gondolatrendszerek szerint gondolkodtunk, aztán valamilyen oknál fogva mégis arra jutunk, hogy nem vagyunk képesek a továbbiakban eszerint a korábbi rendszer szerint gondolkodni. Ilyenkor úgy érezhetjük, hogy az addig stabilnak, egységesnek és bejósolhatóan bizonyult világunk mintegy kifordulni látszik önmagából, és a korábban meghatározó nézetrendszerek helyébe újaknak válik szükségessé belépni. Mivel alapvetően törekszünk az egységesség és az állandóság megőrzésére, ezekben az esetekben hajlamosnak mutatkozunk azzal enyhíteni a változás jelentette fenyegetettséget, hogy egyfajta kognitív torzítást alkalmazva mintegy újrajrjuk a saját, korábbi emlékeinket. Ilyen esetekben áll fenn, hogy egy világnézetünkben bekövetkezett változást hajlamosnak mutatkozunk úgy nyugtázni, hogy "óh, hát én mindig is így gondoltam", vagy hogy "valójában, titkon, a szívem mélyén mindig is ilyen voltam, csak korábban még nem vált számomra nyilvánvalóvá". Amikor valaki például mainstream keresztényből gnosztikussá válik, a későbbiekben hajlamosnak mutatkozik úgy nyilatkozni önmagáról, hogy ő valójában sohasem hitt igazán a korábbi vallásában, és hogy csak idő kérdése volt, hogy megváljon tőle. Hajlamosak vagyunk tehát úgy kezelni az életünkben beállott gyökeres változást, hogy az mindenképpen beilleszthetővé váljon az élettörténetünkbe, akár még azon az áron is, hogy bizonyos korábbi emlékeket újrajrunk annak érdekében, hogy jobban illeszkedjenek ehhez az új tapasztalathoz.

Ezen fentebb ismertetett mechanizmus irányában való tudatosságomból fakadóan szükségesnek érzem elmondani, hogy én magam teljes mértékben és tiszta szívvel azonosulni tudtam a kereszténységgel, legalábbis életemnek egy bizonyos szakaszában, illetőleg a nézetrendszeri változás elkezdődését érezvén is éveken keresztül minden igyekezetemmel azon voltam, hogy legalább eretnekként képesnek bizonyuljak megmaradni a kereszténység biztosította kereteken belül, és végső soron csak azon a ponton jutottam el a végső elhatárolódás döntésének meghozatalára, amikor minden, a megmaradásra irányuló próbálkozásom kudarcba fulladt. A katolicizmustól való eltávolodásom ellen közel két esztendeig küzdöttem, és nagyjából háromesztendős harcokba és tépelődésekbe telt, amire eljuthattam arra a pontra, hogy önmagamat mindentől és mindenkitől független Gnózikeresőként és misztikusként legyek képes meghatározni, mindennemű vallási rendszerektől mentesen. A hagyományos, mainstream kereszténységtől való eltávolodásom tehát egyfajta folyamat során valósult meg, amelyről a későbbiekben részletesen is szót ejtek.

Amikor tizenöt évesen elköteleződtem a katolikus kereszténység mellett, számomra a szerzetesség, méghozzá a hagyományos szerzetesség lelkisége jelentette a kereszténységet. Keresztény életet élő, úgymond világi hívő sohasem akartam lenni, számomra a kereszténység és a tradicionális, kolostori szerzetesség mindig is egynek és ugyanannak mutatkozott. Amikor alkalmam nyílt a szerzetesség súlyos árnyoldalaival és kegyetlenségeivel szembenézni, valamint ezeknek az élményeknek hatására végül is elhagyni a kolostort, borzalmas lelki kínokat jelentett annak tudatosítása, hogy úgy kellene ezután megélnem a

kereszténységet, hogy a szerzetesség élményének megélésére nem lehetek képesek. Abban a két esztendőben, amíg minden igyekezettel a katolikus kereszténységen belüli megmaradásom mellett küzdöttem, még mindennél erősebben élt bennem a remény arra nézve, hogy lehetőségem nyílhat majd ismételten szerzetesként élni, azonban amikor nyilvánvalóvá vált ennek lehetetlensége, rövid úton a katolicizmussal szemben megnyilvánuló ellenérzéseim is a felszínre törtek. Ezeknek a benyomásoknak a hatására aztán 2012 környékén végső soron teljes mértékben elhatárolódtam a római katolicizmustól. Független keresztényként aztán egy jelentősebb időszak erejéig úgy érezhettem, hogy lehetségessé válhat megmaradnom a vallásban, azonban látókörom kitarultával egyre inkább elindulni látszottam olyasfajta irányokba vezető ösvények felé, amelyeknek járása során egyértelművé válni tűnt, hogy a vallásokon túli, független misztika, és az Élő Gnózis lelkiisége jelenti számomra azt a közeget, amelyben az Istenséggel való személyes, direkt és élettel teli kapcsolatomat megélhetem és kibontakoztathatom.

A világnézeti keretek kialakítása és felépítése azonban minden kétséget kizáróan szükségesnek bizonyul, amennyiben valaki nem kíván teljes mértékben gyökértelessé válni, emiatt pedig rövidesen különféle tévutakra tévedni. Persze, bizonyos eseteket illetően egyáltalán nem minősül lehetetlennek, vagy kizártnak, hogy valaki mindenfajta értelmezési kerettől és hitéleti vélekedéstől mentesen képes haladni a misztikus úton, azonban a többség számára egy bizonyos irányvonal képviselője mindenképpen szükségesnek bizonyul. Léteznek bizonyos fejlett lelkek, akiknek számára már nem szükséges semmiféle vélekedésnek és értelmezési törekvésnek a fenntartása sem, és kétségtelenül mindannyiunknak efelé az

állapot felé kell(ene) törekednünk, azonban jelenlegi állapotunkban menthetetlenül szembe szükséges néznünk azzal, hogy nem képviselünk még ennyire magas szintet. Nem véletlenül létezik a misztikának számos irányvonala és ága, annak ellenére is, hogy a legtöbb egészséges és valódi misztikus egyetérteni látszik abban, hogy mindannyian egy nyelvet beszélünk. Egyáltalán nem a véletlen műve, hogy létezik keresztény, szúfi, alkimista, hermetikus, hindu, buddhista, taoista, sámáni, gnosztikus, vagy Iszlám misztika. Sokszor kérdezik meg tőlem, méghozzá meglehetősen sokan, hogy "miért kell ennyiféle?". Erre a válaszom rendszerint ilyen módon szokott alakulni: "Azért kell ennyiféle, mert mi magunk is olyannyira sokfélék vagyunk". Bizonyos személyek számára a hindu, vagy a buddhista misztika képesnek bizonyul válaszokkal szolgálni az életnek valamennyi kérdésére, és a megvalósításhoz szükséges módszereket átadni, azonban mások számára szinte semminemű vonzó erőt nem jelent. Ugyanígy áll a helyzet a szúfi misztikával, de elmondható szinte ugyanez a keresztény misztikáról is. Egy számomra meglehetősen sokra tartott személy meglátása szerint a világ valamennyi misztikus ágazata a keresztény kolostori misztikában látszik kiteljesedni, én azonban a magam részéről nem tudom osztani ezt a gondolatot. Tény és való, hogy a kereszténységben belül véleményem szerint is a kolostori, azon belül kifejezetten a karmelita kolostori misztika bizonyul az egyik legfejlettebb és leghaladóbb irányvonalnak, azonban számomra még az is túlságosan dogmatikusnak, kontrollálnak és determinálnak bizonyul ahhoz, hogy létezni tudjak benne.

Mivel azonban én magam is azok közé a misztikusok közé sorolom magamat, akik még nem képesek teljes mértékben függetleníteni önmagukat a nézetrendszerek és



világnézeti keretek szükségességétől, feltétlenül választanom kellett önmagam számára egyet ahhoz, hogy képes legyek a gondolataimnak és élményeimnek a leképezésére és megosztására. Mindennél nagyobb hálát érzek azonban a Mindenség felé amiatt, hogy számomra megadathatott a szabad és pártatlan választás lehetősége, és képesnek bizonyultam javarészt elfeledni mindazt, amire korábban tanítottak. Lehetőségem nyílt megismerni mind a különféle keleti, mind pedig az elképesztően változatos nyugati irányzatokat, és ezeknek ismeretében mintegy lehorgonyozni egyfajta mágikus-misztikus-gnosztikus világnézeti keretrendszer mellett, amelyben a Gnózikeresői identitásomat megélhetem. Ez persze egyáltalában nem azt jelenti, hogy rálelni látszottam az egyedül üdvözítő igazságra, hanem egyes egyedül annyit, hogy számomra megvalósíthatóvá vált annak élménye, hogy az engem érő tapasztalatok értelmezésére egy számomra stabil, és fenntartható keretrendszert lehetséges biztosítanom. Alapvetően gnosztikus irányultságú misztikusnak vallom magamat, ehhez az élményhez húz a szívem és a lelkem, ám ez egyáltalában nem jelenti azt, hogy ne keresném a bölcsességet alkalomadtán a szúfi lelkiségben, avagy a sztoikus, vagy taoista filozófiai keretek között, azonban egyik másik irányzatban sem sikerült olyan mértékben rálelnem az ismerőség élményére, mint ebben a gnosztikus-mágikus-misztikus-kabbalista értelmezési keretben.

Különleges módon ebben a megközelítésben lehetségessé vált számomra, hogy a kereszténység korábban oly idegennek és megfoghatatlannak érzett elemeit valamilyen módon értelmezni képessé váljak. Nézzük meg azonban mindenek előtt, hogy pontosan milyen akadályok bizonyultak a korábbiakban elég erősnek ahhoz, hogy a hagyományos,

mainstream és katolikus kereszténységtől eltávolodnom szükségesnek mutatkozott. Az első és legfontosabb ilyen tényező a hierarchia eltorzultsága, azonban erről már több helyütt is alkalmam nyílt írni, így részletekbe menően nem szeretnék újból nyilatkozni erről. Elég az hozzá, hogy kezdetben bármennyire is vonzóak és reménykeltőnek bizonyult számomra a papi hivatás, a későbbiek folyamán egyre nagyobb mértékű képtelenségnek kezdtem érezni, hogy egy kiválasztott, szűkkörű elit minden további nélkül veheti magának a bátorságot arra, hogy önmagát feltétlenül szükséges elemként, csatornaként és közvetítő közegként az emberek és az Istenség közé emeli. Olyanok ők ugyanis számomra, mint akikkel kapcsolatban a Tamás Evangéliumban (39. Logion) ezt olvashatjuk: "A farizeusok és az írástudók kapták meg az ismeret kulcsait. Elrejtették azokat: sem ők nem mentek be, sem a bemenni akarókat nem engedték. Ti pedig legyetek eszesek, mint a kígyók, és makulátlanok, mint a galambok!" Minél inkább elmélyedni látszottam a kereszténységben, annál inkább nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a papság egyetemes ajándék kell, hogy legyen, amelynek lehetősége minden emberi lénynek lelkében ott rejlik, és egyetlen földi személy, vagy tekintély sem veheti magának a jogot és bátorságot arra, hogy efelett rendelkezék.

A másik problémás pontnak maga Jézus személye bizonyult. Életemnek egy szakaszában napi rendszerességgel vettem részt katolikus szentmiséken, azonban mindeközben egyre erősebben szöveget ütött a fejembe annak felismerése, hogy szinte valamennyi szentbeszéd és tanítás voltaképpen ugyanarról szól: "A Világ bűnös, Te is bűnös vagy, az ember nyomorult, értéktelen és reménytelen, csakis is kizárólag Jézus keresztje jelenthet reménységet számunkra." Ez a fajta

megközelítési módozat azonban egyre nyomasztóbbá vált számomra, hiszen alapvetően imígyen zanzásult bennem: "Te reménytelen helyzetben vagy, de Jézus..." Bármennyire is próbáltam megfogni és megérteni ezeknek a szavaknak a jelentését, alapvetően nem jártam sikerrel, és semmiféle motivációt nem éreztem önmagamban egy olyan életnek a megélésére, ahol mindenfajta remény, értelem és fény csupán önmagamon kívül keresendő és kereshető. Nem akartam szüntelenül sajnálni, siratni önmagamot, keseregni a saját reménytelenségem és gyarlóságaim felett, és nem akartam irgalomért könyörögni sem. Ebben a két pontban ténylegesen nem tudtam kiegyezni a kereszténységgel, azonban a későbbiek folyamán, immáron a mostani világnézeti keretem biztosította lehetőségeket igénybe véve már képessé válhattam egy sokkalta élhetőbb és megélhetőbb világnézet kialakítani. Összességében a kereszténységgel kapcsolatos problémáim gyökerét tehát az jelentette, hogy a történelem folyamán egyeduralkodóvá vált, egyfajta görög-római kereszténységgel egyáltalán nem mutatkoztam képesnek hosszú távon azonosulni, elköteleződése pedig pusztán a felszíni rétegekben mutatkozott meg. A mélységek felé való törekvésem során azonban egyértelművé vált számomra a helyzet, hogy merőben új ösvények feltérképezésére szükséges vállalkoznom.

Ennek az alapvetően kabbalista-gnosztikus és misztikus megközelítésmódnak az ismertetéséhez Lewis Keizer és Tau Malachi munkáit szeretném segítségül hívni. Lewis Keizer apostoli gnosztikus püspök, kabbalista és vallástörténész, Tau Malachi pedig független gnosztikus mester, kabbalista és bölcs, mindketten felbecsülhetetlen értékű életművet hoztak létre a Gnózis és misztika különféle területein. Hangsúlyoznom kell

azonban, hogy az itt megosztott gondolatmenet egyáltalán nem kívánkozik hegemóniára törekedni, vagy a valódi igazság fényében feltüntetni önmagát, csupán egy lehetséges értelmezési alternatívát kínálni mindazok számára, akik irányában rokonszenvet éreznek. A gondolatsor alapját azon szándék képezi, hogy a hagyományos, görög-római kereszténység született módon istenember Jézusát egy másik aspektusból, nevezetesen a zsidó rabbi, misztikus és bölcs (tzaddik) Yeshua személye felől közelítjük meg. A Yeshua név héber betűkből állva a következőképpen fest: Yod, Heh, Shin, Vav, Heh. Ebben a felvetésben kitűnik, hogy mindösszesen egyetlen betű, azaz a Shin a különbözőség forrása, amely a Szent Tetragrammaton, azaz a YHWH lényegétől megkülönböztet. A Yod betű jelenti az Isteni Minőség Legbensőbb Lényegét, azaz az Isteni Fénymagot, vagy Szikrát, a két Heh betű pedig az Isteni Jelenlét, azaz a Szent Lélek kétféle (földi és mennyei) megnyilatkozási formáit. A Vav betű az Isteni Szót (Logos), azaz a Fiú minőségét jelöli. A többletet jelentő Shin betű a Shekinah, azaz a Bennlakozó Krisztus potenciálját hivatott megjeleníteni. Egy szó, mint száz, Yeshua alakjában olyan személy képe rajzolódik ki előttünk, aki az emberiség tagjai közül először valósította meg magában a Messiási létezmódot, azaz teljes mértékben összeolvadhatott a Bennlakozó Krisztussal. A kabbalisztikus tanításokban azonban, mint ahogyan már talán láthattuk, a Krisztusi, azaz a Messiási minőség egyáltalán nem korlátozódik csupán Yeshua (Jézus) személyére, hanem egy mindenki által elérhető és megvalósítható lelki minőséget képvisel.

Amikor a Szent Írásokat vizsgáljuk, nagyon sokszor megfeledkezünk arról, hogy az egyes kifejezések az adott szövegkörnyezetben, kultúrában, vallásban és történelmi

korban egészen másmilyen jelentéstartalmat hordoztak, mint amelyet a későbbiek során a görög-római keresztény bölcselek tulajdonítottak nekik. Amikor például Yeshua úgy nevezi önmagát, mint az Emberfia, akkor valószínűleg a "Bar-Enash" kifejezést használta, amely azonban a korabeli vélekedések szerint egyfajta spirituálisan megújult, megtisztult, és önmaga végső lényegéhez eljutott emberiséget jelképez, azaz egy mindenki számára elérhető és megvalósítható létezőmódra utal. Különbséget szükséges ugyanis tennünk a zsidóságon belüli különféle nézetekre a messiásra vonatkozóan. A Palesztin zsidóság körében, akik a rómaiak igája alatt jelentős mértékben szenvedtek, az időknek során egyfajta harcos, politikai messiásképp bontakozott ki, azaz egy olyan személynek a képe, aki majd megszabadítja a zsidó népet a rómaiaktól, és visszaállítja az áhított aranykort. Ezzel szemben azonban más diaszpórákon, így például Babilonban a zsidóság messiásképe teljes mértékben máshogyan festett, nevezetesen sokkalta kollektívabb jelleget öltött. Ezek szerint a nézetek szerint Isten Uralma az emberek szívében valósul majd meg, azután pedig elterjed az egész világon, elhozva egy boldog aranykort. A korábbi, sötét ember fokozatosan eltűnik majd a földről, helyette pedig az Emberfia (Bar-Enash) jelenik meg, mint egységes nép, amely képessé válik békében, szeretetben, bölcsességben és együttérzésben jelen lenni a Földön. A próféciaik szerint az emberek életkora jelentősen megemelkedik, a betegségek eltűnnek, az egyes emberek pedig egy hosszú, boldog és teljes életet követően tovább folytatják életútjukat a mennyi világokon. Látható tehát, hogy mennyire más messiási kép mindez, mint ahogyan Yeshua hazájában látták. Nem feltétlenül szükséges tehát meglepődnünk amiatt, hogy miért is nem teljesedett be végül mindazoknak az elképzelése, akik valamiféle politikai uralom megvalósulását

remélték a Messiástól, illetőleg amiatt sem kellene kétségbe esnünk, hogy a megígért második eljövétel még mindig nem valósult meg. Ezzel kapcsolatban ugyanis a gnosztikus és kabbalisztikus nézőpontok egyértelműen azt a lehetőséget sugallják, hogy mindez valószínűleg az egyes emberek lelkében és szívében fog megvalósulni, a Bennlakozó Krisztus nyilvánvalóvá válásának, vagyis a Messiási Létezőmód hajnalának képében.

Amikor Yeshua azt a jövendölést intézi a néphez, hogy lesznek közülük olyanok, akik nem ízlelik meg a halált, mielőtt az Emberfia újból elérkezik, sokan az ő második eljövételével kapcsolatban kezdtek reménykedni. A kezdeti tanítványi közösség mindennapjait az a fajta várakozás hatotta át tehát, hogy a mennybemenetelt követően Krisztus hamarosan, még az ő életükben visszatér. Amikor pedig ez nem történt meg, akkor kénytelenek mutatkoztak új megközelítésmódokat foganatosítani. Yeshua azonban kétségtelenül igazat szólt, legalábbis a kabbalista tanítások szerint minden bizonnyal. Ezeknek a fényében ugyanis a Messiás második eljövetele minden valószínűség szerint egyéni módon fog megvalósulni, azaz midőn az első eljövétel kétségtelenül Yeshua (Jézus) személyére vonatkozott, a másodiknak megnyilvánulási köre már kitágulni mutatkozik mindazokra, akik a Messiási Létezőmódot a saját életükben megvalósították. Amikor pedig ebben a szellemiségben tekintünk a történetre, láthatjuk jól, hogy számos olyan tanítvány hallotta akkor ezt a kijelentést, akik minden valószínűség szerint még életükben elérték ezt a fajta létezőmódot. Rájuk tehát valóban állott, hogy nem ízlelték meg a halált, mielőtt az Emberfia (Bar-Enash) meg nem jelenítette önmagát a lelkükben, azaz mielőtt ők maguk meg nem valósították magukban ezt az Új Embert. A

kabbalista és gnosztikus értelmezésekben tehát az a szép és különleges, hogy a Jézus istenségében való hit, és az általa való üdvözülés egy sokkalta mélyebb, metafizikai szinten értendő. Amikor ugyanis Yeshua istenségébe vetjük a hitünket, azzal egyáltalában nem azt hisszük el, hogy egyedül az Ő személye által nyerhetünk szabadulást, hanem éppenséggel azt a tényt tudatosítjuk, hogy Hozzá hasonlóan mi magunk is eljuthatunk az Istenséggel való Egység teljességére. Ez azt jelenti tehát, hogy lelki fejlődésünkben kétségtelenül eljön az a pont, amikor mi magunk is eljutunk annak felismerésére, hogy "Én és az Atya Egyek vagyunk". Az Istenség legmagasztosabb neve a héber nyelvben Eheieh, azaz Vagyok. Vagyok, aki Vagyok, vagyis Leszek, aki Leszek, mindez pedig azt sugallja, hogy az emberben töretlenül és tökéletesen jelenlevő Istenség egy ponton minden bizonnyal megnyilvánítja majd Önmagát. Ebben a megközelítésben pedig egyértelművé válhat a második eljövétel lényege, amelyben a Krisztusi Fényjelenlét mintegy belsőleg jelenik meg az emberek szívében és lelkében is, így pedig akár mi is lehetünk a következők, akikben a Messiási Létezőmód a maga teljességében kibontakozhat.

Ez ellen a gondolatmenet ellen persze jogosan vehető fel a mainstream kereszténység részéről, hogy vajon hol lennének ezek a nagyon tökéletes és emelkedett emberek, amikor is mindenhol azt látjuk, hogy még a legtökéletesebb szentek is bűnösök és gyarlók voltak. Mindez bizonyos fokban teljes mértékben jogosnak és logikusnak tűnhet, mint érvelés, azonban egyetlen probléma mégiscsak adódhat vele kapcsolatban, még hozzá az, hogy történetesen egyáltalán nem igaz. A kereszténység, de még az egész világ történetében is bőven tetten érhetünk olyan személyeket, akik szinte már teljes mértékben megvalósították ezt a fajta Krisztusi Létezőmódot.

Remete Szent Antal és Remete Szent Pál, Avilai Szent Terézia, Juan de la Cruz, Lao-ce, a történelmi Buddha, Máni próféta, Zoroaszter, Shams Tabriz, Baal Shem Tov, vagy Ramana Maharshi, és még sokan mások. Az pedig, hogy nagyon sok ismert szent valóban úgy tekintett önmagára, mint a lehető legbűnösebb és legmegátalkodottabb személyre, összességében kétféle dolgot jelenthet: vagy azt, hogy így próbálták elrejtetni önmagukat a kíváncsiskodók hadai elől, vagy pedig azt, hogy valóban nem voltak igazán magas szinten álló emberek, hanem inkább jó szándékú, jámbor és istenfélő férfiak és nők. A Szentség, és maga a Szent ugyanis nem szinonimája, avagy fokozása a "nagyon jó" embernek, vagy a jámborság magas szintjére eljutott személynek, hanem valamiféle különleges többletet eredményez, amely valóban meglehetősen ritka. Érdemes továbbá azt is tekintetbe vennünk, hogy amiatt, mert nem érünk tetten a világunkban olyan kifejezetten magas szinten álló embereket, ez még egyáltalán nem azt jelenti, hogy ez a létezés mód valóban nem is érhető el. Hivatkozhatnánk még önmagunkkal kapcsolatban arra, hogy "de hát én tényleg nagyon gyarló vagyok, hogyan is lehetnék én a Krisztus, a Messiás?" Ne feledjük el azonban, hogy a kabbalisztikus és gnosztikus kozmológiában egyáltalán nem a mi világunk az egyetlen, élhető és ember által elérhető világ. Az Iszlám világkép például több tízezer világot ismer, amelyek közül a legalacsonyabb színvonalú világ éppen ez, ahol mostan tartózkodunk, és ezt a nézőpontot látszik igazolni a héber kabbalah is, amely szintén megszámlálhatatlan világokról beszél. Így tehát amennyiben ez a fajta Krisztusi Létezés mód nem válik elérhetővé számunkra még ezen a világon, ebben az életben, az egyáltalán nem azt jelenti, hogy nem érhető el egy másikban.



Feltétlenül szükséges egy egész, külön bekezdést szánnom még a továbbhaladás előtt arra, hogy egyértelművé tegyek néhány fontos tény, jelesül azt, hogy az általam képviselt gnosztikus és kabbalisztikus, mágikus és misztikus létszemlélet egyáltalán nem azonos azzal, amelyet mainapság, főként ezoterikus körökben kabbalának, avagy mágiának és gnózisnak neveznek. Az én megközelítésmódom a hagyományos, zsidó és alkimista kabbalah talaján áll, mint ahogyan a Gnózis kifejezés alatt sem ugyanazt értem, mint ahogyan azt manapság meghatározni divatos. Amikor Jézust a Yeshua néven nevezem, azzal egyáltalán nem azt akarom kifejezni, hogy én magam is osztom a divatos "davincsikódos" felfogást, illetőleg a divatezoterikus kabbalával sem szimpatizálok. Igyekszem olyan autentikus forrásokhoz nyúlni, mint Jakob Boehme, Cornelius Agrippa, Paracelsus, Baal Shem Tov, Martinez de Pasqually és Louis-Claude de Saint-Martin, illetőleg a kortársak közül Tau Malachi, vagy a nemrégiben erről a világról eltávozott Robert Ambelain. Mindez azonban még azzal sem jelent egyet, hogy minden szempontból feltétlenül osztom ezeknek a személyeknek a véleményét, azonban nevüknek megemléztetését mindenképpen szükségesnek látom annak érdekében, hogy a magam irányvonalának mibenlétét valamilyen szinten megvilágíthassam. Ide kívánczik még egy nagyon fontos kitétel, mégpedig az, hogy nem vagyok "hamvasbélás", még annak ellenére sem, hogy minden szempontból az egyik legnagyobb kortárs filozófusnak tartom. Amikor mágiáról, vagy mágikus megvalósításról beszélek, csakis és kizárólag az úgynevezett theurgikus mágiát értem alatta, amely minden szempontból Isteni Mágia, azaz Magasmágia, nem pediglen fehér, avagy fekete mágia, varázslás, vagy boszorkányság.

Ezen rövidre szabott kitérő megtétele után kanyarodjunk rögvest vissza a zsidó rabbi, a misztikus kabbalista bölcs, próféta, messiás és csodatevő, Yeshua Krisztus személyéhez. Számos forrás veti fel, hogy földi atyjához, Józsefhez hasonlóan maga is az ácsmesterség képviselője volt. Ebből az állításból kiindulván azonban nagyon sokan tartják felőle úgy, hogy nagyon egyszerű, hétköznapi körülmények között élte mindennapjait, ez azonban csak részben mondható igaznak. A korabeli történetírást vizsgálván ugyanis arra lehetünk figyelmesek, hogy József foglalkozására nézve a "teknon" kifejezést használják, amely azonban sokkalta többet jelent, mint a hagyományos értelemben vett ácsmestert. A teknon szót rendszerint olyan személyekre volt szokásos alkalmazni, akik a különféle építőanyagok felhasználási lehetőségeit illetően mesteri szintre jutottak el, tehát mai szóhasználattal élve amolyan építészként voltak számon tarthatóak. A korabeli Izrael területén, így tehát Jeruzsálem környékén azonban egyáltalán nem a fa, hanem a kő bizonyult a legfontosabb és legszélesebb körben használatos építőanyagnak, így tehát József és Yeshua is feltehetően inkább kővel dolgoztak, mint fával. Yeshua ebben a megközelítésben egyfajta kőművesmesternek bizonyult, akik abban a korban korántsem számítottak írástudatlan parasztoknak, avagy egyszerű kézműveseknek, hanem nagyon komoly elméleti és gyakorlati, tudományos ismeretekkel rendelkeztek, főként a matematika és fizika területein. Nem mellékes szempont, hogy számos jel mutat arra, hogy nemcsak József és Yeshua, de Yeshua édesanyja, Miriam (Mária) is kimondottan művelt és mély lelkiiséggel bíró személyiség lehetett, ahogyan az a Szent Írások lapjain ki is derül.

A kanonikus evangéliumok némelyike szól arról, hogy Miriam számára angyal jelentette meg Yeshua születését, illetve ugyanígy angyalok jelentek meg több ízben József, illetőleg Zakariás előtt is. Mindez a héber lelkiségben egyáltalán nem bizonyult túlságosan ritka jelenségnek, ugyanis az egész zsidó vallást áthatotta a különféle prófétai ajándékokat és csodatevő képességeket birtokoló személyek jelenléte. Érdekes és érdekes is megfigyelni, hogy amikor József, Miriam és Zakariás előtt angyalok jelentek meg, ezek az emberek szemmel láthatóan egyáltalán nem ijedtek meg tőlük, sőt mi több, kimondottan közvetlen és mindennapi stílusban társalogtak velük. Gondoljunk csak bele, Zakariás még ki is nevette az angyalt, amikor az éltes kora ellenére gyermeke eljövételéről értesítette őt. Ezekből a jelekből az tűnik ki, hogy mind József és Miriam, mind pedig Zakariás életében korántsem ez lehetett az első alkalom, amikor angyalokkal találkoztak, ez ugyanis a korabeli héber misztikusok körében egyáltalán nem mutatkozott túlságosan ritka jelenségnek.

Valószínűsíthető tehát, hogy Yeshua családja egyáltalán nem egyszerű kézművescsaládnak számított, hanem igenis komoly és elmélyült műveltséggel rendelkeztek, többek között a zsidó misztériumtradíciók (merkavah miszticizmus) és bölcsesség-hagyományok területén. A mainstream keresztény hagyomány viszonylag keveset szól Keresztelő Szent Jánosról (Yahya ibn Zakariyya), pedig a korabeli misztikus hagyományok ismeretében nagyon is úgy tűnik, hogy egyfajta tanítómesterként szolgált Yeshua számára. Amennyiben például egy jelen korunkban is létező vallási közösség, a mandeusok tanítását vesszük alapul, világosan kitűnik, hogy náluk János személye jelenti a messiás valódi teljességének megnyilvánulását, Yeshua jelenlétét pedig egyfajta "mestert

felülmúló tanítvány" szempontjából értelmezik. Valószínűsíthető, hogy Keresztelő János valójában sokkalta fontosabb és nagyobb horderejű karakternek bizonyult, mint ahogyan a kanonikus evangéliumok állítják. A kabbalista hagyományok szerint valószínűleg tzaddik (szent ember), nazír (megszentelt életet élő) és Baal Shem (csodatevő) volt, aki jelentős mértékű segítséget nyújthatott Yeshua számára abban, hogy a Messiási Létezmódot önmagában megvalósítsa, azaz teljes mértékben azonossá váljon a Bennlakozó Krisztussal.

Amikor Yeshua állandó jelleggel az Atyára hivatkozik, a legtöbb esetben az Abba szót használja, ennek a szónak a jelentése azonban vélhetően sokkalta többet jelentett, mint Atya. A héber nyelvben ugyanis az Ab szó jelentette az Atyát, a "-ba" toldalék pedig egy nőnemű többes szám, azaz összességében az Atya-Anya jelentéstartalmát írta le. A héber gyermekek például egyes történészek szerint ugyanezt a szót használták mind az édesapa, mind pedig az édesanya megszólítására, így tehát valószínűleg sokkalta inkább jelentett Szülőt, mint Atyát. Amennyiben feltételezzük, hogy Yeshua széleskörű ismeretekkel rendelkezett a zsidó miszticizmus területén, akkor joggal gondolhatjuk, hogy az Abba szó említése kapcsán a kabbalista Chokhmah Sefhirára utal, amelynek elérése a zsidó misztika egyik legfőbb célját jelentette. A Chokhmah Sefhira valóban egyfajta Atya Sefhiraként szerepel, a Vele való egység pedig a zsidó misztikusok szemében egyet jelentett az Istenséggel való teljes egységgel. Tehát amikor Yeshua úgy nyilatkozik, hogy Ő és az Atya egyek, akkor korának nyelvén az elérhető legnagyobb egységre hivatkozik, azonban hozzá kell tennünk azt is, hogy ez az egység korántsem számított akkoriban megvalósíthatatlannak, és a misztika ismerte a módszert annak

ellenére is, hogy a megvalósítást elképzelhetetlen messzeségben állónak tartotta. Az "Én és az Atya Egyek vagyunk" kijelentés tehát egy olyan állapot elérésére utal, amelyet a korabeli misztikus hagyomány egyáltalában nem tartott lehetetlennek, hanem egy olyasfajta feladatot látott benne, amely a "szinte lehetetlen" kategóriába tartozott ugyan, de elviekben mindenki számára lehetségesnek bizonyulhatott bizonyos feltételek teljesülése mellett a megvalósítás.

Lássuk most tehát, hogy pontosan milyen tanításokkal is léphetett fel Yeshua Hamashiach abban a korban. Az Írásokból tudhatjuk, hogy önmagát prófétának nevezte (Senki sem lehet próféta a saját hazájában), illetőleg egy egészen különleges Messiási "Basor", azaz Üzenet birtokában lépett az emberek elé. Ez voltaképpen megegyezett mindazzal, amit János is hirdetett, tehát abban nyilvánult meg az értelme, hogy új korszak kezdődött a világban, amikor is az emberiségnek lehetősége nyílt elfordulni a különféle kötőerők és démoni rabigák fogságából, megszabadulni a gyarlóságoktól, és egy sokkalta magasabb, Isteni Létezmód megvalósítása felé haladni. Amikor az Isten Országát kifejezést használta, valószínűleg a "Malkuth" szó szerepelt a tanításában, amely azonban Isteni Uralkodást, vagy Jelenlétet jelentett. Amikor tehát arról beszélt, hogy közel van már az Isten Uralkodása, akkor az Istenség szívbeli Jelenlétére érti ezt, azaz amikor a Belsőlakó Fényesség Jelenléte nyilvánvalóvá válik az emberek előtt. A korabeli várakozásokkal és félreértelmezésekkel ellentétben tehát egyáltalán nem valamiféle földi uralkodást, vagy egy földöntúli ország közelségét hirdette, hanem az Istenség Szívbeli Uralkodását és Jelenlétét, minden egyes ember személyes életében.

Yeshua tanítása voltaképpen a "Halakah" kifejezésben ragadható meg, amely sokkalta inkább jelentett életmódot, életutat, vagy létszemléletet, mint valamiféle parancsolatrendszert, vagy hitet. A megtérés és a hit kifejezések sokszor szerepelnek meglehetősen félreértelmezett formákban az egyes vallási iratokban és fórumokon. Yeshua korában azonban a megtérés (teshuvah) egyáltalában nem valamiféle formális eseményt jelentett, és nem is tudatos elköteleződést egy vallás, vagy hitrendszer mellett, hanem egyfajta folyamatot, életutat jelenített meg, amely voltaképpen nem volt más, mint a Yeshua által tanított Halakah. Megtérni tehát annyit jelent, mint hogy tudatosan járni egy úton, amelynek végpontján magát az Isteni Teljességet reméljük. Éppen ezért fogalmazott úgy Yeshua, hogy "Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet", nevezetesen hogy az Átala megvalósított Krisztusi Létezőmód, vagy Messiási Tudatosság elérésének útja az, amely az életre vezet. A hit (emunah) kifejezés sem jelentett egyet a dogmatikus hittel, vagy vallásossággal, Yeshua ugyanis sohasem állította, hogy az Üdvösség megszerzéséhez valamiben is hinnünk kellene. Sohasem tanított dogmákról, vagy hittételekről, hanem voltaképpen gyakorlati és bölcséleti tanításokat fogalmazott meg. Tehát amikor a "legyen hited" kifejezést halljuk, fontos lenne megértenünk a hit szó eredeti jelentését. A Yeshua tanítása szerint való hit azt jelenti, hogy tudatosan törekszünk egy olyan létállapot elérésére, amelyet még csupán hírből ismerünk, de ugyanakkor bizonyosak vagyunk abban, hogy eljuthatunk hozzá. Ebben a megközelítésben a hit csupán átmeneti állapot, nevezetesen a Gnózis, a Tudás és Ismeret előszobája. Amikor C. G. Jung svájci pszichoanalitikus és misztikus szembesült azzal a kérdéssel, hogy hisz-e az Istenben, ő maga ezt a választ adta: "nem hiszek az Istenben, ugyanis tudom, hogy van", ebben az

álláspontban pedig megragadható a misztikus létélmény lényege. A Gnózikeresés ugyanis olyasfajta út, amelynek egy bizonyos szakaszában a hit menthetetlenül elveszni látszik. Ezt az alapvetően hívő életre szocializált keresők hajlamosak tragédiaként megélni, olykor meglehetősen komoly pszichés tüneteket mutatva reagálván rá, de igazság szerint ez az állapot alapvetően szükséges a Gnózis felé való haladás során.

Amikor ugyanis a Gnózis válik az elérendő legnemesebb céllá az életünkben, akkor egy ponton túl már egyszerűen nem marad értelme hinnünk, ugyanis a személyes, direkt és misztikus tapasztalások megsűrűsödése és mindennapossá válása által már egyszerűen nem marad miben hinnünk. Hinni ugyanis olyasvalamiben lehet csupán, amelynek létezését pusztán gyanítjuk, de jelenleg még nem szereztünk róla bizonyosságot, vagy nem tapasztaltuk még a magunk saját bőrén. A misztikus számára azonban olyannyira életszerűvé válnak ezek a tapasztalások, hogy már túlhaladottá válik esetében a hit. Gondoljunk csak bele, hogy amíg nem láttunk a saját szemeinkkel mondjuk óriáspandát, addig bármennyire is sok képet láttunk már róla, vagy bármilyen sokan is mesélnek a vele való találkozásról, mi magunk csupán hinni tudunk abban, hogy valóban létezik ilyen lény. Amikor azonban magunk is megpillantjuk a pandát, már jó eséllyel feltételezhetjük azt, hogy ez az állat valóban létezik, és ha minden egyes napunkat egy óriáspanda társaságában éljük meg (mondjuk mert megadatik számunkra, hogy otthonunkban tarthatunk egyet), már szükségtelessé, sőt egyenesen balgasággá válna azt mondanunk, hogy hiszünk az óriáspandában.

A Yeshua által képviselt Halakah három szinten válik megvalósíthatóvá. Az evangéliumok tanúsága szerint létezett külső, belső és titkos Halakah. A külső Halakah voltaképpen egy olyan viszonyulásrendszerre irányult, amely a mindennapok során javasolt viselkedésmódok gyakorlásában nyilvánult meg. Ilyenek voltak azok a tanítások, amelyek az emberekhez, a munkához, a tekintélyhez és a különféle törvényekhez való helyes viszonyulásokat fejtették ki, de ide tartozott a szegényekről való gondoskodás parancsa is. A korabeli zsidóság körében ugyanis különösen is elhanyagoló attitűd jellemezte a társadalmat a szegények és betegek irányában. Élő módon működött köreikben azon vélekedés, hogy a jólét, gazdagság és sikeresség az Istennek tetsző élet jutalmaként nyilvánul meg, amíg a betegség, szegénység és szenvedés az Istentől kapott jogos büntetés következménye. Ezen oknál fogva inkább elhatárolódtak a nyomorultaktól, tisztátalannak tartották őket, illetőleg úgy gondolták, hogy teljes mértékben jogosan szenvednek ezek az emberek. Ezzel szemben a Yeshua által tanított Halakah egyik kiemelkedő eredménye volt a szegényekről való gondoskodás. Nem meglepő, hogy még közeli tanítványai is sok esetben kérdőre vonták amiatt, hogy miért is kell ennyit foglalkozni a szegényekkel és a betegekkel. Mindez ugyanis alapvető újításnak tűnt a korabeli zsidóság körében. Oldalak százait lehetne még teleírni a külső Halakah mindennapi gyakorlatairól, mindez azonban további írásművek lapjaira tartozik majd szándékaim szerint, mostanra talán elegendő ennyit szólni a tanításoknak ezen köréről.

A belső Halakah szabályozásai az imádság helyes módjaira vonatkoznak. Az evangéliumokból is kitűnik, hogy Yeshua nem támogatta a látványos külsőségekben



megnyilvánuló imádságokat: "Ha böjtöltök, bünt nemzetek magatoknak, és ha imádkoztok, megítéltettek, és ha alamizsnát adtok, rosszat tesztek lelketeknek", vagy máshol: "Te, amikor imádkozol, menj be a szobába, zárd be az ajtót, s imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz! S mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz." A Halakah belső tanítása tehát voltaképpen a szívbeli imádság fontosságát emeli ki, az ehhez kapcsolódó magányosság és elkülönültség azonban nemcsak a fizikális síkon, de lelki síkon is szükséges, hogy megmutatkozzon. Tau Malachi szerint minden olyan imádság, amely külső tényezőre irányul, alapvetően időpazarlás a misztikus számára. Amikor ugyanis abban a hiszemben imádkozunk, hogy az Istenség valamiféle rajtunk kívülálló tényező, akit mintegy le kell kenyezni, ki kell engesztelni és meg kell győzni a saját igazunkról, úgy bizonyosak lehetünk afelől, hogy valójában nem is az Istenséghez imádkozunk, hanem csak valamiféle saját elképzelést próbálunk életre kelteni és táplálni. Amikor azonban úgy imádkozunk, hogy a szívünkben és lelkünkben, azaz a "rejtekben", a "belső szobában" lakozó Jelenléttel keressük a kapcsolatot, akkor egészen biztosan a Magasságos Istenhez (El Elyon) imádkozunk. Tau Malachi szerint akkor bír az imádságunk helyes irányultsággal, ha közben mintegy érezzük az Istenséget bennünk imádkozni. Amikor Jakab apostolt (Iakob Ha-Tzadik), az első jeruzsálemi tanítványi közösség vezetőjét kérdezték, ekképpen nyilatkozott: "Ha egy férfi- vagy nőtestvérünknek nincs ruhája, és nincs meg a mindennapi kenyere, valaki pedig ezt mondja nekik közületek: Menjete el békességgel, melegedjete meg, és lakjatek jól, de nem adjátok meg nekik, amire a testnek szüksége van, mit használ az? Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában." Mindez a kitétel arra utal, hogy a belső Halakah gyakorlása kéz a kézben

együtt kell járjon a külső Halakah útjának követésével, azaz ha valakiért jó szándékkal imádkozunk, az még édeskevés önmagában. Sok gyakorló keresztény elbukik ezen a ponton, hiszen amikor azzal érvel, hogy ő bizony sokat imádkozik a szükséges szenvedőért, akkor voltaképpen nem tesz igazán semmit érte, hiszen belső Halakah nem létezhet külső Halakah nélkül.

Létezik egy harmadik módja is a Halakah gyakorlásának, ez pedig a titkos, vagy rejtett aspektus, amelynek megismerése voltaképpen csakis és kizárólag az Istenséggel való direkt, személyes és misztikus kapcsolaton keresztül válhat csak lehetségessé. Amikor olyan Szent Íratokkal találkozunk, amelyek hangsúlyozzák, hogy a benne foglaltak a Feltámadott Krisztus szájából származnak, akkor misztikus módon utalnak erre a transzcendens, személyes és misztikus kapcsolatra. Feltámadása után ugyanis Yeshua gyakorta megjelent legközelebbi tanítványainak, személyes módon tanítván őket. Bármennyire is csodaszamba menően ábrázolják ezeket a megjelenéseket a kanonikus iratok, mindenképpen érdemes tudnunk, hogy abban a hagyománykeretben és kultúrában mindezek egyáltalán nem számítottak rendhagyó dolognak. Ebben a megközelítésben érthetővé válik, hogy miért számított Tamás kételkedése olyannyira jelentős eseménynek, elvégre mainapság senki nem róhatná fel számunkra azt, hogy nem hiszünk egy ilyesfajta esemény megtörténtében, akkoriban azonban az eltávozottak megjelenésének lehetősége a Szent Írások lapjain is visszaköszönt. A Halakah titkos tanításait kétségtelenül a tanítványoknak egy bizonyos köre ismerte csak, ez azonban egyáltalán nem jelentett elitizmust, részrehajlást, vagy személyválogatást, hanem csupán annyit, hogy Yeshua ezeket a

tanításokat azoknak adta át, akik ott és akkor erre éretnek, alkalmasnak és hajlandónak bizonyultak. Sajnálatos módon azonban a keresztény vallás kifejlődésének egy pontján ennek a belső körnek a tagjai arra a döntésre jutottak, hogy maguknak megtartván ezt a tudást a tömegek befolyásolására és manipulációjára használják azt, elmúlásukkal pedig az egész tudás elveszni látszott. Napjainkra ennek az ismeretanyagának a rekonstrukciójára tett törekvések ugyanúgy újabb és újabb áltanítók fellépését vonják maguk után, akik azt állítják, hogy birtokában vannak ennek a Tudásnak, azonban mindenképpen fel szükséges ismernünk azt, hogy esetükben csupán ugyanaz a manipulációs szándék érhető tetten, mint a korábbi századok folyamán. Sajnálatos módon az Igazi és Élő Gnózis szinte teljes mértékben elveszett erről a világról, azonban mindez egyáltalán nem jelenti azt, hogy nem is válna elérhetővé ismételten. Mint ahogyan egy korábbi írásomban már szót ejtettem erről: a Gnózisnak megvannak a maga sajátos Útjai és Választottai.

Igaz ugyan, hogy ennek a Tudásnak az egyes részei csupán a direkt, személyes és közvetlen, misztikus kapcsolat során fedhetik fel önmagukat, azonban ez a Tudás, ez az Isteni Fényjelenlét valamilyen módon megosztható és kommunikálható, csupán borzalmasan nehéz elkülöníteni a valódi forrásokat a sok esetben erősen szennyezett csatornáktól. Abban a reményben zárom azonban a soraimat, hogy írásom által sikerült felvillantanom legalább egy kicsiny részletét annak a képnek, amely a zsidó rabbi, misztikus és csodatevő, Yeshua Hamashiach személyiségét, és tanításának igazi mibenlétét jeleníti meg. Nem szabad elfelednünk, hogy a róla szóló tanítás sokak számára valóban balgaságnak bizonyulhat, azonban az igazi misztikus számára valóban

járható és megélhető életutat mutat be. Mindannyiunk számára adott a lehetőség, hogy megismerjük nemcsak a belső, de a titkos Halakah útjait is, és ezeket bejárván mi magunk is igazi Messiássá válhassunk, a Bennlakozó Krisztus hiteles megnyilvánulásaként.

Felhasznált forrásanyag:

*Tau Malachi: Kabbalah Útmutató (ford.: Németh Dániel), 2019.*

*Dr. Lewis Keizer: Yeshua: The Unknown Jesus, 2012.*

## **Az Ember Született Papsága, azaz az Ember, mint a Papi Rend megtestesülése**

Bár megannyi alkalommal kapargattam már e témakör felszínét, mégis időről időre újból felöltik bennem a vágy, hogy egy újabb szakasszal mélyebbre ássak benne, mindezt pedig abban a reményben teszem, hogy egyszer majd a maga teljes valójában képessé válhatok átlátni a kérdést. Számtalanszor választottam már az ember született papságának teóriáját gondolatmeneteim vezérfonalának, azonban mind a mai napig úgy érzem, még egyáltalán nem vagyok képes elmondani magamról, hogy eleget írtam már róla. Ezzel együttesen persze felvetődik bennem a kérdés, hogy vajon lehetséges-e egyáltalán eleget beszélni minderről, és lehetőségessé válhat vajon egy napon kijelenteni, hogy teljes mértékben befejezettnek tekinthetem ezen gondolatkör vizsgálatát? Valószínűleg nem, avagy legalábbis bizonyára nem ezeknek az időknek folyamán, így személy szerint megelégedni vagyok kénytelen azzal, hogy alkalomról alkalomra egy-egy újabb lépés megtétele által reményeim szerint egyre közelebb kerülhetek a misztérium szívéhez.

Az Ember Papi Szolgálata ugyanis misztérium, méghozzá a Teremtett Világ egyik legősibb és legszentebb misztériuma, még annak ellenére is, hogy a történelem folyamán oly sok véres, gyarló és sötét tett igyekezett bemocskolni, és árnyékot vetni a papság titkára. Éppen ezért vélem szükségesnek, hogy az álságos és visszatetsző tartalmak ködén önmagunkat átvágván a valós dolgok felé irányítsuk figyelmünket, elválasztván lidérclángot a Fénytől. A Világ természetére általánosan igaz, hogy a fogalmak használatának módja a feje tetejére állt, mint ahogyan alkalmatlan személyek pózolnak

arrogáns felsőbbiséggel olyan szent minőségekre hivatkozván, amelyekhez sok esetben semmiféle közül sincsen. Régi kincsek igaz örökösei váltak számkivetetté egy számukra idegen és sötét világban, míg javaikon mások gazdagodnak és hatalmaskodnak. Nem múlhat el tehát nap anélkül, hogy az igazi kereső ne tudatosítsa magában, hogy ésszel felfoghatatlan örökség az övé, amelynek visszacsatolása érdekében semminemű fáradságért nem lehet kár. Bár senki sem bizonyult képesnek még annak egészen pontos és tiszta megfogalmazására, hogy valójában mi is az ember, mi magunk mégis abban az áldott helyzetben találhatjuk magunkat, hogy ismerős lehet számunkra olyan mestereknek és bölcseknek a neve, mint Jakob Boehme, Martinez de Pasqually és Louis-Claude de Saint-Martin.

Bár bizonyára joggal kérheti tőlem számon a Tisztelt Olvasó, hogy vajon miért is hivatkozom szinte állandó jelleggel ezekre a személyekre, én magam azonban erőteljesen bízik és remélek abban, hogy írásaimat olvasván idővel erre a kérdésre is választ kaphat majd. Véleményem szerint ezen három ember mindenkinél pontosabban és tökéletesebben bizonyult képesnek ráérezni arra, hogy milyen csodálatos kincsek rejlenek az emberek lelkének legmélyén, és mint ahogyan arra csupán kevesen bizonyultak képesnek, ők maguk tiszta és világos lépéseket és módszereket is ajánlottak ezeknek a kincseknek a feltárására, és a felettük való tulajdonjogunk kinyilvánítására. Jakob Boehme "együgyűsége", Martinez de Pasqually Választott Papjai és Louis-Claude de Saint-Martin módszere, "A Szív Útja". Mindannyian három különböző, de egyaránt hatásos és működő módszert ajánlanak a Lélek legmélyébe teendő utazáshoz. Érdemes tehát hallgatunk rájuk, és nyitottnak mutatkozunk Üzenetükre, ugyanis olyan fontos

tartalmakat próbálnak közölni velünk, amelyek nélkül egyszerűen nem lehet Ember az ember.

A zsoltáros szavai világosan csengenek: "Ugyan mi az ember, hogy törődöl vele, az Ember Fia, hogy gondod van rá. Kevéssel tetted kisebbé őt az angyaloknál, dicsőséggel és fénnel koronáztad, és fölébe helyezted Kezed műveinek". A kereszténység mainstream változatai sajnálatos módon sokszor elsiklanak a felett a lényeges tartalom felett, hogy ezek a sorok egyáltalán nem egyetlen kiválasztott embernek, emberhez és emberről szólnak, hanem bizony mindannyiunk, az egész emberiség közös sorsa, célja és végzete rajzolódik ki a zsoltárversbe szedett próféciában. Amennyiben megvizsgáljuk az Írások teremtéstörténeteit, a felszínes különbségeken túl mindannyiuk közös vonásaként tűnhet fel számunkra, hogy az emberiségnek valami egészen különleges hely jutott a Teremtés művében. Helyesebb talán az "emberiség" kifejezés helyett inkább az "emberi létállapot" fogalmat használnom, elvégre a gnosztikus tradíciók tanításából pontosan tudhatjuk, hogy az emberi létforma csupán átmeneti állapot, amely természetéből fakadóan egyaránt meghaladható és alulmúlható. Létezik Emberfeletti Ember, mint ahogyan sajnálatos módon tetten érhető az emberalatti ember létállapota is. Embernek lenni egyaránt magában hordozza az elbukás veszélyét és a felemelkedés lehetőségét, teljesen egyértelmű azonban, hogy nekünk magunknak melyik irányba érdemes törekednünk.

Martinez de Pasqually személyéhez mindösszesen egyetlen rövid könyvecske köthető, legalábbis a sok-sok-sok írói álnév használata miatt ezt az egyet lehet egyértelműen reája bizonyítani, azonban ő maga ezen egyetlen irománya által többet tett az emberiség érdekében, mint sok más author egy

könyvtárnyi szerzemény birtokában. Martinez de Pasqually ugyanis nem állít kevesebbet, mint hogy a Teremtés Rendjében az Emberi Kar voltaképpen arra a célra született, hogy helyrehozzák a lázadó angyalok által okozott károkat a Világban, sőt mi több, egyenesen azon magasztos feladat jutott számukra osztályrészül, hogy segítsék ezeknek az elbukott entitásoknak a gyógyulását és hazatérését az Isteni Rendbe. Mindez azt jelenti tehát, hogy az emberiség (nem egyetlen ember, hanem az egész emberiség kollektív feladata ez) egyfajta Univerzális Papi Rend közösségét alkotja, amely abból a célból született a Teremtő Kebeléből, hogy helyreállítsa az eredeti rendet, és hidat képezzen a számtalan világok között. A római "pontifex" kifejezés voltaképpen ennyit jelent: hídverő. Martinez de Pasqually értelmezésében az emberiség bukása azon a ponton következett be, hogy az Eredeti Ember, Adam Kadmon végső soron csatlakozott a bukott angyalok seregeihez, és a meggyógyításuk helyett a rabszolgájukká szegődött. Hogyan is sülyedhetett a Világegyetem Választott Papja rabszolgáknak sorába? Nos, tudhatjuk jól, hogy a lehető legmagasabbról lehet a legnagyobbat és legmélyebbre zuhanni. Az ember tehát az angyalokkal együtt elbukott, azonban Mennyei Feladatát ennek ellenére nem veszítette el, elvégre amint a zsoltárostól tudhatjuk jól: "Megesküdött az Úr, és nem vonja vissza: Pap vagy te mindörökké, Melchizedek Rendje szerint".

Papsága azonban önmaga számára elveszett, mint ahogyan az ember is elveszett Önmaga számára. Ebben az állapotában többé már nem alkalmas rá, hogy papi feladatát a világban betöltse. A közhiedelemmel ellentétben ugyanis a papság ajándékával egyáltalán nem elég csupán valamiféle felhatalmazás által rendelkezni, hanem ezzel egyúttal



szükséges tudatában lenni annak is, hogy hogyan és miként használhatóak a papsággal járó szakramentális erők. Nagyon groteszk, és egyértelműen a démoni megkötözöttségek bűvkörében való bolyongással járó tévképzet, hogy a papság csupán egyfajta kiválasztott elit kiváltsága lehet. Az emberiség történelme folyamán rendszeresen megnyilvánulni látszik az a jelenség, amely szerint bizonyos személyek csoportjai önmaguk számára különféle papi jogokat igyekeznek elcsatolni, hogy hatalmi pozícióikat ez által megszerezzék és megerősítsék. Rendszeres manipulatív megnyilvánulás az emberek bizonyos csoportjai részéről az, hogy önmaguk személyének olyan hatalmat tulajdonítanak, amely nélkül a többi ember számára lehetetlenség az Isteni Világba való felemelkedés. Egyfajta szerencsevadászhoz állás ez, amelynek keretein belül önmagukat kiáltják ki az Isteni Titkok őrzőinek, és ahelyett, hogy ezekre a titkokra embertársaikat is megtanítsák, a javaknak javarészét voltaképpen megtartják önmaguk és saját körük számára. A többieknek, az általuk laikusoknak, avagy profánoknak nevezett embereknek csupán néhány, mondhatni egészen jelképes koncot hajlandóak vetni, azonban a valódi szakramentális erőket voltaképpen önmaguk számára igyekeznek elorozni. Olyan jelenség ez, amely a történelem folyamán számos groteszk, bizarr és beteges szervezet alapjául szolgálhatott, elősegítve a kevesek felemelkedését, és ezzel egyúttal előremozdítván megannyi másik ember lelki és spirituális vakságát és nyomorát.

Léteznek bizonyos körök, akik jelenleg is olyan hatalom és titulusok birtokában páváskodnak, amelyekkel valójában nem rendelkeznek, avagy amennyiben rendelkeznek is, nos igencsak méltatlan módon sáfárkodnak felettük. Róluk szól azon messiási prófécia, amely szerint az Uralkodó végül

igazságot tesz majd a Világban, és letaszítja trónjáról a távollétében uralkodó szolgákat, hogy a saját Választottait emelje fel papi trónusukra. Tudom, hogy nagyon sokan bíznak abban, hogy ez a pillanat fizikális síkon is valóra válik majd, ám mindenkor tudomásul szükséges vennünk azt a tény, hogy ezek a próféciák elsődlegesen belső, lelki folyamatokra utalnak. Az igazi csatákat ugyanis a közhiedelemmel ellentétben nem földi csatamezőn, hanem spirituális síkon szükséges megvívni, és mindenfajta fizikális cselekedetnél sokkalta többet számít mindaz, amelyet a magasabb létsíkokon viszünk végbe mágikus módon. Az igazság ugyanis az, hogy az ember birtokolja az Univerzális Választott Papság hivatását, amely voltaképpen születési előjoga. Visszavenni tőle nem lehet, hanem csupán az ember maga lehet az, aki erről az Ajándékaról megfélemez. Nem elveszíti, hanem megfélemez róla, ez mindennél fontosabb titok. Az övé marad akkor is, amennyiben jelenlegi állapotában éppen nem képes használni a benne rejlő szakramentális erőket. Mindaz, aki azt állítja, hogy olyan papságot birtokol, amelyet rajta és a körein kívül mások nem, az vagy démonok által megtévesztett, jó szándékú tévelygő, avagy rosszabb esetben hatalomvágyó és megalomán, kérkedő agresszor. Az emberek által alkottatott papi rendek önmagukban összességében nem sokat érnek, ugyanis voltaképpen nem tesznek mást, mint emlékeznek. Emlékeznek arra, hogy mi az ember, és milyen örökség birtokában bolyong a világban. Bár tagadhatatlan, hogy ezen rendek tagjai közül sokan végső soron meg is valósítják ezt a velük született papságot, mindemellett sajnos rendkívül jelentős azoknak a száma, akik csupán megtévesztik önmagukat és egymást a társaik és szervezetük által magukra aggatott címeikkel és titulusaikkal.

A titok, amelyet Martinez de Pasqually a Világ elé tárt, voltaképpen ennek az ősi, született és választott Papságnak a titka, amely az emberi létállapot elidegeníthetetlen sajátosságának tekinthető. Ő maga sohasem részesült semmiféle úgymond hivatalos, emberi szervezetek által hitelesített papszentelésben, ugyanakkor élete során világos módon fejezte ki, hogy erre egyáltalán semmiféle szüksége sincsen. A tradíció, amelyet a saját, született szakramentális képességeinek visszacsatolását követően alapított, voltaképpen nem szolgált más célt, mint hogy ráébressze az embereket papi örökségük létezésére. Élete során minden igyekezetével azon tevékenykedett, hogy megtanítsa a hozzá fordulókat arra, hogy ezek a papi képességek miként lehettek fel és vehetőek birtokba ismét. Ugyanezt az utat követte tanítványa, Louis-Claude de Saint-Martin is, nevezetesen azzal a különbséggel, hogy mesterétől eltérően nem a direkt mágikus akciót, hanem az isteni, misztikus kontemplációt tekintette a Választott Papság felébresztésének leghatékonyabb eszköze gyanánt. Ő maga a Szív Útjának nevezett misztikus tradíció nyomdokait követte, amelyet személyesen Jakob Boehme lelkeségétől eredeztetett. Bár sajnos tagadhatatlan, hogy mind Martinez de Pasqually, mind pedig Louis-Claude de Saint-Martin rendszere áldozatul esett az emberek által alapított és működtetett szervezetek sok esetben igencsak egoisztikus tévelygésének, én magam személy szerint mégis hiszek abban, hogy ezeknek az igazi és autentikus misztikusoknak az öröksége még valamilyen formában visszaállítható és megélhető azoknak számára is, akik nem kívánnak a "földi elit" tagjaivá válni.

Az embert lenyűgözi a Szentség és a Megszenteltség, bármilyen formában is találkozik vele. Mindennél ékeőbb bizonyítékát nem is szolgáltatathatnánk isteni származásának és

papi minőségének, mert hiszen ezen eleve beléje oltott misztikus vonzódás nem fakadhat másból, mint a régen feledésbe merült Hivatás emlékének időről időre való felsejlésének jelenségéből. Az ember egy ponton túl képtelennek mutatkozik tovább tagadni önmaga előtt és önmagában ezen Hivatást, és szinte ösztönösen keresni kezdi a Szentséghez való közelséget. Idővel ez az ösztönösség végső soron teljes tudatossággá válik, méghozzá olyannyira, hogy lehetetlenné válik már elnyomni ezt a későbbiekben. Bőségesen elegendő akárcsak egy pillantást vetni azon személyek életére, akiket az emberi vallások intézményei kivetettek önmagukból. Amikor ugyanis a papság személyes valósága egyértelművé vált, többé már nem szabhat gátat számára az emberek által kreált, intézményes megszorítás. Amennyiben a személy azonosítja Hivatását a különféle emberi konstruktumokkal, és született papságának legitimmé tételét valamelyik intézménytől várja, akkor élete örökös szenvedéssé válik, amennyiben ezen intézmények urai megtagadják tőle ezt a fajta legitimizációt. Sajnálatos módon csupán nagyon kevesek ébrednek rá a végső titokra, amely pedig mentesíthetné és felszabadíthatná őket ezek alól a megkötöttségek és megszorítások alól, jelesül annak titkát, hogy a Választott Papság ajándéka voltaképpen születésétől fogva számára adatott, és nem pedig valamiféle emberi tekintély kézrátétele által válik megnyilvánulttá. "Születésed napjától Tiéd a királyság. Szentséges Fényességben, a Hajnalcsillag előtt születtek Téged". A zsoltáros szavai egyértelműek, nem lehet, és egyben halálos bűn is lenne tagadni őket. Az ember a Természet Rendjében elfoglalt helyzetéből fakadóan papi nép, azaz egyfajta hierofánsi kasztot alkot a teremtmények között.

Amikor megvizsgáljuk az egyes vallások és hitrendszerek állításait, közös vonásként fedezhető fel mindegyikben annak állítása, hogy a Teremtett Világban, az Univerzumban valamiféle Isteni Rend uralkodik, amelynek működése mozgásban tartja a Világot. A kabbalisták szerint mindezt úgy érdemes elképzelni, mint egyfajta gigantikus társasjátékot, amelyről tudvalevő, hogy meghatározott szabályok szerint működik. Amennyiben ezek a szabályok ugyanis nem léteznének, akkor a játék voltaképpen azonnali játszhatatlanná válna, avagy legalábbis elveszítené eredeti önazonosságát. Ugyanígy áll a helyzet a Világot működtető törvények esetében is. Ha megvizsgáljuk az Isteni Kozmológiát, könnyedén feltűnhet számunkra, hogy minden egyes fajnak, rendnek és csoportosulásnak adott a maga különleges szerepe a Teremtés nagy egészében. Ez a Valódi és Igaz Hierarchia, amelynek démonok által eltorzított formáját képezik mindazok az emberek alkotta hierarchikus rendek, amelyek a klasszikus alá-fölrendelődő viszonyok rendszere szerint szerveződnek. Az Isteni Hierarchia azonban egyáltalán nem ilyen jellegű egyenlőtlen viszonyokra épül, hanem egyfajta munkamegosztáson alapul, amelynek keretein belül nem létezik magasztosabb, avagy alantasabb munka, hanem minden egyes Rend az ő saját feladatának és küldetésének elvégzésére szenteli önmagát.

Persze, a világban működő struktúrák ismeretében egyesek állíthatnák, hogy a rabszolgamunka is istentől való dolog, illetőleg a különféle alantas és kizsákmányoló elfoglaltságoknak is megvan a maguk helye a társadalomban, azonban pontosan az ilyen vélemények tükrözik a lehető legnagyobb mértékben a démonikus erők működésének jelenvalóságát. Az olyan "hierarchia" ugyanis, amelyben

létezik alárendelődés és fölrendelődés, dúskálás és nélkülözés, dőzsölés és szűkölködés, megaláztatás és felmagasztaltatás, igazság szerint nem egyéb, mint szárnalmas és eltorzult csontváza és megcsúfolása a valódi, Isteni Rendnek. A különféle angyali és emberi karok alapvetően más és más feladatra kaptak felhatalmazást. A Seraphim Rend feladata például abban rejlik, hogy ők lebegnek az Istenség Trónusa, azaz Ain Soph Aur közvetlen dicsőségének környezetében. Ugyanígy egyes angyalok csoportjainak feladata a különféle bolygók, országok és nemzetek védelme és kormányzása, illetőleg különféle Rendek felelősek az élőlények segítéséért, vezetéséért és védelmezéséért is. Ebben a struktúrában az Emberi Rend tölti be az Egyetemes Választott Papság feladatát, amelynek lényegisége a már korábban említett "hídverés" lelkeségében érhető tetten.

Mint ahogyan fentebb már említeni alkalmunk nyílt, Martinez de Pasqually szerint az Emberi Rendet az Istenség akkor árasztotta ki Önmagából, amikor az angyalok egyes Rendjei elbuktak, és az anyagi világ terei közé süllyedtek. A hagyományos, mainstream vallások elképzeléseivel ellentétben ugyanis a gnosztikus kozmológia alapvetően azt állítja, hogy ez a földi világ voltaképpen a lehető legalacsonyabb rendű és legsötétebb valamennyi közül, amely csak az Isteni Rendben elképzelhető. Eredetileg arra a célra alkottattott, hogy az úgymond elbukott angyali entitások számára is maradjon hely valahol, és ne süllyedjenek egyszerűen a nemlétbe. Azt is mondhatnánk, hogy lényegében egyfajta utolsó sziklapárkány a végső, nagy szakadék peremén. Ide vonulhattak vissza az elbuktak, hogy még maradhasson számukra néminemű remény a gyógyulásra és hazatérésre, és ezen gyógyulási folyamat segítése és előmozdítása érdekében árasztotta ki az

Istenség Önmagából az Emberi Rendet. Egyetemes Papi Feladat volt tehát mindez: segíteni az elbukott angyalok lelkének gyógyulását és hazatérését, az ember azonban végső soron engedett ezen a démoni erők csábításának, és a megtévesztés hatására édenkertnek kezdte látni a romos, sivár, érdes és keskeny sziklapárkányt. Önmaga Szentségének lényegiségéről való megfélekedése nyomán a rabszolga öntudatát tette magáévá, és ebben a helyzetében kilátásai voltaképpen reménytelenné váltak.

Minthogy azonban a Szabadulás és Megváltás Kulcsa az Istenség tervében az Ember, így a Mindenség folyamatosan Hírvivők tömegeit küldi ki Önmagából az alsóbb világokra, hogy azok időről időre emlékeztessék az emberiséget arra a Papi Örökségre, amelynek segítségével a Világ egysége végső soron helyreállítható lehet. Minden emberi lényben ott lakozik az Istenség igazi, felkent papja, azaz a Messiás lelkiisége. A misztikus létszemlélet látásmódja szerint ugyanis a Messiási létezőmód egyáltalán nem korlátozódik csupán egyetlen személyre, hanem minden egyes emberi lénynek, így Neked és nekem is legbelső lényegünket képezi. Nem szabad tehát engednünk azoknak az állításoknak és téves tanításoknak, amelyek szerint az emberiség valódi, igazi különkincse és öröksége csupán csak a választott kevesek kiváltsága lehet.

Igaz ugyan, hogy a legtöbb vallási irányzat elismeri az emberek általános papságának tényét, azonban a legtöbben közülük mégis arra az álláspontra helyezkednek, hogy egyes emberek mégiscsak nagyobb és teljesebb mértékben részesülhetnek belőle, mint mások. Ebben rejlik a lehető legszörnyűbb megtévesztések egyike, amelyekkel csak a világunkat uraló démonikus erők rendelkezhetnek. Elhítetik az

emberekkel, hogy az eredetileg számukra adatott ajándék, küldetés és feladat olyan kiváltság, amellyel különféle materiális és hatalmi előjogok járnak, ez azonban nagyon is távol áll a valódi lényegtől. Profán példával illusztrálván úgy festene ez a tendencia, mintha születésekor mindenki kapna egy olyan könyvet, amelyben valamennyi fellelhető tudás leírva lenne, és mindannyiunk bármikor hozzáférhetnénk bármilyen ismerethez, ideértve például az egyes betegségek meggyógyításának módját, avagy a lehető legkülönbélebb eszközök elkészítésének titkait. Ennek ellenére azonban a legtöbb ember valamilyen oknál elfelejtené, hogy pontosan hová is tette ezt a könyvet. Elfelejtődött valamikor, valahol, aztán azonban egyes emberek felismerik, hogy mekkora hatalmat jelenthet egy ilyesfajta könyvnek birtoklása. Rendszerint ők sem ismerik ezt a könyvet, és nem is rendelkeznek vele, csupán csak hallották valahol, hogy létezik. A hatalom gyakorlásának céljából azonban elhítetik a többiekkel, hogy ismerik ennek a könyvnek a titkait, és képesek ezeket a titkokat használni is, ezzel egyúttal pedig önmagukat egyfajta kiválasztottnak kezdik nevezni, akiknek egyes egyedül lehet birtokában ez a becses tudás. A többiek számára csupán konczokat dobálnak ezekből a kincsekből azt állítván, hogy több, részletesebb és nagyobb javadalom csupán rajtuk keresztül érhető el. Ténykedésük azonban általában félelemből fakad, hiszen amennyiben az emberiség egésze ráébredne ezeknek a kincseknek egyetemes, mindenki számára hozzáférhető voltára, annak egyenes következménye lenne, hogy ők maguk egy ponton túl feleslegessé válnának, és ezzel egyúttal elesnének attól a hatalomtól, amelyet korábban mások felett gyakorolhattak.



Ejtsünk tehát egy-két szót arról, hogy miben is áll ennek az Egyetemes Választott Papságnak a feladata az emberek számára. Mint azt már korábban említettük, a Világban léteznek különféle emberfeletti és emberalatti szintek is. A Tóra teremtéstörténetében olvashatjuk, hogy az ember számára az Istenség birtokba adta a Földet, hogy uralkodjon a különféle lények, állatok, növények és ásványok felett. Ez a fajta uralkodás azonban korántsem jelent egyet azzal, ahogyan egyes személyek ezt mainapság magyarázni próbálják. Az ember állítólagos felsőbbsege egyáltalán nem zsarnoki uralmat jelent, hanem egyes egyedül szolgálatot, közvetítői szerepet. Az ember feladata nem az, hogy kihasználja és kizsákmányolja a Földet, hanem hogy a különféle élőlényeket az Istenséghez vezesse, illetőleg a Hozzá vezető Utat számukra megmutassa. Az állatok, növények és ásványok jelenlegi állapotukban az emberen keresztül részesülhetnek leginkább az Isteni Áldások egészéből, így az ő gondoskodása szükséges hozzá, hogy ezek a lények boldoggá, teljessé és szentté váljanak. Az ember azonban ezt a fajta hatalmát ostoba módon visszaélések tengerében gyakorolja, amelyeknek keretében kegyetlen és barbár módon szipolyozza ki a Világot és annak gazdagságát. Igazságos és bölcsességgel teljes Papkirály helyett véreskezű zsarnok módjára uralkodik az állatokon, növényeken és ásványokon egyaránt, közben pedig még csupán fel sem tűnik számára a mindennek felett ordító tény, hogy ő maga sem több egyszerű rabszolgánál.

Amikor az Istenség az ember elé vezette a teremtményeket, hogy az nevet adhasson nekik, voltaképpen első ízben adott lehetőséget az embernek arra, hogy a számára adatott mágikus képességeket gyakorolhassa. Nevet adni valaminek ugyanis mágikus aktus, a teremtés egyik

legalapvetőbb gesztusa. A szónak alkímiai és kabbalisztikus értelemben ugyanis teremtő ereje van, így tehát nevet adni valaminek összességében annyit tesz, mint hogy valós létezéssel ruházom fel az adott tárgyat. Egyáltalán nem csupán arról van szó, amelyre a mainstream vallási értelmezések utalnak, hanem a valódi teremtés cselekedetéről, amelyet az ember a névadás által gyakorol. Ismerni a nevét valaminek egyet jelent azzal, hogy uralmam van felette, természetesen az uralom szó lehető legnemesebb értelmében. Amikor az ember nevet adott a teremtményeknek, egyúttal a saját papkirályi fensége alá vonta azokat, hogy védőszárnyai alatt élhessenek, fejlődhessenek és gazdagodhassanak a saját metafizikai fejlődésük üteme szerint. Ebben állna az emberiség papi küldetése és feladata jelenleg is, jelesül a teremtett világ és az univerzum felett való örökös, nemesítés, gazdagítás és megszentelés. A papság másik aspektusa ugyanis a megszentelés, amelyet a Világegyetem keretein belül gyakorolnia lenne ildomos.

Megszentelni valamint annyit tesz, mint átnemesíteni, és az Istenség Eredeti Szentségébe kapcsolni. Ez lenne tehát az ember feladata, amelyet sajnálatos módon oly régen megtagadott. Megszentelés helyett lealjasítás, átnemesítés helyett tárgyiasítás, építés helyett rombolás, Szentség helyett szentségtörés, ez a jelenkori, istenietlen ember romboló ténykedése ezen a Földön. Nem képes immáron hidat verni az Isteni Forrás és a teremtett Világmindenség közé, mint ahogyan arra sem mutatkozik képesnek, hogy rajta keresztül az Isteni Áldásenergiák megnyilvánuljanak. Működés helyett lealjasult és elcsökevényesedett formája ez a létezésnek, azonban Martinez de Pasqually, Louis-Claude de Saint-Martin, és természetesen Jakob Boehme, a hozzájuk hasonló misztikusokkal egyetemben

megadják a választ arra, hogy miként állítható vissza ez a választott papi tekintély.

Visszaállítható ugyanis, bármennyire is próbálkoznának egyes hangok ennek az alapvető igazságnak a meghazudtolásával. Az emberiség Papi Faj, amelynek szolgálatára a felhatalmazást az Istenség sohasem vonta vissza, hanem egyes egyedül az emberek azok, akik erről a nemes feladatról megfélemedtek. Nagyon fontos kitétel, hogy pusztán megfélemedtek róla, nem pedig elveszítették azt. Visszaszerezni valamit ugyanis sokkalta nehezebb és kilátástalanabb feladat volna, mint pusztán emlékeztetni önmagunkat arra, hogy ez a Valami mindenkoron a birtokunkban van. Az emberiség egyedüli reménye a felemelkedésre, amennyiben képessé válik betölteni a maga helyét a Teremtett Világban, és erre a helyre méltónak bizonyulni. Kollektíven és egyénileg is pappá kell válnia az Univerzumok fölött.

Melyek lehetnének a konkrét lépések, amelyek ennek a kivételes és kivételezett helyzetnek a visszaállításához szükségeltetnek? Az első minden tekintetben a tudatosítás, így tehát annak tudatosítása, hogy egyáltalán nem arra az elnyomott, eltompult, elaljasult és alávetett helyzetre születtünk, mint amelyre a világban uralkodó erők szánnak bennünket. Szükséges megváltoztatnunk az azonosulásunk fókuszát, hogy elvágjuk magunkat mindattól, ami nem mi magunk vagyunk, majd pedig meg kell erősítenünk a kötelekeinket mindazzal, akik és amik valójában vagyunk. Amennyiben a tehetetlen és önmagáért kiállni képtelen rabszolga szerepével azonosítjuk önmagunkat, akkor sajnos igencsak és igazán keveset tehetünk önmagunkért és másokért,

viszont ha képessé válunk a saját szerepünk tudatosítására és megvalósítására, akkor voltaképpen nem kisebb nyereséget könyvelhetünk el, mint hogy a magunk eredeti helyére és helyzetébe kerülhetünk. Ennél pedig nem létezik nagyobb nyereség és boldogság, ez ugyanis nem más, mint az Isteni Ember, a Kiválasztott Pap, az Öröklét maga. Ebben a tudatban kellene léteznünk a hétköznapiak során, a Megszenteltség és Szentség állapotának tudatosításával, amely által idővel képessé válunk ezt a fajta Megszenteltséget és Szentséget kiárasztani a Világba, megosztva őket mindazokkal, akik szomjaznak és éheznek rájuk.

A tudatosítás azonban korántsem elegendő, ugyanis az ember eredeti állapotának aktualizációja kell, hogy kövesse. Tudni valamit nem azt jelenti, hogy lexikális értelemben magunkba építjük, majd pediglen időnként egyfajta dogmaként ismétlgetjük. Itt a tudatosítás és aktualizáció kérdése az, amilyen minden áll, avagy bukik. Nem elég ismerni a titkot, hanem meg is kell azt valósítani a saját életünkben, és egyáltalán nem jelenthet semmiféle kibúvót az a fajta mentegetőzési törekvés, amely néhány spirituális irányzat tanításában bukkan fel. Kényelmes lehet arra hivatkozni, hogy az ember alapvetően gyarló, avagy hogy a feladat úgysem valósítható meg egyetlen élet leforgása alatt, ezek az állítások azonban csupán részben közvetíthetnek néminemű igazságtartalmat. Tény és való, hogy az ember jelenlegi létállapotában nagyon is komoly, és sötétséggel teljes démoni kötőerők fogságában sínylődik, azonban alapvetően elhibázott lenne annak állítása, hogy ez lenne az ember eredeti helye, és hogy ezeknek a láncoknak a viselése természetes állapota lenne. Ugyanígy igaznak bizonyul azon állítás is, hogy a feladat oly nagy és oly megvalósíthatatlannak tetsző, hogy

egyetlen élet minderre alapvetően kevésnek bizonyulna. Nem szabadna azonban figyelmen kívül hagyni két fontos tényezőt, amelyek ezeket az állításokat képesek a megfelelő helyre tenni bennünk.

Az első ezek közül, hogy igenis vannak segítőtársaink ebben a küldetésünkben, akik bár egyáltalán nem fognak megvalósítani semmit sem helyettünk, azonban munkálkodásunk során mindenkor hathatós segítséggel és kegyelmi áldásokkal segítenek bennünket az Úton. Ilyenek az emberiség nagy bölcsei, szentjei és igazai, akik különféle látható és láthatatlan alakokban kísérik bennünket az Ösvényen, illetőleg azok a különféle angyali erők és entitások, akiknek alapvető feladata, hogy a Valódi Emberek visszatérését elősegítsék. A másik szempont pedig, hogy az Utazás egyáltalán nem korlátozódik csupán erre a világra, így az, aki ennek a világnak a terein belül nem válik képessé visszaállítani a maga Eredeti Méltóságát, annak minden bizonnyal sikerülni fog mindez egy másikban. Ez azonban távolról sem jelentheti azt, hogy ráérő nyugalommal szemlélhetjük a jelenlegi bukott állapotunkat, mondván, hogy valaki majd úgyis megment, avagy majd megvalósítom a megvalósítani valómat egy másik életben, ezekről ugyanis szó sincsen. Csupán a törekvő törekvését koronázza majd siker, és csupán csakis az nyerheti vissza az Eredeti Örökséget, aki minden nap minden egyes pillanatában ennek az Eredeti Örökségnek a fényében éli életét. Nem létezhet számunkra semmiféle kibúvó ezen legszentebb feladat alól.

Összegzésképpen tehát azt mondhatom, hogy egyáltalán nem lenne szabad hinnünk, de még figyelmet szentelnünk sem azoknak a hangoknak, akik különféle hazugságok és

mézesmázos megtévesztések tömkelegével igyekeznek letéríteni bennünket Utunkról. Az eredendően gyarló, reménytelen helyzetben lévő ember legendája hazugság, csakúgy, mint az álspirituális irányzatok hamis eszménye az eleve tökéletes és makulátlan emberről. A célnyerés érdekében szükséges elhatárolnunk önmagunkat mindenfajta megtévesztéstől és illúziótól, hogy Azt keressük, Amely egyedül és valóban fontos, jelesül a mi valódi, igazi Hivatásunkat és Küldetésünket, amely nem más, mint a Mennyei és Választott Papság, a Megszentelt Királyság igazi hierofánsainak dicsőséges helye és helyzete.

## A Gnózis Angyalai

Különféle angyali entitásokról szinte valamennyi vallásban szó esik. A zsidóság körében az angyalok hírvivők, megszentelők, és Isten Üzenetének hordozói, az Isteni Fény megosztói, az Iszlámban pedig ugyancsak fontos és autentikus szerepet töltenek be az Isteni Rendben. Ahhoz például, hogy valaki egyáltalán az Iszlám hívőjének vallhassa magát, alapvető feltétel az angyalokban való hit. Az Iszlám angyaltan rendkívül fejlett, és annak ellenére is, hogy alapvetően nem kedveli a különféle képi ábrázolásokat, megannyi csodálatos szépségű ikon és festmény érhető tetten a muszlimok körében a különféle angyali lényekről. Iszráfil például az Utolsó Ítélet angyala, jellegzetesen harsonával ábrázolják, míg Azrael arkangyalt a legtöbb esetben tekerccsel a kezében. A buddhizmus egyes fajtáiban is találkozhatunk különféle égi lényekkel, emelkedett mesterekkel és különféle segítő szellemekkel, illetőleg a hinduizmus is gazdag égi világot tár elénk. A gnosztikusnak nevezhető irányzatok közül mind a katharizmus, mind a manicheizmus, mind pedig a yazidi hitvilág alapvetően számol az angyali létezés lehetőségével. A yazidik főangyala, Tawus Malak, a pávaangyal voltaképpen hasonló szerepet tölt be az isteni Világ Rendjében, mint a keresztények, muszlimok és zsidók Michael arkangyala.

Az angyalok nevei különleges módon fedik fel az Istenséggel való kapcsolatukat. Tetten érhető, hogy kevés kivételtől eltekintve valamennyi angyalnév önmagában hordozza a "Yah", avagy az "El" Istennevet, gondoljunk csak Michael, Gabriel, Raphael, Uriel, Castiel, Azrael, avagy Mumiyah angyalok neveire. Az angyalok pontosan abból nyerik Isteni eredetüket, erejüket és felhatalmazásukat, hogy

önmagukban hordozzák az Istenség nevét, azaz legbelső esszenciáját. Érdeemes például belegondolnunk abba is, hogy a bukott angyalok vezetője eredetileg a Sathanael nevet viselte, amelyből a bukása után a Sátán névalak maradt fenn, tehát az Isteni Rendből való kizárás önmaga után vont a Isteni Lényegiségtől való megfosztottságát. Ugyanez a helyzet áll fenn azoknak a neveknek az esetében is, amelyek hagyományosan az "-el" végződést hordozzák, és éppen ezért nem tartom helyénvalónak azt a gesztust, amikor a különféle kedveskedésnek szánt megszólítások során mondjuk Gabriellából Gabit, Dánielből Danit, avagy Sámuelből Samut képeznek. Amennyiben ugyanis egy alapvetően isteni nevet megfosztanak a név lényegiségét magában hordozó szótagtól, akkor azzal a deszakralizáció korántsem üdvözölendő gesztusát követik el.

Angyalokról beszélni elképesztően mélységes jelentőséggel bír. Bizonyos vallások nem igazán kedvelik az angyalokkal ápolt kapcsolat lehetőségéről való megnyilatkozásokat, elvégre azt az álláspontot képviselik, hogy az angyalokkal való törődés alapvetően elvon bennünket az Istenségtől, a Teremtőről a teremtmények felé irányítván a figyelmet. A mi nézőpontunkból szemlélődvén azonban szükséges rávilágítanunk ezeknek az álláspontoknak a meglehetősen korlátozott érvényességére. Érdeemes ugyanis rámutatnunk arra, hogy spirituális szinten a világ meglehetősen összetett, sokrétű, és sokkalta mélyebben árnyalt, mint ahogyan ezek a megközelítésmódok elképzelik. A teremtett világban megannyi létforma létezik, amelyek közül némelyek még a fejlődés folyamatában alacsonyabb szinteket képviselnek az embernél, mások azonban messze meghaladnak bennünket. Ezeknek a lényeknek a jelenléte elképesztően sokrétű



spirituális lehetőségeket teremt, elvégre a velük való kapcsolat által magához az Istenséghez kerülhetünk közelebb. Amikor ugyanis az angyalokhoz fordulunk, azzal korántsem távolodunk el magától az Istentől, ugyanis gesztusunk távolról sem jelenti azt, hogy imádattal fordulnánk az angyalokhoz, vagy őket tennénk meg törekvésünk céljává. Az angyaloknak egy része természetéből fakadóan isteni hírvivő, akiknek így az Istenségtől adatott feladatuk, hogy kapcsolatot teremtsenek az Istenség és az emberek között. A Szent Írásokban számos utalást találhatunk arra, hogy egyes személyek képesek voltak társalogni az angyalokkal, tőlük tanításokat kapni, illetőleg nem kevés esetben az angyalok által fedett fel előttük az Istenség igazán mély igazságokat és összefüggéseket. Ezen okoknál fogva nem tudjuk elfogadni azoknak az irányvonalaknak a véleményét, amelyek nem támogatják az angyalokkal való kapcsolat jelentőségének ápolását, gondolatunk szerint ugyanis ezen megközelítésmódjuk által jelentősen leszűkítik az emberek által megnyilvánítható potenciálok és lehetőségek körét.

A mennyei világokban ugyanis valójában nem létezik igazi elkülönülés, tehát lényegét tekintve azt mondhatjuk, hogy minden az Istenséggel való átitatódás tekintetében létezik. Éppen ezért birtokolnak az angyalok az "-el" szótaggal végződő neveket. Teremtő és teremtmény között a felsőbb világokban egyáltalán nem érhető tetten az a fajta kettősség, mint amilyen alapvetően a mi létsikunkat uralja. Ezért tehát nem igazán lehetséges számunkra fenntartani és elfogadni azt az állítást, hogy az angyalokkal való közelség keresése eltávolítana bennünket az Istentől. Ennek ugyanis éppen az ellenkezője mutatkozik igaznak. Minthogy az angyalok a felsőbb világok lakóiként alapvetően az Istenségben léteznek, a

hozzájuk való fordulás voltaképpen az Istenséghez való fordulás felé vezet. Ha tehát az angyalokhoz imádkozunk, azzal valójában a bennük jelenlevő istenin keresztül az imánk végső soron magához az Istenséghez jut el. Minden imádság, amelyet csak a világon megfogalmaznak, mindennek a végén kivétel nélkül célba jut, elvégre a teremtményekben élő Isteni Jelenlét által rövidebb-hosszabb úton az Istenséghez járul. Amikor Krisztus úgy beszél, hogy amit a világon a legkisebbekkel teszünk, azt voltaképpen Vele tesszük, szintén megerősíti ezt a fajta igazságot. Minden olyan jó cselekedet, amelyet másoknak és másokért véghez viszünk, legyen az akár csupán egy egyszerű, bátorító mosoly, avagy egy szeretettel teljes odafordulás, az valójában a bennük létező Isteni Szikra dicsőségére történik, azaz végső céljává az Istenség válik. Igaz ugyan, hogy ennek a legtöbb esetben egyáltalán nem vagyunk tudatában, azonban nem is ebben áll a lényeg. Teljes mértékben elegendő tudatosítanunk, hogy végső soron nem létezik más az Istenségen kívül, így tehát minden egyes jó cselekedet, imádság és áhítattal teljes gesztus voltaképpen Feléje irányulhat csupán.

A martinista filozófiában alapvető jelentőséggel bír az angyalok bevonódása a misztikus életben. Amikor ugyanis valakiért imádkozunk, a hagyomány szerint az illető angyalai is bekapcsolódnak az imádságba, felerősítvén egyfelől a mi imádságunk hatását, másfelől pedig értünk is imádkoznak, azaz az általunk megnyilvánított imádságos gesztus voltaképpen százszorososan, avagy ezerszeresen térül vissza számunkra. Így vesznek részt tehát az angyalok a misztikus élet kiteljesítésében. Minden egyes ember mellett ugyanis angyalok seregei állnak, személyek szerint változatos mennyiségben. Egy őrangyala mindannyiunknak létezik, azonban előfordulhat

az is, hogy egyes személyeket akár angyalok seregei is segíthetnek. Így amikor imádkozunk, mindenképpen szükséges tekintetbe vennünk, hogy velünk együtt a mi angyalaink is imádkozni fognak, ugyanígy tesznek pedig a másik fél angyalai is. Egyáltalán nem arról van tehát szó, hogy az egyik személy imádkozik egy másik személyért, hanem minden egyes esetben nagy hatalmú mennyei lények vonódnak be, és vesznek részt a cselekményben. A magam részéről teljes mértékben tévútnak tartok mindenfajta olyan megközelítésmódot, amely lefokozza, avagy éppenséggel tagadja az angyalok létét, és az általuk nyerhető segítő kegyelmek és áldások jelentőségét.

Alapvetően kitűnik Krisztus szavaiból, hogy az angyalok száma sokkalta több, mint az emberiség lélekszáma. Amikor a száz bárányról beszél, amelyek közül egyetlen eltévelyedett, abban az egyetlenegyben jelenik meg mind az emberiség, mind pedig a bukott angyaloknak képe, tehát lényegét tekintve azt mondhatjuk, hogy a mennyek angyalainak száma voltaképpen a százszorosa a Földön és az alvilágban létező emberek és bukott angyalok számának. Fontos megjegyeznünk, hogy amikor az emberek lélekszámáról beszélünk, akkor ez alatt egyaránt értjük a valaha létezett, és a valaha még létezni fogó emberek lelkeit is, azaz minden egyes emberi lénynek lelkét, akire csak a létezés élménye érvényes. Ezen kitétel megállapítása által tehát megérthetjük, hogy a különféle angyali lényeknek száma elképesztően hatalmas. Ezek a mennyei lények különféle karokba szerveződnek, amelyek az általuk végzett feladatok tekintetében különülnek el egymástól, és alkotják együttesen a mennyei hierarchiát. Fontos azonban megjegyeznünk, hogy bármennyire is óriási mértékű viszolygást válthat ki bennünk a hierarchia szó, mégis érdemes figyelembe vennünk, hogy ez korántsem jelent egyet a

mi világunkban megnyilvánuló rendekkel. A hagyomány szerint ugyanis a földi hierarchiát alapvetően az ide süllyedt angyalok hozták létre, megalkotván a maguk perverz és elkorcsosult rendszerét az égi hierarchikus rend mintájára. A kettő között azonban éppen annyi a különbség, mint amelyet a nevük is előre jelez, nevezetesen ég és föld. A földi hierarchia az elnyomásra, nyereszkedésre, brutalitásra, agyatlan és lelketlen kizsákmányolásra, hatalmaskodásra és kegyetlenkedésre épül, ezzel szemben azonban az égi rendet a nemesebbnél nemesebb feladatok értelmes és szentségben gyökerező felosztása tartja egyben. Az angyali karok között egyik sem magasabb rendű és rangú, mint a másik, csupán a feladatukban különböznek egymástól. Egy szeráf nem lesz attól még semmivel sem nagyobb, mint egy angyal, csak mert a Mindenség Trónusának közelében lebeg, mint ahogyan egy megvalósított ember sem lesz kisebb egyik angyalnál sem pusztán amiatt, hogy embernek született. Gondoljunk csak Metatron arkangyalnak, a legfőbb angyalok egyikének példájára, aki születése szerint ugyan ember, azonban az általa megvalósított életszentség által végül minden angyalok fölé emelkedhetett. Mindegyikünk számára ismeretes lehet ugyanis az eredeti neve, elvégre földi életében ő volt Énok, a bárkaépítő Noé nagyapja.

Az ember természetéből fakadóan részese az angyali rendnek, ugyanis ő tölti be a Teremtett Világban a papság feladatát. Bibliai előképe a papkirály Melchizedek, akiben az emberiség igazi célja, feladata és küldetése megjelenik. Martinez de Pasqually szerint ugyanis az ember nemcsak a papi rend letéteményese ezen a világon, hanem az ő feladata kellene legyen azoknak a bukott angyaloknak a meggyógyítása is, akik az anyagi világba süllyedtek. Az ember tehát bizonyos

tekintetben még felette is áll az angyaloknak, azonban sajnálatos módon éppen azoknak a démonoknak a rabszolgájává silányult, akiknek eredetileg éppen a megmentésére érkezett. Az ember tehát a Krisztusi Létezőmód örököséként részese az angyali rendek hierarchiájának, amelynek körébe azonban előbb vissza kell térnie, hogy megszentelt feladatát betölteni képessé váljon. A bukott angyalok ugyanis alapvetően nem tesznek mást, mint a maguk módján lemásolják a mennyei rendeket, azonban az Istenséget jellemző és végzetes módon mintegy kipurciálják belőle, saját hercegeiket és uraikat ültetvén a helyére. Így válik minden démoni és emberi hierarchia végső soron a pusztítás, kegyetlenkedés, elnyomás és megfélemlítés melegágyává, elvégre jelenlegi állapotukban alapvetően torz és istentelen módon épülnek fel. Az emberek sajnálatos módon hajlamosak elfogadni ezeknek a hierarchiáknak a létjogosultságát, mert ironikus módon azt feltételezik, hogy valóban így működik a világ, nem igazán ismervén ugyanis másifajta alternatívát. A démonok pediglen azáltal követik el a lehető legnagyobb mértékű szentségsértést, hogy éppen azokat tartják rabszolgasorban, akiket jog szerint a felettük való uralom megilletne.

Az angyalok feladata összességében meglehetősen sokrétű, akikkel azonban nekünk dolgunk lehet, azok voltaképpen az angyalok és arkangyalok, hiszen ők természetükből fakadóan inspirálnak, segítenek, gyógyítanak, támogatnak, tanítanak, megerősítenek, lelkesítenek, vigyáznak, védelmeznek, gondoznak bennünket. Közösséget vállalnak velünk, és amennyiben szükséges, akkor az emberi lélek hazatérését követően akár össze is olvadhatnak választottaikkal, így az ember végső soron akár angyallá is

magasztosulhat. A magasabb rendű angyalok szerepe már kissé elvontabb szintereken mutatkozik meg. Híreket közölnek, isteni üzeneteket és inspirációkat juttatnak el az emberekhez, azonban nem részesei olyan intenzitással az emberek mindennapi életének, mint amennyire a hagyományos angyalok azok. A különféle Trónusok, Uralmak, Erősségek és Hatalmasságok feladata a különféle bolygók, világok és univerzumok fenntartása és mozgásban tartása. Ilyen angyalok állnak a tengerek, kontinensek, országok, népek és nemzetek felett, de ezek az angyalok őrzik a különféle templomokat, szentélyeket és oratóriumokat is. Minden szentély rendelkezik ugyanis egyfajta leképeződéssel a felsőbb világokon is, így alapvető fontossággal bír, hogy ezeknek a felsőbb szentélyeknek a védelmét és szolgálatát olyan angyali lények lássák el, akik nálunknál otthonosabban mozognak és munkálkodnak a mennyei szférákban. Otthonunkban felépített, és a helyes módon megszentelt gnosztikus és misztikus szentélyeink is bírnak ilyen jellegű angyali szolgálattévőkkel, bármennyire is hihetetlennek és elképzelhetetlennek hathat mindez számunkra. Ezeknek a lényeknek a jelenléte a szentélyeinkben teljesen természetes jelenség, elvégre amennyiben felépítünk egy oltárt, azt megfelelően megszenteljük, imádságaink és megszentelt cselekményeink által ébren tartjuk és gondozzuk, akkor előbb-utóbb a szentély be fogja vonzani a maga saját angyalait. Ahol ugyanis az istenszeretet, imádság és egyéb szakramentális cselekmények megvalósulnak, ott az angyali jelenlét egy idő után természetszerűen egyre és egyre erősebb lesz.

Amennyiben rendszeresen imádkozunk, meditálunk és rituálékat hajtunk végre, egy idő után láthatóvá válunk ezeknek a lényeknek a színe előtt, ők pedig körénk gyűlnek majd, hogy

a segítségünkre legyenek a vállalásainkban. Természetes persze, hogy ugyanígy a démonokat is vonzani fogjuk, ugyanis a megnövekedett lelki fényesség őket magukat is odagyűjti, hiszen alapvetően féltékeny lélekkel viszonyulnak mindazok felé, akik az Istenség felé törekednek, és akik isteni létüket felismerték. Egy démon számára ugyanis semmi sem jelenthet nagyobb veszteséget, mint egy elveszett rabszolga, éppen ezért a világon mindent meg fognak majd tenni annak érdekében, hogy ébredező istenségünket és papságunkat visszarántsa a földi és lelki pokolba. Könnyen belátható, hogy az ember ebben a küzdelemben a jelenlegi állapotában tökéletesen esélytelennek mutatkozna, amennyiben ilyesfajta angyali erők és entitások nem segítenék a munkálkodását.

Az angyalok természetesen válaszolnak az imádságunkra, ugyanis a közvélekedéssel ellentétben egyetlen imádság nem marad a világon válasz nélkül. Ha Krisztust hívod, akkor Krisztus érkezik hozzád, ha pedig Buddhát, avagy Krishnát, akkor ő. Amennyiben az angyalokhoz imádkozol, akkor az angyalok bizton válaszolni fognak, azonban amennyiben az ördöghöz fohászkodol, akkor egészen bizonyosan jelentkezni fog, mint ahogyan a jelentős szúfi misztikus, Hazrat Inayat Khan is megfogalmazta. Mindenfajta imádságra érkezni fog tehát válasz, csupán a forma és jelleg nem lesz mindig ugyanaz, mint amelyenre esetleg várnál. Mivel minden dolog végső soron a mindenkben jelenlevő Istenség felé irányul, így minden egyes gesztusunk, amelyet önmagunk, avagy a külvilág felé megfogalmazunk, végső soron imának minősül. Amennyiben például megbántunk egy másik embert, avagy folyamatosan becsmételjük, bíráljuk, kritizáljuk, kínozzuk és zaklatjuk, minősítjük és leromboljuk az önbizalmát, voltaképpen akkor is

imádságot végzünk, elvégre tettekkel, szándékokkal, gondolatokkal, érzelmekkel és szavakkal viszonyulunk a másik, és így a benne élő Isteni Jelenlét felé. Teljesen bizonyosak lehetünk tehát abban, hogy mint minden imára, erre is érkezni fog válasz, csak nem az Istentől, és nem is feltétlenül olyan, amelyet mi magunk kapni szeretnénk. Aki ugyanis démonokkal cimborál azáltal, hogy bánt másokat, az teljes mértékben számíthat arra, hogy a démonok nagyon nagy készséggel fognak barátjául szegődni, csupán abban rejlik a probléma, hogy amennyiben egyszer behívunk egy démont, avagy bukott angyalt az életünkbe, ő előszeretettel ver majd ott tanyát, a kiűzése pedig meglehetősen kinkeserves és hosszan tartó folyamat. Olyan a démon, mint egyfajta rossz vendég, akit hiába figyelmeztetnél arra, hogy lassan már szívesen vennéd, ha a távozás mezejére lépne, hiszen éppen elég időt vett el már az életedből, ő ebből vajmi keveset fog észrevenni, és úgy fogja használni az életedet, mintha csak a saját, személyes tulajdona volna.

Az angyal azonban teljesen más törvények szerint működve tölti be a feladatát, ugyanis nem fog hozzásegíteni ahhoz, hogy megvalósuljanak a saját, személyes törekvéseid, berúgd a labdát a hálóba, szert tegyél a legújabb luxuscikkre, avagy fogyasztási termékre, esetleg rangra. Az angyalok, amennyiben hívod őket, készségesen segítségedre állnak, azonban egyetlen szalmaszálát nem fognak félretenni az utadból azért, hogy elérj egy személyes célt. Nem vívnak meg helyettünk egyetlen háborút sem, azonban erőket, áldásokat és inspirációkat jelentenek meg számunkra, amelyek által magunk küzdhetjük végig az utunkat, és amennyiben törekvéseink összhangban állnak az Isteni Tervvel, akkor bizonyosak lehetünk a tekintetben, hogy előbb, avagy utóbb, de egyszer



célba fognak érni. Csodálatos dolog tudni, hogy létezik egy világ, ahol számítunk, és amelynek a lakói epekednek azért, hogy a segítségünkre legyenek az utunk során, és akik szeretnének kapcsolódni hozzánk, részesei szeretnének lenni az életünknek. Nem szabad ugyanakkor elfelednünk azt sem, hogy mint valamennyi isteni megnyilatkozás, így az angyalok léte is oly sokszor képezi alapját a spiritualitás gigantikus piacterének kínálatának. Nem kevés irányzat ajánl mindenféle módszert az angyalokkal való kommunikáció, és az általuk közvetített energiák csatornázásának érdekében. Ezeknek a legtöbbje sajnálatos módon azonban rendszerint nem igazán szól másról, mint a spiritualitásban, misztikában és theurgiában járatlan személyek megvezetéséről és becsapásáról. Anyagi ellenszolgáltatás fejében árulni mindenféle angyalhívó technikát és módszert voltaképpen nem több egyszerű kuruzslásnál, fekete mágianál, és a lehető legszigorúbb értelemben vett szentségsértésnél, elvégre az angyalokkal való kapcsolat megteremtésének lehetősége egyáltalában nem kötött semmiféle módszerhez, avagy technikához. Ezen a ponton ugyanis feltétlenül szükséges megjegyeznünk, hogy az angyalok egyáltalán nem valamiféle értelem nélküli erők, amelyek a megfelelő tudás és képességek birtokában szabadon mozgathatóak, irányíthatóak és uralhatóak, hanem az isteni hierarchikus rendben jelenleg oly mértékben magasztos szerepet betöltő lények, akiknek lehetőségei és hatalma nagyban meghaladja az emberek borzalmas mértékben korlátolt képességeit. Érdemes lenne tehát az angyalokkal való együttműködésnek olyan archaikus módozatait fellelnünk és alkalmaznunk, amelyek olyannyira felette állnak a különféle alantas praktikáknak, hogy nem is lehet őket egyazon lapon emlegetni velük.

## **Amikor megerősítésre vágysz...**

Van a szívemben egy elmélkedés, amelyet ezen a reggelen szeretnék megosztani Veletek. Újabban rendszeresen előfordulni látszik velem, hogy bármikor is térek nyugovóra előzőleg, és bármennyi idő is hiányzik még a teljes kipihentségem eléréséhez, az alvással töltött időszakom során egy rövidke időszak erejéig mindig megébredek, és ilyenkor rendszerint különféle elmélődésekkel próbálom ismételtén álomba ringatni magamat. Egyik ilyen reggelen ezek az elmélődések gondolataimat az ember, illetőleg kiterjesztvén ezt a kört az egész emberiség helyzete felé terelték, én pedig alaposabban is elmélyülhettem élet és halál, letaszítottság és felemelkedés, megalázottság és felmagasztaltatás dolgai felett. Életem során megannyi változást, váltást, leépülést és felépítést, hanyatlást és emelkedést, elbukást és diadalt volt alkalmam végigélni és megtapasztalni, és amennyiben megkísérlem, hogy közös vonásokat fedezek fel mindezekben, minduntalan arra a következtetésre jutok, hogy legalább egyetlen ezen hasonlóságok közül egészen bizonyosan tetten érhető.

Életemnek folyamán sohasem voltam képes elfogadni a saját helyemet, sem a szűkebb, avagy tágabb közösségeimben, sem a társadalomban, sem pedig az Isteni Rendben. Ahogyan végigtekintek földi létem esztendein, minduntalan arra leszek figyelmes, hogy szinte állandó jelleggel végigkísért utamon a "többet akarás" motívuma. Ez persze egyáltalán nem olyan módon értendő, ahogyan ezt a materiális világ keretein belül leginkább érteni szokták, én ugyanis sohasem több zsebpénzre, avagy magasabb fizetésre, impozánsabb karrierre, nagyobb lakásra, szebb ruhákra, esetleg magasabb kategóriájú

autóra vágytam, hanem lényegét tekintve valami olyasmire, amely alapvetően mutat túl mindezekben. Amennyiben röviden, mindösszesen egyetlen mondatban kellene összefoglalnom vágyakozásom lényegét, nagy vonalakban így fejezném ki: magasabb helyre vágytam a lét rendjében és a teremtés hierarchiájában. Egyszerűen képtelennek mutatkoztam elfogadni és önmagamévá tenni azt a meglehetősen korlátolt, és végtelen mértékben korlátozott lehetőségekkel járó helyet, amelyet úgymond az ember jelenlegi állapotában az élet és a világ folyamában betölthet. Sohasem tűntem alkalmasnak arra, hogy elfogadjam: angyalok, mágusok és tündérek csupán a mesékben léteznek, az emberek pediglen mindösszesen olyanok, amilyenek. Ebben az álláspontomban pediglen voltaképpen sohasem bizonyult képesnek komolyabb mértékben megingatni a világ, mindösszesen néhanapján, bizonyos időszakok erejéig tudta csak elhomályosítani látásmódomat.

Mindig is elszigetelt bizonyos mértékben a világtól és a társadalomtól, a közösségtől az az alapvető sajátosság, hogy míg mások rövidebb-hosszabb vívódások után végül azonosulni látszottak az ember hagyományos definíciójával, én azonban mindig töretlenül hittem abban, hogy itt bizony valami sokkalta többnek, jobbnak, szentebbnek és teljesebbnek szükséges lennie, mint amelyről általánosságban az embereknek tudomása lehet. A modern és szekuláris világ az embert voltaképpen igencsak korlátolt azonosulások formájában képzelel el. Nevet, nemet, társadalmi státuszt, diplomákat, különféle tulajdonságokat, vonzódásokat és ellenszenvet tulajdonít neki, és ami még ennél sokkalta szörnyűbb, egyenesen állítja, hogy az ember ezeknek összességéből tevődik össze. Van teste, amely születik,

fejlődik, visszafejlődik, majd pedig elenyészik, ennek a folyamatnak során pedig szüntelenül éhes, szomjas, fázik, vágyik és viszolyog. Személyiséggel rendelkezik, amely voltaképpen még a haladottabb és fejlettebb, cizelláltabb személyek esetében is pusztán egyfajta erősen behatárolt, nemesebb és komolyabb életeszményre voltaképpen aligha alkalmas valami. Gondolatai még csupán a felszínét sem képesek megragadni a Valóságnak, érzelmei pedig szüntelenül ide és oda taszigálják. Egyfolytában véleményeinek fogságában létezik, a világot mindenféle felületes séma, előítélet és sztereotípiá alapján bírálja és ítéli meg. Legtöbbünknek jóformán meg sem fordul a fejében, hogy létezhet a sajátunkétól eltérő vélemény és értékszemlélet által felépített világnak létjogosultsága, másokat pedig az önmagunkhoz való hasonlóság, avagy különbözőség tekintetében ítélünk meg, hol kedvezőbben, hol pedig kedvezőtlenebbül.

A szekuláris és materiális ember képe és eszménye számomra oly fájdalmas mértékben sajnálatra méltónak és szánszalmasan korlátoltnak bizonyult, hogy voltaképpen sohasem tudtam hinni benne. Gyermekkoromtól kezdődően vonzottak a génuszok, a zsenik és a megigazultak, így tehát mindazok, akik valamilyen tényező mentén kimagaslónak bizonyultak, saját magamat pedig az ő mintájukra képzeltem el. A hétköznapi létezés meghaladó ember képe később a vallásokban látszott számomra alakot ölni, hiszen itt legalább az örök életnek reménye felmerülhetett, azonban ezzel együtt az alkalmatlanságnak, gyarlóságnak és esendőségnek, gyengeségnek és összetörtségnek élménye is egyértelműen tetten érhetőnek bizonyult a vallásos emberszemléletben. Éveken keresztül küzdöttem a bűnben született, reménytelen

módon bűnben élő, és végül a bűnben meghaló ember képével, amely voltaképpen reménytelen küzdelmet vív önmagával, a démonokkal és a világgal, az egyéni győzelemnek leghaloványabb ígérete nélkül, és csupán a felülről, kívülről és mástól érkező megváltás és szabadítás által adathat számára üdvösség. Mindez számomra elképesztően fájdalmasnak, kilátástalannak és végletesen szomorúnak mutatkozott, és egy ponton túl menthetetlenül felébredni látszott bennem a gondolat, amely szerint amennyiben az eredendő és megmásíthatatlan reménytelenség és kilátástalanság sötétségéből egyedül a kívülről jövő, véres áldozat által megvalósuló megváltás lenne számunkra az örömhír, sajnálatos módon ebben semmiféle örömet sem vagyok képes felfedezni. Bármennyire is mérhetetlen csodálattal adózok személy szerint a véráldozat mögött meghúzódó isteni szeretet végtelenségének és végletességének, a saját, személyes korlátoltságom, reménytelenségem és alkalmatlanságom felett érzett fájdalmat semmilyen mértékben sem képes enyhíteni azon tény, hogy egy rajtam kívülálló gesztus által lehetséges csupán valamennyi reményt tetten érnem ebben a világban.

Számomra nincsen vigasztalás egy végletesen lefokozott életben, amelyben voltaképpen semminemű emberi potenciál kifejlesztésének lehetőségét sem lehet feltételezni, és amelyben küzdjön bár heroikus módon az ember, mindennek a végén voltaképpen egyedül az elbukás lehet az osztályrésze személyes szinten. Egyetlen pillanat erejéig sem lennék képes életben maradni egy olyan világban, amelyben a varázslat, áldás, kegyelem és karizma fénye nem ragyog, és ahol az ember csupán magatehetetlenül vergődik egy kilátástalan létezőmódban. Amennyiben annyi az ember, mint ahogyan a materiális világ tudósai és a vallások papjai állítják, akkor

számomra ennek az embernek semmiféle nemessége és méltósága nem érhető tetten. Egy biológiai lény, egy túlfejlett majom, egy léleknélküli állat, mint amilyenek a tudósok nagy része tart bennünket, számomra nem jelent perspektívát egyáltalán, mint ahogyan egy eredendően rossz, bűnben vergődő, az isteni megváltás nélkül a kilátástalanság hálójába bonyolódó, szájalmas lény sem képes jó és reményteljes érzésekkel eltölteni. Egyetlen percet sem lennék hajlandó tovább élni egy olyan világban, amelyben az ember mindösszesen annyi, mint amilyenek külsőre és kívülről látszik. Nem vagyok hajlandó azonosulni sem a testtel, amely mindennemű precizitása és összehangoltsága ellenére borzalmas mértékben sérülékeny és múlandó, mint ahogyan a személyiségnek nevezett konstruktum sem jelent számomra azonosulási pontot, amely mindig csak fél, kételkedik, szorong, retteg, irigyel, féltékenykedik, elégedetlen és gyűlöl, és amelynek gondolatai még csupán a legkisebb mértékben sem képesek megragadni olyasfajta tényezőket, amelyek alapvetően kívül esnek a hétköznapi megismerés korlátjain.

A tudósok elméleteket gyártanak, kísérleteket végeznek, amelyek még a legnagyobb mértékű precizitás feltételezése esetén sem bizonyulnak kellő mértékben tartósnak, és egy idő után menthetetlenül érkezni fog valami, ami meghaladja, túlnövi, avagy egyenesen megcáfolja őket. Egy ideológiát elsöpör egy másik ideológia, egyik vallás önmagába téríti a másikat, mindeközben pedig gőg, büszkeség és sértett arrogancia sarjadzik, a nemességnek lehető legálságosabb formáit felvillantván csupán. Nem tudok, és egyszerűen nem is áll szándékomban azonosulni ennek az embernek a képével, és nem is vagyok képes elfogadni a magam számára szánt helyet sem a társadalom, sem pedig a vallásos ideológiák rendjében.

Hamis hierarchia szerint működik közülük nem kevés, amely a viszonylagos személyiség egyes vonásait előnyben részesítvén, a többinek lefokozása mellett kínál rangot, avagy szolgaságot, egyes emberek számára felemelkedést, míg mások számára alázuhanást és stagnálást garantálva. Minden, ember alkotta világrénd múlandó és viszonylagos oszlopokra épül, amelyeket a Szent Idő menthetetlenül kettétör, vagy betemet, és a jelen zsarnokaiból a jövő rabszolgái lesznek. A ma elsőjéből a holnap utolsójává válnak egyesek, míg a ma utolsói a jövőbeli elsőség reményében bíznak, ez azonban csupán a viszonylagos világ téri és idői kontinuumán értelmezhető. Kell tehát legyen olyasfajta Végső Valóság, amely mindezeket túlmutat.

Nem tartom magamat a végletek emberének, így a nyomorult, bűnben vergődő, és kívülről érkező megváltást remélő ember képéhez hasonlóan az önmagát Isten helyett istenné tevő ember eszményét is hazugságnak tartom. A Sátán elbukása végső és eleven valóság, túlon túl sok hitrendszerben, vallásban és tradícióban érhető tetten ugyanis ahhoz, hogy realitását képesek legyünk figyelmen kívül hagyni, avagy tagadni. A sötétség démona egykor a világosság angyalaként nyert életet és hatalmat a Mindenhatótól, bukásának oka pedig abban keresendő, hogy önmagát kívánta főhatalomra emelni, és a világ teremtőjévé válni az Istenség helyett. Önmagát akarta istenné emelni, nem ismervén fel hatalmának és felhatalmazásának határait, ez által pedig menthetetlenül szembefordította önmagát és követőit az Isteni Renddel, amennyiben az Isten nélküli Teremtés ideáljába helyezte hitét. Önmagában teremtette meg ezt az istennélküliséget, így lett aztán Sathanael angyalból a démoni Sátán, éppen az isteni szótagot veszítvén el nevéből. Ez válik sorsává mindazoknak az embereknek is, akik az önmagukat az Isten helyett istenné

emelés hamis képzetében tetszelegnek, mindez ugyanis lehetetlen.

Én magam sohasem akartam az Istenség helyére törni, sem pedig önmagamat helyezni az Istenség helyére, mint ahogyan számos hagyományos vallás és irányzat vádolja ezzel a Gnózis, és a mágikus létélmény keresőit. Gyakorta hangzik el irányunkban az a bíráló, hogy elfeledtük az Istent, és önmagunkat kívánjuk helyette istenné tenni, végletesen kiszakítván önmagunkat a Mindenség kegyéből. Ezzel azonban rendszerint olyasvalakik állnak elő, akik távolról sem ismerik sem a Gnózist, sem pedig az isteni mágia, a theurgia művészetét, ugyanis amennyiben akár szemernyi valós ismerettel is rendelkeznének ezekben a kérdésekben, akkor már pusztán józan logikával megérthetnének néhány alapvető különbséget. Ezeknek fényében tehát én magam annak ellenére, hogy jelenlegi korlátolt emberi állapottal, és az embernek a vallások által kínált helyével nem tudok azonosulni, és ezen helyzetet és helyet elfogadni sem vagyok hajlandó, egyáltalán nem állok az istentelenség és istentagadás talaján. Létezik ugyanis egynéhány alapvető különbség azok között, akik önmagukat az Isten helyett kívánják istenné tenni, és azok között, akik az Istenben kívánják önmagukat istenné tenni, avagy legalábbis magasabb helyet kivívni önmaguk számára az Isteni Rendben. Ez utóbbiak közé sorolhatóak azon személyek, akiknek az emberi létezés nem elegendő, hanem igenis vágnak az Emberfelettire, bár ezt a kifejezést nem egészen olyan módon értelmezik, mint Nietzsche. Olyan személyekről vagy on itten szó, akiknek szemei előtt a materiális létezés embereszménye nem jelent semmit sem, a megváltásra szoruló ember képe borzalmas mértékű szomorúságot hordoz, a megváltott ember állapota pedig



számukra nem elegendő. Olyan emberek ők, akikben a spirituális nagyravágyás nem a dühödtséget és arroganciát, sátáni gőgöt és büszkeséget formájában nyilvánul meg, hanem éppen ellenkezőleg, a lehető legnemesebb törekvésekben ölt formát. Bibliai előképük Énok, aki nemcsak, hogy élete során megigazulásra és üdvösségre jutott, hanem a magasabb létezőmód megvalósítása által az Istenség kegyelméből angyallá magasztosulhatott, neve pedig Metatron lett az angyali rendek élén.

Hiszem és vallom, hogy az emberi létezés meghaladható, és a megváltott ember csupán az első lépcsőfoka az emberben rejlő lehetőségeknek. A Gnózis éppen azon a ponton kezdődik, ahol a vallásosság véget ér, és a vallásosság legvégső célja pedig a misztikus számára az első lépés csupán. A lehető legmagasabb helyre vágyunk, ami csak a Teremtésben elérhető, azonban semmiféle esetre sem törne az Istenség Trónusa felé, elvégre tisztán tudatában van annak, hogy az Istenség Jelenléte nélkül egyszerűen képtelennek mutatkozna létezni. Megnyilvánulnak azonban olyan, alapvetően az ember feletti szintek a létezésben, amelyek igenis elérhetőek számunkra, és akit egyszer megérintett a felmagasztosulás reményének élménye, többé már nem képes számára vigaszt és megelégedést nyújtani a hétköznapi, avagy a vallások által körülhatárolt emberiség képe.

Ezekkel a gondolatokkal ébredtem reggel, azonban a nappal folyamán gyakorta elragad a reménytelenség élménye, amikor önmagam kisszerűségeivel és korlátaival vagyok kénytelen szembenézni. Annak a tudatában, hogy még csupán a lehető legkisebb jelentőségű és legegyszerűbb szellemi törekvések sem vezetnek sikerre, és a legnyilvánvalóbb

helyzetek is heves szorongással járnak számomra, sok esetben borzalmas kétségbeesés tölt el a tekintetben, hogy vajon az általam megvalósítani vágyott ideák egyáltalán elérhetőek-e, azonban a reggelen valami egészen elképesztően mélységes megerősítésével szembesültem annak, hogy a kétségek csupán a világot kormányzó sötét erők ténykedéséből fakadnak. Kinyitván imádságos könyvemet, hogy a hagyományos szertartást elvégezzem, szemeim az alábbi zsoltárszavakon akadtak meg: "Elohim trónja áll a vízözön fölött, királyi trónján örökké ülni fog. Hatalmat ad népének Adonai, Adonai békével áldja meg népét."

E szavakban mélységes megerősítés rejlik nemcsak számomra, hanem mindazok számára is, akik az Emberfelettség ideálját állították önmaguk elé. Az Istenség végtelenségében ugyanis hatalom és uralkodás várja mindazokat, akik ezeknek potenciáloknak jelenvalóságát önmagukban felébresztik. Az emberiség korántsem arra rendeltetett, hogy a világban betöltött jelenlegi helyét birtokolja, ez ugyanis alapvetően nem más, mint az autonómia, hatalom és függetlenség illúziójával átitatott függőség és rabszolgaság, amelyben mindenfajta materiális és intellektuális törekvés csupán a múlandóság fenyegetésével terhes szélmalomharc. Bizonyos vagyok afelől, hogy az Istenség nem alkotott volna ennyire korlátolt, tehetetlen, gyarló, gyenge és erőtlen lényt, hanem jelenlegi állapotunk csupán olyasvalami, amelyet nemcsak, hogy meg lehet, hanem egyenesen meg is kell haladni. Természetes, hogy ebből az állapotból az ember pusztán a maga erejére támaszkodván képtelennek mutatkozna kiemelkedni, elvégre még törekvései és képességei is annyira gyengék, hogy az Isteni kegyelmek működése nélkül voltaképpen nem lenne képes tenni semmit sem. Jelenlegi

állapotunkban igenis szükségünk van az Istenség kegyelmére a feljebb emelkedéshez, azonban mindez egyáltalán nem azt jelenti, hogy csupán ennyi lenne az élet: nyomorúságos csúszás-mászás, amelyből a kiemelkedés csupán egy felsőbb hatalom kegyéből elképzelhető, amely vagy felemel, vagy eltapos. Biztos vagyok abban, hogy az emberi lét egyáltalán nem annyi, mint amit a szekuláris világ, vagy a vallások szánnak neki, hanem voltaképpen egy Istenben való szüntelen emelkedés valóságos lehetősége, amelyben megadhat számunkra, hogy olyan elképzelhetetlen magasságokba emelkedjünk önmagunk potenciáljai és az Isteni Kegyelem által, amelyekről jelenleg még csupán nem is álmodhatunk.

Voltaképpen ebben ragadható meg a különbség a jámbor hívő, a feketemágus és a theurgosz között. A jámbor hívő elfogadja a maga korlátolt és tehetetlen, menthetetlenül gyarló és bűnös voltát, a megváltást pedig teljes egészében kívülről várja, a közönséges (fekete) mágus pedig csakis és kizárólag önmagát kívánna világának istenévé tenni. Velük szemben áll a theurgosz, a Teremtés valódi Papja, Lovagja és Királya, aki az Istenben kívánja önmagát angyallá, illetőleg istenné tenni. Nem törekszik az Ő helyére, és nem kívánja az Istenség Trónusát bitorolni, mint egykor Lucifernek szándékában állt, hanem esetében arról van szó, hogy az Istenségnek való teljes odaadása és elköteleződése mellett nem hajlandó elfogadni azt a lefokozott helyzetet, amely a lét rendjében megadatott neki, és a szó lehető legnemesebb értelmében kihívja az Istent, hogy bizonyítsa előtte nemességét és lelkének tiszta emelkedettségét, hogy az Istenség végül felfigyeljen rá, elismerje őt, és a létben magasabb helyre helyezze, akár emberfeletti, akár angyali létformák elérésének lehetőségét sem kizárva előtte. Egy theurgosz, bár a teremtő

erőket önmaga számára és önmagában kívánja megnyilvánítani, mindezt sohasem az Istenségén kívül, hanem Vele teljes összhangban, és mindig az Isteni Akarat szerint kívánja megvalósítani, és éppen ebben áll a különbség közte és a különféle alantas mágiákat gyakorló személyek között. A feketemágus így beszél: "Legyen meg az én akaratom", míg a theurgosz: "Legyen meg az Istenség Akarata". Teremtő erőit mindenkoron az Istenben, és nem Őrajta kívül, Vele, és nem az Ő ellenében éli meg, teljesíti ki és gyakorolja, azaz voltaképpen hasonló szerepet tölt be az Isteni Rendben, akárcsak az Istenség nevét önmagukban hordozó angyalok. "Látni fogják az Ő Arcát, és a homlokukon lesz a Neve. Nem lesz többé éjszaka, és nem szorulnak rá a lámpa világítására, sem a Nap fényére. Az Istenség ragyogja be őket, és uralkodni fognak örökkön örökké". Ez az ember sorsa, az Emberfeletti Ember végzete, és a theurgosz küldetése. Megteremteni önmagunkban az Istent, és valódi istenemberekké válván betölteni magasztos helyünket a Világmindenségben.

## Elmélődés a kilencedik zsoltárról...

"Adonai, miért vagy oly messze? Miért rejtőzöl el a szükség idején?"

Ezekkel a szavakkal szembesülvén tárultak fel számomra a reggeli imádságos rituálé által megnyitott kapuk, amelyek egy minden szempontból a mi létsíkunk felett álló, különleges és varázslatos világba vezetnek. A szavak nyomán érzések ébredtek, amely érzések aztán gondolatokat inspiráltak, a gondolatok lassacskán egyre inkább füzérekbe rendeződtek, a füzérekből pedig végül elmélődés született. Mind a vallásos személy, mind pedig a misztikus számára jól felismerhetően csenghetnek e szavak, ugyanis mindannyian szembesülni látszunk olykor olyasfajta helyzetekkel, amikor a körülmények rengeteg erdeje olyannyira áthatolhatatlannak tűnhet számunkra, hogy nyilvánvaló módon érezhetjük: az Isteni Jelenlét segítsége és áldásai nélkül semmit sem tehetünk. Ennek a Jelenlétnek azonban tetten érhető az a fajta természete, hogy bár valójában sohasem vonja meg tőlünk önmagát, az életünk során mégis nagyon sok esetben meglehetősen rejtett és rejtélyes módokon működik. Rengeteg alkalommal szembesültem olyasfajta élethelyzetekkel, amikor egy-egy nehezebb megpróbáltatás idején szegről-végről vallásos, avagy vallástalan emberek tették fel nekem a kérdést, amely szerint vajon hol lehet ilyenkor az Isten, avagy miért is hagyja megtörténni ezeket a szörnyűségeket. Egy ideig még megpróbáltam válaszokat adni mindezekre a kérdésekre, azonban egy ponton túl rádöbbenem arra, hogy másoktól hallott, és máshonnan tanult dogmák és hitelvek ismételtetésén túl nem igazán vagyok képes bárminemű értelmes és értelmezhető választ adni ezekre a felvetésekre. A "Hol van

ilyenkor az Isten?" kérdés ugyanis valami olyasmi, amely voltaképpen teljes mértékben távol esik a megmagyarázhatóság körén, és bármennyire is úgy tartják az emberek, hogy a misztikusok képesek érdemleges válaszokat adni az életünk során felmerülő valamennyi kérdésre, nos, a keserű igazság voltaképpen az, hogy talán éppen ők tudnak a legkevésbé eleget tenni ezeknek az elvárásoknak.

A misztikus ugyanis feladja a teoretikus tudást, az előzetesen megszerzett ismereteket, és ezekkel együtt feladja magát a dogmát is a direkt, személyes, élő és dinamikus megtapasztalás kedvéért. Krisztus tanítása ebben az esetben egyértelmű: "Ha nem lesztek olyanok, mint a Gyermekek, nem tértek be a Mennyeknek Országába". Ugyanezzel a felhívással találkozunk Tamás Evangéliumának egyik Logionjában is, nevezetesen: "Nem fog habozni a vén az ő napjaiban megkérdezni egy kisgyermeket - egy hétnapos kicsit - az élet helye felől, és élni fog." A szekuláris embernek ott van a maga sajátos életfilozófiája és világnézeti keretrendszere, amelynek segítségével az élet dolgaira önmaga számára magyarázattal szolgál, a vallásos ember számára pedig segítség gyanánt jelen van a hit, a tanítás és a dogma, a misztikus mindezekből azonban semmire sem tarthat igényt. Mindösszesen nincstelen, vendég ezen a világon, aki az Istenség és a Magasabb Világok kedvéért feláldozza magát az e világi tudást, és végső soron a hitet is. Gnosztikussá lesz, azaz a Valódi Tudás, az Élő Bölcsesség keresőjévé, és ezzel együtt olyan kincseknek felkutatására adja a fejét, amelyeknek megtalálása érdekében voltaképpen mindent fel kell adnia, amelynek tudására korábban szert tett. Az Élő Gnózis ugyanis nem kompatibilis sem a vallásos, sem pedig a tárgyi-intellektuális tudással. A filozófia az alap, a hit pedig a remény valami olyasfajta

dologban, amely még nem érkezett el, a Gnózis azonban minden dolgoknak végső tudása, amelynek fellelése bizony áldozatokkal jár. Így hiába várna a világ a misztikusoktól a választ valamennyi feltett kérdésére élet és halál dolgait illetően, ugyanis éppen hogy ők azok, akiknek mindenkinél többször nyílik alkalmuk kimondani a zsoltáros fentebb megosztott szavait. Mi is ugyanígy keressük az Istent, és bár alapvetően vigaszt nyújthat számunkra a személyes és közvetlen kapcsolat csodálatossága, talán éppen emiatt az intenzitás miatt érezzük még inkább és nagyobb mértékben elhagyatva magunkat, amikor az Istenség életünknek egynémely pontján mégiscsak elrejté előttünk Önmagát.

"A gonosz hetvenkedik, a szegény meg retteg, rászedve a cseltől, amit az kieszelt. A bűnös dicsekszik kedvteléseivel, a rabló káromkodik, az istentelen semmibe veszi az Istent. „Haragja fenn a magasban, bosszút nem áll, Isten nincs!” – ez minden gondolata.

Mivel útjai mindig sikeresek, s ítéleteid túl messzinek tűnnek neki, gúnyolja összes ellenfelét."

Imigyen beszél tovább a zsoltáros, mi pedig len szinte korábban sohasem látott intenzitással érezzük bőrünkön ezeknek a szavaknak az aktualitását. Világunk ennek a sötét kornak hajnalán különösen is hemzseg attól a fajta sötét arroganciától, gögtől és tudatlanságtól, amely bár szájával az Istent emlegeti, szívében azonban valójában olyannyira távol áll tőle, hogy távolabb talán már nem is lehetne. Teljességgel mindegy, hogy milyen, avagy éppen melyik vallás köntösébe bújtatja gázságait, ugyanis valójában valamennyi vallás és hitrendszer tanításai alkalmasak lehetnek arra, hogy ideológiát teremtsenek a gonoszság tombolásának. A betű, és a belőle

képzett szó a Kabbalah tanítása szerint ugyanis mágikus erőket hordoz, amelyek éppen úgy alkalmasak életet teremteni, mint halált és romlást szítani. A szabad akarat lényege éppen ebben áll, vagyis hogy az ember, felismervén az égi titkokat, szabadon dönthet azoknak felhasználási területéről, voltaképpen kedve szerint teremtvén életet, avagy halált. A probléma azonban azon a ponton veszi kezdetét, hogy az ember jelenleg olyan végletesen lefokozott állapotban létezik, hogy még pusztán gondolatai, indulatai, és az ezekből ébredő cselekedetei felett sem rendelkezik teljes és totális hatalommal. Gondoljunk csak bele: melyikünknek áll hatalmában mondjuk az ébredő dühöt, haragot, indulatot, avagy vágyat megállítani, és vele ellentétes módon, az értelem erejével cselekedni, felhasználván a vágyódás és taszítás elemi erejét igaz céljainak elérésére? Közülünk vajon hányan képesek megállítani egy-egy automatikus gondolatot, avagy ellene állni annak, hogy a morfondírozásai és ábrándozásai messzire vigyék? Vajon mennyien vagyunk képesek objektív módon, a különféle előítéletek, előzetes tudáson alapuló sémák és automatikus gondolatok mellőzése mellett végiggondolni egy kérdést, avagy felállítani egy gondolati struktúrát?

Sajnálatos módon az ember jelenlegi állapotában egyáltalán nem mondható szabadnak, és paradox módon sok esetben azok nevezhetőek éppen a legmélyebb rabszolgasorban sínylődőknek, akik a legnagyobb vehemenciával állítják magukról, hogy ők bizony szabadok. Az ember számos öngigazolást találhat arra, hogy az általa véghezvitt gaztettek értékét relativizálja, és sajnos sok esetben nem áttal akár a legszentebb dolgokhoz nyúlni ennek az öngigazolásnak céljából. Hivatkozik vallásra, erkölcsre, hitre és értékrendre, mindeközben azonban voltaképpen nem tesz mást, mint a saját



egyéni igényei és kontrollálatlan vágyakozásai által hajtottan gátlástalanul elveszi, amit csak akar. Mindezeket látván felmerülhet bennünk a kérdés, amely szerint vajon hogyan nem fél az Istenség Ítéletétől mindaz, aki gonoszságainak véghezvitele folyamán éppen az Istent emlegeti. A zoltáros bölcsessége ebben a felvetésben is a segítségünkre siet, nevezetesen annak felvillantásával, hogy a relatív értelemben vett sikeresség a lehető legnagyobb mértékű csapda és méreg a becstelen ember számára. Az Isteni Igazságszolgáltatás ugyanis alapvetően másfajta léptékekkel, módokon és mértékek szerint működik, mint az emberi intézmények ügymenetei, és emiatt a személyes adósságok törlesztésére igen gyakran csupán évekkel, avagy éppen évtizedekkel később történik meg a felhívás, akkor azonban teljességgel bizonyosak lehetünk a tekintetben, hogy a világon semminemű mentségünk nem lehet. Érdemes tehát számításba vennünk, amikor ártatlanok vergődéséből hasznot húzunk, avagy amikor a rászorulókat megsegítésére szánt forrásokból merítünk a magunk számára vizet, hogy az Isteni Ítélet Angyala előbb, avagy utóbb, de mindenkit számadásra hív. Az egészben pedig az a legborzalmasabb, hogy mindezt valahol legbelül azok az emberek is tudják, akik hatalmukkal visszaélván állandó becstelenségben élnek, ugyanis az esetükben tapasztalható fellengzős arrogancia, sértett düh és vagdalkozó, csapkodó gőgösség csupán a felszíni jelei egy sokkalta nagyobb mértékű félelemnek és kétségbeesésnek, amely nevezetesen belül, a szívüknek és lelküknek mélyén vert tanyát. A becstelen embernek ugyanis hosszú távon nem lehet nyugalma, ugyanis élete az elszámoltatástól való állandó félelemben telik, ennek megfelelően pedig ördögi mókuserékbe tévelyedik bele. Minél jobban fél az elbukástól, annál dühösebb, annál agresszívabb, annál gőgösebb, dolyfösebb és gátlástalanabb

lesz szavainak és tetteinek minősége, és annál nagyobb erővel az égbe kiáltóvá válnak gaszágai, amelyeknek elkövetése aztán újabb félelmeket szül. Végző soron pedig éppen amiatt vetik el az Istenségbe vetett hitüket, mert tudják jól, hogy számukra bizony valóban jobb lenne, ha nem létezne az Isten, elvégre csupán abban az esetben bújhatnának ki a számonkérés alól.

"Figyel, rejtőzik, a földre lapul, s a gyenge áldozatul esik hatalmának. Ezt mondja szívében: „Isten elfelejtett, elfordította tekintetét, nem látja, mit teszek."

Nem csupán a külvilág felől fenyeget bennünket azonban a rajtaütés, ugyanis amellet, hogy szüntelenül ki vagyunk téve az e világi tekintélyek és hatalmasságok támadásainak, a saját, belső démonainkkal szemben is szükséges felvérteznünk önmagunkat. Jól látjuk a külvilágban, hogy miféle szörnyűségekkel jár, amennyiben valaki nem képes kontroll alatt tartani a saját sötéttségének garázdálkodását és tombolását. A belső démonok ugyanis valóban képesnek mutatkoznak átvenni a hatalmat az emberek gondolatai, cselekedetei és szándékai felett, általuk nyilvánítván meg önmagukat az anyagi világban. Napjaink hatalmasainak gátlástalan szerzésvágya, harácsolása és az egekbe kiáltó kétszínűsége kiválóan példázza a belső démonok működését, amelyek mindenfajta belső impulzus formájában nyilvánulnak meg. Kivagyiskodás, hatalomvágy, dominancia orientáció, szerzésvágy, uralkodásra való törekvés, mindegyik olyan minőségeket képvisel, amelyek felett egy-egy démonikus erő operál. Ilyen démonok munkálnak bennünk is, hiszen egyikünknek sem lenne érdemes tagadnia, hogy bizony megannyi sötéttség, hatalmas mértékű irigység, kapzsiság, dölyf, arrogancia, türelmetlenség, neheztelés, hirtelenség és

gyűlölet működik olykor bennünk. Amennyiben ezeket képesek vagyunk a magunk belső világában kontroll alatt tartani, akkor jó eséllyel elkerülhetjük azt, hogy külső cselekedetekben öltsenek formát, azonban amennyiben ez a fajta belső uralom nem valósul meg, abban az esetben sajnos fennáll a veszélye annak, hogy belső démonaink elszabadulnak, és az ember igazi szörnyszülötté válik. Jelenkori világunk tragikus módon éppen ennek a sötét kimenetnek kedvez azáltal, hogy a más kárára történő létezést ideállá emeli.

"Miért vetheti meg a gonosz az Istent? Miért mondogatja szívében: „Úgysem áll bosszút!”?

De te látsz, ismersz jajszót és szükségét, és mindent a kezedben tartasz. A szegény rád bízta magát, az árvának te vagy gyámola."

Mindenkor, amikor is a világunkban hemzsegő visszaélésekről, szomorúságról, katasztrófákról és károkról hallunk, szüntelenül szükséges emlékeztetnünk magunkat arra, hogy még amennyiben nem is ismerjük a válaszokat a "miértekre", egy dolgot mégis egészen bizonyosan tudhatunk. A misztikusok mindannyian egyetértenek abban, hogy az ember jelenlegi természete lefokozott természet, és mint ilyen, szüntelenül alá van vetve a sötétség és gyarlóság hatalmának. A helyes kérdések feltétele azonban ennek ellenére elengedhetetlen, és amennyiben a "Miért?" kérdésre nem is kaphatunk választ, a "Hogyan?" megválaszolására minden esetre mégis lehetőségünk van. Korunk egyik jelentős gondolkodója szerint amennyiben az ember nem képes életét egyetlen folyamatos emelkedéssé tenni, akkor voltaképpen nem sok jóra számíthat. Sietek azonban megjegyezni, hogy a

misztikus úton szinte állandó jelleggel tapasztalható visszaesések egyáltalán nem azt jelentik, hogy a folyamat ne járna emelkedéssel. Minden egyes visszaesés ugyanis valamivel kevésbé vet vissza bennünket, mint az előző, és valamennyi emelkedés minduntalan magasabbra visz annál, mint ahonnan korábban visszaestünk. Ez általános törvény, és mindenképpen érdemes figyelemben tartanunk még akkor is, ha történetesen éppen úgy tűnik, hogy életünknek bizonyos pontjain teljes mértékben padlót fogtunk. A metafizikai világok ugyanis merőben másfajta szabályok és törvényszerűségek szerint működnek, mint az anyagi világban tapasztalhatóak, így egyáltalán nem érdemes az egyes létsíkok állapotait összehasonlítani egymással. Lehetséges, hogy amennyiben az anyagi világ keretein belül valamiféle emelkedést tapasztalunk, az spirituális síkon éppen süllyedéssel, avagy visszaeséssel jár, míg egy látszólagos szerencsétlenség a látható világban esetleg pont a valódi, spirituális emelkedéshez szolgáltat lehetőséget. A kétségbeesés egyik lehetséges feloldása talán lehet ez: a mai nap elbukása talán a holnap megdicsőülésének hajnala, a ma emelkedése pedig akár a holnap elbukásának előkészítője is lehet.

"A szegények kívánságát meghallgattad, Uram, megerősítetted szívüket. Figyelmedet feléjük fordítottad. Az árvának és elnyomottnak igazságot szerzel, hogy az ember, a földből alkotott, ne rettegjen többé soha."

Bármennyire is nehezünkre esik sok esetben elfogadni, azonban szükségszerűen szembe kell néznünk mégis azzal, hogy az ember a látszattal ellentétben nem materiális lény. Bármennyire is ezt a törekvését erősíti szinte minden, amelyet ebben a sötét korban csak tapasztalhat, azonban a valóság az,

hogy éppen azért vágyik minduntalan egyre és egyre többre, mert voltaképpen az anyagi világ semmilyen mértékben sem képes valódi megalégedést nyújtani a számára. Vágyhatunk persze nagyobb lakásra, magasabb kategóriájú autóra, nagyobb presztízzsel járó karrierre, magasabb fizetésre, azonban valójában ezeknek a dolgoknak a természete éppen az, hogy mindig többre és többre lesz szükségünk belőlük. Egy nagyobb lakás maga után vonja a maga emelkedett fenntartási költségeit, hasonlóan egy komolyabb és nagyobb mértékű megtiszteltetéssel járó állás is voltaképpen jelentős mértékű anyagi erőforrásokat emészt fel. Mennél inkább belebonyolódunk a materialitás hálójába, annál és annál, egyre többet és többet követel majd meg tőlünk az anyagi világ. A megoldás, bár kétségkívül sokkalta összetettebb és bonyolultabb mindennél, ám véleményem szerint mégis abban keresendő, amennyiben az ember az anyagiak terén elérhető lehetséges maximum hajszolása helyett a feltétlenül szükséges minimum megteremtésére törekszik, hogy semmi esetre se bonyolódjék bele a mindennapok szürke forgatagába. Tudom jól, hogy erre a felvetésre valószínűleg sokak azon válasszal állnának elő, hogy a szürke hétköznapi kikerülhetetlen és szerves részét képezik a mindennapi életnek, ez az álláspontjuk azonban igazán tisztán tükrözi azoknak a tévképzeteknek a világát, amelyben ők maguk léteznek. A sötétség és világosság, menny és pokol kétségtelenül megjelenik a világunkban, azonban a szürkeség mindezeknél sokkalta nagyobb mértékben számít veszélyesnek, elvégre minden esetben a tompultság, kérgesedés és spirituális bágyadtság, metafizikai aluszékonyság jele lehet, amennyiben úgy találjuk, hogy a mindennapjainkban túlon túl sok szürkeség érhető tetten. A szürkeség az automatizáltság és az elgépiesedés jele, amely minden szempontból ellentétben áll a gnosztikus lelki élet

dinamizmusával. Egy valódi társteremtő, egy kis-isten élete sohasem lehetséges, hogy szürke, eltompult és kiüresedett legyen, elvégre a valódi természet felébredése minden képzeletet felülmúló frissességet, élénkséget és dinamizmust kölcsönöz a lelki folyamatoknak.

Ezen a ponton azonban feltétlenül szükséges megtennünk egy nagyon fontos kitétel, mégpedig azt, hogy ez a fajta frissesség, élénkség és dinamizmus egyáltalán nem azon a szinten és módon értendő, ahogyan általában a materiális világba ragadt ember érteni szokta. Sokan azért kezdenek el spirituális, avagy inkább egyfajta pseudo-spirituális életet élni, mert attól a mindennapi életben való nagyobb elégedettséget, magasabb fokú helytállási képességet, erőt, energiát és mindenféle, anyagi síkon megmutatkozó javakat és jóllétet remélnék. A legtöbben kiegyensúlyozottabbá kívánnak válni, jobban helytállni a munkahelyükön, illetve minél nagyobb fokú vitalitásra szert tenni, hogy mindezek által még több és több energiát tudjanak fektetni a materiális életük irányításába, ez azonban misztikus szempontból nézve kifejezetten tévutas megoldásnak számít. Természetes, hogy itteni életünket valamilyen módon kötelességünk szebbé, méltóbbá és tartalmasabbá tenni, a spirituális életnek azonban nem ez a célja, esetleg csupán egyfajta melléktermékként fordulhatnak elő benne a mindennapi életben tapasztalható különféle pozitívumok. A spirituális létélmény célja ugyanis a megvalósítás, azaz önmagunk valódi lényének, igazi természetének a megvalósítása, vagyis az embert felülmúló Ember megteremtése önmagunkban. Az Emberfeletti Ember nem népszerű ember, nem irigyelt ember, és ami még ennél is fontosabb, korántsem a materiális értelemben véve befutott embert testesíti meg. Nem attól válik elégedetté,

kiegyensúlyozottá, dinamikussá, élénkké és boldoggá, mert az anyagi síkon képessé válik megvalósítani a maga mindenféle elképzeléseit, hanem mert olyan mértékű lelki emelkedettségre képes szert tenni, amely által felülemelkedhet ezeknek a dolgoknak a forgatagán. Tisztábban megfogalmazván azt mondhatjuk, hogy nem attól lesz kiegyensúlyozott, mert sohasem érzi magát rosszul, és mindig pozitívan áll a világhoz, hanem mert képes felülemelkedni jókedv és rosszkedv, egészség és betegség, vidámság és szomorúság, elégedettség és elkeseredettség kettősségein, azaz nem attól válik teljessé az élete, hogy materiális síkon képes lesz azt eltolni a pozitív végletek felé, hanem mert végérvényesen felette állónak érezheti önmagát negatívan és pozitívan.

Ebben áll tehát a különbség a mi gnosztikus, misztikus és theurgikus életutunk és a hétköznapi értelemben vett élet között: nem a mindennapok jóllétét kívánjuk növelni, és nem önmagunk hatékonyságának, sikerességének, egészségének és gazdagodásának érdekében használjuk fel a spiritualitás által nyerhető javakat, hanem mindezekben felülemelkedni kívánunk, hogy a sors kerekének forgása során beálló különféle változások és váltakozások a lehető legcsekélyebb mértékben legyenek csupán hatással ránk. Egy bizonyos időszakban munkálkodásomat az alábbi jelmondat alatt végeztem: "Stat crux dum volvitur orbis", azaz "A világ mozog, de a kereszt mégis áll". Gnosztikus szempontból mindez úgy fordítható le, hogy a Fény keresztje, önmagunk belső állandósága és fényessége, a bennünk élő Istenember semmiféle módon nem vegyülhet bele a szendergés világának karmikus viharába, hanem stabilan és szilárdan állván szükséges törekednünk előre azon az úton, amely önmagunk belső megvalósítása és kiteljesítése felé halad, hogy megtört és lefokozott emberi

lényekből emberi léptékeket meghaladó, és azokon felül emelkedő, valódi kis-istenekké, igazi társteremtőkké, társmeztartókká és társmeztváltókká váljunk igazi helyünkön, a Fényesség oldalán. Ez a gnosztikus, misztikus és mágikus út mibenléteinek a lényege, amelynek során a belső sötétség és gonoszság felszámolásával kezdjük munkálkodásunkat, hogy aztán belső fényünk hozzon létre változásokat ezen a világon. Nem keressük az érvényesülést, sem pedíglén a rivaldafényt, de még a cselekvésnek lehetőségét sem, hanem csupán engedjük a bennünk élő és egyre inkább megnyilvánulni látszó Fénynek, hogy a maga akarata és tetszése szerint működjék.



## Elmélődés a Bölcsesség Taójáról...

Nem olyan régestelen régen nyílt alkalmam olvasni a Tao te King második versét, amelyről ebben a gondolatmenetben szeretnék néhány szót szólni:

"Mikor a szépet megismerik, felbukkan a rút is; mikor a jót megismerik, felbukkan a rossz is. Lét és nemlét szüli egymást, nehéz és könnyű megalkotja egymást, hosszú és rövid alakítja egymást, magas és mély kulcsolja egymást, sok hang összeolvasztja egymást, korábbi s későbbi követi egymást. Ezért a bölcs sürgés nélkül működik, szó nélkül tanít, nézi az áramlást és hagyja, nem erőlködik, alkot, de művét nem birtokolja, cselekszik, de nem ragaszkodik, beteljesült művét nem félti, s mert magának nem őrzi, el se veszíti."

Ebben a néhány sorban nagyon mélyen tetten érhető mindaz, amelyről jelenlegi írásom során megemlékezni szeretnék. Jómagam alapvetően nem foglalkozom behatóan a taoista tradícióval, és bár annak ellenére, hogy az általa képviselt vízforráshoz rendre visszajárok szomjamat oltani, mégsem mondhatnám, hogy ez lenne az én hagyományvonalam. Mégis igyekszem néhanapján tekintetbe venni az Tao bölcsességét, ugyanis számtalan olyan aspektus fedheti fel benne önmagát, amelyek érzésem szerint igencsak bajosan fedezhetőek fel máshol. Főként a második szakasz képvisel számomra felbecsülhetetlen értéket ebben a versben, ugyanis itt a bölcs legfőbb ismérveit tárja fel számunkra a szerző. Nagyon sok esetben tapasztaltam az életem során, hogy bárminemű alkotás örömét beárnyékolja az alkotáshoz, a munkám gyümölciséhez való ragaszkodás. Ugyanez a tendencia érhető tetten abban a fajta görcsösségben, amely a különféle

szerzői jogok területén nyilvánul meg. Mintha a különféle szerzők nem a világnak alkotnának, és nem az emberiség különleges kincsévé kívánnák tenni az alkotásukat, hanem csupán önnön ambícióikat próbálnák vele kielégíteni. Sokan azért fognak különféle alkotói és szerzői tevékenységekbe, hogy azzal a világnak, vagy önmaguknak próbálnák szakadatlanul bebizonyítani önnön értéküket és értékességüket. Mintha nem önzetlenül kívánnának közkinccsé tenni valamit, hanem vele együtt önmaguk nagyszerűségének elismerésére is igényt tartanának. Látszólag persze megosztják szellemi terméküket a világgal, azonban mindezt a lehető legnagyobb mértékben és hatáskörben próbálják levédetni, és garantálni önmaguk számára, hogy művüknek így, avagy úgy, de mindenképpen és mindenek felett egyedüli haszonélvezői maradhassanak.

A bölcs azonban úgy alkot, hogy tisztában van alkotásainak nem saját magából való származásának, azaz nem valamiféle ego-cselekménynek tekinti a megteremtésüket. Nem tartja a maga intellektuális tevékenységei következményének az alkotást, hanem belátja, hogy az a tudás, amely a művei nyomán kiárad a világba, voltaképpen egyáltalán nem tőle származik. Ő maga nem a forrása, hanem csupán közvetítő közege ennek a tudásnak, amely mint csatornán, egyszerűen átáramlik rajta. A Forrás azonban valahol máshol leledzik, és a legnagyobb mértékű illúziók egyike, hogy a személy bármit is tulajdoníthat magának. Amennyiben akár csak néhanapján végigkövetjük egynémely gondolatainkat, megrökönyödéssel tapasztalhatjuk, hogy azoknak keletkezési helye és ideje alapvetően túlmutat rajtunk, így valójában azok egyáltalán nem tőlünk származnak. A felvilágosultabb alkotók ihletnek nevezik ezt az élményt, amely valójában nem más, mint a Forrás

érintése. Ez a Forrás azonban túlmutat rajtunk, és a gondolat visszakövetése által magunk is megtapasztalhatjuk a nálunknál nagyobb, magasabb dimenziók jelenlétének valóságát. A gondolatok visszakövetése során végső soron arra jutunk, hogy nem vagyunk képesek fellelni ennek a visszagöngyölítésnek nyomán a Forrást. Mivel pedig annyira reménytelennek tűnhet a Forrás irányában való kutakodásunk, egy idő után felmerülni látszik bennünk a kérdés, hogy egyáltalán létezik-e, lehet-e valami ez a Forrás.

Ezzel párhuzamban azonban mégis fel kell tételeznünk, hogy mivel a hozzánk eljutott gondolatok alapvetően kell, hogy keletkezzenek valamiből, így a Végső Forrás létezése mégsem vitatható. A Forrás tehát nem lehet "valami", mert alapvetően nem vagyunk képesek megragadni, ám ugyanakkor nem is lehet "semmi", mert a gondolatok nem származhatnak a semmiből. Mindebből az a következtetés vonható le, hogy a Forrás mindenképpen felette áll a hétköznapi fogalmi dualitáson. Mondhatnánk akár úgy is, hogy ez a Forrás valami és semmi egyben, azonban mégsem valami, és mégsem semmi, azaz mélyen alatta, avagy felette áll a mi mindennapi fogalmainknak. Jogosan vethetjük fel, hogy vajon a Forrás tőlünk független, kívül álló valami, avagy talán mibennünk létezik és belülről fakad, azonban ezzel a kérdéssel már a teológia felségvizeire tévednénk. Elegendő számomra most tehát, ha szem előtt tartom, hogy ez a Forrás mindenképpen általunk nyilatkozik meg, így voltaképpen csak az a kérdés, hogy ezt az általunk való megnyilatkozást tőlünk kívülről, avagy belülről teszi meg. Mivel tehát nem mondhatjuk, hogy a bennünk felmerülő gondolatoknak mi lennénk a forrásai, alapvetően ahhoz sincsen jogunk, hogy a gondolatok gazdáinak, avagy tulajdonosainak nevezzük magunkat, mint

ahogyan a csatornacső sem nevezheti önmagát a rajta áthaladó víz tulajdonosának, ugyanis a víz nem máshonnan, mint a Föld mélyéből érkezik hozzánk.

Ezért sem tartom elfogadhatónak, hogy az egyes szerzők az általuk feltárt gondolatok felett szerzői jogokat kívánnak gyakorolni. Persze tagadhatatlan, hogy jóleső érzésekkel tölthet el bennünket, amennyiben egy adott gondolat rajtunk keresztül áthaladván ér el a materiális világban való megnyilvánuláshoz, azonban ettől függetlenül még nem tekinthetjük önmagunkat az adott szellemi különkincsek tulajdonosainak. Ihletettség hiányában az ember voltaképpen nem tehet semmit sem, legalábbis jómagam még egyetlen írásművet sem tudtam előállítani pusztán a magam erejéből és tehetségei szerint. Minthogy azonban írásaim keletkezése szinte egyedül és teljes mértékben az ihletettség jelenlététől, avagy hiányától függ, mégis hogyan mondhatnám, hogy én magam számítok ebben egyáltalán valamit? Álszerénység lenne persze azt állítanom, hogy keletkezésük nem tölt el örömmel és büszkeséggel, azonban mindezzel együtt tisztában szükséges lennem azzal is, hogy én magam vagyok a legkevésbé számító tényező ebben a folyamatban. A gondolatok hol szárnyalnak, hol pediglen hosszú hónapokig, avagy akár évekig is rejtegetik és visszatartják önmagukat előlem. Az író, a művész, a gondolkodó, a bölcs csupán médium, azaz egyszerű közvetítő közeg, hiszem amennyiben ő maga lenne a Forrás, akkor szinte korlátlan mennyiségben lenne képes ontani önmagából a lehető legcsodálatosabb alkotások tömkelegét, erre azonban csupán igencsak kevesek képesek. A legtöbbször egy ponton kénytelen ráébredni arra, hogy voltaképpen senkik és semmik sem vagyunk az alkotás folyamatában. A Transzcendens Fény mindösszesen átáramlik

rajtunk, és a mi kezeink nyomán kristályosodván ölt különféle alakokat a materiális világban, azonban mi magunk mindebben csupán engedelmes, és önmagunkat feltétel nélkül odaszánó hírvivők és virrasztók lehetünk.

A bölcs tehát sürgés nélkül működik, csupán csendesen megfigyeli, ahogyan a különféle produktumok előáramlanak belőle, azonban minden körülmények között tartózkodik attól, hogy ezeket a kincseket a sajátjainak tekintse. Nem félti a műveit, és nem is jelent számára presztízsveszteséget az, amennyiben más is használatba veszi őket. Pontosan tudatában van ugyanis annak, hogy a gyertyának sem érdeke, hogy ismertté váljon a tőle fényt nyerő gyertyák számára, ugyanis a Fényesség, amelyet megoszt, egyáltalán nem a saját fénye. A szívében persze örömmel és boldogsággal töltheti el, hogy képesnek mutatkozott mások számára inspirációt jelenteni, azonban minden körülmények között tartózkodik attól, hogy ebből az inspirációból valamiféle egyéb haszon szerzésére jogot formáljon. Amennyiben mindenáron meg kívánunk őrizni valamit önmagunk számára, azzal szinte minden esetben menthetetlenül elveszítjük azt, azonban ha nem tartunk igényt a birtoklására, akkor válunk csakis igazán valódi és autentikus alkotókká, igazi társ-teremtőkké.

## **Áldott vagy, aki a (saját) mélységeidbe tekintesz...**

Újabban meglehetősen nehezen veszem rá magamat bárminemű írásmű formába öntésére, amely jelenségnek kézzel fogható, jobban mondva néven nevezhető okait is a maguk nevéen tudnám szólítani. Minderre azonban jelenlegi elmélődésem során nem kívánok kitérni, elvégre, mint ahogyan a jól ismert passzus is oly találóan meginvitálja: "Ideje van...", méghozzá mindennek a maga jól meghatározható és tetten érhető ideje. Mostanság inkább a csendes magamba mélyedéssel telnek napjaim... Önmagamba, mint ahogyan azt a magam egyszerű módján képes lehetek meghatározni. A Belső Titkok Világa, amelybe életem során oly sokszor nyílhatott már alkalmam betekintést tenni, mostanság oly ambivalens módon viseltetik irányomban: hol elfogadó, hol a borzalmakig fokozván az elutasítást mutatkozik elképesztő mértékben kirekesztőnek. Ennek is oka van... a Gnózis Útján járók bizonyára pontosan ismerik mindazt, amiről jelenleg szót szeretnék ejteni.

"Áldott vagy, Aki a mélységekbe tekintesz, és a kerubok felett trónolsz", így tartja a zsoltár, mi pedig len hogyan lehetnénk képesek vitába szállni ennek a kijelentésnek legmélyebb misztikájával? Mindenek Oka és Célja, Kezdeté és Vége, Forrása és Torkolata... Üresség és Mélység... túl a "valamiségen", s azt mégis teljes valójában átítván és áthatván... a vallások megfelelő kifejezés híján Istennek, Atyának, avagy Mindenhatónak nevezik... esetleg az Allah, Brahman, avagy a Yahweh néven emlékeznek meg Róla. Egy szó, mint száz... a maguk módján valamennyien kétségtelenül méltóak a Végső Valóság megszólítására, ám mégis

mindannyian oly kevésnek és jelentéktelennek bizonyulnak, amennyiben ennek a Valóságon Túlannan Létezőnek a megérintésére tennénk kísérletet általuk. Ezen a ponton ugyanis megáll a teológia, megtorpan a filozófia, az emberek alkotta dogmák pedig neveltségessé teszik önmagukat, amennyiben ezen a Fátyolon belülré akarnának kerülni. Az Üresség Szívébe lépve, ahol a szó megszűnik, az értelem önnön vereségét belátván legyőzötten fejet hajt, az okoskodás pedig elenyészik, már csupán a Gnózisra hagyatkozhatunk, mint egyedüli iránymutató fényforrásra. Arra a direkt, személyes és misztikus, tapasztaláson alapuló Tudásra, amelynek a hit csupán előszobája, és amely nem szerezhető meg anyagi ellenszolgáltatás fejében, hatalmi érdekek nyomán pedig nem fogságba ejthető. A Lélek Tudása ez... azé a Léleké, amely egy ponton megpillantja saját Forrását, és ebben a Pillantásban nem létezhet soha többé semmifajta kétely, kétség, avagy kétségbeesés, és amely Találkozás során a Pillanatban feloldódik tér, idő és végzet. A Lélek azzá válik, Ami... nem valamivé, és nem is semmivé, elvégre akárcsak a Végső Valóság, a maga teljes valójában Ő maga is túlannan van mindennemű meghatározottságnak. A megköötözöttségeken, téves azonosulásokon, tévedéseken, érdekeken és értékeken túl létezik a Fény, amely természetéből fakadóan tartalmazza az egészet, azonban mégsem az egyes alkotórészeknek összességéként, hanem ezeket misztikus módon önmagában feloldó valóságként határozható meg, jobban mondva még így sem határozható meg, elvégre amennyiben bármiféle módon meghatározható lenne, abban a pillanatban rögvest el is veszne Végső Valóságnak lenni.

A materiális ember "hiszem, ha látom" attitűdjét a magam világában olyatán módon fordítanám meg, hogy az a

maga formájában így hangozzék: "ha látom, nem hiszem". Az emberek folyamatosan istenképeket jelenítenek meg önmaguk belső világában, hogy a Végső Valóság számukra megragadhatóvá váljék, és ezzel lényegében nincsen semmiféle baj. A probléma azon a ponton veszi kezdetét, amikor az ember tudatosan, avagy tudattalan módon, ám mégis egyenlőségjelet tesz a Valóságos Isten és a saját istenképe közé, amely legyen bár a lehető legtökéletesebben kidolgozott, és egy adott vallás valamennyi dogmájának megfelelő, végső soron azonban mégiscsak istenkép marad. Fülöp Evangéliuma a következő módon ragadja meg a kérdést: "Az emberek isteneket teremtenek, majd imádni kezdik a teremtményeiket. Mennyivel inkább helyénvaló lenne ezeknek az isteneknek imádniuk az embereket, mint tulajdon teremtőiket." (szabad fordítás tőlem). Amikor ugyanis önmagunk számára leképezünk egy istenképet, akkor voltaképpen nem teszünk mást, mint megteremtjük azt a saját, belső Univerzumunk számára. Sokan minderre azt nyilatkoznák válaszcyanánt, hogy az ő Istenük nem saját maguk által teremtett tényező, hanem ugyanaz a valóság, amelyben egy-egy vallás keretein belül emberek milliárdjai hisznek és hittek hosszú évezredek során át. Mindebben a maguk szempontjából persze igazuk is van, azonban ebben az esetben felvetődhet az a probléma, hogy bár az adott istenkép valóban ősi, és valóban sokak által megvallott és követett valóság, ám mindez sok esetben valójában nem jelent más, mint hogy az adott istenképet már régen kidolgozták, és aztán viszonylag sokan át is vették, mint imádatukra méltó jelenséget. Ettől függetlenül azonban ugyanúgy ember által kreált gondolati tartalom marad, függetlenül attól, hogy sokan és régóta osztoznak benne. Amennyiben az istenkapcsolat nem élő tapasztaláson alapul, voltaképpen üres váz, pusztán teológiai, esetleg a fejlettebb



esetek tekintetében teozófiai fejtegetés marad, különféle dogmatikai tévutakba beleveszve. Hiába teszünk kísérletet valamilyen módon az Istenség elképzelésére, megragadására és leképezésére, és hiába vesszük át valamelyik már meglévő rendszer istenképét, mindettől függetlenül az adott istenképet végső soron csupán mi magunk imagináljuk, a magunk erősen korlátozott és korlátolt módján.

Mindezen fentebb megfogalmazott gondolatmenet talán túlságosan is erőltetettnek és degradálónak tetszhet, ezért menthetetlenül rászorul néminemű pontosításra és további kifejtésre részemről. A kabbalisták és egyéb gnosztikus bölcsek tanítása szerint az istenkép valójában a Végső Valóság azon kegyén alapul, hogy hajlandónak mutatkozik kilépni a maga megragadhatatlanságából, mindezt pedig azon okból teszi, hogy a korlátolt emberi tudat számára megragadhatóvá váljon. Az ember ugyanis alapvetően rászorul arra, hogy képes legyen valamilyen módon a saját tudata által megragadni, és önmagán belülré vonni az Istenség reprezentációját. Mindaz, ami leképeződik a tudatban, a magunk számára létezővé válik, ami pedig képtelennek mutatkozik a leképeződésre, az azon a ponton a mi számunkra valójában nem is létezik. Sokak számára az Istenség sem kivétel ezen folyamat alól, így tehát a Végső Valóság csupán akkor válik számunkra létezővé, amennyiben azt képesek vagyunk önnön tudatunkon belülré emelni, és valamiféle reprezentációt alkotni róla. Ez persze jelenlegi állapotunkban lényegét tekintve kikerülhetetlen folyamat, azonban ennek ellenére sem szabadna megfeledkeznünk arról, hogy mindez csupán egyszerű teremtés. A saját tudatunkat használva teremtjük meg az Istenség mentális leképeződését a tudatunkban, ez azonban nem válik ettől még valóságos Istenné, már pusztán azon okból

kifolyólag sem, hogy amit megteremtünk, az nem lehet maga a Teremtő, Ő ugyanis a maga teljes valójában nem más, mint Teremtetlen Fény.

Sokak, illetőleg talán a legtöbben ott tévesztjük el a célt, hogy a magunk saját tudatában leképezett istenképet egy az egyben azonosítjuk magával az Istennel, amely azonosításunkat aztán a magunk korlátolt módján különféle bölcseleti, illetőleg rosszabb esetben dogmatikai fejtegetésekkel igyekszünk alaposan körülbástyázni. Innen pedig már mindösszesen egyetlen lépést jelent, hogy hajlamossá váljunk a magunk imígyen kreált istenképét másokra ráerőltetni, már csupán azon téves vélekedésből fakadóan, hogy amiben sokan hisznek, az bizonyára nem lehet valótlan. A tévedés továbbá amiatt is válhat egészen tragikussá, hogy mindeközben megfélekedhetünk arról az alapvető igazságról, hogy ami az ember számára megragadható és behatárolható, az nem lehet egyúttal megragadhatatlan és határtalan. Azok, akik teljes mértékben bizonyosak abban, hogy ismerik a saját istenüket, valójában csupán annyit mondhatnak el magukról, hogy viszonylag részletes és jól körülhatárolt istenképet festettek a tudatukban önmaguk számára (avagy átvettek egyet valamelyik vallásból), azonban ettől függetlenül még nem válnak képessé az Igaz Ismeret befogadására. Bármennyire is tökéletes másolat ugyanis egy arckép, vagy portré, a képen ábrázolt valaki sohasem válik egy az egyben az ábrázolás tárgyává. Ezt mindenképpen szükségesnek mutatkozik megértenünk, amennyiben a Gnózis Útján kívánunk járni. Emberként szükségünk van az Istenség mentális reprezentációjára ahhoz, hogy Hozzá közeledni tudjunk, azonban sohasem szabad megfélekednünk arról, hogy ez a képmás csupán részleges és erősen korlátozott

mértékben képes csupán lefesteni a Végső Valóságot.

A Kabbalah tanítása nagyon találóan mutat rá erre a fajta különbségtételre akkor, amikor Ain, Ain Soph és Ain Soph Aur viszonyáról beszél, amelyet a partzufim (személyek) irányában nyilvánít meg. Eszerint az Istenség legvégső megnyilvánulása Ain, azaz Üresség. Nem valami és nem is semmi, elvégre túlonnan van mindennemű megragadhatóságon és megfogalmazhatóságon. Ain Soph már valamelyest egzaktabb, leképezhetőbb természetességgel bír, azaz a Határtalanság és Végtelenség kifejezésekkel írható le. Ain Soph Aur, a Végtelen Fényesség az Istenség első olyan megnyilatkozási formája, amely már általunk, emberek által is tetten érhető, ez azonban a maga természetéből fakadóan személytelen. Az Isteni Személyiségek (partzufim) jelentik azokat a megszemélyesített tartalmakat, amelyek által az Istenség megmutatkozik az emberek tudata számára. Ilyen módon válik az Isten egyszeriben Atyává, Anyává, Fiúvá, Leánnyá, Vőlegénnyé, Menyasszonnyá és Szent Szellemmé, és ilyen módon ragadható meg és képezhető le általunk. Ezeket a Személyiségeket az Isteni Kegyesség szüli, amely által a Mindenség úgymond lekorlátozza Önmagát, hogy megismerhetővé váljon számunkra. Ilyen módon hatol be a tudatunkba, és ilyen módon válik megnyilvánulóvá számunkra. Ezek azonban csupán képmásai, aspektusai maradnak a Végső Valóságnak, és nem pedig a Végső Valóság maga. Alapvetően hibát követnénk el akkor, ha megtennénk az egy az egyben való megfeleltetést az Istenség Valódi Természete és a különféle Személyiségek között.

A Gnosztikus Út azonban a Mélységbe vezet, a Végső Valóság ugyanis csupán ezekben a Mélységekben tapasztalható

meg. Hol is rejlenek valójában ezek a Mélységek? Az emberek gyakorta elkövetik azt a hibát, hogy a Mélység meghatározásában megmaradnak a különféle felületes megfeleltetéseknél, és arra a döntésre jutnak, hogy a Mélységekbe lépni egyet jelent azzal, hogy csöndesebbé, összeszedettebbé, erkölcsösebbé és szerényebbé válunk, esetleg mélyebben imádkozunk, avagy elmélyítjük liturgikus és rituális életünket. Mindez persze fontos és kihagyhatatlan lépés, azonban gnosztikus szempontból még nem állhatunk meg ezen a ponton. Ebből a szempontból ugyanis a Mélységbe lépni nem jelent mást, mint hogy valóban és teljesen önmagunk legmélyebb belsejébe szállunk, ahol is valójában Önmagunkat találjuk. Itt, és csakis itt érhetjük tetten Azt, Ami felette áll mindennemű emberi okoskodásnak és vizsgálódásnak, ugyanis ebben a Legmélyeségesebb Mélységben lelhető fel az a pont, ahol az én és az Ő között... jobban mondván az Én és az Ő között mindennemű megkülönböztettség, különbözőség és különbségtétel megszűnik. Ez maga a Krisztusi állapot, Messiási Létezőmód, amelynek megélése által válik kimondhatóvá az Örök Misztérium: Én és az Atya Egyek vagyunk.

Erre a pontra eljutni... a vallások szerint merőben istenkáromló és eretnek gondolat, a gnózikuskeresők számára azonban Út és Cél önmaguk teljes valójában egyben. Ez az a pont, ahol már nem imaginálom az Istenséget a különféle Személyiségek és Istennevek által, hanem együtt lélegzek, létezek és mozdulok Vele. Olyan különleges állapot ez, ahol már nincsen szükség arra, hogy bármilyen módon megnevezzük, vagy meghatározzuk Őt, hanem csupán csendesen tapasztaljuk ennek a Végső Valóságnak a közvetlen Jelenlétét. Erről nyilatkozott Shams Tabriz nyomdokain a Nagy

Rúmi, amikor így beszélt: "Kerestem az Istent a templomban. Kerestem Őt a zsinagógában, és kerestem a mecsetben is, míg végül nyomára leltem a saját szívem rejtekén." (szabad fordítás tőlem). Bár tudjuk jól, hogy ez a Jelenlét is végső soron csupán beinvitált és invokált jelenség, mégis számunkra a lehető legnemesebb leképeződése annak a Tiszta Fénynek, amelynek megtalálására és megtapasztalására egész gnosztikus utunkat odaszántuk. Amikor oly gyakran az a vád ér el bennünket, hogy nem vagyunk képesek és hajlandók egyik vallás keretein belül lehorgonyozni sem, és megnyilatkozásainkban különféle eretnek színezetű dolgokat állítunk, válasz gyanánt nem tartunk igényt többre, mint hogy a saját belső világunkkal való kapcsolatot megerősítvén félrevonulunk a további vitatkozásoktól, hogy Azt keressük, Ami számunkra mindezen felszínes és felszíni okfejtések és okoskodások felett áll.

Gnosztikus szempontból az Istenséggel való kapcsolat elmélyítésének egyetlen és mindenek felett való módszere, mint ahogyan erről már korábban is szót ejtettem, voltaképpen nem más, mint az önmagunk legmélyebb mélységeibe való alászállás, és az Isteni Titkok önmagunkban való fellelésének akarása. Sajnálatos módon a modern pszichológia ezt a fajta belső utazást becstelenítette meg azáltal, hogy a különféle fórumokon "önismeret" címszó alatt az erre vonatkozó hamis ígéretekkel kecsgetti a gyanútlan és tudatlan keresőt. Olyan tudást ígér, amelyet önmagunk belső megtapasztalásának és megismerésének útjaként kísérel meg busás összegekért áruba bocsátani, azonban a valóság az, hogy misztikus és metafizikai szempontból erre a fajta ajánlattételre semmiféle jogalappal nem rendelkezik. Az ugyanis, amelyet a pszichológia "önismeret" alatt ajánlani tud, voltaképpen csupán tűnékeny árnyéka annak, amit a gnosztikus bölcsesség alapvetően a szó

valós lényegén ért. A pszichológia rendszerint borzalmasan és önhittén büszke a saját eredményeire, azonban az általa személyiségnek és – horribile dictu - léleknek nevezett konstruktum voltaképpen nem több, mint amit a Kabbalah tudománya a nefesh behamit (földi lélek) szó alatt ért, és amelynek szintjét nem megismerni, hanem sokkalta inkább meghaladni szükséges. Amíg a pszichológia megelégszik azzal, hogy az emberek úgymond jobban érezzék magukat a bőrükben, eredményesebben tagozódjanak be a társadalomba, és alkalmasabb módon képviseljék a saját érdekeiket embertársaikkal szemben, addig a misztikus hagyomány ennek a nefesh behamit lélekrésznek a teljes átnemesítésén fáradozik, és amely hagyománynak egyáltalán nem célja és része ez a fentebb felsorolt törekvésrendszer. Még borzalmasabb tévutat jelképez az az úgynevezett spirituális pszichológia, amely oly módon törekszik még szélesebb köröknek számára eladni önmagát, hogy spirituális tanok szilánkjait rejti el önmaga korrump és torz rendszerén belül. Ez azonban nem több – és nem is lehet több – mint egyszerű ékeskedés, mégpedig idegen tollakkal. Még azt sem mondhatnánk, hogy ennek a területnek képviselői valamilyen módon felhívítják a misztikus tanításokat a pszichológiával való ötvözés által, ugyanis ezeknek a személyeknek a többsége még annyira sem ismeri azokat, hogy egyáltalán valamiféle felhívításukra vállalkozhatna. Felhívítani és közönségessé tenni csupán azt lehet, amellyel magunk már eredetileg rendelkezünk, mint ahogyan felvizezett bort sem lehet előállítani az eredeti, tiszta bor nélkül. A kérdéses személyek "tudománya" nagy vonalakban abban áll, hogy a spiritualitás és misztikus létélmény egyes fogalmait a saját szempontjaik szerint a nagy egészből kiemelve, és modernizálva megforgatván igyekeznek azokat alárendelni a saját nyereszkesedésüknek.

Mindezen törekvések persze olyan utakat jelentenek, amelyektől céltudatos gnózikusokként feltétlenül szükségesnek mutatkozik aktívan elhatárolódnunk. A Gnózis Útja ugyanis nem arra szolgál, hogy attól akár csak egy szemernyit is "jobban legyünk", avagy eredményesebben állhassunk helyt a társadalomban, és ráadásul semmi esetre sem használható olyasfajta törekvéseink beteljesítésére, amelyek természetükből fakadóan a materialitáshoz tartoznak.

Amikor önmagunk mélyére szállunk, voltaképpen a megkülönböztetés és azonosulás útját járjuk, jelesül annak az útját, hogy fokról fokra megtanulunk különbséget tenni Én és nem-én, azaz Isten és nem-isten között. Egyre inkább felfedezzük önmagunkban azokat a vonásokat és jelenségeket, amelyek alapvetően nem az örökkévalósághoz tartoznak, és ezeknek megszüntetése által haladunk tovább utunkon, méghozzá azoknak az értékeknek irányában, amelyek az Isteni Minőségeket képviselik. A Gnózis Útja nem szalon-lelkiség, és nem is karosszék-spiritualitás, és természetéből fakadóan hiányzik belőle a különféle álspirituális és pszeudo-okkult csoportosulások arrogáns és önhitt okoskodása és agresszívan ostoba hőzöngése. A Gnózis Útja az az út, amelyet Louis-Claude de Saint-Martin a "Szív Útjának" nevez, azaz az Istenség és az Isteniség önmagunkban való megeléje és megélése, vagyis az Istenséggel fokról fokra történő azonosulás. Ebben jelenik meg mindazoknak a törekvése, akik nem félnek a saját mélységeikbe tekinteni, mert gnosztikus szempontból egyedül ők nevezhetők áldottak. Paplovagi út ez, a szó legnemesebb értelmében véve, ugyanis nemcsak szent, de harcos ösvény is egyben, amely csupán pásztorbottal bajosan bejárható, amennyiben nem függ ott az oldalunkon a kard. Önmagunk legbelső mélységeiben ugyanis nem rózsaszín

báránykák és kedves kis tündérek lakoznak, hanem rendszerint igazi démonok és többfejű sárkányok, amelyekkel szemben igazán kevésre mehetünk a mainapság dívó álspirituális és divat-ezoterikus irányzatok iszonytató és émelyítő hurraóptimizmusával. Igazi és autentikus harcot vív a gnóziskereső, amelynek során sajnálatos módon nemhogy mesterrel, de még csupán egy valamire való adeptussal sem sűrűn fog találkozni, aki küldetésében segítené és elakadásaiban támogatná.

Napjaink gnosztikus világában ugyanis a legborzalmasabb éppen az a tény, hogy abban a tudatban szükséges odaszánnunk egész életünket a különféle mesteri potenciálok megnyilvánítására, hogy voltaképpen biztosak lehetünk abban, hogy sohasem fogjuk tudni elérni ezeknek a potenciáloknak az aktualizációját. Még egzaktabb módon megfogalmazván azt mondhatjuk, hogy olyan feladatra szenteljük oda létünket, amely gyakorlatilag megoldhatatlan... még pontosabban: olyan célért küzdünk, amely voltaképpen elérhetetlen. Mi azonban mégis kitartunk vállalásunkban, és nem kíséreljük meg beérni azzal, hogy a kívülről jövő megváltásban megnyugodván menthetetlenül visszazuhanunk és belesüppedünk a mindennapok langyosan szaglós posványába. A ma gnóziskeresője a holnap szentje, legyen bár ez a szentség borzalmasan távol tőlünk. Áldottak ugyanis mindazok, akik nem félnek a saját mélységeikbe tekinteni, amely tekintetben aztán valódi kincsek tárulnak fel és kerülnek felszínre. A Gnózis Útja minden, csak nem kényelmes mezei piknik, és nem is kedélyesen végigtáncolt kirándulás, hanem a lehető legmagasabb csúcsok meghódítására induló expedíció... méghozzá hótalp és oxigénmaszk nélkül. Áldott vagy, aki a mélységeidbe tekintesz.



## Beszélgetés éjnek idején...

Jelenlegi írásművem keretein belül egy számomra egészen különleges, felemelő és egyben a lelki elmélyülést a maga teljességében kiváltképp előmozdító evangéliumi szakasznak, jelesen a Krisztus és Nikodémus éjszakai beszélgetéséről szóló történetnek gnosztikus szempontból történő átelmélődésére szeretnék kísérletet tenni, érintvén mindazokat a bölcsességeket, amelyek a két tanító dialógusában megnyilatkoznak. János apostol evangéliumának lapjain olvashatjuk annak az eseménynek a történetét, amikor is Nikodémus, a zsidó főtanács prominens személyisége az éjnek leple alatt meglátogatta Jézust, hogy küldetésének mibenlétéről érdeklődjék, tisztábban kívánván látni az újonnan fellépő tanító személyét illetően. Számomra ebben a rövid szakaszban ragadható meg a teljes evangéliumi üzenet esszenciája, és úgy hiszem, hogy mindazok, akik ezt az üzenetet a maga teljes valójában megismerik, következetesen megélik és megvalósítják, azoknak nem szükséges különösebben félniük az Isten Ítéletétől. Ugyanakkor nem mulaszthatom el annak egyértelművé tételét sem, hogy mindig, amikor írásaim során gnosztikus szemszögből szeretném körüljárni egy adott üzenet jelentéstartalmát, akkor elsősorban intrapszichés, azaz belső történetként tekintek rá, és ilyen módon kívánok gondolkodni róla.

Teljesen függetlenül attól, hogy a Jézus és Nikodémus között megtörtént beszélgetés valóságos módon lejátszódott-e egy meghatározott történelmi időben, avagy sem, és teljes mértékben függetlenül még attól is, hogy e történetnek szereplői közül valaki is létezett-e, avagy sem, a történet mindennek ellenére ugyanúgy megmarad belső, igencsak

fontos metafizikai igazságokat hordozó spirituális tanításnak, és mindez még annak ellenére is igaznak mondható, hogy a mainstream kereszténység a maga részéről sohasem tudná elképzelni önmagát anélkül, hogy Jézus Krisztus létezésének valós történelmi hitelt tulajdonít. Gnosztikus szempontból azonban valójában teljes mértékben irreleváns, hogy az Evangéliumban megosztott történetek rendelkeznek-e valós történelmi háttérrel és hitelességgel, avagy sem, elvégre a Gnózis lelkiségének középpontjában a valóságos "Imitatio Christi", azaz Krisztus igazi megvalósításának élménye áll, azaz annak élő megtapasztalása, ahogyan Krisztus életének központi elemei megjelennek, lejátszódnak és megvalósulnak mibennünk csakúgy, mint a Krisztus lényegiségét jelentő belső állapotok, amelyek fokról fokra realizálódnak a megvalósítási úton. A magam részéről erre a kérdésre, amely időről időre felmerül az írásaimat olvasó mainstream keresztények részéről, rendszerint azzal a szójátékkal szoktam válaszolni, hogy sokkalta kisebb bajt jelent számunkra, amennyiben a krisztusi ideált következetesen megvalósítjuk, majd pedigriglen ténylegesen kiderül, hogy Jézus a maga testi valójában sohasem létezett, mint az, ha nem valósítunk meg semmit sem az Ő tanításából, aztán pedig ítélet zúdul a fejünkre akkor, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy mégis létezett és létezik most is. Gnosztikus szempontból ugyanis mindaz, aki megvalósítja önmagában a krisztusi tanítást, végső soron eljuthat az Üdvösségre még akkor is, amennyiben a tanítás alapját képező földi események sohasem történtek meg, és az Evangélium szavai sohasem hangoztak el a maguk eredeti formájában. Mindazok azonban, akik ezt a fajta megvalósítást nem teszik meg, bármennyire nem szeretik mindezt mainapság kimondva hallani, avagy leírva látni, voltaképpen hihetnek valójában bármiben, amennyiben ugyanis nem követi a hitüket valódi

megvalósítás, az Ítélet napján igazándiból nem sok jóra számíthatnak. Ezen a ponton ugyanis már nem segítenek az imádságok, nem tanúskodnak mellettünk cselekedeteink, hiszen akinek az életében nem érhető tetten valódi megvalósítás, valódi "Imitatio", az metafizikai szempontból bizony meglehetősen súlyos helyzetben találhatja magát a fizikai halálát követően.

Kempis Tamás csodálatos művének címét ugyanis borzalmasan hibásan fordítják rendszerint, és a könyv így az esetek túlnyomó többségében a "Krisztus követése" címen kerül a boltokba. Az eredeti formában az "Imitatio Christi" kifejezésben megragadható üzenet azonban ennél sokkalta radikálisabb tartalmakat közvetít, még hozzá olyanokat, amelyek természetükről fakadóan alapvetően túlmutatnak a közönséges követés jelentéstartalmán. Krisztust ugyanis egyáltalán nem elégséges pusztán és csupán követni, hanem a maga teljes valójában utánozni, avagy lemásolni szükséges, illetőleg a metafizika középponti kifejezését segítségül hívván azt is mondhatjuk, hogy Krisztust önmagunkban szükséges megvalósítanunk ahhoz, hogy az életünk központi tengelyét képező szellemi realizációs folyamat a maga céljához elérhessen. Az utánzás spirituális szinten ugyanis teljes azonosulást követel meg, és nem meríthető ki egyfajta immelámmal történő, a "valamit megteszek belőle, valamit pedig nem" mentalitással rendelkező, lagymatag követésben. A vasárnapi keresztény mentalitást gyakorolván ugyanis valójában nincsen miben reménykedni, elvégre csakis és kizárólag a valós realizáció az, amely elvezethet bennünket az Üdvösségre, és mindarra, ami azon túltonnan van.

Mint ahogyan már korábban említeni alkalmam nyílt, gnosztikus perspektívából szemlélvén minden történet elsősorban intrapszichés, azaz belső természetű történet, és mint minden ilyesfajta eseménysorozat, feltétlenül egyes szám első személyben, azaz önmagunkra vonatkoztatva szükséges értelmeznünk. Mindez azt jelenti, hogy a történések közepette mi magunk vagyunk a zsidó főtanács, mi magunk vagyunk Nikodémus, és mi magunk vagyunk Jézus is, végső soron tehát mi magunk vagyunk valamennyi szereplő. Mindezen túlmenően még azt is állíthatjuk, hogy valójában mi magunk vagyunk egyaránt az összes felmerülő jelenség, az összes élőlény, az összes tárgy és az összes érzés, gondolat és cselekedet is. Mi magunk vagyunk valamennyi napszak, óra és perc is, és éppen ezért annak, hogy Nikodémus a történet során éjnek idején keresi fel Jézust, a mi szempontunkból kiemelt jelentősége érhető tetten. Adva van tehát egy zsidó főtanács, tehát olyan emberek gyülekezete, akik önmagukat az írások tudóinak, a szellemi megvalósítás csúcsán állóknak, valamint az igazi beavatás lényegiségét a maga teljességében birtoklóknak tekintették, azonban végső soron mégis olyasfajta deviációt, azaz eltévelyedést képviselnek, amelynek korrekciójaként Jézus Üzenetének szükségesnek mutatkozott belépnie az emberiség történetébe. Gnosztikus szempontból ugyanis egy újdonszerű tanítás mindig akkor lép be a történelembe, amikor az azt megelőző tanítások megvalósítása valamilyen módon zavart szenved, példának okáért mondjuk akkor, amikor a tanítás képviselői eltévelyednek az eredeti üzenettől, nem lévén képesek a maga teljességében képviselni és átadni azt. Minden egyes próféta megjelenése valamiféle deviációhoz köthető, így tehát a maga valójában mindig valamiféle korrekciós szándékot hordoz, azaz az eredeti formák visszaállítását jelöli meg célként. A zsidó főtanács

eltévelyedésének legmarkánsabb jelét az úgynevezett betűvallásosságban lehet tetten érni, azaz tehát abban, hogy a külső formákat egyébként dicséretes következetességgel valósították meg, azonban sajnálatos módon éppen a lélek veszett ki belőle. Ilyen esetekben lép színre a Szentháromságos Istenség, az Isvara Trimurti azon aspektusa, amely a Síva nevéhez köthető pusztító, lebontó erőket testesíti meg, ebben a minőségében pedig eltörli és megújítja mindazt, amely mögül elveszett a lélek. Ez a fajta megújító, helyreállító folyamat érhető tetten Jézus Krisztus működésében is, elvégre a zsidó tanítás mainsteam megélésének gyakorlatában a lélektelen, mondhatni mechanikus formákká silányult áramlatok váltak dominánssá, és a titkok őrzőinek lényegében semmiféle ismeretei nem maradtak arra vonatkozóan, hogy ezek a külső formák vajon hová is kellene, hogy elvezessék az embert lelki és szellemi szinten.

Intrapszichés történeté alakítván mindezt azt mondhatjuk, hogy a zsidó főtanács jelképezi ebben a történetben a lelkünknek azon részét, amely eltévelyedésben létezik, azaz amely belezuhant a szamszárikus lét sötét forgatagába, mindenfajta téves azonosulásnak adja át magát, és rendszerint teljes mértékben megfedkezett eredeti állapotáról, küldetéséről és végzetéről. Elfelejtette azt, hogy lelkének egy része lényegében nem választható el az Istenségtől, azaz a maga végső valójában voltaképpen egy az Istennel, ahogyan azt a hindu hagyománynak a Brahman és az átman egységéről szóló tanítása is kimondja. Az ember jelenlegi állapotában a világba való beleveszettségben létezik. Beleesett a mókuserék forgatásának örületébe, az anyagi javak hajszolásának bűvöletébe, és a téves ideológiák fogságába, azaz egyfajta emberinek csupán nagymértékű jóindulattal nevezhető

zombilétbe, amelynek során buzgón nyomkodja apró ketyeréit, karrierjének következő állomásán gondolkodik, tehát tulajdonképpen teljes mértékben öntudatlan állapotban leledzik. Létezik azonban egy olyan lélekrésze is az embernek, amely egy idő után, és főként a világból érkező különféle pofonok és csalódások hatására (jó esetben) Nikodémussal együtt ébredezni és eszmélni kezd, tehát fokozatosan elkezdni belátni, hogy valami igencsak hibádzani látszik ebben az úgynevezett "mai világban", és a felismerés folyamatának egy pontján keresni kezdi a megoldást. Számos megközelítés vallja, hogy Nikodémust tulajdonképpen maga a zsidó főtanács (amelynek maga is tagja volt) küldte el, mintegy kémkedni Jézus körébe, azaz tehát egyfajta beszivárgó személy szerepét töltötte be, akinek feltehető célja volt Jézust valamiféle ordas eretnekségen kapni. Mindazok számára azonban, akik némiképp járatosak a lélektan tudományában, a történet lapjairól világosan kitűnik, hogy Nikodémust feltehetően még vaskos kötelekkel sem lehetett volna távol tartani attól, hogy Jézushoz közeledjék, így tehát ő képviseli a történetben mindazon lélekrészeket, amelyek idővel mindennél jobban kezdenek vágyani és törekedni az Igazság felé. Nikodémus ugyanis a saját, valószínűleg kimagasló életszínvonalat biztosító társadalmi betagozottságát tette kockára avégett, hogy az éjnek leple alatt Jézushoz siessen, és Vele elképesztő mélységű gondolatokról társalogjon, mindebben pedig egy valós megtérésre, valóságos conversiora irányuló törekvés és szándék valósul meg. Nikodémus tehát maga mögött hagyni látszik a zsidó főtanács által képviselt eltévelyedést, és ezzel egyúttal közeledni kezd afelé a valóságos, belső fényforrás felé, amelyet Jézus és az Ő tanítása képvisel ebben a történetben.

Nem véletlen továbbá azon kitétel, hogy Nikodémus az éj leple alatt teszi meg a Jézushoz vezető utat. Juan de la Cruz ismert művében, "A lélek sötét éjszakája" címen publikált írásban arra hívja fel a figyelmet, hogy a lélek valós megtérése (tehát nem az a fajta hőzöngő betérés valamelyik vallási irányzatba, amely mainapság oly gyakorinak és tipikusnak nevezhető) természetéből fakadóan egyfajta belső éjszaka során és által valósul meg. Az igazi conversio előkészítő fázisa a lélek sötét éjszakája képében megjelenő lelki krízis, amely voltaképpen hasonlatos ahhoz a teljes kollapszushoz, amely a halál pillanatában is megtörténik az emberrel. Ennek az időszaknak során elveszíteni látszik minden fogódzóját, életét kilátástalannak, értelmetlennek és tartalmatlannak ítéli meg, és úgy kezdi érezni, hogy önmagával együtt Istent is elveszíteni látszik valahol a rengetegben. A legtöbb személy esetében ilyesfajta sötét éjszaka szükségeltetik ahhoz, hogy feltegye a végső kérdést, vagy kérdéseket önmagára, a saját létére és sorsára vonatkozóan. Jó esetben ez időtájt eléri valamiféle tanítások a valódi bölcsesség-hagyományok ismeretére vonatkozóan, amelyek mellett tudatos döntése által elköteleződve végső soron odaszenteli magát az Igazság keresésére. Ilyen folyamat során érkezhethet el az a fajta tudatváltó pont, amelynek a keretein belül az egyén tulajdonképpen valóban elkezdni kimunkálni magában mindazt, amit a lélek sötét éjszakája során önmagában megtalált, azaz a belső, titkos fényforrást. Ebben a megközelítésben tökéletesen kirajzolódhat számunkra annak fontossága, hogy Nikodémus miért éppen éjszaka, a lélek sötét éjszakáján indul el Krisztus keresésére, és miért éppen ekkor találja meg Őt. Lelkünknek ez a kereső területe, amelyben a modern világgal kapcsolatban felmerült a kétely, elhagyja a materialitást, a világi attitűdöt jelképező zsidó főtanácsot, azaz

a tévelygés útján járó lélekterületeket, és hosszas éjszakai botorkálás után végső soron eltalál ahhoz a belső, ragyogó fényforráshoz, amelyet a Kabbalah hagyománya a Bennlakozó Krisztusnak, azaz a lelkünkben lakó Isteni Lényegiségnek nevez.

A vízből és Szent Lélekből való újjászületésre vonatkozó krisztusi tanításról azért is érdemes alapos módon megnyilatkoznunk, mert korunkban számtalan, önmagát gnosztikusnak nevező, ám valójában lényegét tekintve inkább valamiféle neo-gnosztikus csapásirány követésére elszegődött, zömében divatezoterikus és álspirituális irányzat hivatkozik erre az evangéliumi tanításra úgy, mint a reinkarnáció tanára vonatkozó valós, megdönthetetlen erejű bizonyítékra, amelyet még az erőteljes egyházi cenzúra sem bizonyult képesnek kiirtani az Írások lapjai közül. Itt azonban, és főként a tradicionális bölcsélet irányában önmagamat elkötelezettnek valló gondolkozóként egyértelműen szükséges rávilágítanom, hogy ilyen jellegű rejtett, a reinkarnáció divatos értelmében való tanítását célzó tartalom jelenlétéről egyszerűen szó sincsen. Bármilyen neo-gnosztikus és divatezoterikus irányzat, vezesse vissza önmagát bármilyen régre, ebben a kérdésben egyértelműen tévúton jár, amikor a reinkarnáció doktrínájának rejtett jelenlétéről beszél az Írásokban. Jézus Krisztus ugyanis sohasem tanított olyasfajta dolgokról, amelyeket a mainapság divó irányzatok a reinkarnáció kérdéskörét illetően vallanak, és még pontosabban fogalmazván ezzel egyúttal azt is kijelenthetjük, hogy egyetlen komoly, igazi és autentikus bölcsességtradíció tanításában sem érhető tetten olyasfajta gondolati konstruktum, amely megfeleltethető lenne az elsősorban a New Age mozgalomhoz köthető, eleve hibás reinkarnációs felfogásoknak. Ennek megjegyzése és éles



tudatosítása rendkívül fontos, ugyanis mindenképpen középponti kérdésről beszélünk akkor, amikor az ember túlvilági sorsára tereljük a szót. A mainapság modern korunk különféle ezoterikus irányzatainak körében reinkarnációs doktrínákként terjedő gondolatok ugyanis legfeljebb olyan módon vannak jelen a nagy világvallások tradícióiban, hogy azok csupán a legvulgárisabb népi vallásosság gondolatvilágában kerülnek elő, és természetesen ott sem pozitív színben feltüntetve. A modern nyugat reinkarnációra vonatkozó felfogása voltaképpen egy erőteljesen infantilizált és kiforgatott gondolati rendszer, amely lényegét tekintve nem sokban tér el a lehető legközöségebb materializmustól. Érdekes összevetésre nyílhat lehetőségünk, amennyiben rámutatunk arra, hogy amíg nyugaton a reinkarnáció legtöbb esetben a fejlődés, a tanulás, a spirituális gazdagodás lehetőségét hordozza magában, és ezzel egyúttal a szabaduláshoz vezető lépcsősorok egy-egy fokának tudható be minden egyes leélt élet, addig az autentikus és tradicionális bölcsesség hagyományok tanításában a földi keretek közé való újraszületés a lehető legsúlyosabb kimenetek egyikének számít, amelyet a gyakorlók minden igyekezetükkel megkísérelnek elkerülni. Voltaképpen szó sincsen arról, hogy a lélek egy szerencsésebb inkarnáció keretein belül folytatja a fejlődést, amely így egyre és egyre magasabb fokokon valósul meg minden egyes újabb életben, hanem alapvetően olyasfajta csapda nyilvánul meg az újabb megtestesülésben, amely tulajdonképpen mindennek nevezhető, csak éppen szerencsésnek és pozitívnak nem. A tradicionális tanok elvetnek minden olyasfajta magyarázatra irányuló törekvést, amellyel a New Age ezotéria képviselői próbálkoznak minduntalan, már-már szélsőségesen is a dogmatizmusba hajló színezettel.

Mindezekkel az értelmezési megközelítésekkel azon a ponton jelenik meg a probléma, hogy ezen elméleteknek a követői rendszerint az egész materiális életet úgy élik meg, hogy voltaképpen eszük ágában sem áll az abból való szabadulás lehetőségének a minél elkötelezettebb módon való keresése. Esetükben az élet szinte csakis és kizárólag a mindennapokba való belevetetés jegyében telik, és állapotuk, amennyiben lehet így fogalmazni, szinte tragikusabbnak nevezhető még azokénál is, akik a materializmus legszélsőségesebb változatait vallják. Egy ilyesfajta lelkülettel rendelkező személy esetében ugyanis még mindig adódhat lehetőség arra, hogy a világ szörnyűségeit látván szemei egy ponton megnyílnak az Igazság irányában, egy amolyan divatezoterikus személlyel kapcsolatban azonban ilyesmit aligha feltételezhetünk, ők ugyanis rendszerint kiváló ideológiát teremtenek a materiális létben való elmerülésre olyan módon, hogy azt valamiféle bizarr és kiforgatott spirituális köntösbe öltöztetik. Az autentikus bölcsesség hagyományok azonban sohasem buzdítanak arra, hogy egy jobb újrászületés lehetőségének megragadása érdekében éljük tovább materiális létünket, persze néminemű spirituális nyitottsággal megfűszerezvén, hanem mindenkor és minduntalan olyan lehetőségként sejtetik fel a reinkarnáció folyamatát, amelyet minden erőnkkel el kell, hogy kerüljünk. Egy valódi, gyakorló hindu, vagy buddhista személy számára az élet éppen annak jegyében telik, hogy egy későbbi újrászületés lehetősége egyértelműen kizárható legyen. Korunkban ugyanis elképesztően sokan takaróznak azzal, hogy amit ebben az életünkben lustaságból, az elköteleződés hiányából, avagy pedig az érzéki örömök élvezete érdekében nem cselekszünk meg, azt majd mintegy bepótolhatjuk egy remélhetőleg fényteliőbb, következő életünkben, ez azonban

metafizikai szempontból éppen olyan módon tekinthető téves vélekedésnek, mint ahogyan egyes személyek mindennél jobban bíznak és remélnek egy tisztán és kizárólag kívülről érkező megváltás lehetőségében. Mindennél könnyebb ugyanis elintéznünk önmagunk gyarlóságának és emberalatti voltának kérdését azzal, hogy majd egy következő életben bizonyára jobban tesszük a dolgunkat, vagy azzal, hogy majd a hitünk által megváltásra juthatunk, közben pedig éljük tovább a magunk lélektelen életét, gátlástalanul lopunk, csalunk és hazudunk, másokat pedig még annyira sem tartunk, mint amennyire bálványokká emeljük szeretett okostelefonjainkat és gépjárműveinket. Gnosztikus szempontból azonban egyértelművé szükséges tennünk, hogy ilyen lehetőségekben egyszerűen nem érdemes, és nem is lehetséges reménykednünk, legalábbis nézőpontunk szerint rendkívül nagy volumenű csalódás válik annak osztályrészévé, aki egy materiában elmerült lét leélése után további lehetőségek irányában puhatolózik.

Mindaz, amelyet a tradicionális és autentikus tanok a reinkarnáció doktrinális értelmezése kapcsán ajánlanak, az voltaképpen egyfajta regeneráció, tehát olyan folyamat, mint amikor (Hamvas Béla példájával élve) egy fa levelet hoz. A levél minden egyes évnek egy bizonyos szakaszában elszárad, lehull és elkorhad, a helyébe pedig új levelet növeszt a fa. Maga a törzs szinte végtelen számú új levél előállítására képes, de ugyanazt a levelet sohasem hozza a világra többé. Ahogyan tehát a törzs is a fa, és a levél is a fa, egyáltalán nem mindegy, hogy melyik válik az azonosítás és azonosulás fókuszává. Amennyiben önmagunkat a testi hordozónkkal, avagy a részben biológiai, részben pedig tapasztalataink és élményeink eredményeként kialakuló, meglehetősen ingatag és változékony

személyiségünkkel azonosítjuk, akkor azonosulásunk tárgya voltaképpen nem terjed tovább a levélnél, amely azonban az életnek egy pontján menthetetlenül elveszik, és a helyére növe új levél, légyen bármennyire is hasonlatos a korábbi darabhoz, mégsem lehet sohasem ugyanaz a levél. Amennyiben azonban önmagunkat (és alapvetően ez képezné a célját az emberi létnek) képesek vagyunk visszavezetni a Törzs, Gyökér és Forrás lényegiségébe, akkor a testi hordozónk és vele együtt a pszichénk megsemmisülését nem követi a teljes pusztulás, ugyanis a Törzsbe, azaz Istenbe kapcsolódott öntudat túlélheti a halált. Ez tehát az a fajta üdvösség és megváltás, amelyben a vallások remélnek, és amelynek elérése az ember alapvető feladata. Amennyiben nem vagyunk képesek túllépni a levéllel való azonosulás szintjén, addig valóban újabb és újabb leveleket generál majd helyettünk a törzs, ezek azonban egyáltalán nem mi magunk leszünk. Ezt a kérdést a New Age divatezotéria minden igyekezetével próbálja egyfajta "tanulást és tapasztalást segítő, ideiglenes felejtés" tanának bevezetésével súlytalanná varázsolni, mondván avégett nem emlékezünk előző életeinkre, mert az emlékezés csupán összezavarna bennünket aktuális életfeladatunk teljesítése közben, azonban valójában erről egyáltalán nincsen szó. A tradicionális tanítások szerint ugyanis két élet között csupán az átörökített hajlamok, vágyódások és energiák tekintetében érhető tetten néminemű kontinuitás, azonban ezeken kívül semmi másban sem. A testi valónkat és pszichénket megjelenítő felületi tudatosság egy megvalósítást nélkülöző élet esetén menthetetlenül elveszik, és csupán hajlamait adja át egy újonnan felmerülő, felületes tudatosságnak, azonban ezen kívül semminemű kapcsolat nem érhető tetten a két élet között. Teljesen felesleges tehát holmi divatos képzelgésben megragadván abban reménykedni, hogy százegynehány leélt

élet után egyszer csak "összeáll minden". Nem fog. A létet, az én léteget ugyanis egyszer lehetséges megélnem, az a világ, amelyet az én világomnak hívok, a halál pillanatában összeomlik velem, és amennyiben nem haladtam előre megfelelően a magam saját feladatával, jelesül az Isten keresésével, úgy nem igazán állhat lehetőségemben reménykedni bármiben is. Mindaz, amelyet a vulgáris értelemben reinkarnációnak neveznek, csupán borzalmasan elferdített, és nyugati fülre szabott változata az eredeti tanoknak.

Mindazok után, hogy részletesen áttekintettük, mit is nem tanít Jézus a vízből és Szent Lélekből való újjászületéssel kapcsolatban, most tekintsük át egy kissé nagyobb részletességgel mindazt, amit viszont minden kétséget kizáróan ebben a mélységes bölcsességben átadni kíván számunkra. Azt mondhatjuk, némiképp leegyszerűsítvén a kérdést, hogy a mainstream kereszténység vízzel keresztel, Szent Lélekkel pedig bérmál, így tehát a keresztény beavató Szentségek képe rajzolódik ki előttünk. Gnosztikus szempontból mindehhez szervesen kellene kapcsolódnia az Egyházi Rend kilenc fokozatú beavatási ösvényének is, hiszen csakis és kizárólag ezen az úton rajzolódhat ki az a fajta gazdag és sokrétű beavatási tradíció, amely a kereszténységet misztikus módon áthatja, annak ellenére is, hogy a mainstream ágazatokban ez a hagyományvonal meglehetősen korlátozott és korlátolt mértékben és módon rajzolódik ki csupán. Egy gnosztikus szemléletű megvalósítási út során az első lépés, amelyen a törekvő átesik, nem lehet más, mint a Bemérés, azaz a keresztség Szentsége, amelynek felvételét követően a megvalósítás folyamata a további Szentségek felvételében rajzolódik ki, egészen a végső és beteljesült emberfeletti

létállapotot szimbolizáló pontifex, azaz főpap személyében és állapotában. Amennyiben gnosztikus módon közelítjük a kérdést, véleményem szerint eképpen bontakozik ki a tradicionális beavatás útja a kereszténységben, függetlenül attól, hogy ezt a beavatási útirányt az emberiség történelme során viszonylag kevés irányzat valósította meg ebben a formában. Napjaink kereszténysége sajnálatos módon éppen ebben a sajátságos deviációs állapotban létezik, jelesül hogy elveszíteni látszik önmaga beavatási természetét, és önnönmagát csupán az exoterikus vallásosság szintjén hajlandó gyakorolni és megtartani. Mindennek ellenére azonban a kereszténység nem más, mint beavatási út, amennyiben az első Szentség, a Keresztség természete voltaképpen a bemerítésben ragadható meg a maga teljességében. Felvetődik a kérdés, hogy vajon mibe is avatnak be, mibe is merítenek alá a Keresztség felvételének pillanatában. Természetesen nem másba, mint az Istenbe, azaz a bennlakozó Krisztusba, amely tulajdonképpen nem jelent mást, mint Önmagamba, az én végső és teljes valómba való beavatás megtapasztalását. Jézus tanítása tehát kristálytisztán rajzolódik ki előttünk, jelesül abban a kijelentésben, hogy aki nem vízből és Szent Lélekből születik, az nem láthatja meg az Isten Országát. Ez azonban nem azt jelenti, hogy magának a Keresztség Szentségének felvétele elengedhetetlenül szükséges, és egyben teljes mértékben elégséges feltétele lenne az Üdvösség elérésének, ugyanis mindezt sokkalta mélyebb, misztikus módon szükséges értelmeznünk és megélnünk, nem ragadván le az exoteria szintjeinél.

Mindaz, aki nem járja végig azt a fajta megvalósítási utat, amelyet a kereszténység a maga szentségei által számára megjelöl, jelesül az önmagába való beavatás útját, illetőleg

még pontosabban fogalmazván az Önmagamba való beavatás útját, sajnos nem igazán számíthat arra, hogy földi életének elmúltával különösebben előnyös történések várnak majd rá a túlvilágon. Jézus sarkalatos megfogalmazása által nyilvánvaló lehet számunkra, hogy az Isten Országá valójában mibennünk van, azaz azt nem önmagunkon kívül, avagy éppenséggel egy távoli dimenzióban szükséges keresnünk, hanem csakis és kizárólag mibennünk, önnön magunkban. Körülöttünk és bennünk, ahogyan azt maga a Mester mondja. A zsidó misztikus tradíció az Isten Országá kifejezést a Malkuth szóban ragadja meg, amely kifejezés nemcsak, hogy országot, hanem mindezen túlmenően jelenlétet és uralmat is jelöl, tehát végső soron az Istenség Jelenlétét, Isten Uralmát mibennünk. Mindenfajta beavatási útnak, légyen az akár hindu, buddhista, keresztény, muszlim avagy zsidó, voltaképpen ebben rejlik a lényege, jelesül az Istenség Legtisztább és Legteljesebb Jelenlétének realizálódásában mibennünk. Minden ösvénynek erre, és csakis erre kell irányulnia, nem elégedvén meg valamelyik köztes állomás megragadásában és abszolúttá tételében. Voltaképpen itt egyfajta uralmi küzdelemről van szó, amelynek során nem teszünk mást, mint megkíséreljük visszaszerezni önmagunk elveszített uralmát önmagunk felett. Erről a belső küzdelemről szól Jézus egész élete, erről szól maga a Szentírás, illetőleg valamennyi igazi és autentikus tradíció valamennyi Szent Írása. A Beavatás és a Megvalósítás a Gnózis Oszlopai, nélkülük gnosztikus út egyszerűen nem képzelhető el.

Ebben a gondolatkörben megmaradván tegyünk meg egy rövidke, ám annál érdekesebb kitérőt a népmesék világába, ugyanis tudvalevő, hogy a legtöbb népmese ugyanennek a belső küzdelemnek állít nemcsak emléket, hanem egyben

fogódzókat is kínál arra vonatkozóan, hogy miként járható végig az a fajta belső út, amelynek során a szegény ember legkisebb gyermekéből valódi uralkodó válik. Az az Ország, amelyben a szegény ember legkisebb fia lényegében parasztként él, voltaképpen csakis és kizárólag reája vár, hogy benne hatalmi pozíciót szerezzen meg. Amennyiben ugyanis körülnézünk a magunk saját életében, tulajdonképpen nem szükségeltetik túlon túl nagyfokú igyekezet annak belátásához, hogy belső életünknek, belső országunknak alapvetően nem vagyunk az urai. Itt persze egyáltalán nem arra szükséges gondolnunk, hogy képtelenek mutatkozunk kizárni az életünkől az aktuális kormányzatot, vezetőket és környezetet, hanem arra célszerű ráeszmélnünk, hogy még saját gondolati világunknak sem vagyunk az urai, hogy az érzelmeinkről és az indulatainkról ne is beszéljünk. Ezek felett szükséges újfent hatalmat gyakorolnunk, még hozzá egy sajátságos megvalósítási út bejárása során. Szörnyűséges belátnunk, hogy még a saját lelkünkben, saját magunkban sem vagyunk otthon, és középpontunkból időről időre kivetnek bennünket olyan tényezők, amelyek felett (jelenleg még) nem rendelkezünk befolyással. Amennyiben körütekintünk a magunk személyes környezetében, alaposabban is szemre vételezvé a körülöttünk élőket, viszonylag hamar ráébredhetünk arra, hogy az emberek alapvetően indulatvezérelt életet élnek, és a legtöbbjük képtelen mindennemű disztinválásra. Nem képesek erkölcsi értékrendet felvenni és képviselni, és ráadásul még világnézetük sincsen, ugyanis gnosztikus szempontból egyáltalán nem minősül világnézetnek az, hogy valaki jobboldali, avagy baloldali szavazó, konzervatív vagy liberális, nyitott-e, avagy zárt. Az emberek szinte egyáltalán nem képesek az érdemi gondolkodásra, nem képesek a logika megfelelő alkalmazására, és a maguk korlátolt sémái közül sem



igazán tudnak kitörni. Így tehát, amennyiben újfent rátekintünk a magunk saját, belső világára, a legtöbbünk számára egyszeriben nyilvánvalóvá válhat, hogy nemcsak a király, de még a legutolsó paraszt hatalmi helyzetét sem igazán lehetünk jogosultak birtokolni és képviselni, a mi saját világunkban. Amíg képtelennek mutatkozunk teljes és totális uralmat gyakorolni önmagunk gondolati és ösztönélete felett, addig a Királyság elnyerésére nem igazán számíthatunk, pedig mindannyiunk sorsa és végzete alapvetően ez volna. Mindenfajta beavatás voltaképpen egyfajta út, amely arra irányít bennünket, hogy saját belső világunkban a rabszolga létállapota helyett a királyi uralmat és méltóságot valósítsuk meg.

Minden igyekezetünknek arra szükséges irányulnia, hogy ezt a fajta uralmat, ezt az Isteni Jelenléletet önmagunkban megismerjük és megalapozzuk, máskülönben hogyan is gondolhatnánk arra, hogy bármifajta változást képesek lehetünk önmagunk körül véghezvinni. Mindazon borzalmak, amelyek a világi létet körülszövik, voltaképpen nem fakadnak másból, mint az ember borzalmas kizuhantságából, amelyet Önmagával, az Isteni Jelenléttel kapcsolatban él meg. Világunk kríziseit nem válik képessé megoldani egyetlenegy vallás, világnézeti keresztrendszer és társadalmi berendezkedési forma sem, ugyanis a válság megoldását elsősorban önmagunkban, és nem pedig önmagunkon kívül szükségeltetik megkezdenünk. Amíg ugyanis nem születünk újjá vízből és Szent Lélekből, azaz nem valósítottuk meg az Istenség Jelenlétét önmagunkban, addig nem várhatunk semmiféle pozitív irányú változást a világban sem. Nem a véletlen műve az, hogy a tradicionális szerzők a legmagasabb és legfejlettebb államformaként az úgynevezett abasileia, azaz a

királynélküiség állapotát nevezik meg, amely azonban egyáltalán nem jelent egyet holmi anarchista, avagy demokratikus berendezkedéssel. A királynélküiség a maga eszményi értelmében olyan állapotot sugall, amelyben azért nincsen szükség királyra, mert minden egyes ember képes megjeleníteni az uralkodói potenciálokat önmaga körül és önmagában, és szükség esetén bármelyikük képes lenne a király szerepét betölteni, amennyiben valamiféle történés ezt indokolttá tenné. Ebben az állapotban szükségtelen, hogy az embereket felülről, mintegy bábként rángassák, hiszen itt nem tömegekről, hanem Urak és Úrnők közösségéről beszélhetünk. Jelenlegi állapotában az emberiség egésze azonban egyáltalán nem alkalmas ilyesfajta eszményi állapotok megvalósítására, így csupán egyedi és egyéni vállalatok formájában érhetőek tetten olyan kezdeményezések, amelyeknek keretein belül egyéni keresők önmagukban próbálják megvalósítani ezt a királynélküiséget, azaz a királyi uralom megvalósítását és megélését saját belső világuk felett.

Természetesen mindezekre a felvetésekre rögvest megtalálni látszik minket a válasz a mainstream vallásosság részéről, amely szerint az ember eleve annyira gyarló, és kilátástalan helyzetben leledző kreatúra, hogy ilyesfajta gigantikus vállalatokra eleve képtelennek mutatkozna. Mindez persze bizonyos fokon akár igaznak is lehetne nevezhető, azonban a gnosztikus perspektíva még ennek ellenére is visszavonhatatlanul és végérvényesen hitet tesz amellett, hogy az Istenség eleve valamennyi embert a szentségre teremtett, és az ember célja nem ragadható meg másban, mint ennek az átszentelődésnek, mondhatni átistenülésnek a megvalósításában. A szamszára forгатagából ugyanis nem lehetséges önmagunk különféle alulmúlásai által kitörni,

hanem az út csakis és kizárólag felfelé keresendő, tehát önmagunk fokozatos és folyamatos felülmúlása által kell önmagunkat mintegy visszavezetni az Istenhez. Korlátolt önmagamból kiindulván különféle lépések sorozata által kívánom magamat eljuttatni a királyság állapotára, azaz az önmaga belső világa felett uralmat gyakorló ember lelkeségére.

Gondolatmenetében Jézus Krisztus a lélekből született emberek jellegzetességeiről beszél, amely jellegzetességeket "a szél ott fúj, ahol akar..." kezdetű bölcsességmondásában fogalmazza meg. Bennem személy szerint sokadjára vetődik fel életem során a kérdés, hogy vajon milyen is valójában egy lélekből született ember, tehát olyasvalaki, aki a beavatási útra lépve a belső királyság ideálját önmagában valamilyen fokon már megvalósította. Sajnálatos módon eddigi éveimnek folyamán nem találkoztam ugyanis kimondottan nagy számban ilyenfajta megvalósított emberekkel, de még csupán olyanokkal sem sűrűn, akik ennek az állapotnak legalább a közelébe eljutottak volna, így csupán meglehetősen korlátolt tapasztalataim alapján mondhatok bármit is. Jézus megfogalmazása szerint egy szellemileg előrehaladott ember voltaképpen olyan, mint a szél, avagy a lélek, tehát egyfajta megfoghatatlanság állapotában létezik. Semmi esetre sem azokról van tehát szó, akik önmagukat mindenféle megvilágosodott tanítóként, avagy guruként előadván kürtölik bele a világba önnön nagyszerűségük megvallását, de még csak olyanokról sem lehetséges feltételezni kimondottan magasnak számító szinteket, akik ugyanezt az önközpontúságot valamiféle álszerénység hamis maszkjába próbálják bújtatni. Mindkettő "változatát" a spirituális csalóknak, tehát mind a hőzöngőt, mind pedig az álszerényt illene minél messzebbre elkerülnie minden, önmagát komolyan és komolynak gondoló

gnóziskeresőnek.

Az igazi szellemi embert nem lehetséges hétköznapi kategóriákba illeszteni, ugyanis elsősorban a megfoghatatlanság az, ami ezeknek a személyeknek a sajátja. Egyfelől érezzük (persze amennyiben képesek vagyunk még egyáltalán érzékelné a szentséget), hogy esetükben valamiféle rendkívül magas szellemi színvonalról van szó, azonban ezt a fajta szellemi színvonalat mégsem lehetünk képesek megragadni a hagyományos úton, hanem csakis és kizárólag misztikus módon. Az ilyen illetők ugyanis sohasem hözöngenek, és nem is áll szokásukban huszonötödszörré is elmondani önmagukkal kapcsolatban, hogy mennyire komoly, hiteles, magas nívóval rendelkező és igaz embereknek tartják önmagukat, illetőleg az ugyancsak magamutogató önreklámozás gyanánt megnyilvánuló álszerénység is messzire elkerüli őket. A szellemi embernek hallani lehet a zúgását, de nem lehet tudni, hogy honnan jön, mint ahogyan azt sem, hogy hová megy. Életem egyik legkedveltebb mondása nem más, mint egyfajta tanács: "Próbálj úgy élni, hogy ne vegyenek észre ott, ahol vagy, de nagyon hiányozzál onnan, ahonnan elmentél", és ebben a tanácsban kirajzolódik a magas szellemi szinteket megvalósító embereknek az ételle szemben megnyilvánított attitűdje is. Amennyiben valahol munkálkodik az ilyen ember, ott nem kürtölteti szét önmaga körül önnön nagyszerűségét, szaktudását és tekintélyét, hanem csendben fáradozván végzi feladatait, azonban mindezt mégis olyasfajta magas nívóval teszi, hogy eltűnését követően egyértelműen bebizonyosodik a hiánya. A legtöbb esetben egy-egy szellemi ember a hiányát csupán akkor fedezik fel, amikor már nincs jelen valahol, illetőleg radikálisabban fogalmazván azt mondhatjuk, hogy akkor veszik észre azt, hogy egyáltalán ott

volt, amikor már nincsen jelen az adott környezetben és közösségben. Ő az, aki a rejtekben véghezviszi a cselekedeteket, nem kürtöltet önmaga körül, mindennapi életében és cselekedeteiben lágy, ám ugyanakkor nyoma van annak, amit mond, súlya van a kijelentéseinek, lényegisége van a gondolatainak. Ilyen a spirituális értelemben már valamit megvalósított ember.

Jézus Krisztus ebben az evangéliumi szakaszban beszél a Mennyekbe való felmenetelről és az onnan való alászállásról, valamint önmagáról, mint az emberfiáról. A héber nyelvben az emberfia kifejezés valójában többes számban értelmezendő, azaz célszerű volna inkább az emberek fiai, az ember fiai, avagy az emberek fia kifejezést használni a csupán egyes számban megragadható emberfia kifejezés helyett. A gnosztikus létszemlélet a szellemi megvalósítás útján járókat nevezi így, azaz olyasvalakiket, akik nem tartanak az önmaguk legmélyébe való alászállás gesztusának megtételétől, azaz szimbolikusan leszállnak a Mennyből, majd pedig oda ismételten vissza is térnek. A gnosztikus létélmény lényege az önmagunkba, azaz önmagunk poklaiba, önmagunk mélységeibe való alászállás, és az ott leledző kincsek felfedezése, felszínre hozása és kimunkálása. Amikor gnosztikusként Istent keressük, akkor nem valamiféle külső tényezőben, avagy külső tényezőként keressük, hanem voltaképpen Rúmi szavaival élve a saját szívünknek legmélyén próbáljuk fellelni Őt. A bölcsesség hagyományokban a szív a spirituális középpontot jelenti, azaz a szívben való Isten megtalálás élménye voltaképpen annyit tesz, hogy önmagam középpontjában találok meg az Istent. Nem kifelé, hanem éppen ellenkezőleg, befelé keresek, és önmagam középpontjában, önmagam eredeti valójában találok az Istent.

Senki nem lehet képes mennyei önmagába elérkezni, amennyiben nem járta végig ezt a fajta utat a Pokloktól fölfelé. Buddhista terminológiában mindez annyit tesz, hogy az emberfiának alá kell szállnia a Mennyekből, majd a Poklok legmélyét megjárva oda vissza is kell térnie, illetőleg egy ponton túl szükséges megvalósítania azt a képességet, amely a szamszára és a Nirvána közötti tudatos transzformációt lehetővé teszi számára. Világosabban szólván képesnek kell lennie a Poklokat Mennyekké alakítani, illetőleg szabadon vissza, így tehát tudatos módon szükséges végrehajtania a mozgást és mozgatót e kettő között. A keresztény hagyományokban ennek a fajta műveletnek a meglehetősen elfátyolozott emlékét érhetjük tetten akkor, amikor a mindennapok megszenteléséről, avagy a Mennysországnak a Földön való megnyilvánításáról hallunk, igaz ugyan, hogy a mainstream kereszténység mindezt csupán erősen lehatárolt és korlátozott formában képzelel el.

Ugyancsak érdekes gondolatokra bukkanhatunk akkor, amennyiben az evangéliumi szakaszt tovább elemezvén a hit és az ítélet kérdésköréhez érünk. A protestáns teológiában kulcsszerep jut a hit primátusát hirdető Sola Fides tannak, tehát a hit általi megváltás tanának, amelynek értelmében a megváltás és üdvözülés egyetlen záloga a Jézus Krisztusba vetett hit. Gnosztikus szempontból azonban ennél sokkalta többről van szó, jelesül annak a jézusi megnyilatkozásnak a középpontba állításáról, amely szerint nem mindenki jut be a Mennybe azok közül, akik Jézus Krisztust uruknak elismerik, hanem csakis azok, akik megtartják, azaz megvalósítják önmagukban az Ő parancsolatait és tanításait. Egyértelműen tetten érhető tehát Jézus Krisztus szavaiban, hogy egyáltalán nem elegendő a hit ahhoz, hogy valaki szabadulását elnyerje,

mint ahogyan azt a juhok és kecskék különválasztásáról szóló példázatban is olvashatjuk. Senki sem kéri tehát számon az embertől azt, hogy valójában milyen dogmatikai háttérrel fogadott el önmaga számára megvallásra alkalmasnak, hanem csakis és kizárólag azon van a hangsúly, hogy mit sikerült megvalósítania a krisztusi ideálból. Ezen a ponton ismételtén szükségessé válik annak egyértelművé tétele, hogy ezen előbb említett ideálnak a megvalósítása korántsem csupán erkölcsi vetülettel bír, tehát az üdvösség elnyeréséhez egyáltalán nem elegendő úgymond jó, avagy rendes embernek lennünk, és még kevésbé számít elegendőnek az, amennyiben valaki hibátlanul megfelel valamiféle társadalmi konszenzuson alapuló standardnak. Itt voltaképpen csakis az számít, hogy valaki miként munkálta ki önmagában a Bennlakozó Isteni Jelenlét jelenvalóságát, és miként képes azt megőrizni és megnyilvánítani életének (és halálának) különféle szituációi között. Természetesen az úgynevezett "jó ember" sem számít teljes mértékben elveszettnek, ugyanis ő legalább a Pokoltól megmenekülhet, azonban a gnosztikus értelemben vett célba éréshez ennél valamelyest többre van szükség. A gnosztikus ugyanis nem elégszik meg azzal, hogy mintegy "éppen megússza a Poklot", hanem egyenesen az Istenség Lábának Zsámolyához igyekszik, és arrafelé veszi az irányt.

Mindazok tehát, akik ezt a belső embert, önmagunknak a hétköznapiasságot meghaladó verzióját megvalósítják, nem esnek majd az ítélet alá, hanem életüknek bezárultával kiszabadulhatnak a materiális világ örvényléséből, és az öröklét jutalma lesz ajándékuk. Az ilyen istenember lesz az, aki üdvösséget szerez a világnak, azaz mivel elsősorban belső történetről van szó, úgy is mondhatnánk, hogy én vagyok az, aki a krisztusi létideál megvalósítása által üdvösséget szerezek a

magam saját, belső világának, persze az Isteni Áldások és Kegyelemek hathatós támogatása mellett. Amennyiben tehát én magam a saját belső világomban hiszek abban, hogy az istenemberi létezés mód, azaz az emberfeletti ember életideálja megvalósítható, és ezt a fajta létállapotot meg is valósítom, akkor az én világom az üdvösségre jut, azaz az Istenség Jelenléte és Uralma megnyilvánulhat benne. A Belső Krisztusként megvalósított Valóság üdvösséget szerez tehát ilyen módon az én világomnak is, megváltván mindazt, ami korábban bennem megváltásra szorult. Az Üdvösség megszerzése minden egyes esetben vagylagos, tehát nem lehetséges, hogy az ember egyszerre üdvösséget is szerezzen, és egyben a kárhozatra is jusson. Aki gonoszat cselekszik, és életidejének túlnyomó többségét az Istenségtől való elvágottság határozza meg, annak megtermett gyümölcsei szereznek majd kárhozatot, aki azonban az Istennel és az Istenben viszi véghez megszentelt cselekedeteit, az végül az általa termett jó gyümölcsök által jut az üdvösségre. Az olyan ember szavának, aki önmagát megvilágosodottnak, szentéletűnek, avagy krisztuskövetőnek nevezi, életmódja és tettei azonban ellentmondanak a krisztusi ideálnak, voltaképpen nem lehetséges hitelt adni. Függetlenül attól, hogy milyen spirituális rangot, címet, avagy titulust birtokol valaki, amennyiben cselekedetei gonosznak és istentelennek mutatkoznak, az illető a Világosság irányában tanúsított gyűlöletéről tesz bizonyosságot általuk. Mindazok azonban, akik tetteiket az Igazsághoz, mégpedig az Isteni Igazsághoz szabják (és itt nem valamiféle részleges igazságot, hanem a bennlakozó és megnyilvánuló Logos esszenciális Igazságát, az örökérvényű és megmásíthatatlan Valóságot értjük), és az Igazságot a maga teljességében, belsőleg megélvén hajtják végre, jó esélyét láthatják annak, hogy a túlvilágot valamilyen fokban (és itt



célszerű minél magasabb fokokat kijelölni önmagunk számára) megtapasztalhatják.

Ugyancsak fontos szempontként mutatható be azon kijelentés, hogy aki cselekedeteit nem az Istenben viszi végbe, azaz nem az Istent tekinti önmaga és minden cselekedete Végső Forrásának, annak jótéteményeinek metafizikai szempontból nem sok értelme van. Mindenképpen látnunk kell, hogy pusztán jó embernek lenni egyáltalán nem elegendő ahhoz, hogy valaki a spirituális megvalósításhoz közelebb kerüljön. Itt ugyanis alapvetően arra van szükség, hogy a személy az Istenség felé törekedjék, és a Vele való direkt, személyes és misztikus találkozás, megtapasztalás irányába kormányozza életét. Szükséges tehát, hogy tetteit az Istenben vigye végbe, tehát végső soron realizáljon önmagában valamicskét az Istenből, és cselekedeteit annak fényében vigye végbe, hogy megérti cselekedetei forrásának mibenlétét. Mindennemű Istenben végbevitt cselekedet Forrása és Célja egyaránt Istenből kell fakadjon, és Beléje kell, hogy visszatérjen is. Az Istenséggel való kapcsolatunkat minduntalan meg kell erősítenünk, szüntelenül egyre szorosabbra kell húznunk, hogy előremozdítsuk cselekedeteink beágyazódását az Istenbe. Amennyiben önmagunkat egyre inkább önmagunk központjába irányítjuk vissza, és ebben a középpontban Istennel találkozunk, akkor bizonyos idő után magunk is megtapasztaljuk önmagunknak és cselekedeteinknek az Istenben való kiteljesedését. Mindezt önmagunk belső szentélyében, a szívünk legbelsőbb szobájában, azaz lelkünknek legmélyén szükséges megélnünk, azaz nem szükséges, hogy önmagunk körül különösebb csinnadrattát csapjunk, hanem bőven elegendő, amennyiben a saját, személyes Istenkapcsolatunk által megtermett jó gyümölcsöket

osztjuk meg a külvilággal. A kapcsolat maga senkire sem tartozik, azonban a belőle fakadó spirituális és szellemi javak másokkal való megosztása kimondottan üdvös és előremutató aspektusa lehet életünknek.

A szellemi ember nem evilági ember, és evégett nem is ildomos, hogy keveredjen azzal, ami ehhez a világhoz tartozik. Benne a szellem többlete világít, és egy minőségileg magasabbrendű világ nyilatkozik meg benne. Nem veszik el és nem fulladozik orrcsúcsig a jelenlegi világ visszataszító játszmáiban, hanem egyes egyedül annak megerősítésén és elmélyítésén fáradozik, ami az Istenhez tartozik, ugyanis a halált végső soron csakis és kizárólag az élheti túl, amely lényegileg a magasrendűhöz tartozik. Ami a testből születik, az test, ami a lélekből születik, az lélek, így tehát mindaz ami a testhez, azaz a világhoz, az anyagiakhoz tartozik, végső soron osztozni fog a világ végzetében. Mindaz, amelyet viszont a törekvő önmagában a lélekből megvalósított, az képezi részét a léleknek és az Istennek, és ez az, amely így osztozhat a halhatatlanságban, amely az Istenség természete. Mindaz, amely bennünk örök, az valójában öröktől fogva létezett, létezik legbelül jelenleg is, és mindenkor létezni fog, és ennek az örök Isteni Szikrának a kimunkálása képezi minden gnosztikus kereső igazi életfeladatát.

## **A divat-ezoterikus és álspirituális irányzatok, rendszerek és személyek ténykedéséről...**

Egy jelentős terület, amelyen önmagamat felülbírálni mutatkozom kénytelennek, az a liberalizmushoz és a kritikátlan elfogadáshoz, toleranciához és korrektséghez való viszonyomat illeti. Amikor 2013 nyarán végérvényesen elhatárolódtam a mainstream keresztény egyházaktól, egy akkori ismerősömnök hatására a szabad, liberális kereszténység, és ezzel együtt a szabad, posztmodern, liberális világ eszményképe ragadott meg. Elfogadásra és elismerésre szomjas személyiségem szivacs módjára építette önmagába annak meggyőződését, hogy amennyiben rendes, kedves, korrekt, elfogadó, széles látókörű, nyitott, modern és haladó gondolkodású embernek akarok számítani, akkor kritika nélküli igenléssel, elfogadással és bevállalással szükséges viszonyulnom mindahhoz és mindenkire, amivel és akivel csak találkozom. Egy ideig (ezt sohasem fogom tagadni) lenyűgözött ennek a világnak a sokszínű pezsgése, azonban néhány esztendőn belül arra lettem figyelmes, hogy csakhamar mintegy széthullani látszott a lábam alatt a talaj. Választott szakágam, a pszichológia relativizáló viszonylagossága, és az erkölcsöt emberi viszonyulások és döntések függvényévé degradáló szabadossága nyomán egy ideig elhinni látszottam, hogy a liberális világ képes korlátlan szabadságot biztosítani az embernek, és valóban az a fokú elfogadás, nyitottság, tolerancia és széles látókörűség fogad majd, amelyre előzőleg számítottam. Mondanom sem kell talán, hogy kevés dologban csalódtam akkorát, mint a liberális áramlatokban, és sajnálatos módon kénytelennek mutakoztam megtapasztalni azt, hogy ez

a fajta relativizáló viszonylagosság meglehetősen könnyedén mutatkozik meg akkor, amikor az egyéni érdekek mások felé helyezése a cél. Ami az egyik oldalon nyitottságot, elfogadást és megértést vár el, az a másik oldalon rögvest megtagadja tőlünk ugyanezt, amennyiben az érdekei úgy kívánják, mi pediglen ugyanolyan gyorsan válhatunk egy adott hatalmi tényező rabszolgájává, mint ahogyan annak előtte az a hatalmi tényező egy másik pillanatában a tenyerén hordozott bennünket. Csakhamar avval szembesültem, hogy a liberális világban, ahol elvben (!) mindenki egyenlő esélyekkel indul, és ugyancsak elvben (!) mindenkinek a jogai érvényesülnek, számomra valahogyan, a nagy szabad versenyben ugyanúgy a legalacsonyabb és legalantasabb szerep jutott, mint ahogyan számomra a társadalom mindig is megajánlani próbálta azt. Nem kicsiny mértékű Isteni Gondviselés szükségeltetett ahhoz, hogy ép bőrrel (és lélekkel) megússzak egynémely szexuális zaklatást, illetőleg elkerüljem azt, hogy különféle hatalmi visszaélések áldozatává váljak, mindezt úgy, hogy az egész jelenség be volt csomagolva a nagy szabadosság és szabadság álcájába. Teljes mértékben a Gondviselés sajátságos jelenlétének tudhatom be, hogy bár minden igyekezetemmel azon voltam, hogy elég lazának, elfogadónak, modernnek és nyitottnak mutakozzak ezeknek a köröknek számára, hogy elfogadást nyerjek, valami legbelül mégis határozottan NEM-et parancsolt akkor, amikor a helyzetek fokozatosan az erkölcsi leromlás felé vezettek volna.

A liberalizmus viszonylagos és értékeket relativizáló világa szinte észrevétlenül képesnek mutatkozott oly mértékben lerontani erkölcsi és szellemi iránytűm működését (akár az a valódi iránytűvel történik bizonyos ásványok jelenlétében), hogy esztendőkön keresztül teljesen normálisnak

és elfogadhatónak tartottam például azt, hogy egy erkölcsi értelemben nyíltan több sebből vérző személy keresztény főpappá lehet, mint ahogyan azt is, hogy egy másik, ugyancsak több ízben is becsstelenné és gátlástalanná mutakozó egyén szentségi lopás által jusson el ugyanezen pozícióra. Én ostoba fajankó, aki hosszú esztendőkön keresztül őrlődött azon, hogy vajon hol rontotta el az életét, és szinte az örületbe kergette azon tapasztalása, hogy nem találta meg önmagában a hibát. Már-már azt hittem, beleőrülök abba, hogy bármennyire is szerettem volna, mégsem tudtam magamat vádolni a történetek miatt, ugyanis eltompult és mindennemű relativizációt megengedő látásom nem tette lehetővé számomra, hogy stabil és tiszta értékrend birtokában nyíltan kimondjam és annak nevezem az ellenem történeteket, amik azok valójában: becstelen gazemberek becstelen és visszataszító cselvetései, közönséges csalás, megtévesztés, lopás és hatalmi játszmák. Sajnálatos módon nem működik mindaz, amelyet az értékét vesztett és relativizálásra hajlamos, modernkori értékítélet állít, ugyanis bizonyos egyetemes Igazságokat nem lehetséges emberi platformról kiindulván megmásítani és felülbírálni. Szellemi Úton járó emberként egyszerűen nem spórolhatjuk meg magunknak, hogy a Láthatatlan Hangjaként szilárdan és tisztán annak nevezzük a jelenségeket, amik. A becsstelenséget becsstelenségnek, a nyereszkeskedést nyereszkesedésnek, a lopást pedig lopásnak, még akkor is, amennyiben azt keresztény főpapok, avagy önmagukat demokratikusnak beállító "honatyák" követik is el. Léteznek bizony emberalatti, illetőleg még ennél is alacsonyabb szintek, amelyeket nem szabad nem annak láttatni, mint amik valójában. Jelenkori posztmodern világunk (persze tudom, hogy hiba lenne mindezt tisztán a liberalizmus számlájára írni, így ide vezetném többek között és egyebek mellett a materializmust, szellemi nihilizmust, a

tárgyasítást, mint jelenséget, a kapitalizmust, a fogyasztói kultúrát, a relativizmust, fanatizmust és az ateizmust is, mint egyre inkább elhatalmasodni látszó tendenciákat) gyakorlatilag a normalitás szintjére emelt, és így lényegében már teljes mértékben észrevétlenné és elfogadhatóvá tett olyan gyakorlatokat, mint a gyermekek megnyomorítása az oktatásban, a munkások rabszolgasorba kényszerítése, a fiatalok alkoholizmusba, drogfüggőségbe és kilátástalanságba hajszolása, illetőleg egymás alpári és gerinctelen megalázásának, földbe döngölésének és megbecstelenítésének gyakorlatát mind a munkahelyeken, mind pedig a hétköznapi életben, ezeket a megnyilvánulásokat azonban szellemi emberként tisztán és érthetően el kell ítélni és a nevükön kell nevezni, mint ahogyan azt a különféle démoni erőkkal szokás.

Éppen ezért ünnepélyesen bejelentem, hogy részemről véget ért az a korszak, amikor is angyali mosollyal az arcomon nyugtázok, elfogadok, helyeselek, tolerálok és megérteni próbálok minden olyan jelenséget, amelyeket (immáron tudatára ébredtem ennek) nem elfogadni és megérteni kellene, hanem minden erővel küzdeni ellenük. Egyik, számomra sokra tartott gondolkodó imígyen fogalmaz: "az, aki mindenkivel jóban akar lenni, lényegében azt éri el, hogy senkivel sem lesz jóban". Én magam ezt a mondást úgy egészíteném ki, hogy az, aki mindenkivel jóban akar lenni, az végül éppen önmagával nem lesz jóban, és ennek átkát nem egyszer nyíltan már alkalmam tetten érni a magam életében. Úgy láttam be, hogy nem lehetünk sem gnosztikusok, sem misztikusok, sem pediglen szellemi megvalósítók úgy, hogy életünket ne szerveznénk sziklaszilárd értékrend és bizonyos alapvető princípiumok köré, amelyeket még ezen sötét és veszedelmes világgal szemben is védelmeznünk és képviselnünk szükséges.

Ez képezi annak az alapvetően papi és bizonyos fokban lovagi küldetésnek az alapját, amelyet főként a fantázia területén létező, regénybeli ideáljaim szellemében végzek.

Irományom témájaként maradt még egy, igencsak fontos korrekciós feladatom, jelesül annak tudatosítása, hogy a spirituális életben bizony vannak olyan irányok, amelyek egyértelműen tévutat jelentenek mindannyiunk számára. Korábban erőteljesen hittem abban, hogy a spiritualitás a divatos hasonlattal élve olyan hegytető, amelyre sok-sok-sok irányból útvonalak sokaságai vezetnek fel, és a csúcson végül valamennyi találkozik. Saját gnózikeresésem nyomán azonban egyértelműen arra a felismerésre jutottam, hogy ez egyáltalán nem mondható így, ebben a formájában igaznak, és minthogy önmagamat egyfajta spirituális útikönyv írójának is tartom, mindenképpen kötelességemnek érzem, hogy ezt olvasóim felé egyértelműen jelezzem. 2014 tájkán a keresztény vallás szigorú kereteiből szabadulván határtalan örömmel vettem bele önmagamat a New Age és a divatezotéria varázslatosnak és hihetetlen mértékben szabadnak tetsző birodalmába, amely birodalom azonban csakhamar felfedni látszott igazi arcát, jelesül egy olyan hatalmas mocsárvilágot, amelyet Tolkien professzor oly találóan ábrázolt izgalmas regényében. Egyfajta halott lápvilág ez, amely gyakorlatilag önmaga felszíne alatt őrzi mindazok arcát, akik ebben a gigantikus útvesztőben elveszítették a helyes ösvényeket. Nem szeretnék félreérthetően fogalmazni, így szeretném teljes egyértelműséggel kijelenteni, hogy nem szegődtem sem a New Age veszélyeire a figyelmet minduntalan felhívó katolikus lelkipásztor nyomdokaiba, sem pediglen hajdanvolt gnosztikus mesterem példáját sem kívánom követni, aki orthodox hitre térését követően rögvest sátánizmussal és eretnekséggel vádolt

meg minden olyan személyt, akinek nem szerepelt minden második mondatában a Jézus szó, hanem csakis és kizárólag olyan tényezőkre és jelenségekre kívánok rámutatni, amelyekkel utam során egyértelműen szembesültem, és tévútvalójáról a legmesszebbmenőkig meggyőződtem.

Kezdjük egyből a legjellegzetesebb példákkal, ezúttal konkrét néven nevezve azokat. Léteznek a New Age irányzat berkein belül olyan, főként energiagyógyászati irányzatok, amelyeknek lényege abban áll, hogy különféle tanfolyamok során történő, úgynevezett behangolások és avatások által a személy képessé válik különféle gyógyító energiák csatornázására és kiárasztására, mindezt gyógyító céllal. Ezeknek a tanfolyamoknak azonban pénzben kifejezhető ára van, ami bár a mai keresetekhez viszonyítván még Magyarországon sem nevezhető túlon túl borsosnak, azonban a pusztán tény, hogy valaki spirituális erőket anyagi ellenszolgáltatás fejében árusít, már erőteljesen felvet bizonyos mértékű gyanút. Mivel előttem már nem kevesen felvetették annak kérdését, hogy vajon milyen irányzat az, amely az anyagiakat spirituális erők átadásába vonja bele, ezek a kérdéses személyek és szervezetek rendszerint jól csengő érvekkel rendelkeznek az ilyen jellegű kritikáknak a félresöprésére, azonban nekünk magunknak érdemes értelmes emberek módjára ezeken átlátni. Az egyik legjellegzetesebb érv ezek közül, hogy a kérdéses összeget nem a behangolásért és az avatásért kéri el, hanem mindez az egy-két napos tanfolyam díját képezi, amely ugye az ő személyes idejükből megy el, így nekik ezért joguk van a kérdéses összeget elkérni, és persze az örökzöldnek számító, teljes mértékben materiális érv is előkerül, amely szerint ők maguk is fizettek érte anno, így miért is adnák vajon ingyen tovább. Nagyon fontos



azonban megjegyeznünk, hogy bármennyire is értelmesnek hangozhatnak ezek az érvek, és bármennyire is meggyőző módon képesek lyukat beszélni ezek az emberek mások hasába, az alapvető probléma azonban ennek ellenére tetten érhető, méghozzá a következő módon.

Én magam nem állítom, hogy ezek a tanfolyamok, behangolások és csatornázások egyáltalán nem is működnek, és korunk jó materialistáival és "aggódó valódi szakembereivel" ellentétben egyáltalán nem vallom azt, hogy ezek a "mesterek" abszolút sarlatánnak lennének. Ugyanígy azt sem gondolom, hogy ezek az irányzatok egytől-egyig démoni közbenjárás által áradnának ki, mint ahogyan a New Age lelkes keresztény bírálói állítják, az én kritikám ugyanis egészen más területét célozza meg ezeknek az irányzatoknak. Léteznek ugyanis gyógyító erők, ez egészen egyértelmű, azonban ezek minden esetben úgynevezett siddhik, azaz mágikus képességek formájában nyilvánulnak meg a szellemi fejlődésnek egy pontján. Mesterségesen, tehát különféle hétvégi behangolások által kierőszakolni és abnormalis módon meggyorsítani ezeknek a megjelenését voltaképpen olyan, mint a koraszülés, avagy mint amikor egy félig kifejlődött csirkeembriót kibontunk a tojásból. Nem kívánom tovább magyarázni mindezt, ugyanis hiszem és vallom, hogy a fenti két példából értelmes emberek mindezt képesek viszonylag jól megérteni. Minden esetben kimutathatóvá válnak ezen behangolásoknak a káros hatásai, amelyek annak analógiájára képzelhetőek el, mint amikor egy elővigyázatlan idézőmágust az általa életre hívott démonok egyszerűen megsemmisítenek. Persze ezen területnek a képviselői erre a felvetésre reagálván foggal-körömmel viszont állítanak, hogy az általuk kínált behangolásoknak semmiféle káros hatása nincsen, azonban egy

valós szellemi úton járó személynek bőségesen elegendő csupán mélyen belenéznie egy ilyesfajta irányzatot aktívan gyakorló személy szeméibe, avagy eltölteni a környezetében egy-néhány órát, és hamarjában rádöbbenhet korábbi állításaink igazságtartalmára. Rendszerint ezek a káros történések csak lassan fejtik ki a hatásukat, azonban mi sem lehetne szörnyűbb és tragikusabb hatással az emberre, mint amikor éveken, avagy évtizedeken át jár egy tévúton. Egy másik tipikus jelenség, amikor az illető "mesterek" úgy hirdetik kurzusaikat, hogy az általuk kínált tanítást rendes körülmények között évtizedeken át kellene tanulni egy keleti kolostorban, most viszont alig egyetlen hétvége alatt elsajátítható valamennyi tudomány. Bárki, aki szellemi élete során megpróbált már komolyan elsajátítani valamit, egészen pontosan tudhatja, hogy ilyesfajta spirituális bakugrások egyszerűen nem léteznek, tehát vagy megküzdünk szinte minden apró előrehaladásért, vagy keményen megbűnhődünk mindenfajta olyan próbálkozásunkért, amelyek ezeket a gyors megugrásokat mozdítják elő. Nagyon sok olyan spirituális irányzat létezik, amely szinte egyezményesen állítja, hogy a jelenlegi, spirituálisan előrehaladott korban indokolttá vált, hogy a korábban titkos, és csupán a beavatottak számára elérhető tanokat most mindenki számára minimális tanulás által hozzáférhetővé teszik, ilyesmi azonban egyszerűen nem létezik. Spirituális szempontból ez a kor egyáltalán nem az előrehaladás, hanem éppen a hanyatlás jegyében áll, és egyáltalán nem igaz az, hogy a technikai fejlődést majd a spirituális fejlődés is követi fogja. Az egyik legfontosabb és leg súlyosabb spirituális alapvetésünk kell, hogy legyen annak kijelentése, hogy alapvetően egyáltalán nem fejlődő, virágzó és előrehaladott, hanem éppenséggel igencsak hanyatló, sötét és kevés reménnyel kecsegtető korban élünk, amelyben a szellemi

előrehaladás voltaképpen nemhogy nem könnyebbé, hanem egyenesen sokkalta bonyolultabbá és nehezebbé vált, mint korábban bármikor. A vallások gyakorlatilag vagy teljes mértékben súlytalanná, avagy agyatlanul bigottá, ridegen exoterikussá és értelmetlenül a saját dogmatizmusok körül forgolódóvá váltak, a New Age spiritualitás pedig gyakorlatilag egyértelműen nem más, mint különféle tévutak összessége. Hanyatló korban élünk tehát, így az, hogy a korábban titkolt és rejtett tudás elérése mindenki számára lehetségessé vált, egyáltalán nem a fejlődés, hanem éppen a felbomlás, a hanyatlás és a pusztulás jele. Ezek az anyagi ellenszolgáltatás által vásárolható, néhány hétvége alatt elsajátítható képességek jó esetben egyáltalán nem működnek, míg rossz esetben idővel egészen bizonyosan a használójuk ellen fordulnak, így nagyon fontos őket akként kezelni, amik ezek valójában, mégpedig igazán veszélyes tévutak gyanánt.

Egy másik ilyesfajta tévösvény, amelyet mainapság ezoterikus irodalmak sokasága népszerűsít, a különféle rendű és rangú angyalokkal történő kommunikációra épít, ennek módszereit pedig vagy különféle "csináld magad" könyvek és kártyacsomagok, avagy ugyancsak az örökzöldnek nevezhető tanfolyamok segítségével sajátíthatják el az érdeklődők. A probléma azon a ponton adódik, hogy az angyalok az esetek túlnyomó többségében egyáltalán nem működnek ennyire direkt módon, és nem igazán lehetséges őket bárminemű módszerek által "munkára fogni". Mélyedjen el az egyén komolyabb mértékben az angelológia tudományában, és egyszerűen át fogja látni ezen állításomnak hiteles és igaz voltát. Az angyali karoknak voltaképpen kilenc fokozata létezik, és ezek közül csakis és kizárólag kettő, név szerint az angyalok és arkangyalok csoportjai azok, amelyek az egyes

emberekkel időnként kapcsolatba léphetnek. A többiek rendszerint egyáltalán nem avatkoznak az emberi világnak dolgaiba, hanem a személyükre szabott feladatok és szerepkörök ellátásával foglalatostkodnak. Azok az angyalok, akiknek feladata az emberi lelkek segítsége, voltaképpen sokkalta inkább rejtett, mintsem direkt és személyes formában járnak közben értünk. Egyáltalán nem igaz az, hogy minden a megfelelő módszer és formula ismeretének kérdése lenne, illetőleg jobban mondva valamilyen szinten mégis igaz, azonban egyáltalán nem ennyire egyszerű. A Martinez de Pasqually által a ceremoniális mágia tanulmányozása és gyakorlása céljából alapított, meglehetősen zártkörű és titkos társaság, az Elus Cohen (A Világmindenség Választott Papjainak Kőműves Lovagrendje) legfelső fokozatát akkor érheti el az egyén, amennyiben képessé válik az őrzőangyalával való kommunikációra, és ennek a rendnek a működése egyáltalán nem hasonlítható holmi angyalkártyához, avagy valamiféle divatos módszerhez, amelyet a megfelelő ezoterikus könyvecske birtokában bárki könnyedén elsajátíthat. Az angyalokkal való kapcsolat megvalósítása persze lehetséges, ám mindez oly magas szintű és transzcendens képesség, hogy nem igazán mérhető általános emberi léptékkal, illetőleg inkább Isteni Ajándék, semmint egyéni érdem kérdése. Ugyanígy érdemes megjegyeznünk, hogy az egyes angyalok a legtöbb esetben személytelen erők, avagy energiák formájában működnek, és igazán ritkán öltenek személyes alakot. Amikor valaki egynémely tanfolyam elsajátítását követően látványos eredményeket ér el, rögvest érdemes volna gyanakodnia a tekintetben, hogy vajon az általa megidézett erők ténylegesen az angyali világhoz tartoznak-e. Nem véletlen, hogy a régi idők szentjei és bölcsei igencsak elővigyázatosan jártak el valamennyi angyali megjelenéssel kapcsolatban, és nem álltak

meg rögvest kommunikálni az angyallal. Nem minden, önmagát angyalként bemutató lény származik ugyanis az Isteni Rendből, és azok, akik a különféle tanfolyamok során idézhetőek meg, rendszerint a legalacsonyabb szintű entitások közül valóak lehetnek csupán. Éppen ezért mindenkit a lehető legnagyobb fokú jóindulattal beszélnek le arról, hogy bármiféle zavaros háttérű személy, avagy társaság tanfolyamain részt vegyen. Okkult képességet nem lehet tanfolyamok során elsajátítani, és egy önmagára valamit is adó mester sohasem kínálna fel (főként nem pénzért) ilyesfajta tudást senkinek sem.

Mindenképpen szólnom szükséges zárás gyanánt még egy tendenciáról, amelyről alapvetően korábban csak nagyon keveset nyíltott alkalmam őszintén és tisztán beszélni, ez pedig a Magyarországon működő független katolikus szakramentális kiségyházak és közösségek kérdése. Én magam korábban ortho-gnosztikus papként kerültem kapcsolatba ezekkel a személyekkel és közösségekkel, amelyekkel kapcsolatos tapasztalataim rendkívül negatívak, elkeserítőek és kedvezőtlenek voltak. Nem célom hosszan belemenni annak fejtegetésébe, hogy vajon ezeknek a személyeknek és közösségeknek érvényes Apostoli Folytonossága egyáltalán fennáll-e, avagy sem, elvégre ezen kérdéseknek megvitatása érzésem szerint nem emberi elme feladata, azonban bennem mindenképpen felmerül immáron annak kérdése, hogy vajon feltételezhető-e valódi, Szentségi Jelenlét olyan személyek püspökszentelésének esetében, akik ezeket a szenteléseket jószerivel megtévesztéssel, becstelenséggel, hazugságok, hízelkedések, ígéretések, hitegetések és szükség esetén fenyegetések által szerezték meg és tartják fenn, avagy esetleg közönséges szentségi lopás által jutottak hozzájuk. Még egyszer leírnám, hogy nem tisztem megkérdőjelezni ezen

személyek püspökségének szakramentális validitását (én személy szerint, a magam meglátásai alapján egyikőjüket sem tartom érvényes és valós püspököknek), mégis különféle lelkiismereti kérdések arra késztettek, hogy hosszú évek után nyíltan és tisztán elhatárolódjak ezektől a személyektől. Tisztelettel javaslom tehát minden olvasóm számára, hogy amennyiben Magyarországon olyan személlyel, avagy személyekkel találkozik, akik önmagukat független katolikus, avagy ókatolikus püspökökként, avagy papokként nevezik meg, mindenképpen kezeljék őket fenntartásokkal, ugyanis lehetséges, hogy éppen azokkal a személyekkel van dolguk, akik engem is igazán súlyosan megkárosítottak. Csupán a tisztánlátás kedvéért jegyezném meg, hogy tudomásom szerint ma Magyarországon a Magyarországi Ókatolikus Egyház számít megbízható és erkölcsi értelemben tiszta, független (szabad) (ó)katolikus közösségnek. Persze lehetséges, hogy tudomásomon kívül akadnak más, hitelesnek nevezhető ilyen jellegű személyek és szervezetek Magyarországon, ilyesmiről én magam napjainkban (2019-et írunk a tanulmányom papírra vetésének pillanatában) a fentebb említetten kívül nem tudok.

Így tehát azt javaslom, hogy az illető kereső legyen éber, körültekintő és kritikus mindazon olyan személyekkel és közösségekkel kapcsolatban, akik érvényes Apostoli Folytonossággal rendelkező, a Római Katolikus és Orthodox Egyházakon kívül álló, független katolikus papnak, vagy püspöknek vallják önmagukat. Közülük ugyanis néhányan erkölcsi értelemben több sebből is véreznek, és olyasfokú visszasságok száradnak a lelkükön, mint a szexuális kicsapongásokra, zaklatásokra és visszaélésekre irányuló attitűd, valamint egyéb becstelen, törtető és másokat félresöprő, a többi emberen gátlástalanul átgázoló, hatalmaskodó,

arrogáns, hazugságokban elmerülő cselekmények. Sajnálatos módon, főként valós bizonyítékok hiányában nem áll módomban név szerint megvádolni ezeket az embereket, a világ pedig évekkal ezelőtt egyértelműen tudtomra adta, hogy az ő szavuknak sokkalta nagyobb fokú hitelt kíván adni, mint az enyémmek (azaz őket ártatlansággal és tisztasággal, engem pedig képzeldéssel és igazságtalansággal bélyegzett meg), így pusztán általánosságban tudom figyelmeztetni olvasóimat arra, hogy legyenek óvatosak az önmagukat katolikusnak valló, a nagyobb egyházaktól független módon működő papokkal és püspökökkel. Egyikük közülük megtévesztéssel, hazugságokkal és színlelés által szerezte meg a legitimizációhoz szükséges szenteléseket, míg mások közülük közönséges módon, különféle intrikák, áskálódások és hazugságok terjesztése által lökték félre a saját útjukból a vetélytársaikat. Úgy érzem, hogy kereső olvasóimnak ezekkel mindenképpen tisztában szükséges lenniük ahhoz, hogy ebben a közegben biztonságos módon mozogni tudjanak. Ezek az emberek, bár "de facto" módon valószínűleg valódi püspököknek nevezhetők (bár én magam a saját, személyes teológiai meggyőződéseim alapján azt vallom, hogy becstelenség, hazugságok és megtévesztés által kieszközölt szentelések nem lehetnek érvényesek), "de jure", azaz az Isteni Jog szerint semmiféle esetre sem tekinthetők igazán érvényes főpapoknak. Én ugyanis hiszek abban, hogy a főpapságnak egyfelől létezik egy tényszerű (de facto), egyedül a kézzel írt által történő szentelés szerint való legitimizációs gesztusa, illetőleg egy jogi (de jure), azaz az Isteni Rend szerint való érvényességi komponense. Az első az emberi faktor, amely sajnálatos módon eladható, kiárusítható, vásárolható, ellopható és megbecsteleníthető, a második azonban egyedül az Isteni Rendben betöltött szerep és létállapot alapján határozható meg.

Tényszerű (de facto) értelemben tehát püspök az, akit püspökké szenteltek, jogszerű (de jure) értelemben azonban egyedül az, akit hiteles és tiszta módon püspökké választottak, és aki ezen Hivatásához méltó módon éli meg életét, még akkor is, amennyiben a dolgok tényszerű értelmében nem részesült tényszerű (de facto) módon püspöki szentelésekben.

Ilyetén módon hiába nevezi önmagát valaki püspöknek, és hiába képes akár fel is mutatni valamiféle szentelési okmányt valamilyen külföldön székelő püspöktársának aláírásával, a becstelenséggel, aljassággal, könyökléssel és megtévesztéssel megszerzett "rangok" birtokosai ettől függetlenül még nem válnak lelki értelemben sem nemessé, sem pediglen valamiféle különleges hatalmat megnyilvánítani képes személyiséggé. Világunkban szinte bárki nevezheti és vallhatja önmagát szinte bárminek, azonban néhány hangzatos cím, impozáns ruha és kiegészítő, és néhány feltétel nélkül bólogató, mameluk-szerű követő még nem tesz senkit sem valódi főpappá. Akik tehát Magyarországon a független katolicizmus lelkeségével kívánnak megismerkedni, legyenek erősen éberek és körültekintőek, és választás előtt mindenképpen tájékozódjanak arról, hogy ezeknek a berkeknek a keretein belül valóban hiteles, mély érzésű és erkölcsi értelemben feddhetetlen személyekkel van-e dolguk. Kerüljék el azokat az egyházakat és szervezeteket, amelyek bármiféle, anyagi ellenszolgáltatás fejében működő "szolgáltatásokat" kínálnak, akár egyházi Szentségekkel kapcsolatban is, illetőleg ugyanígy célszerű elhatárolódnival a különféle zugpüspököktől és zugegyházaktól is, akik és amelyek semmiféle hitelességet és becsületességet nem képesek felmutatni, csakis és kizárólag egy külsőségeiben impozáns kirakatot állítanak fel, amely mögött az igazi arculat előbb, avagy utóbb, de mindenképpen



egészen bizonyosan megmutatkozik majd idővel.

Sok dologban tehát alapvetően módosítanom vált szükségessé korábbi álláspontomat és véleményemet, azonban úgy hiszem, hogy ilyesfajta korrekciókra olykor igazán szükségünk lehet ahhoz, hogy életünket egyre és egyre autentikusabb módon építsük fel és éljük meg. A modern világban, ahol mindennek istene a teljesítmény, a szerzés és a materiális dolgokban való előremenetel, és ahol tévedni és hibázni alapvetően megbocsáthatatlannak minősül, bizonyára jelenlegi írásom csupán kárörvendő megmosolygásra tarthat számot a közösség részéről, én azonban azt vallom, hogy a Szellemi Út és a misztika egyáltalán nem a modern világ útja, és éppen ezért én magam mindenkor őszintén és nyíltan be fogom ismerni, amennyiben és amikor bizonyos dolgokat illetően tévedni, avagy helytelenül és hibásan gondolkodni találtam. Tévedtem abban, hogy azt hittem, mindent és mindenkor szükséges elfogadnom, helyeselnem, elismernem, tolerálnom és üdvözölnöm ahhoz, hogy jó embernek számítsak, és nem engedhetem meg magamnak a nyílt, tiszta és őszinte véleménynyilvánítást. Tévedtem abban, hogy helyesnek fogadtam el és ismertem el életemnek egy szakaszában olyan tendenciákat, amelyekkel kapcsolatosan utólag rá kellett döbbernem, hogy alapvetően tévutaknak bizonyulnak, és igen, tévedtem abban is, hogy nem álltam fel már sokkalta korábban bizonyos személyek, közösségek és irányzatok értékrendjével és ténykedésével szemben. Ezeket a hibáimat igyekszem írásaim által a továbbiakban korrigálni azáltal, hogy eztán kérlelhetetlen őszinteséggel (és ha szükségét érzem, akkor bizony kíméletlenséggel is) rá fogok mutatni mindezen tendenciákra.

## **A szellemi hierarchia természetéről...**

Jelenleg közölt írásművemet elsődlegesen egy személyes, szellemi jóbaráttal folytatott levelezésem inspirálta, így az itt megfogalmazott gondolataim éppen ezért nem teljes mértékben a sajátjaim. Az inspiráló megosztásokért mindenkor tisztelet és hála illesse Öt.

Misztikusként és gnóziskeresőként időről időre szükségessé válik számomra, hogy az általam koptatott úton és taposott ösvényen elért haladásomat felülvizsgáljam, rátekintvén az esetleges megtorpanásokra, elakadásokra és toporgásokra, illetőleg (amitől Isten mentsen) a tetten érhető visszafejlődésekre és leromlásokra. Egyik korábbi tanulmányomban már alkalmam nyílt értekezni arról, hogy az időszakos visszaesések lényegüket tekintvén szerves részeit képezik az Útnak, előfordulásuk pedig mintegy rákényszeríti a személyt arra, hogy bizonyos helytelenül integrált eredményeket kiigazítson és helyesen vonjon vissza önmagába, éppen ezért ezeknek az időszakos visszaeséseknek a természetét jelenlegi írásomban nem taglalnám. Sokkal inkább szeretnék ezen soraimban arról értekezni, hogy miként, milyen körülmények között, és milyen formában válhat lehetségessé egy misztikus és író számára saját gondolatvilágának felülvizsgálata, és ebből fakadóan bizonyos, számára korábban akár idegen és viszolygást keltő témakörök újragondolása abban a törekvésben, hogy azokból valamilyen módon mégiscsak értéket merítsen.

Visszatekintvén életemnek aktív, filozófiai értelemben vetten alkotással eltöltött utóbbi két esztendejére alapvetően arra a megállapításra jutottam, hogy amennyiben választanom kellene egyet, avagy kettőt az általam papírra vetett művek közül, akkor kétségtelenül a "Tévedni emberi dolog", illetőleg a "Miért ne kövessen inkább soha senki..." címen nevezett tanulmányokat nevezném meg, mint legfontosabbakat valamennyi alkotásaim közül. Feltétlenül közös ebben a két írományban az, hogy alapvetően mindkettő egyfajta önkritika, önkorrekció, és valamilyen szinten bizony önvád gyanánt készült el, és gondolataim szerint elsősorban azért (is) találom őket önmagam számára ennyire értékesnek és fontosnak, mert ezeknek elkészítése és későbbi visszaolvasása során bizonyulok képesnek a lehető legtöbbet és legjobban tanulni, ez által pedig fejlődni, és (talán) jobbá (is) válni. Sokak szerint az emberek mások kritikáiból épülnek a legtöbbet, én azonban ezeket a kritikus hangvételű megnyilvánulásokat a környezetem részéről életemnek során mindig is meglehetősen nehezen, feszülten és erősen defenzív, illetőleg egyenesen elutasító attitűddel fogadtam, amely viszonyulásomra a környezet az esetek többségében azonnali módon mutatkozott ráaggatni az arrogancia, gőg, felfuvalkodottság, egoizmus, büszkeség és felsőbbségesség bélyegeit, noha érzésem szerint esetemben a legtöbbször egyáltalán nem erről volt szó.

Felvetődhet talán a kérdés, hogy vajon miért, milyen okból gondolom ezt? Miért állítom, hogy az emberek számára egyáltalán nem képes megfelelő hatékonysággal segítséget nyújtani a külvilág irányából érkező kritika? Véleményem szerint ezen állításaim azért helyesek, mert napjainkban a legtöbb ember gyakorlatilag képtelen emberi és építő módon kritikát megfogalmazni, ilyen irányú próbálkozásaik pedig

rendszerint nemhogy az emberi, de még az ember alatti szinteket sem igazán közelítik meg. Bármennyire is előszeretettel hivatkoznak nem kevesen ilyesfajta "kritikák" megfogalmazása után azzal védekezni, hogy ők csupán a "véleményüket" fogalmazták meg, mégis joggal vetődhet fel érzésem szerint bennünk a kérdés, hogy vajon mennyiben nevezhető mondjuk véleménynek, avagy valódi, építő és nemesítő kritikának az, amelyet az emberek túlnyomó többsége felületes vagdalkozás, arrogáns lekezelés, korlátolt csapkolódás és megalázó felsőbbbéskedés közben önmagából kiprésel. Parafrázist képezvén egy klasszikusra, én magam úgy fogalmaznék, hogy lényegében tízmillió kritikus és megmondóember országává váltunk, spirituális vizekre evezvén pedig még bátorkodnám kiegészíteni mindezt a tízmillió megvilágosult, a tízmillió spirituális mester és a tízmillió guru országának megnevezéseivel. Kritikát megfogalmazni mindenki előszeretettel igyekszik, kritikát kapni azonban senki nem kíván, főként nem önmagától, és véleményem szerint a legtöbb ember ebben az országban egyszerűen nem képvisel olyasfokú szellemi szintet, hogy a másikkal szemben építő és nemes módon kritikát fogalmazzon meg. Egy kritika ugyanis csakis és kizárólag attól és akkor épít, amennyiben teljesül néhány fontos feltétel, ellenkező esetben csupán lélekromboló otromba gorombáskodásnak és ostoba kivagyiskodásnak lehetséges nevezni.

Éppen ezért én magam abban a gondolatban találtam rá önmagam számára az Igazságra, hogy építő módon kritikát megfogalmazni vagy a saját mesterünk, avagy ennek hiányában a bennünk létező Isteni Jelenlét képes, amelynek legjobb és legtisztább kifejeződési formája lehet, amennyiben mi magunk őszintén, tiszta szívvel és bizonyos fokon bizonyos kíméletlen

módon hajlunk az önkritikára. Én magam is ennek fényében kísérlem meg bizonyos időközönként egyértelművé tenni olvasóim előtt, hogy vajon mely tekintetben érdemes felvetnem, hogy az általam megfogalmazottak némiképp, avagy esetleg meglehetősen erősen pontatlanok voltak. Mielőtt azonban célkitűzéseim ezen megfogalmazása bárminemű felhördülést váltana ki bárkiből is, rögvest szeretném is tisztázni, hogy Istennek hála mindezt bizony igenis megtehetem. Megtehetem, mégpedig ironikus módon éppen azon okokból és azon állapotomból kifolyólag, amelyeket korábban éppen, hogy akadályokként és visszahúzó erőkként éltem meg. Megtehetem, ugyanis nem vagyok sem spirituális értelemben vett mester, sem pediglen gnosztikus bölcs, avagy tzaddik sem, és még inkább nem vagyok egy korunk New Age színezetű gurui, tanítói, gnosztikus főpapjai, avagy varázslói közül sem. Nem vagyok tehát olyasvalaki, aki önmaga számára a tévedhetetlenség jogát fenntartaná, sem pediglen olyan személy, aki a Végső és Teljes Igazság birtokában szónokol a piedesztálról. Önmagamát egyszerű gnózikuskeresőnek, misztikusnak, vallásfilozófusnak és írónak tartom, aki lényegét tekintve nem tesz mást, mint hogy az Útja során felmerülő gondolatait másokkal megosztván inspirálja őket a szellemi életút bejárására. Ebben a helyzetemben tehát úgy vélem, teljes mértékben megengedhető számomra a tévedés, az azonban semmi esetre sem, hogy ebben a tévedésemben nyakas és makacs módon kitartván ne korrigáljam és igazítsam helyre önmagamban és önmagam körül mindazt, ami helyreigazításra és korrekcióra szorul. Kezdjük tehát ezekkel.

A múltban több alkalommal jelöltem meg a saját magam útját úgy, mint egyfajta vadgnózikus, azaz a sajátutas gnózikuskeresésnek egy sajátos formáját. Ezen

megállapításomat és elnevezésemet jelenleg is változatlan formában fenntartom, azonban az idő múltával alapvető szükségességét érzem annak, hogy a definíción némiképp pontosítsak. Korábban ugyanis, főként a 2015/16-os esztendő eseményei nyomán megélt csalódásaim hatására arra az álláspontra helyezkedtem, hogy a katolikus és othodox hierarchia működésében tapasztalt súlyos anomáliákat (amelyekre amúgy véleményem szerint gyakorlatilag nincsen semmiféle mentség) a hierarchia fogalmának egészére általánosítom. Éppen ezért ez időtájt számtalan olyan gondolat, megnyilvánulás és tanulmány született tőlem, amelyben a hierarchia teljes létét alapvetően démoni jelenségnek tituláltam. Későbbi írásaimban persze igyekeztem különbséget vonni az isteni (ideális) és az emberi (megromlott) hierarchiák működésmódja között, ezt a fajta különbségtételt azonban véleményem szerint egyáltalán nem hangsúlyoztam ki a megfelelő mértékben, azaz akképpen, ahogyan azt ez a fajta kihangsúlyozás alapvetően megérdemelte volna. A misztikus úton való járás során azonban, főként a klasszikus (sztoikus, kabbalista, tradicionális, mágikus, theurgikus és alkimista) szerzők munkáival való megismerkedés során alapvetően a megértésemre jutott, hogy a világ (gondoljunk csak a sephirák működésére, az angyali karokra és démoni légiókra, valamint az emberi test szerveinek működésére) alapvetően hierarchikus rend szerint épül fel, és éppen azért épül fel ilyen módon, mert az azt létrehozó erő így alkotta meg. Ennek az Isteni Rendnek (mennyei hierarchiának) a leképeződése lenne a földi hierarchia, amely alapvetően a különféle papi és uralkodói rendekben, és az ideális társadalmi berendezkedések formájában nyilvánulna meg. A feltételes mód használata véleményem szerint azért indokolt ily erősen, ugyanis mindez sajnos csupán az ideális világ feltételezése esetén lenne igaznak

mondható. Rendkívül tragikus módon ugyanis ez a fajta Isteni Rend korunk társadalmában lényegében démoni renddé alakult át, amelynek keretein belül a hierarchikus rend lényegét tekintve a saját feje tetejére állt. Ezen jelenség abban nyilvánul meg, hogy a hierarchikus rend legfelső fokozatait az esetek túlnyomó többségében rendkívül silány, a létezésnek igencsak alacsony szellemi fokozatait megnyilvánító és képviselő egyének foglalták el, míg az úgymond "jogos örökösök" rendszerint a társadalom perifériáin nyomorognak valahol, sokszor még maguk sem értvén, hogy pontosan mi is lehet okozója annak, hogy a maguk részéről teljesen képtelennek mutatkoznak beilleszkedni a társadalomba, és ezzel egyúttal azt sem képesek megérteni, hogy vajon miért is nem válhatnak képessé idomulni annak szokásaihoz és elvárásaihoz. Amikor egy lelki értelemben nemes ember arra kényszerül, hogy különféle, számára idegen élethelyzetekben kénytelen megharcolni a gyakorlatilag kannibál attitűddel jellemezhető, önmagukat és másokat egyaránt felemésztésre alkalmas tápláléknak tekintő személyek sokaságával, akkor mintegy jogosan merülhet fel az ilyen nemes lényekben a kérdés, hogy vajon mi is hibádzik bennük, másokban, avagy a világban oly nagyon.

Misztikus tanulmányaim során megismerkedtem egy számomra rendkívül fontos author munkásságával, aki szerint a hierarchia ellenzőinek az esetek túlnyomó többségében nem is a hierarchiával, mint jelenséggel szemben nyilvánulnak meg ellenvetések, hanem főként azon okból kifolyólag viszonyulnak ellenségesen a hierarchikus renddel szemben, mert még sohasem tapasztalhatták meg egy értelmesen, tisztán, és az Isteni Akarat szerint működő hierarchikus rend áldásos hatásait. Ennek a gondolatnak nyomán aztán azon ösztönzés

fogott el, hogy számba vegyem azoknak a hierarchiáknak a működését, és egyszersmind az élükön álló "tekintélyszemélyekkel" szemben megnyilvánuló ellenszenvem mibenlétét, amelyekkel életem során valaha is dolgom volt. Ezen kutakodásaim nyomán aztán egy egészen sajátos térkép rajzolódott ki bennem, jelesül arra rávezetvén, hogy az esetek túlnyomó többségében ott volt tetten érhető a probléma, hogy az egész hierarchikus rendszer az alkalmatlan, kisszerű, hatalmaskodó, korlátolt felfogású és szerény képességű személyek vezető pozícióban való jelenléte miatt keltett gonosz, alkalmatlan és elnyomó színezetet. Életemnek alapvető élményét jelentette, hogy a felettem a hierarchikus rendre és az előljáróság, avagy a "főnökség" intézményére hivatkozván hatalmat gyakorolni kívánó személyek, avagy szervezetek túlnyomó többségét egyszerűen nem mutatkoztam képesnek elfogadni, mint önmagam felett álló tekintélyt, ebből pedig azt a téves következtetést vontam le, hogy egyrésről a hierarchikus berendezkedés az, amely bizonyosan hibás és egyszersmind az ördögtől való, másfelől pedig, hogy bizonyára bennem van a hiba (arrogancia, egoizmus, dölyf, góg és megalománia, ahogyan a környezetem részéről oly sokszor megvádoltak már ezekkel a jelzőkkel) amiatt, hogy képtelen vagyok meghódolni ezek előtt a személyek és rendszerek előtt. Bizonyos szerzőknek hatására azonban feltenni látszottam magamnak a kérdést, hogy vajon valóban bennem, avagy a hierarchiában van-e a hiba, avagy esetleg inkább abban, ahogyan mainapság ezek a hierarchiák működnek?

Érdekes módon a következő gondolatok fogalmazódtak meg bennem ezeknek a vizsgálódásaimnak során. Egyfelől felvetődött bennem annak kérdése, hogy miként is működhetne jól és értelmesen egy hierarchia, és hogy milyen példákat



találhatnék ilyen berendezkedésekre a saját tapasztalataim alapján. Minthogy kimondottan érdekel az angelológia, mint spirituális tudományág, szemeimet az angyali rendek kilencfokú hierarchiájára vetettem. Ezen kutatásokban elmélyülvén kezdtem aztán belátni, hogy egy hierarchikus rend alapvetően azon alapul, hogy különféle feladatokra különféle hatalommal és képességekkel bíró entitások jelöltetnek ki, amelyek csakis és kizárólag arra a feladatra rendeltettek, és másra nem. Egy szeráf alapvetően alkalmatlan világok rendjének irányítására, azonban az angyalok közül egyedül ez a típus képes elviselni az Istenség Arcának látványát anélkül, hogy szénné égne. Ugyanígy egy arkangyal sem fog elvégezni más feladatot, mint az Istenség Üzenetének tolmácsolása. Az angyali rendek között tehát nem alá-, és fölérendelődésen alapuló hierarchikus rend áll fenn, hanem egy olyan jól átgondolt rendszer, amelyen belül mindenkinek megvan a maga sajátos és jól körülhatárolható feladata, és egyik sem előbbre, avagy alább valóbb, mint a másik. Ugyanez a helyzet rajzolódik ki számomra például egy tisztán spirituális kasztrendszer keretein belül is, amelyben a hovatartozást nem a születés, és nem is a családi állapot, hanem csakis és kizárólag a lélek természetes affinitásai határoznak meg. Bármennyire szerettem volna ugyanis korábban hinni abban, hogy mindnyájan minden szinten egyformák vagyunk, valódi egyformaság közöttünk viszont alapvetően a lényünk legbelsőbb lényegét képező Istenfiúság tekintetében mutatkozik meg, földi életünk során azonban mindannyian másfajta képességeket és tehetségeket hordozunk önmagunkban. Vannak közöttünk szellemi beállítódású emberek, azaz művészek, papok, filozófusok és tanítók, azaz az élet szellemi dimenziói iránt érdeklődő személyek. Vannak közöttünk katonák, tűzoltók, rendőrök, és egyéb olyan

személyek, akiknek életét elsősorban a hősiesség, illetőleg a harcias, aktív és heroikus attitűdök határozzák meg. Élnék a világban még olyanok, akiket a közélet, az üzleti világ, a mesterségek, a karrier, a különféle javak gyarapítása foglalkoztat, és olyanokat is bizton fellelhetünk, akiknek az életükkel semmiféle különösebb céljuk sincsen, csakis az anyagi élvezetet nyújtó tevékenységek maximalizálása, és a saját kellemetlen érzéseik minimalizálása. Mindezen felül még léteznek olyan emberek, akik gátlástalanul rombolnak, pusztítanak, lopnak, csalnak, elvesznek és gyilkolnak, illetve fellelhetőek még olyan fehér hollók is, akik olyan fokú tökéletességgel szentelik önmagukat a szellemi világnak, hogy lényegét tekintve nem sorolhatóak be semmiféle kategóriába sem. A lélek legbelső lényegét képező Isteni Fényszikra tekintetében tehát egyenlők vagyunk, azonban a valóságban mindannyian különbözőek, és ezt a különbözőséget pedig akár tetszik, akár nem, de mindenképpen szem előtt szükséges tartani.

Ennyire különböző életúttal rendelkező emberek között tehát természetesen szükséges valamiféle rendnek a létrejötte, ezen rend azonban egyáltalán nem a másik brutális leuralása és rabszolgasorba taszítása során kell, hogy megnyilvánuljon, hanem a feladatok személyre szabott leosztásában szükséges, hogy testet öltjön. Egyáltalán nem szerencsés, amennyiben egy harcos (ksatriya) archetípusú személynek olyan munkákat szükséges végeznie, amelyeket betanított munkások is hatékonyan elvégeznek, mint ahogyan az sem vezethet túlzottan sok jóra, amennyiben egy kereskedői és karrierista mentalitású személyt (vaisja) a társadalom szellemi vezető rétegeibe (brahmana) engedünk. Egy vallásfilozófus, teológus, remete, avagy papi (brahmana) típusú

karakteren minden bizonnyal csupán a nyelvüket köszörülhetnék kollégái egy építkezésen, avagy egy boltban, ahogyan egy kézműves (vaisja) beállítódású ember sem feltétlenül fog filozófiai témájú írásokat szerezni. Egy szó, mint száz, nem igazán lehetséges elvárni olyasfajta megnyilvánulásokat senkitől sem, amelyek természeténél fogva nem szerepelnek az eszköztárában, ennyit még korunk meglehetősen korlátolt és szűk látókörű pszichológiája is képes megfogalmazni. Igen ám, azonban sajnálatos módon a világ olyan módon állott a feje tetejére, amely voltaképpen ebben az egyébként természetes elrendeződésben alapvető zavart keltett. A társadalom vezető rétegeiben, amely alapvetően a szellemi (brahmana) és a harcos (ksatriya) típusú személyek terepe lenne, rendszerint olyan személyek foglalnak helyet, akiknek szellemi beállítódása nagyjából a kaszton kívüliek (rablók, csalók, gazemberek, gyilkosok, nyerészkedők, uzsorások) mentalitásának és színvonalának felel meg. Elegendő bepillantást eszközölünk akár Országunk politikai életébe, akár pedig azoknak a személyeknek a munkálkodását alapul vennünk, akik az ezotéria és spiritualitás gigantikus piacterén sámán, "kócs", életmód tanácsadó, "tantrikus masször", szellemi vezető, guru, mester, tanító, jós, avagy varázsló szerepében próbálják eladni önmagukat. Ezeknek a személyeknek egy egészségesen működő hierarchikus rend esetén nemcsak, hogy a politika, közélet, segítő szakmák, avagy a szellemi vezetés területén nem lenne semmiféle keresnivalójuk, hanem voltaképpen semmiféle komoly, felelősségteljes beosztás közelében sem. Vehetnénk példaként mindemellett alapul korunk legtöbb szervezetét, cégét avagy munkahelyét is, és rögvest láthatjuk, hogy a legtöbb helyen olyan személyek taposták ki önmaguk számára a vezetői pozíciókat, akiket sok esetben amennyiben rajtam múlna,

egészen bizonyosan nem engednék emberek közelébe, hanem csakis és kizárólag olyan helyen biztosítanám számukra a kiteljesedés lehetőségét, ahol biztosan nem lehetnének képesek ártani senkinek sem. Profitorientált és mindennemű értékét elveszíteni látszó világunkban azonban az emberi kvalitások, talentumok és értékek szinte semmit sem számítanak már, és gyakorlatilag süketnek és vaknak mutatkozik a társadalom arra, hogy az emberek gyakorlatilag egymást falják fel.

Bizonyos szempontból tehát felülbírálni szükséges számomra a hierarchiához fűződő viszonyomat, és szükségesnek mutatkozik annak belátása, hogy bizony elvben (ám szigorúan csakis elvben) esetleg létezhetnek olyasfajta eszményi hierarchikus berendezkedések, ahol mindenki a maga saját helyére kerül, és nem szükséges többé a filozófus számára, hogy megértés hiányában utcát seperjen, ám ugyanakkor az sem fordulhatna elő, hogy egy közönséges gazember mondjuk országot, vagy egyházat vezessen. Én magam azonban ebben a világban nem látom lehetőségét annak, hogy ilyen eszményi rend megvalósuljon, a sötétség és a gonoszság hatalmának előretörése nyomán ugyanis a silányság és tudatlanság oly elképesztő méreteket öltött, hogy véleményem szerint még akár az is előfordulhat, hogy mialatt mondjuk a leghitványabb ember birodalmat irányít, addig a jogos és Isten által választott uralkodónak éppen latrinát kell takarítania ahhoz, hogy egyáltalán életben maradhasson. Én magam sohasem voltam képes önmagam felett elfogadni semmiféle tekintélyt, éppen ezért szerettem volna magam betölteni azt, mindez azonban egyáltalán nem jelenti, hogy nem is tudnék olyan személyt mutatni, akit teljes mellszélességgel követni tudnék, akár alattvalóként is. Nem sokat lennék képes ugyan megnevezni ezek közül az emberek közül, de

kétségtelenül akadna ilyen. Egy Martinez de Pasqually, Shams Tabriz, Louis-Claude de Saint-Martin, Jean-Pierre Danyel, avagy René Guénon tanítványául példának okáért szinte azonos módon elszegődnék, mint ahogyan a regénybeli Fingolfint, Elu Thingolt, Thranduilt, avagy Galadrielt (de még bizonyos fokban akár Palpatine-t is) minden szempontból elfogadtam volna uralkodómnak. Belátom tehát, hogy alapvető hierarchia-ellenességem legjelentősebb okát abban találhatom, hogy alapvetően minden tapasztalatom a silányság győzelmét mutatja, már ami a társadalom (és sok esetben az egyházak) vezető pozícióit illeti. Amikor személyes életemnek során én magam rendszerint minduntalan olyan emberekkel szemben maradtam alul, akiket erkölcsi és szellemi értelemben nem tartottam méltónak a felettem aratott győzelmükre, illetőleg az általuk betöltött pozícióra sem, ezekből a tapasztalatokból tévesen azt a következtetést vontam le, hogy a hierarchia csakis és kizárólag rossz és démoni lehet. Azt persze jelenlegi állapotomban is fenntartom, hogy a végső pusztulás felé rohanó világunkban már nem lenne lehetséges eszményi hierarchikus rendet kiépíteni (és voltaképpen az emberiség történelmét képező évezredek során gyakorlatilag szinte soha nem is lehetett), viszont spirituális és metafizikai szempontból mégsem zárható ki az eszményi hierarchia lehetségességének fenntartása. Végigtekintvén a láthatatlan világok csodáin alapvetően kitűnik, hogy az Istenség által akart, mennyei hierarchiák működése tökéletes módon fejeződik ki, és ennek a hierarchikus rendnek válik részesévé maga az ember is, miután eredeti örökségét újfent birtokba vette, ki-ki a maga szellemi fejlődésének megfelelő fokban és módon. Változást könyvelhettem el tehát gondolatvilágomban olyan módon, hogy a hierarchikus rend létjogosultságát legalább a lehetségesség szintjén feltételezni tudom, és nem tekintem azt

egy az egyben, eleve démoni jelenségnek.

Egy példa kedvéért érdemesnek tartom megvizsgálni az ember saját belső, mikrokozmosz rendjében, avagy amennyiben úgy tetszik, intrapszichés életében a spirituális hierarchia működésének lehetőségességét. Sietek megjegyezni, hogy az alábbiakban kifejtett gondolatmenet részéről meglehetősen önkényes, és bizonyára sokféle pontatlanságra lehetőséget biztosító. Képzeljünk el egy olyan személyt, aki életében minden felmerülő konfliktus során, illetőleg a legtöbb nézetrendszeri, avagy érdekütközéssel járó helyzetben egyszerűen kikel önmagából, és csapkolódva, kiabálva, vádaskodva, és önnön véleményének és érdekeinek világából kilépni nem tudván próbálja leuralni és megsemmisíteni a másik felet. Az ilyen ember spirituális értelemben voltaképpen hasonlatos egy olyan belső társadalomhoz, ahol is a türelmetlenség, arrogancia, korlátoltság, fegyelmezetlenség, úrhatnámosság, kegyetlenség, kicsinyesség, kisszerűség és önzőség energiái, azaz metafizikai szempontból a kaszton kívüliség kimondottan emberalatti erői tartják maguknál a hatalmat. Az ilyen személy nagyjából annyira alkalmas és képes, hogy önmaga vélt, avagy valós érdekeinek érvényesítése céljából másokon átgázol, a többi ember álláspontját, véleményét és érdekeit pediglen semmibe sem veszi. Az ilyen ember hasonlatos egy olyan társadalomhoz, ahol voltaképpen a legalsóbb rétegek és legszínvonalaltalanabb elemek uraskodnak, különféle felborulásokat okozván a társadalom minden szintjén. Egy ilyen világban nem lehetséges semmiféle megszenteltségről, avagy rendezettségéről beszélni, hanem pusztán céltalan vagdalkozásról és egyedül az önmaga érdekei, vágyai és szükségletei körül forgolódnó kaotikus kavargásról.

Ezzel szembe most állítsuk egy olyan személy képét, akinek az életében a fegyelmezettség, erkölcsi és szellemi értékektől való vezéreltség, nemesség, hűség, erő, kitartás, megfontoltság, elvonatkoztatásra és nézőpontváltásra való képesség, valamint az érzelmi és indulati élet felett gyakorolt hatalom és kontroll foglalják el a vezető szerepet. Az ilyen személy képes figyelembe venni mások gondolatvilágát és érdekeit, konfliktus esetén hajlik az olyan megoldásra, amely minden fél érdekeit képviseli, képes az önkritika gyakorlására, tekintettel van a másik érzelmi, szellemi és pszichés állapotára, illetőleg a bölcsesség, harmónia és esztétika útját követi. Hasonló ő egy olyan társadalomhoz, amelyet a szellemi értékek (brahmana kaszt) által vezérelt erő (ksatriya kaszt) tart egyben, és ahol a gyarapodásra, gazdagodásra és fejlődésre irányuló törekvések (vaisja kaszt), illetőleg a tisztán az anyagi érdekek megvalósításának irányában ható tetterők (súdra kaszt) a magasabb kasztok (brahmana és ksatriya), azaz a szellemi értékek és a magasabb szintű centrális erők uralma alatt állnak. Egy ilyesfajta személy életében tökéletes lehet az összhang, tökéletes lehet a szellemi értelemben vett (belső) hierarchia megvalósítása, és az ilyen személy mindenkor a Központban él és a Központból merít, élete pedig nem céltalan csapkolódás és értelmetlen sodródás.

A magam részéről tehát ilyenén módon tudnám összefoglalni, hogy miként, mennyiben és hogyan látom lehetségesnek egy szellemi és spirituális értelemben véve helyesen működő hierarchikus rend felépítését és fennállását. Véleményem szerint az egyes embernek, mivel ilyen hierarchia felépítése a társadalom valamennyi szintjén korunkban már teljes mértékben lehetetlenség, legalább önmagán belül szükséges törekednie egy igazán mély, tagolt és tiszta

spirituális rend, egyfajta sakramentális belső királyság megvalósítására, amelyben a valódi és Igazi Centrum foglalja el a centrális szerepet, a személy(iség) valamennyi aspektusa pedig a saját maga számára fenntartott helyen, és helyes módon segíti az egyént a Kibontakozás felé vezető Úton.



## **Yoga és a démonok, avagy egy közfelháborodás margójára**

Az elmúlt napokban bizonyos mértékben magam is tanújává váltam annak a szinte elképesztő méreteket öltő közfelháborodásnak, amelyet egy hazánkban jelentős számú hívet számláló, teológiai megközelítését és gondolkodásmódját tekintve leginkább a neoprotesztantizmus és a karizmatikus mozgalom körébe sorolható, önmagát keresztény princípiumokon állónak valló vallási szervezet vezető lelkésze indított útjára azáltal, hogy napjaink egyik legdivatosabb mozgásformáját, a köztudottan keleti történeti és filozófiai gyökerekkel rendelkező jógát helyezte a karizmatikus keresztények körében oly gyakori kirekesztő és ítélkező tendenciák keresztüztüébe. A kérdéses személy állítása szerint a jóga nem más, mint egy természetfeletti szellemi tartalommal rendelkező tevékenység, amely a mozgás által démonokat idéz meg, illetőleg a jógát gyakorló személy egy eleve démonok tiszteletére rendelt rituális cselekményt végez. A különféle fórumokon böngészvén érvek és ellenérvek meglehetősen széles és változatos köreit nyílott alkalmam figyelembe venni, és többek között ezen tapasztalataim késztettek arra, hogy a témakörben magam is megnyilatkozzam, felvillantván azt a fajta álláspontot, amelyet az általam képviselt tradíció és hagyományvonal fogalmaz meg a kérdés kapcsán.

Önmagamat tradicionális ihletettséggű gondolkozónak vallom, és mint ilyen, egyfajta gnosztikus irányultságú szellemi és metafizikai utat követek, amely bár esetemben elsődlegesen a gnosztikus kabbalah talaján áll, ám mindezen túlmenően mégis olyan forrásokhoz kötődik, mint a hindu, buddhista, bön és taoista hagyományvonalak. Ilyetén minőségemben úgy

gondolom, szavam talán megfontolásra méltó szempontokat nyilváníthat meg, amelyek valamelyest tisztábban engednek majd látni a kérdés tekintetében.

Írásomat a kérdéses pásztor vallási, világnézeti, és amennyiben lehetséges így fogalmaznom, akkor szellemi hovatartozásának feltárásával szeretném kezdeni. Ezen a ponton fontos megjegyeznünk, hogy tradicionális értelemben sem a neoprotesztantizmus, sem pedig a különféle újkori keresztény-karizmatikus vonalak nem tekinthetők a kereszténység hiteles, tradicionális értelemben is elfogadható ágazatainak. A hagyományos és történetileg hiteles, tehát az osztatlan Egyház első hét egyetemes zsinatának tanítását követő kereszténység (bár ennek a feltételnek alapvetően nem felel meg, ám mégis a kereszténység tradicionális ágazataihoz sorolható a római katolicizmus is) hitelveit és teológiai alapjait eredeti értelmükből erőteljesen kiforgatva, eltorzítva, és a hangsúlyokat jelentős mértékben átrendezve képezik le híveik számára, a keresztény Gnózis hagyományai által képviselt szellemiséget pedig legalább annyira démoninak tekintik, mint a fentebb említett jógát. Ezekre a közösségekre és felekezetekre jellemző, hogy a Bibliát egyfelől bizonyos kérdések kapcsán gyakorlatilag szó szerint értelmezik, míg más, ugyancsak fontosnak és lényegesnek nevezhető aspektusok tekintetében kényük és kedvük szerint átfogalmazzák és megforgatják. Ezen tendenciák lehetővé teszik számukra azt, hogy a tőlük idegen jelenségeket és megnyilvánulásokat démoni jelleggel ruházzák fel, míg a számukra kedves, ám valójában a keresztény tradíció szellemiségével homlokegyenest szembemenő tényezőket üdvösnek és üdvözölendőnek nevezzék ki. Ilyetén módon például az anyagiakban történő gyarapodást és a pénzbeli

vagyon megszerzését úgy tekintik, mint Istennek kedves cselekedetet, hitük szerint ugyanis az Isten bőségesen, anyagi értelemben is megjutalmazza az Őt tisztelőket. E szerint a nézőpont szerint nem kevesen közülük úgy tartják, hogy míg az anyagi vagyon gyarapodása annak a jele, hogy az Isten előtt kedves az illető személye, addig a szegénységet, szerencsétlenséget és betegséget alapvetően büntetésnek tekintik, amellyel az Isten az előtte érdemteleneket sújtja. Mindez azonban a keresztény tanoknak borzalmas mértékű, a nem-értést teljes valójában megnyilvánító kiforgatása, amely ráadásul teljes mértékben szembe megy mindazzal, amelyet a keresztény hagyomány mindig is vallott.

További tisztázásra ad alkalmat annak kijelentése, hogy bár a kérdéses személy önmagát pásztornak, sőt mi több az általa képviselt szervezet vezető lelkészének tekinti, sem tradicionális értelemben, sem pedig a létrendben betöltött állapotának vonatkozásában nem tekinthető papnak, azaz nem képes szacerdotális és pontifikális erőket megnyilvánítani. Mindennek a tiszta kijelentése azért elsődlegesen fontos számunkra, mert az illető szavai ilyenén módon nem tekinthetőek metafizikai és spirituális értelemben megbízható és hitelt érdemlő megnyilvánulásoknak. Vallásos érzületű megnyilvánulásainak keretein belül rendre összekever és helytelenül, pontatlanul használ olyan fogalmakat, amelyeknek eredeti jelentésével és jelentőségével alapvetően nincsen tisztában, illetőleg mivel létrendi értelemben minden kétséget kizáróan nem áll a papi létállapot fokozatán, így spirituális és metafizikai kérdésekben megnyilvánított gondolatainak nem lehetséges hitelt tulajdonítanunk. Kétségtelenül nem érti, mert nem is értheti azt, amelyről a jóga kérdését illetően beszélni szándékozott.

Lényeges pont továbbá, hogy a kérdéses személy nevével fémjelzett szervezet eseményein jellemző módon olyan tevékenységeket végeznek, amelyet bár ők maguk a Szent Lélek által történő csodálatos megérintettségnek, eltöltöttségnek és gyógyulásnak neveznek, ám valójában démonológiai szempontból jelentős aggodalomra adnak okot. Amennyiben a Szent Írásokat vesszük alapul, néminemű kutakodást követően nyilvánvalóvá válhat számunkra, hogy a Szent Lélekkel való találkozás sohasem jár idegrángásokkal, vonaglással, illetőleg hisztériás állapotban történő rohangelással, hanem mindig egyfajta transzcendens és letisztult, emelkedett tudatállapotot eredményez. Azok a fajta történések, amelyek a kérdéses szervezet háza táján a Szent Lélek megnyilvánulásával kerülnek összemosásra, minden egyes valódi és autentikus keresztény egyház szemében démoni befolyásoltsággként kerülnek elkönyvelésre. Hilarion Alfeyev orosz orthodox metropolita zseniális munkájában (A Hit Titka) komoly teológiai megalapozását adja annak, hogy miért is nem tekinthetők ezek az alkalmak a Szent Lélek látogatásainak, és miért is esnek a démoni megszállottság kategóriájába.

Beszéljünk a továbbiakban arról, méghozzá meglehetősen provokatív jelleggel, hogy vajon található-e valamilyen fajtájú igazság a kérdéses személy szavai mögött, azaz hogy tekinthető-e a jóga bármilyen mértékben démonidézésnek, ugyanis a válasz azért nem annyira egyszerű, mint ahogyan a legtöbb vélemény állítja. Ebben a tekintetben mindenképpen különbséget kell ugyanis tennünk a jóga, mint az egyik legnépszerűbb nyugati mozgásforma, valamint a yoga, azaz a szellemi megvalósítás útja között. Egy egyszerű, ámde mégis szemléletes példát találván azt mondhatom, hogy a jóga,

mint mozgásforma, és a yoga, mint szellemi út úgy aránylanak egymáshoz, mint a vasárnapi kereszténység és az ünnepnap templomba járás a keresztény aszkézishez és misztikához. Míg előbbi egyfajta felületes váz, külsőség, amely a jobb közérzet elérése érdekében gyakorolható, és amely voltaképpen bármennyire gyakorolt és hangoztatott is, még nem tett senkit sem szellemi értelemben megvalósítottá, addig utóbbi egy hiteles és tradicionális megvalósítási út, amelynek keretein belül az önfeladás, és az Istenséggel való találkozás élménye válik realizálhatóvá. Egyszerűbben fogalmazván tehát azt lehet mondani, hogy a jóga, mint hétköznapi mozgásforma nem több, és nem is kevesebb, mint a jó közérzet és egészség érdekében végzett, egyszerű tornagyakorlat csakúgy, mint a vasárnapi templomlátogatás. Ezzel szemben azonban a yoga, mint tradicionális megvalósítási út voltaképpen minden más, csak nem a hétköznapi értelemben vett egészség és jó közérzet elérése céljából történő fáradozás. Tényként könyvelhető el, hogy a kérdéses személy ennek a fontos különbségtételnek egyáltalán nincsen tudatában, ugyanis ellenkező esetben bizonyára nem gyanúsítana démoni jelleggel egy alapvetően ártatlan gimnasztikus mozgásformát, ám a valósághoz ugyanakkor az is hozzátartozik, hogy ezzel a fent említett különbséggel még a jógát rendszeresen gyakorló személyek túlnyomó többsége sincsen tisztában, legalábbis a megnyilvánulások jelentős részéből ez tűnik ki számomra.

A jóga és a yoga között ugyanis alapvető különbség húzódik meg, és a legtöbb, önmagát jóginak és jógininak valló személy voltaképpen nem yogi és nem yogini egyáltalán. A yoga transzcendens vonatkozásában ugyanis valóban démonidézés folyik, amelytől a kérdéses pásztor valóban jobban teszi, amennyiben óva inti híveit, ugyanis az alkalmait

látogató személyek zöme valóban alkalmatlan lenne egy tradicionális értelemben vett yoga-ösvény bejárására. A yoga, mint metafizikai megvalósítási út ugyanis valóban azt a lényegiséget hordozza magában, hogy a folyamat alatt az aspiráns egyre és egyre újabb és erősebb démonokat idéz meg, amelyekkel szemben egyfelől a saját autonómiáját igyekszik megőrizni, másfelől pedig felettük hatalmat kíván szerezni. A démon ugyanis természetéből fakadóan kétféle lehet, így beszélhetünk a pusztító, ártó szándékkal bíró kakodaimon, valamint a segítő, pozitív szándékkal rendelkező agathodaimon kategóriájáról. A hozzájuk kapcsolódó goethia, azaz dénomágia lényege éppen abban áll, hogy a mágus olyan erőket idéz meg, amelyeket még nem birtokol a saját erőiként, ezért azok külső lények (heteron erők), azaz különféle démonok formájában jelennek meg. A mágikus operáció célja, hogy ezek felett a lények felett hatalmat szerezzen az aspiráns, azaz képessé váljon az ő saját erőiként (auton erők) mozgatni őket. Praktikus módon mindez úgy fest, hogy a szellemi út során egyre és egyre hatalmasabb belső erőket idézünk meg, tehát például olyan szellemi feladatokat adunk magunknak, amelyeknek a megoldása által különféle jártasságokat és képességeket szerzünk meg, azaz egyre és egyre nagyobb démoni (heteron) erőket invokálunk, amelyek felett uralmat szerzünk, tehát saját erőinkké (auton) tesszük őket. Ennek a folyamatnak az alacsonyabb fokozatain például kísérletet teszünk a gondolkozásunk uralására, egyre bonyolultabb gondolati struktúrák megteremtésére, fenntartására és végül elengedésére, avagy az érzelmekkel és érzésekkel végzett gyakorlatok során megkíséreljük elérni, hogy azt érezzük, amit akarunk, és ne érezzük azt, amit nem akarunk. Mindezek csupán egyszerű és felületes példák, azonban meglátásom szerint jól rámutatnak annak lényegére, hogy miként is

értelmezik a yoga útját azok, akik igazi yogi és yogini mivoltukban ezt az utat járják.

Az erőknek megidézése során tekintetbe szükséges venni, hogy nem szabad egyszerre túlságosan nagy erőkhöz nyúlnunk, hanem mindenkor a fokozatosság elve számít irányadónak. Ellenkező esetben könnyen előállhat azon probléma, hogy az újonnan megidézett erők a mágus ellen fordulnak, esetleg szét is tépik őt. A spirituális utazás ugyanis veszedelmes vállalkozás, amelyen a gyakorlatlanok könnyedén rajta veszhetnek, így valamilyen szempontból még akár megokoltnak is tekinthető a kérdéses pásztor azon törekvése, hogy híveit ezektől az utaktól távol tartsa. A különféle karizmatikus és neoprotestáns felekezetek ugyanis bővelkednek olyan személyekben, akiket egy metafizikai értelemben helyesen elgondolt szellemi út során megélt élmények valóban súlyosan megbetegíthetnek, esetleg akár valóban démoni megszállottságba taszíthatnak, így a keresztény pásztor bizonyos szempontból nagyon is jól teszi, amennyiben hívei közül senkinek sem javasol yoga-ösvényeket. Nyilvánvaló természetesen, hogy a lelkész lényegében semmit sem tud ezekről a fajta kérdésekről, és nemtudásának köszönhetően beszél a mozgásformáról akkor, amikor a yogát, mint spirituális utat próbálja megragadni. Bizonyos szempontból nézve nem mond ostobaságot, ám nemtudása mégis nevetségessé teszi őt akkor, amikor egy gyakorlatilag ártalmatlan mozgásformát próbál összemosni a valódi megvalósítás útjaival.

Vizsgáljunk meg még egy rendkívül érdekes kérdést, ez pedig az úgynevezett démonűzések problematikája. Ilyen szertartásokat tudomásom szerint az ominózus szervezet is

végez, megítélésük szerint kiemelkedő sikerességgel. Még azoknak számára is, akik a szolipszizmus filozófiai alapvetéseit nem ismerik, avagy ismerik, de nem fogadják el érvényes valóság gyanánt, alapvetően feltűnhet azon jellegzetesség, hogy a démonűzés folyamata során elsődlegesen a kakodaimon és a démonűző viaskodik, a megszállott személy pedig voltaképpen igencsak csekély jelentőséggel bír a folyamat során. Tudvalevő továbbá azon jellegzetesség, hogy a megszállotton keresztül megszólaló démon azzal próbálja meg mintegy elijeszteni a démonűzést végző személyt, hogy őt a saját bűneivel, gyarlóságaival és mulasztásaival vádolja meg, azaz a démon ilyenén módon mutat rá a démonűző hibáira és gyengeségeire. Valójában tehát arról van szó, hogy a megszállott személyen keresztül a démonűzést végző voltaképpen a saját démonaival küzd meg, tehát azokat invocálja, szembesíti és győzi le, méghozzá meglehetősen fáradságos úton és módokon. Mindebből annyi lehet nyilvánvaló számunkra, hogy a kérdéses szervezet által végzett úgymond démonűzések lehetnek ugyan hatásosak, azonban a metafizikai és spirituális tudás hiányában tevékenykedő (és ebben a keresztény ágazatban csakis és kizárólag ilyenekről lehet szó) ördögűzők munkálkodása hosszú távon borzalmasan szörnyű és visszafordíthatatlan károkat okoz mindegyik résztvevő számára. Nem véletlen, hogy a keleti orthodoxiában démonokat legtöbbször a sztarec, azaz a szent ember űzhet ki, a római katolicizmusban pedig erre kiemelkedő tudással rendelkező papokat rendelnek. A démonokkal való bármiféle operáció ugyanis olyan mágikus és theurgikus művelet, amelyet csakis és kizárólag komoly szellemi potenciálok birtokában lehet és szabad csak végezni.



Sajnálatos módon a New Age ebben valóban vétkes, és legalább olyan mértékben, mint a tanulmányomban felemlített keresztény-karizmatikus és neoprotestáns közösségek. Számos New Age irányzat, kurzus és módszer foglalkozik különféle angyalinak nevezett entitások bevonásával, megidézésével és megszólításával, ezt a fajta tudást pedig különféle hétvégi tanfolyamok keretein belül kínálják az arra felkészületlen és alkalmatlan jelöltek számára. Sajnos nem egyszer nyílt alkalmam figyelemmel kíséreni, hogy miként váltak viszonylag jó szándékkal rendelkező személyek azoknak az erőknek az áldozatává, amelyeket rosszul, felkészületlenül és alkalmatlanul hívtak be az életükbe. Ilyen módon tehát a különféle yoga-ösvények valóban veszélyesek lehetnek, ám a rajtuk valóban következetes módon haladó kevesek általában ennek igenis tudatában vannak, és ebben a tudatban szentelik rájuk az életüket. A New Age mozgalmainak köszönhetően sajnos valóban nem kizárt, hogy veszedelmes módszerek és utak kerülnek olyan személyek látóterébe, akik egyáltalán nincsenek felkészülve rájuk, így a figyelmeztetés ténylegesen megalapozott lehet bizonyos mértékben, azonban a kérdéses megnyilatkozás esetében nagyon csekély az esélye annak, hogy a pásztor ezekre az ágazatokra gondolt. Mindezzel azt kívánom mondani, hogy bizonyos szempontból korántsem meglepő és oktalan az említett lelkészhez hasonló személyek aggodalma, azonban a fogalmak meg nem értése miatt ugyanakkor mégis olyan tevékenységeket bírál, amelyek köszönőviszonyban sincsenek sem okkult praktikákkal, sem pedig len démonidézéssel.

Napjainkban ugyanis a jóga, mint mozgásforma gyakorlatilag semmiféle kapcsolatban sincsen azzal a fajta tradicionális megvalósítási úttal, ahogyan mondjuk India egyes

részein, avagy Tibetben gyakorolják. Újabb példát előrántván azt mondhatnám, hogy hasonlóképpen nincsen közük egymáshoz, mint ahogyan a potrohos luxusvadászokat a kényelmes lóállásból a sokszor külön az ő számukra "odarendelt" vadra rálövető vadászatnak sincsen köze ahhoz az ősi és emberhez méltó formához, amikor a vadász még késsel, lándzsával és esetleg íjjal állt ki, szemtől szembe a vad ellen. Ugyanígy egy divatos jogastúdióban, avagy az otthon kényelmében elvégzett, alapvetően inkább tornának számító jogagyakorlatnak sem lehet semmiféle kapcsolata a metafizikai megvalósítással, illetően módon pedig démonokat sem képes mozgósítani. Hasonlatos mindez ahhoz, amikor például valaki úgy próbál szakramentális liturgiákat végezni, hogy nem érhetőek tetten esetében a szükséges papi potenciálok. Hiába végzi el szinte színpadias tökéletességgel ugyanazokat a mozdulatokat, és hiába ejti ki a megfelelő szavakat, szakramentális és theurgikus értelemben nem fog történni semmi sem. Előző példánk vadászát persze ettől függetlenül még érhetik kellemetlenségek, példának okáért meghúzhatja a lábát, miközben felmászik a magaslesre, agyon is csipkedhetik a szúnyogok, azonban minden valószínűség szerint nem fogja vaddisznó, farkas, avagy medve széttépni. Illetően módon egy békésen jógázó személynek sincs mitől tartania, hiszen ő maga inkább jogagyakorlat-szerű mozgásformát végez, illetőleg olyan tornagyakorlatokat folytat, amelyek tartalmazznak ugyan jóga-szerű elemeket, azonban a valódi yoga praxisától igazán távol állnak.

Összefoglalván a fentebb kifejtetteket azt mondhatom, hogy bár a pásztor részéről minden valószínűség szerint a fogalmak markáns összemosása, és a nemtudás megnyilvánulása érhető tetten a jógáról való

megnyilatkozásban, azonban szavait bizonyos szempontból érdemes végiggondolnunk, főként abban az esetben, amennyiben mi magunk a metafizikai megvalósítás autentikus útjain járunk, avagy ilyen utak bejárására készülünk, itt ugyanis valódi démonokat idézünk meg, és valódi küzdelem történik, amely által hatalmat igyekszünk nyerni ezek felett a lények felett. A pásztor bizony jól tette, amennyiben felkészületlen és tudatlan követőit óva intette ezektől a szellemi utaktól, ugyanis ezek valóban nem nekik valóak, azonban a tudatlanság és a fogalmak összemosása által mégis nevetséges helyzetbe hozta önmagát és egész közösségét azáltal, hogy egy olyan mozgásformával kapcsolatban tett értelmetlen kijelentéseket, amely napjainkban már egyáltalán nem áll kapcsolatban azzal az úttal és módszerrel, amelyről a nevét kapja. Jógázni rengetegen jógáznak, azonban a yoga útját csupán olyan kevesek követik, akik valóban erre az útra tették fel egész életüket, és ennek okán tudomásuk van a rajta leselkedő veszélyekről is, ezeket pedig teljes tudatossággal vállalják, sőt mi több, egyenesen keresik is.

Felhasznált forrásanyag:

*Dr. László András: Mágia és megvalósítás, előadás, 1995.*

*Dr. László András: Tradicionalitás és létszemlélet, 1995.*

*Tau Malachi: Kabbalah Útmutató (ford.: Németh Dániel), 2019.*

*Dr. Lewis Keizer: Yeshua: The Unknown Jesus, 2012.*

*Yliaster Daleth: Élő mágia, 2001.*